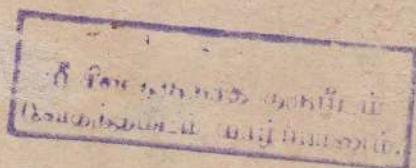

ஐங்குறிநாறு

மூலமும் உரையும்

தி. சதாசிவ ஐயர்

ஸ்ரீ சைவகுருகாத குருபீடம்
(வைக்கண்டம், யாழ்ப்பாணம்).

யா. ஆ. தி. பா. சங்க வெளியீடு : 3

கடவுள் துணை

‘எட்டுத் தொகையுள் மூன்றாவதாகிய

ஐ ங் கு று நா று

மூலமும் உரையும்

யாழ்ப்பாணம்

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்திற்காக

தி. சதாசிவஜயரால்

அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டன

சித்திரபானு—தை

All Rights Reserved]

1943

விலை ரூ. 4-50

ஸ்ரீ சைவகுருகாத குருபீடம்
(வைக்கண்டம், யாழ்ப்பாணம்).

First Edition:

Printed, Title Page, Introduction, and Index at the THIRU-MAGAL PRINTING PRESS, Chunnakam; and Pages 1 to 324 at the SAIVAPRAGASA PRINTING PRESS, Vannarponne, Jaffna.

உள்ளுறை

	பக்கம்
முகவுரை: I சங்க நூல்கள்	I
II ஐங்குறுநூறு	III
III தொகுப்பித்தவர் முதலியோர் வரலாறு	VI
IV பதிப்புரை	XI
ஐங்குறுநூறு விஷய சூசிகை	XIII
பிழை திருத்தம்	XV
ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்	1
செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி, அரும்பத அகராதி முதலியன	325

முகவுரை

I

ஐங்குறுநூறு என்பது ஒரு சங்கநூல். சங்கநூல் என்பது சங்கத்துப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்ட நூல்கள் யாவற்றையுங் குறிக்கும். சங்கம் தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என மூன்றாம். அவற்றுள், தலைச்சங்கம் இருந்த இடம் கடலாற் கொள்ளப்பட்ட மதுரை என்பது. இடைச்சங்கம் இருந்த இடம் கபாடபுரம் என்பது. இதுவுங் கடலாற் கொள்ளப்பட்டது. இவ்விரு சங்ககாலத்து நூல்கள், தொல்காப்பியம் ஒன்று நீங்கலாக எல்லாம் கடல்வாய்ப்பட்டு அழிந்தொழிந்தன. தொல்காப்பியம் முதற்சங்கத்தி னிறுதியில் இயற்றப்பட்ட இலக்கண நூல். இனி, கடைச்சங்கம் இருந்த இடம் இப்பொழுதுள்ள மதுரை என்பது.

கடைச்சங்க நூல்களாக இப்போது உள்ளன பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்னுந் தொகைநூல்களாம். அவற்றுள், பத்துப்பாட்டு என்பது பத்தாகிய பாட்டுக்களையுடைய ஒரு நூல். இப் பத்துப் பாட்டுக்களில் ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனி நூலாகக் கொள்ளக்கூடியதாகும். அவையாவன:

1. திருமுருகாற்றுப்படை, 2. பொருநராற்றுப்படை,
3. சிறுபாணாற்றுப்படை, 4. பெரும்பாணாற்றுப்படை,
5. முல்லைப்பாட்டு, 6. மதுரைக்காஞ்சி,
7. நெடுநல்வாடை, 8. குறிஞ்சிப்பாட்டு,
9. பட்டினப்பாலை, 10. மலைபடுகடாம், என்பன.

இதனை,

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வளமதுரைக் காஞ்சி — மருவினிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து.”

என்பதனாலறிக. இவை யாவும் ஆசிரியப் பாக்களால் ஆனவை.

எட்டுத்தொகை என்பது எட்டாசிரிய தொகை தூல்கள் என்னும் பொருளது. ஈண்டுத் தொகை என்பது பொருள், அளவு, பாட்டு என்னும் இவைபற்றித் தொகுக்கப்பட்ட தூல்களை உணர்த்தியது. அவ் எட்டு தூல்களாவன : 1. நற்றிணை, 2. குறுந்தொகை, 3. ஐங்குறுநூறு, 4. பதிற்றுப்பத்து, 5. பரிபாடல், 6. கலித்தொகை, 7. அகநானூறு, 8. புறநானூறு என்பனவாம். இவையாம் என்பதனை,

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
ஒத்த பதிற்றுப்பத்து தோங்கு பரிபாடல்
கற்றறிந்தா ரேத்துங் கலியோ டகம்புறமென்(று)
இத்திறத்த எட்டுத் தொகை”

என்னும் வெண்பாவாலறிக. அவற்றுள் நற்றிணை என்பது பொருளானும், குறுந்தொகை பதிற்றுப்பத்து என்பன அளவானும், பரிபாடல் கலித்தொகை யென்பன பாட்டானும், ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன பொருள் அளவு என்னும் இரண்டானும் அமைந்த பெயர்களாம். அகநானூற்றிற்கு நெடுந்தொகை எனவும் மற்றொரு பெயருண்டு. இந்நூலின் பெயர்கள் இரண்டானும், அகநானூறு என்பது ‘புறநானூறு’ என்பதை நோக்கியும், நெடுந்தொகை யென்பது ‘குறுந்தொகை’ என்பதை நோக்கியும் அமைந்த பெயர்களாமென்பது. இவ்வெட்டு நூலுள், ‘பதிற்றுப்பத்து’, ‘புறநானூறு’ என்னும் இரண்டும் புறப்பொருள்பற்றிய இலக்கியங்கள்; மற்றை ஆறும் அகப்பொருள்பற்றிய இலக்கியங்களாம்.

பதினென்கீழ்க்கணக்கு என்பது, ‘மேற்கணக்கு’ எனவும் ‘கீழ்க்கணக்கு’ எனவும் கூறப்படும் இருவகைத் தொகை தூல்களுள், கீழ்க்கணக்கு என்னும் வகையிற் சேர்ந்த பதினெட்டு தூல்களைக் குறிப்பதாகும். அப்பதினெட்டு தூல்களாவன :

1. நாலடிபார், 2. நான்மணிக்கடிகை, 3. இனியவை நாற்பது, 4. இன்ன நாற்பது, 5. கார்நாற்பது, 6. களவழி நாற்பது, 7. ஐந்திணைஐம்பது, 8. ஐந்திணைஎழுபது, 9. திணைமொழிஐம்பது, 10. திணைமலைநூற்றைம்பது, 11. முப்பால் (திருக்குறள்), 12. திரிகடுகம், 13. ஆசாரக் கோவை, 14. பழமொழி, 15. சிறுபஞ்சமூலம், 16. முதுமொழிக்காஞ்சி, 17. ஏலாதி, 18. கைநிலை என்பனவாம். இதனை,

“நாலடி நான்மணி நானாற்பு தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாமூலம்
இன்னிலைய காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே
கைநிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு.”

என்பதனாலறிக. ‘மேற்கணக்கு’, ‘கீழ்க்கணக்கு’ என்பவற்றிற்கு இலக்கணம்,

1. “மேற்கணக் கெனவுங் கீழ்க்கணக் கெனவுங்
பாற்படு வகையாற் பகர்ந்தனர் கொளலே.”
2. “ஐம்பது முதலா ஐந்தா றிறு
ஐவகைப் பாவும் பொருணெறி மரபில்
தொகுக்கப் படுவது மேற்கணக் காகும்.”
3. “வெள்ளைத் தொகையும் அவ்வகை வேண்டின்
எள்ளறு கீழ்க்கணக் கெனவுங் கொளலே.”
4. “அடிநியர் வில்லாச் செய்யுட் டொகுதி
அறம்பொரு ளின்ப மடுக்கி அவ்வகைத்
திறம்பட வருவது கீழ்க்கணக் காகும்.”

எனவரும் பன்னிருபாட்டியற் சூத்திரங்களால் அறியப்படும்.

II

ஐங்குறுநூறு

ஐங்குறுநூறு என்பது ஐந்திணையினும் (தனித்தனி) அமைந்த குறுமைபாசிய நூறு நூறு செய்யுட்களை உடையது எனப் பொருளானும் அளவானும் இந்நூலுக்கு வந்த பெயராம். பொருள் ஐந்திணை (அகப்பொருள்); அளவு

குறுமை என்பது. இந்தால் ஐந்து புலவர்கள் தனித்தனி தூறு தூறுகப் பாடிய ஐந்தாறு செய்யுட்களும், கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள் ஒன்றுமாக ஐந்தாற்றொரு அகவற் பாக்களையுடையது. இப்பாக்கள் மூன்று அடிச் சிற்றெல் லையும் ஆறு அடிப் பேரெல்லையும் உடையவை. (இந்தாலின் 129-ஆம் 130-ஆம் செய்யுட்கள் ஒரு பிரதியிலுங் காணப் படவில்லை. 416, 490-ஆம் செய்யுட்களின் இரண்டாம் அடிகளிற் சில சீர்கள் காணப்படவில்லை.)

கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள் பாரதம்பாடிய பெருந் தேவனாலும், முதல் தூறுகிய 'மருதம்' ஓரம்போகியா ராலும், இரண்டாம் தூறுகிய 'நெய்தல்' அம்புவனாலும், மூன்றா தூறுகிய 'குறிஞ்சி' கபிலராலும், நான்கா தூறுகிய 'பாலை' ஓதலாந்தையாராலும், ஐந்தா தூறுகிய 'முல்லை' பேயனாலும் பாடப்பட்டவை. இந்தாலைப் பாடியவர்கள் இவர்களுள்பதை,

“மருதமோ ரம்போகி நெய்தலம் மூவன்
கருது குறிஞ்சி கபிலர் — கருதிய
பாலையோத லாந்தை பனிமுல்லை பேயனே
தூலையோ தைங்குறு தூறு.”

என்னும் வெண்பாவான் அறியலாம். ஒவ்வொரு தூறும் பத்துப் பத்துக்கள் கொண்டது. ஒவ்வொரு பத்தும் ஒவ் வொரு பெயர் உடையது. இந்தாலின் ஈற்றில் “இத் தொகை தொகுத்தார் புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழார். இத்தொகை தொகுப்பித்தார் யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறையார்.” என்பது காணப்படுகின்றது.

இந்தால் மிக்க சொற்சுவையும் பொருட்சுவையுமுடையது. செய்யுட்கள் தண்ணிய இனிய ஓசைநயம் வாய்ந்து தமிழ்மொழியின் விழுமிய நடைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவன; இயற்கைக்காட்சி அழகையும், தமிழ்நாட்டுப் பழைய தமிழ்மக்களின் வாழ்க்கை இயல்புகளையும் நயம் பட உரைக்கும் செவ்விவாய்தன. தேனினுமினிய மெல்லிய ஓசைநயம் பொருந்தி, சிறிய சொற்களால் இயன்று

அழகிய கருத்துக்களைத் தம்முளடக்கி, அரிய மணிகள் போல மிளிரும் சிறுச்சிறு பாடல்களைக் கொண்ட இந்தால் சங்க இலக்கியப் பயிற்சி தொடங்கும் மாணவர் முதற்கண் படித்தற்கு மிக ஏற்றதென்பது. அதுமட்டோ! கற்றுவல்ல பெரியோரும் இந்தாலை மிக நன்குமதித்துப் பாராட்டிப் போற்றுவர். அகப்பொருட்பகுதியாகிய துறைகளுக்கு உதாரணமாக இந்தாற் செய்யுட்களை நிரம்ப எடுத்துக் காட்டுவர் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள். இன்னும், இறையனாகப்பொருளுரை, இலக்கணவிளக்கவுரை, யாப் பருங்கல விருத்தியுரை, நன்னூல் விருத்தியுரை, நாற்கணி ராசநம்பியகப்பொருளுரை என்னும் இவற்றிலெல்லாம் இந்தாற் செய்யுட்கள் உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இதனால் இந்தாலின் அருமை பெருமைகள் நன்கு விளங்கக் கிடப்பனவாகும்.

இந்தாலுக்குப் பழையவுரை யொன்று உண்டு. அது மிகச் சுருக்கமானது. கருத்துரை, இலக்கணக்குறிப்பு, சொல்முடிபு, பொருள் முடிபுகளையும், உள்ளுறையுவுமும், இறைச்சிப்பொருள் என்பவற்றையும் அங்கங்கே எடுத்துக் காட்டிச் செல்வது. அநேக பாடல்களுக்கு உரை காணப் படவில்லை. எனினும், உள்ளவரையில் செய்யுட்களின் பொருளையறிதற்கு இவ்வுரை பெரிதும் உபகாரமானது. இந்தாலைப் பழையவுரையுடன் மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் மிக்க பிரயாசத்தின் பயனாக 1903 இல் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினார்கள். அந் நாள் முதல் தமிழுலகம் இவ்வரிய தூலைப் படித்தின்புறுவ தாயிற்று.

“ஆன்றபயன் பிறர்நுகர அகத்தினிமை யுளதாகத்
தோன்றியநல் அறிஞர்” ஆகிய இத்தமிழ்வள்ளல் பழம்பெருந் தமிழ் ஆகரத்திலிருந்தெடுத்துத் தமிழுல கிற்கு வழங்கிய அரும்பெறல் மணிகளுள் இந்தாலும் ஒன் றென்பது நன்றியறிதலோடு நாம் நினைவில் வைக்கற்பாலது.

தொகுப்பித்தவர் முதலியோர் வரலாறு

(1) **யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும் பொறையார்:** இவர் ஒரு சேர அரசர். இவரே இந்நூலைத் தொகுப்பித்தவர். இவர் பெயர் கோச்சேரமான் யானைக் கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை எனவும் வழங்கும். இப்பெயரால் அறியப்படுஞ் செய்திகளை, “அரசன் என்பதோர் சாதியும், சேரமான் என்பதோர் குடியும், வேழ நோக்கினையுடையான் என்பதோர் வடிவும், சேய் என்பதோர் இயற்பெயரும், மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை என்பதோர் சிறப்புப்பெயரும்” எனப் பரிமேலழகர், “எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும்” என்னும் குறளுக்குக் கூறிய விசேடவுரையால் அறியலாம். இவர் வீரம், கொடை, புலவரை ஆதரித்தல் ஆகிய குணங்களிற் சிறந்தவர்.

(2) **கூடலூர்கிழார்:** யானைக்கட்சேய்மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறையாரின் வேண்டுகோளின்படி இந்நூலைத் தொகுத்தவர் இவரே. இவர் மலைநாட்டிலுள்ள கூடலூரிற் பிறந்தவர்; வேளாளர். கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தவர். இவரது புலமை மிகுதியை நோக்கி இவரைப் ‘புலத்துறை முற்றிய கூடலூர்கிழார்’ எனச் சான்றோர் சிறப்பித்துக் கூறுவர். இவர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். முற்கூறிய சேர அரசரால் ஆதரிக்கப்பெற்ற இவர் அவ்வரசர் இறந்தபோது பிரிவாற்றாது மிக வருந்தி ‘ஆடியல் அழற்குட்டத்து’ என்று தொடங்குஞ் செய்யுளைச் சொல்லிப் புலம்பினர் (புறநானூறு—229-ஆம் செய்யுள்). இவரியற்றியனவாகக் ‘குறுந்தொகை’யில் மூன்று செய்யுள் உள்ளன. பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாகிய ‘முதுமொழிக் காஞ்சி’யை இயற்றிய (மதுரைக்) கூடலூர்கிழார் வேறு, இவர் வேறு என்ப.

(3) **பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்:** பெருந்தேவனார் எனப் பிறரும் உளராதலின் அவரின் வேறென்பது தெரிய இவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என

அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டார். இவர் தமிழில் பாரதக் கதையை உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுளாக இயற்றிய ஆசிரியர். இதனை, தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திற்கு நச்சினர்க்கினியர் எழுதிய உரையிற் பரக்கக் காணலாம். இவர் பாடியனவாக ‘நற்றிணை’, ‘குறுந்தொகை’, ‘ஐங்குறுநூறு’, ‘அகம்’, ‘புறம்’ என்னும் இவ்வைந்து தொகை நூல்களின் காப்புச் செய்யுள் ஐந்தும், ‘திருவள்ளுவமாலையி’ல் வரும் “எப்பொருளும் யாரும்” என்னும் வெண்பா ஒன்றும் ஆக ஆறு செய்யுட்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. ‘பாரத வெண்பா’ என இப்போது அச்சில் வந்து வழங்கும் நூலில் தெள்ளாற்றிற் போர்வென்ற ஓர் அரசன் சிறப்புக் கூறுதல் காரணமாக, இவர் பிறந்த இடம் தொண்டைநாடு எனப் படிக்காகப் புலவர் தமது தொண்டைமண்டல சதகத்திற் கூறுவர். அது ஒருசாராக; இன்னொரு சாரார், தெள்ளாற்றிற் போர்வென்றது கடைச்சங்கம் அழிந்த பல்லாண்டுகளுக்குப் பின்னராதலின் அதனைக் கூறும் பெருந்தேவனார், பாரதம் பாடிய கடைச்சங்கத்துப் புலவரல்லர் என்றும் அவர் பாடிய நூல் முழுவதும் அழிந்துவிட்டது என்றும், அதனை மறுத்துக் கூறுவர். அதனால் இவர் தொண்டைநாட்டினர் என நிச்சயமாகச் சொல்லல் முடியாதென்பது.

(4) **ஓரம்போகியார்:** இந்நூலின் முதல் நூறாகிய ‘மருதம்’ பாடிய இவர் கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர். மருதத் திணையை விரித்து உள்ளுறையுலகம் இறைச்சி முதலாயவற்றை அமைத்துப் பலவகை மெய்ப்பாடும் புலப்படக் காட்டித் தெளிவாகக் கூறும் ஆற்றலுடையவர். இவர் பாடியனவாக நற்றிணையில் இரண்டு பாடல்களும், குறுந்தொகையில் நாலும், ஐங்குறுநூற்றில் முதல் நூறும், அகத்தில் இரண்டும், புறத்தில் ஒன்றுமாக 109 பாடல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவற்றுள் 108 மருதத்திணை பற்றியன.

(5) **அம்முவனார்:** இந்நூலின் இரண்டாம் நூறாகிய ‘நெய்தல்’ பாடிய இவர் கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர்.

‘மூவன்’ என்னும் இவர் இயற்பெயர் அடைமொழி சேர்த்து அம்மூவனார் எனப்பட்டது என ஊகிக்கலாம்போலும். இவர் பாடலில் மேலைக் கடற்கரைக்கணுள்ள தொண்டி, மாந்தை முதலாய சேரநாட்டு ஊர்கள் சிறப்பித்துப் பாடியிருப்பதுபற்றி இவர் சேரநாட்டு மேலைக் கடற்கரையில் இருந்தவர் என எண்ண இடமுண்டு. பாண்டிநாட்டுக் கொற்கை நகரும், நடுநாட்டின்கண்ணதாகிய திருக்கோவ லாரும், பெண்ணையாறும், சோழநாட்டுக் கோயில்வெண்ணியும் இவராத் பாடப்பட்டுள்ளன. இவரியற்றியனவாக நற்றிணையில் பத்துப் பாடல்களும், குறுந்தொகையில் பதினென்றும், ஐங்குறுநூற்றில் நெய்தற்பாட்டு நூறும், அகத்தில் ஆறும், ஆக 127 பாடல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவற்றுள் 126 பாடல்கள் நெய்தற்றிணைபற்றியன. இவர் நெய்தல் நிலவளத்தைச் சிறப்பித்துப் பாடுதலில் வல்லவராவர்.

(6) கபிலர் : இந்தாலின் மூன்றாம் தாறுகிய குறிஞ்சித் திணையைப் பாடிய இவர், பாண்டிநாட்டிலே திருவாதவூரில் அந்தணர் மரபிற் பிறந்தவர். இது,

“நீதியார் மதாக நீழல் நெட்டிலை யிருப்பை யென்றோர்
காதல்கூர் பனுவல் பாடுங் கபிலனார் பிறந்த மூதூர்
சோதிசேர் வகுளநீழற் சிலம்பொலி துளங்கக்காட்டும்
வேதநா யகனார் வாழும் வியன்றிரு வாத ஆரால்.”

(திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம்,
27-வது திருவி. 3-ம்செய்.)

என்பதனாலும், “யானே, பரிசிலன் மன்னும் அந்தணன்” (புறம்—200) என்பதனாலும் அறியப்படும். இவர் தமிழில் ஒப்பாரு மிக்காருமில்லாத பயிற்சியுடையராய்க் கடைச்சங்கப் புலவரில் ஒருவராகிப் பரணர், இடைக்காடர், ஔவையார் முதலாயினோரிடத்துப் பெருகிய நட்புடையராய் விளங்கினவர்.

இவர் கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாகிய வேள்பாரியின் உயிர்த்தொழுகை அவனது அவைக்களத்துப் புலவராக வீற்றிருந்தனர். அக்காலத்துப் பாரியைப் பாடிய

பாடல்கள் படிப்போருள்ளத்தை மகிழ்விக்குந் தன்மையன. தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் அழுக்காற்றினால் அவனைக் கொல்லக் கருதிப் பெரும் படையோடு சென்று அவன் மலையை வளைந்து போர் செய்தகாலையில், கபிலர் அவர்களை மதியாது இகழ்ந்தும் பாரியைப் புகழ்ந்தும் பாடினார். அவனிற்ந்தபின்பு இவர் பிரிவாற்றாது பலவாறு புலம்பி அவன் புதல்வியரை அழைத்துச்சென்று அவர்களை மணமுடிக்கும்படி பல சிற்றரசர்களை வேண்டியும் அவர் மறுத்ததனால் அவரை வெறுத்துச் சென்றனர். செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனிடஞ் சென்று பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம் பத்துப் பாடி அவன் அளவிறந்த பரிசில் கொடுக்கப் பெற்று மீண்டு பாரி மகளிர்க்கு மணஞ் செய்வித்தனர். பாரியைப் பிரிந்த துன்பம் பொறுக்கலாற்றாது தாழும் உயிர்விடக் கருதி, வடக்குமுகமாக இருந்து இந்திரியங்களை ஒடுக்கி உணவு முதலியன வேண்டாது உயிர் துறந்தனர்.

இவர் குறிஞ்சித்திணை பாடுதலில் ஒப்பற்ற சிறந்த வல்லமை உடையவர். இவர் ‘வாய்மொழிக் கபிலன்’, ‘நல் லிசைச் கபிலன்’, ‘வெறுத்தகேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்’, ‘புலனழுக்கற்ற அந்தணன்’, ‘பொய்யா நாவிற்கபிலன்’ என்று பல புலவர்களாத் பலவாறுகப் புகழ்ந்து பாராட்டப்பட்டுள்ளவர்.

இவர் பாடியனவாக நற்றிணையில் 20 பாடல்களும் குறுந்தொகையில் 29-உம், ஐங்குறுநூற்றில் குறிஞ்சித் திணை நூறும், பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம் பத்தாகிய 10 பாடலும், அகத்தில் 16-உம், புறத்தில் 31-உம், “நெட்டிலை யிருப்பை”* என்னுந் தனிச் செய்யுள் ஒன்றும், திருவள்

* “நெட்டிலை யிருப்பை வட்ட வொண்பூ

வாடா தாயிற் பீடுடைப் பிடியின்
கோடேய்க் கும்மே வாடினோ பைந்தலைப்
பாதர் மனதொறும் உணங்குஞ்
செந்தலை யிறவின் சீரேய்க் கும்மே.”

(தமிழ் நாவலர் சரிதை.)

ஸ்ரவமாலையில் ஒன்றும், இன்ன நூற்பதில் 40-உம், ஆரிய அரசன் யாழ்ப் பிரகத்தனுக்குத் தமிழின் சிறப்பு அறிவுறுத்தற்குப் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டு (பத்துப்பாட்டுள்) ஒன்றும், கலித்தொகையில் குறிஞ்சிக்கலி 29-உம் ஆக 278 பாடல்கள் கிடைத்திருக்கின்றன.

பதினொராம் திருமுறையிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ள மூன்று பிரபந்தங்களையும் அருளிச்செய்த கபிலதேவர் இவரே என்றும்; இவரல்லர், அவர் வேறு பிற்காலத்தவர் என்றும் அபிப்பிராயபேதம் உண்டென்பதறிக.

(7) **ஓதலாந்தையார் :** இந்தாலின் நான்கா நூறுகிய பாலைத்திணையைப் பாடிய இவர் கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவர். ஆதன் தந்தை என்பது ஆந்தை என மருவியது என்ப. இவர் பாலைத்திணையில் மிக்க பயிற்சியுடையவர். குறுந்தொகையில் மூன்று பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் பாலைத்திணை நூறும் ஆக 103 பாடல்கள் இவர் பாடியனவாகக் கிடைத்துள்ளன.

(8) **பேயனார் :** இவர் இந்தாலின் ஐந்தா நூறுகிய முல்லைத் திணையைப் பாடியவர்; கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவர். இவர் பெயர் பேயன் என்றும் பேயார் என்றுங் காணப்படுகின்றது. இவர் முல்லைத்திணையைச் சிறப்பித்துப் பாடுதலில் மிக வல்லுநர். இவர் பாடியனவாகக் குறுந்தொகையில் நானும் ஐங்குறுநூற்றில் நூறாமாக, 104 பாடல்கள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றுள் 103 பாடல்கள் முல்லைத்திணை பற்றியன.

பதிப்புரை

இற்றைக்குச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன், பருத்தித் துறையைச் சார்ந்த துன்னாலைப்பதி வாசரும், காவெட்டி மேற்கு மெதடிஸ்த தமிழ்ப் பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியராயிருப்பவரும் ஆகிய திருவாளர் ஆ. தா. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஐங்குறுநூறு முழுவதற்கும் உரையெழுதிய காகிதக் கையெழுத்துப் பிரதி ஒன்று தம்மிடமிருப்பதாகக் கூறி அப்பிரதியையும் எனக்கு அளித்தார்கள். அதில் எல்லாச் செய்யுட்களுக்கும் பொழிப்புரை, இலக்கணக் குறிப்பு முதலியன எழுதப்பட்டிருந்தன. இவ்வுரையை எழுதியவர் யாவர் என்பது அதில் எவ்விடத்தேனுங் காணப்பட்டிலது. எனினும், இவ்வுரையாளர் பொருள் இலக்கணத்தில் மிக்க பயிற்சியுடையவர் என்பதும், ம. ம. டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் பதிப்பித்த புத்தகத்துள்ள மூலபாடத்தையும் பழைய வுரையையும் ஆதாரமாகக் கொண்டே இதனை எழுதியுள்ளார் என்பதும் புலனாயின.

இவ்வுரைப் பிரதியை எனக்களித்த திரு. சுப்பிரமணியமவர்கள் இதனை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்த வேண்டும் என விரும்பினமையால், யான் அவர் வேண்டுகோளையும் அவர் தந்த உரைப் பிரதியையும் 'யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்க'த்து நிருவாக சபையாருக்குச் சமர்ப்பித்தேன். அவர்கள் அதனை ஆராய்ந்து பார்த்து, நால் முழுவதற்கும் உரையிருப்பதனால் அதனை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துதல் நூலைப் படிப்போர்க்குப் பெரிதும் உபகாரமாக இருக்குமெனக் கண்டு, அதனைச் சங்க வெளியீடாக அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தும்படி அப்போது சங்கக் காரியதரிசியாக இருந்த எனக்கு உத்தரவளித்தார்கள். அங்ஙனமே இவ்வுரைப் பிரதியிற் கண்ட படியே அச்சிடப்பட்டு இப்போது வெளியிடப்படுகின்றது.

தம்மிடத்திருந்த உரைப் பிரதியைச் சங்கத்துக்கு உபகரித்து இப் புத்தகம் வெளிவருவதற்குக் காரணரான திருவாளர் ஆ. தா. சுப்பிரமணிய ஆசிரியரவர்களது பெரும் நன்றியும் தமிழார்வமும் என்றும் பாராட்டற் பாலன. இப் புத்தகத்தை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்துதற் கண் மிக்க துணை புரிந்த வண். சைவப்பிரகாச அச்சி யந்திரசாலை அதிபருக்கும், சுன்னாகம் திருமகள் அச்சி யந்திரசாலை அதிபர் திரு. நா. பொன்னையா அவர்களுக் கும் நன்றி கூறும் கடப்பாடுடையன். சிறிது கிலமுற்று எழுத்து மங்கியிருந்த சுவடியைப் பிரதிபண்ணும்போதும் அச்சுத்தாள்களை ஒப்புநோக்கித் திருத்தும் போதும் நேர்ந்த சேர்வினில் சில பிழைகள் அச்சில் உளவாயின. அவற்றுட் சில பிழைதிருத்தத்திற் காட்டப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் பதிப்பு வருங்கால் இவையெல்லாம் திருத்த முற்றுச் செப்பமாகும் எனத் தெரிவித்துப் பிழை பொறுக்குமாறு தமிழ் அறிஞர்களைப் பணிந்து வேண்டி கின்றேன்.

இங்ஙனம்,

யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்திற்காக

தி. சதாசிவ ஐயர்
பதிப்பாசிரியர்.

சுன்னாகம், 15-1-43.

ஐங்குறுநூறு

விஷய குசிகை

	பக்கம்
கடவுள் வாழ்த்து	1
க. மருதம்	
க. வேட்கைப் பத்து	3
உ. வேழப் பத்து	11
ங. கள்வன் பத்து	18
ச. தோழிக்குரைத்த பத்து	25
ஞ. புலவிப் பத்து	30
க. தோழி கூற்றுப் பத்து	38
எ. கிழத்தி கூற்றுப் பத்து	45
அ. புனலாட்டுப் பத்து	51
கூ. புலவி வீராய பத்து	56
கௌ. எருமைப் பத்து	62

உ. நெய்தல்

கக. தாய்க்குரைத்த பத்து	70
கஉ. தோழிக்குரைத்த பத்து	77
கங. கிழவற் குரைத்த பத்து	84
கச. பாணற்குரைத்த பத்து	89
கரு. ஞாழற் பத்து	95
ககூ. வெள்ளாங் குருகுப் பத்து	101
கஎ. சிறுவெண் காக்கைப் பத்து	109
கஅ. தொண்டிப் பத்து	115
ககூ. நெய்தற் பத்து	121
உௌ. வளைப் பத்து	128

ங. குறிஞ்சி

உக. அன்னாய் வாழிப் பத்து	135
உஉ. அன்னாய்ப் பத்து	143
உங. அம்ம வாழிப் பத்து	151
உச. தெய்யோப் பத்து	158

உடு. வெறிப் பத்து	164
உசு. குன்றக்குறவன் பத்து	172
உஎ. கேழற் பத்து	179
உஅ. குரக்குப் பத்து	186
உக. கிள்ளைப் பத்து	195
உஓ. மஞ்ஞைப் பத்து	203

ச. பாலை

உக. செலவழங்குவித்த பத்து	211
உஉ. செலவுப் பத்து	218
உங. இடைச்சுரப் பத்து	224
உச. தலைவியிரங்கு பத்து	230
உடு. இளவேணிற் பத்து	235
உசு. வாவுரைத்த பத்து	238
உஎ. முன்னிலைப் பத்து	244
உஅ. மகட்போக்கியவழித் தாயிரங்கு பத்து	250
உக. உடன் போக்கின்கண்	
இடைச்சுரத் துரைத்த பத்து	257
சஓ. மறுதரவுப் பத்து	264

ரு. முல்லை

சக. செவிலி கூற்றுப் பத்து	273
சஉ. கிழவன் பருவம் பாராட்டுப் பத்து	278
சங. விரவுப் பத்து	282
சச. புறவணிப் பத்து	288
சடு. பாசறைப் பத்து	291
சசு. பருவங்கண்டு கிழத்தியுரைத்த பத்து	297
சஎ. தோழி வற்புறுத்த பத்து	302
சஅ. பாணன் பத்து	308
சக. தேர்வியங்கொண்ட பத்து	314
சஓ. வரவுச் சிறப்புரைத்த பத்து	319

பிழை திருத்தம்

[தூலைப் படிக்கத் தொடங்குமுன் இப்பிழைகளைத் திருத்திக்கொள்க]

பக்.	வரி	பிழை	திருத்தம்
5	7	லயல்	வயல்
17	13	வெள்ளுனைச்	வெள்ளுனை
„	30	முள்ளீடு	முட்டுனை
20	24	யில்லரப்	யில்லரப்
21	2	முதலை	முதலையை
„	14	பழய	பழைய
24	13	கெரள்வ	கொள்வ
27	6	நம்மூர்ப்	நம்மூர்ப்
28	2	தளராத	தளராத
53	28	செல்லநின்	செல்லனின்
56	24	னென்ப	ளென்ப
59	25	பறத்தலை	பறத்தலை
61	15	பவிழ்	பவிழ்
„	16	செய்யுள்	செய்யுள் 66
62	18	இனையள்	இனையள்
63	22	யுண்பிக்குமுன்	யுண்பிக்கும் உன்
64	25	வதியு	வதியு
71	12	யொத்த	யொத்த
92	3	பரத்தமை	பரத்தமை
„	14	சொல்லுக்கு	சொல்லுக்கு
95	9	ளாகின்ற	யாகின்ற
„	25	நீயவனை	நீயவனை
113	26	பென்னினர்	பொன்னினர்
120	20	நெருக்கி	நெருங்கி
„	29	வலைவர்	வலைவர்
123	26	மாறு—மாலை	மாலை
126	30	பள்ளாரும்	புள்ளாரும்
130	8	மடவாற	மடவாற
„	17	கொண்கணை !	கொண்கணை !
„	18	மயக்கி	மயங்கி
132	21	வினையாடு	வினையாடு
138	29	நல்ல	நல்ல
154	15	நீங்காளாம்	நீங்குவாளாம்
156	25	சார்ந்த	சார்ந்த
163	24	புலர்ந்த	புலந்த
„	32	பரத்தமை	பரத்தமை

பக்.	வரி	பிழை	திருத்தம்
165	8	லல்லள்	ளல்லள்
166	26	உண்டாகிய	உண்டாக்கிய
192	1	லென்றும்	லென்றும்
"	24	குறங்கின்	குரங்கின்
193	19	வளைந்து	வளைந்து
201	17	பறக்குங்கிளி	பரக்குங்கிளி
220	2	கழுது	கழுகு
"	10	தொடி	கொடி
236	26	நின்று	நின்று
241	27	வரவம்	மரவம்
244	6	றவர்	றவிர்
300	15	வருவல்	வருவர்

உ
கணபதி துணை

ஐங்குறுநாறு.

கடவுள் வாழ்த்து.

நீல மேனி வாலிழை பாகத்
தொருவ னிருதா ணிழற்கீழ்
மூவகை யுலகு முகிழ்த்தன முறையே.

இச்செய்யுள் இந்நூல் தொகுக்கும் காலத்துப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரைப் பார்டப்பட்டது.

இதன் பொருள்: நீலமாகிய திருமேனியையும் ஒளி பொருந்திய ஆபரணத்தையுமுடைய இடப்பாகமமைந்த ஏக கர்த்தாவாகிய பரமசிவனுடைய இரண்டுபாகமாகிய நிழ லிடத்தைத் தஞ்சமென்று கருதி மூவகைத்தாகிய உலகின் கண்ணுள்ள ஆன்மாக்கள் யாவும் முறையே (சென்றடை வான்) கைகூப்பி வணங்குவன. எனவே யானு மம்முறை செய்வே னென்றவாரும்.

நீலமேனி வாலிழைபாகத் தொருவனெனவே, ஈருருக் கொண்டு விளங்கி இகபரசாதனங்களைக் கொடுப்பவ னென் றும், தோற்றுதல் மறைத்தலாகிய தன்மையுடையவனென் றும், அவனே முழுமுதற் கடவுளென்றும் கூறினாராயிற்று.

ஆதலின் இந்நூல் நின்று நிலவுமாறு இயைபுடைய னாகிய அக்கடவுளை வணங்கினாராயிற்று. இது ஏற்புடைக் கடவுள் வாழ்த்து.

.....*தழைத்தெழு

தாளியுங் கொன்றையுந் தழைத்தலின் முல்லையும்
பாந்தஞர் தரக்கும் பயிறலிற் குறிஞ்சியும்
முடைத்தலை எரிபொடி யுடைமையிற் பாலையும்
மாமையுஞ் சலமும் மேவலின் மருதமும்
கடுவுஞ் சங்கமு மொளிர்தலி னெய்தலும்
ஆதத் தனது போருண் மேனியிற்
நிணையைந் தமைத்த விணையிலி நாயகன்,

எனக் கல்லாடத்திற் கூறுதலானும், பெண்ணையோர்
பாகத்தே கொண்டு இருத்தலானும், இவ்வகத்தினை நூற்கு
ஏற்புடைக் கடவுளென்ப துணரப்படும்.

நீலமேனி - பண்புத்தொகை. கீழ் - ஏழாம் வேற்று
மைச் சொல். மூவகையுலகு - சவர்க்க மத்திய பாதாளம்.
ஏகாரம் - தேற்றம். ஈற்றசையுமாம்.

“வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்தே”¹ என்ப
தின் வகையாற் கொள்ளப்படும் அறுமுறைவாழ்த்துப்போ
லன்றிப்படர்க்கைப்பொருட்குப் பயன்படப் படர்க்கைக்கண்
வாழ்த்திய கடவுள்வாழ்த்தாம். நாற்பாவினாலும் பாடுக
வென்றலின் அகவலாற் கூறினர். அப்பாவிற்குச் சிறுமை
கூறுங்கால் அடிமுன்றெனவும் சீரெல்லை கூறுங்கால் “ஈற்றய
லடியே யாகிரிய மருங்கிற்-ரோற்ற முச்சீர்த்தாகும்”² என்ப
தால் ஈற்றயலடி முச்சீரானங் கூறி ஒருவாற்றா னிந்தூற்
பெயர்க்காரணமும் விளங்க வைத்தாரென்ப துணரப்படும்.

இந்தூலைச் செய்யுங்காலத்து தால் அகத்தியமும்
தொல்காப்பியமுமாதலானும், பிறநூல்கள் நிரம்பிய இலக்
கணத்தன அன்மையானும் அவைகளையே இலக்கணமாகக்
கொள்க. இலக்கியமுமவ்விதமேயாம்.

* கல்லாடம் : செய் - “செங்கோற்றிருவுடன்”...வரிகள் 14-21

¹தொல். பொ. செய்யுளியல் சூத். 109.

²தொல். பொ. செய்யுளியல் சூத். 68.

க. மருதம்.

க. வேட்கைப்பத்து.

1. வாழி யாதன் வாழி யனினி
நெற்பல பொலிக பொன்பெரிது சிறக்க
வெனவேட் டோளே யாயே யாமே
நனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்
யாண ரூரன் வாழ்க
பாணனும் வாழ்க வெனவேட் டேமே.

என்பது : புறத்தொழுக்கத்திலே நெடுநாளொழுகி
இது தகாது எனத் தெளிந்தமனத்தனாய் மீண்டு தலைவியோடு
கூடி ஒழுகாநின்ற தலைமகன் தோழியோடு சொல்லாடி
‘யான் அவ்வாறொழுக நீயிர் நினைத்ததிறம் யாது’ என்றாற்
குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள் : அரசன் காவற்பொருட்டு வாழ்வானாக,
மேல், விருந்தாற்றுதற் பொருட்டு நெற்பலபொலிக, இரவ
லர்க் கீதற்பொருட்டு பொன் உண்டாகுக என யாய் இல்
லறத்திற்கு வேண்டுவன விரும்பி ஒழுகியதல்லது பிறிது
நினைந்திலன்; அவன் இத்தன்மையளாக, நீ ஒழுகிய ஒழுக்
கத்தால் நினக்கும் நின் ஒழுக்கத்திற்குத் துணையாகிய
பாணனுக்கும் தீங்குவருமென்றஞ்சி யாணரூரன் வாழ்க
பாணனும் வாழ்க என விரும்பினேம் யாங்களென்றவாறு.

இங்கே தலைவியை யாயென்றது புலத்தற்குக் காரண
மாயின உளவாகவும் அவை மனங்கொள்ளாத சிறப்பை
நோக்கி. தோழி யாங்களென் னுளப்படுத்தது ஆயத்தாரை
நோக்கி எனக் கொள்க.

நனைய காஞ்சிச்சினைய சிறுமீன் யாணரூரன் என்ப
தால் பலரானங் கொண்டாடப்படும் குலமகளிரோடு
பலரானு மிகழப்படும் பொதுமகளிரையும் ஒப்பக்கொண்
டொழுதுவா னென்பதாம். ஊரன் வாழ்க என்பதால் துனி
யுறு கிளவி (தொ. பொ. அ. கு 303).

“தோழியுஞ் செவிலியும் பொருந்துவழி நோக்கிக்-
கூறுதம் குரியர் கொள்வழி யான”¹ என்பதால் உள்நுறை
யுவமங் கூறினார்.

பயன் - உவகை. மெய்ப்பாடு - அச்சம்.

ஆதனவினி என்பான் சேரமான்களிற் பாட்டுடைத்
தலைமகன். இதில் ஆதனஅவினி எனப் பழைய உரை
காரர் எழுதியது ஆதன் மகன் அவினி என்பதுபற்றி
யாகும். “வாழியாதன் வாழியவினி” என்பது தந்தை
பையும் மகனையும் வாழ்த்தியதாகும்.

“வாழியாதன் வாழியவினி” என்பது வாழியாதன்
வாழிய, இனி; எனவுங் கொள்ளலாம் போற் காணப்படு
கின்றது. இவ் வாழியாதன், பதிற்றுப்பத்தில் கபிலர்
பாடிய ஏழாம்பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய சேரமான்
செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் ஆகலாம். இனி என்பது
மேல் என்னும் பொருட்டு.

“அடையடுப் பறியா அருவி ஆம்பல்

ஆயிர வெள்ள ஊழி

வாழியாத வாழிய பலவே”

என்னும் பதிற்றுப்பத்து 63 ஆம் செய்யுட் பகுதியையு
நோக்கிக்கொள்க.

வேட்கைப்பத்தாவது - வேட்கை என்னுஞ் சொல்
வருவதினும் வேட்கையைக் கூறுவதினும் இப்பத்து இப்
பெயர் பெற்றதுபோலும்.

மருத முதலாகத் தொகுத்தல் “மாயோன்மேய”² என்
னுஞ் சூத்திரத்துச் சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும்
படுமே என்பதைச் சொல்லாத முறையாற் சொல்லவும்படு
மெனக் கொண்டு பிறதொகைகளிலும் தடுமாறிக் கோத்த
வாறு காண்க.

தொன்மை - தோல் - அம்மை - அழகு - என்பவற்றில்
இந்தால் அழகென்னும் உறுப்புடைத்து. (க)

¹தொல். பொரு. உவ. சூத். 31.

²தொல். பொ. அகத். சூத். 5.

2. வாழி யாதன் வாழி யவினி
விளைக வயலே யருக விரவல
ரெனவேட் டோளே யாயே யாமே
பல்லிதழ் நீலமொடு நெய்த னிகர்க்குந்
தண்டுறை யூரன் கேண்மை
வழிவழிச் சிறக்க வெனவேட் டேமே.

இதுவுமது.

இ-ள் : தலைவி, அரசன் வாழ்வானாக; மேல், வயல்
விளைவதாக, அதனால் இரவலர் இல்லாதுபோகுக, என
வாழ்த்தி யிருந்தான்; யாங்கள் பலவிதழ்களையுடைய காவி
மலரோடு மாறுகொள்ளும் நெய்தல்மலர் பொருந்திய
குளிர்த் துறைகள் பொருந்திய இவ்வூரனது உறவு மேலும்
மேலும் வளர்வதாக என விரும்பினோம், எ-று.

பழையவுரை : தலைவி இல்லறமே நினைந்து ஒழுகி
னாள்; யாங்கள் நின் காதல் அவன்மேற் சுருங்குகின்ற திற
நோக்கி, நின்கேண்மை வழிவழிச் சிறக்க என விரும்பி
னோம், எ-று.

பல்லிதழ் நீலமொடு நெய்தனிகர்க்கும் ஊரன் என்றது
நீலம் தலைவி, நெய்தல் பரத்தை, குலமகளிரோடு மாறு
கொள்ளும் பொதுமகளிரையுடைய ஊரன்.

ஒடு-அதனோடியைந்த ஒப்பெல்லாப்புரை (தொல்.
சொல். 74). (உ)

3. வாழி யாதன் வாழி யவினி
பால்பல லூறுக பகடுபல சிறக்க
வெனவேட் டோளே யாயே யாமே
வித்திய வழுவர் நெல்லொடு பெயரும்
பூக்களு லூரன் றன்மனை
வாழ்க்கை பொலிக வெனவேட் டேமே.

இதுவுமது.

இ-ள் : அரசன் வாழ்வானாக; மேல், பால்மிகப் பெரு
குக, பகடுகள் பலவாகச் சிறக்குக என்று விரும்பினாள்
தலைவி; யாங்கள் வித்தைவித்திய உழுவர் விளைந்த நெல்லை

கொண்டு போம் வளம்நெருங்கிய ஊரன் தனது மனை வாழ்க்கையிடத்துப் பொலிவானாக என விரும்பினேம், எ—று.

வித்திய வழவர் நெல்லொடு பெயரும் பூக்களு லூரன் என்றது பின்வரும் பரத்தையர்க்கு வருவாய்செய்து அக் காலத்துப் பரத்தையருடன் இன்பம் துகரும் ஊரன். ஒருவாற்றா லும் குறைவில்லாதவன் தன்மனைக்கண் வாழ்க்கையிடத்துப் பொலிக என்பதாம்.

பால்பல என்பது வழக்குப்பற்றியது. இன்னும், வித்தியவழவர் நெல்லொடுபெயரும் என்றது இதஞ்செய்வார் போற்காட்டி அதிஞ் செய்வார் என்பது. (ங)

4. வாழி யாதன் வாழி யவினி
பகைவர்புல் லார்க் பார்ப்பா ரோதுக
வெனவேட் டோளே யாயே யாமே
பூத்த கரும்பிற் காய்த்த நெல்லிற்
கழனி யூரன் மார்பு
பழன மாகற்க வெனவேட் டேமே.

இதுவுமது.

இ—ள் : அரசன் வாழ்வானாக; மேல், பகைவர் புல்லுணவை உண்பாராக, பார்ப்பார் ஒதுவாராக என்று விரும்பினான் தலைவி; யாங்கள் பூத்த கரும்பையும் காய்த்த நெல்லையும் முடைய கழனியையும் ஊரனது மார்பு சோலையில்லவாகு என விரும்பினேம், எ—று.

பூத்தகரும்பிற் காய்த்தநெல்லிற் கழனியூரன் என்றது ஈன்றற் பயன்படாத பொதுமகளிரையும் ஈன்றற் பயன்படுகின்ற குலமகளிரையும் ஒக்கரினைப்பவன் என்பது. அன்றி, முன்னினிதாய்க் காட்டும் பொதுமகளிரையும் எக்காலமும் ஒரு தன்மையாயிருக்கும் குலமகளிரையும் ஒப்பரினைப்பான். முன்னினிதாதல் காண்போர்க்கு இம்மரம் பூத்தமையிற் பின் காய் முண்டாமென எண்ணச்செய்து அக் காயில்லாது போதல், எக்காலமு மொருதன்மைபாவது காயே எக்காலமுந் தோன்றுதல். பழனமாவது யார்க்கும் விரும்புஞ் சுகத்தைக் கொடுக்குஞ் சோலை, (ச)

5. வாழி யாதன் வாழி யவினி
பசியில் லாகுக பிணிசே ணீங்குக
வெனவேட் டோளே யாயே யாமே
முதலைப் போத்து முழுமீ னுருந்
தண்டுறை யூரன் றேரெம்
முன்கடை நிற்க வெனவேட் டேமே.

இதுவுமது.

இ—ள் : அரசன் வாழ்வானாக, பசியில்லாத போகுக, நோய் மிகத்தூரத்தே போவதாக என்று விரும்பினான் தலைவி; யாங்கள் முதலைப் போத்தானது முழுமீனையுண்ணும் குளிருந் துறையையுடைய ஊரன் றேரானது பிற மகளிர் முன்கடைநிற்ற லொழிந்து எம்முன்கடைநிற்க வென விரும்பினேம், எ—று.

முதலைப்போத்து முழுமீனாருந் தண்டுறை யூரன் என்றது ஒருங்கு வாழ்வாரை உரிமைநோக்காது உயிர்கவர்வான் என்பதாம்.

முதலைக்குப் போத்தென்னும் பெயர் “நீர்வாழ் சாதியிலுயிரிப்பிரிய”¹ என்பதாற் கொள்வது. இவற்றிற் கெல்லாம் மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் மகிழ்வித்தல். (ரு)

6. வாழி யாதன் வாழி யவினி
வேந்துபகை தணிக யாண்டுபல நந்துக
வெனவேட் டோளே யாயே யாமே
மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த தாமரைத்
தண்டுறை யூரன் வரைக
வெந்தையுங் கொடுக்க வெனவேட் டேமே.

எ—து : “அற்றமில்லாக்-கிழவோட் சுட்டிய தெய்வக் கடத்தினும்”² களவொழுக்கம் புலப்பட ஒழுக்குதலில்லாத தலைவியைத் தலைவன் வரைந்து கோடலைக் குறித்துப் பரவிய தெய்வம் அதனை முடித்தலின் அப்பரவுக்கடன்

¹தொல். பொரு. மர. சூத். 42.

²தொல். பொரு. கற். சூத். 9. வரி 3—4

கொடுத்தல் வேண்டுமெனத் தலைவற்குக் கூறுமிடத்தும் -
என்ற விதியின் இது பரவுக்கடன் செய்தது கூறியதாம்.

அது களவினிற் பலகாலொழுகிப் பின் வரைந்து
கொண்ட தலைமகன் தோழியோடு சொல்லாடி, யான் வரை
யாது ஒழுகுகின்ற நாள் நீயிர் இழைத்திருந்ததிறம்பாது?
என்றற்கு அவள் சொல்லியது.

இ—ள்: நின்னை எதிர்ப்பட்ட அன்றே நீ வரைந்தாய்
எனக்கொண்டு இல்லறத்திற்கு வேண்டுவன விரும்பி ஆதன்
வாழி, அவினிவாழி, அரசன் பகைதணிவானாக, யாண்டு பல
வாகப் பெருகுக என ஒழுகினான் தலைவி; யாங்கள் விரிந்த
பொய்கையிடத்து முகிழ்த்த தாமரையையுடைய தண்டுறை
பூரன் இவளை வரைவானாக, எந்தையுங் கொடுப்பானாக
என விரும்பினேம், எ—று.

ஈண்டுத் தலைவியை யாயென்றது கற்புக்கடம் பூண்
டொழுகுகின்றமை நோக்கி. மலர்ந்த பொய்கை முகைந்த
தாமரைத் தண்டுறைபூரன் என்றது - இவனே இவளுக்குத்
தக்கான், இவளே இவனுக்குத் தக்காள் என்பதாம். (சு)

7. வாழி யாதன் வாழி யவினி

யறநனி சிறக்க வல்லது கெடுக

வெனவேட் டோளே யாயே யாமே

யுளைப்பூ மருதத்துக் கிளைக்குரு கிருக்குந்

தண்டுறை பூரன் றன்னூர்க்

கொண்டனன் செல்க வெனவேட் டேமே.

இதுவுமது.

இ—ள்: தலைவி ஆதன்வாழ்க, அவினிவாழ்க, தருமம்
மென்மேலுஞ் சிறக்க, பாவங்கெடுவதாக என்று விரும்பி
னாள்; யாங்கள் அகவிதழ் அழகிய பூவையுடைய மருதமரத்
தின்னகண் நாரையினங்கள் இருக்கும் தண்டுறைபூரன் தன்
னூர்க்குக் கொண்டு செல்வானாக என விரும்பினேம், எ—று.

உளைப்பூமருதம் “கருந்தகட்-டுளைப்பூமருதின்”¹ என்
பதாலறிக. உளைப்பூமருதத்துக் கிளைக்குருகிருக்குந் தண்

¹ திருமுரு. வரி, 27—8

டுறைபூரன் என்றது செல்வமனைக்கண் கிளையோடு கிளைஞர்
குறைவின்றி வாழுமுரன் என்றதாம். உளைப்பூ உவமத்
தொகையுமாம். (௭)

8. வாழி யாதன் வாழி யவினி

யரசமுறை செய்க களவில் லாகுக

வெனவேட் டோளே யாயே யாமே

யலங்குசினை மாஅத் தணிமயி லிருக்கும்

பூக்கஞ லூரன் குளிவண்

வாய்ப்ப தாக வெனவேட் டேமே.

இதுவுமது.

இ—ள்: ஆதன்வாழ்க, அவினிவாழ்க, அரசமுறை
செய்க, களவில்லாது போவதாக என்று விரும்பியொழுகி
னாள் தலைவி; யாங்கள் அசையாநிற்கும் கொம்பர்பொருந்திய
மாமரத்தின்னகண் அழகிய மயிலானதிருக்கும் அழகுநிறைந்த
ஊரன் கூறிய உண்மைவசனம் இவ்விடத்து வாய்ப்பதாக
வென விரும்பினேம், எ—று.

அலங்குசினைமாஅத் தணிமயிலிருக்கும் பூக்கஞலூரன்
என்றது செல்வமனைக்கு அணியாம்வண்ணம் இவளும்
இருத்தற்கேதுவாகியவூரன். (அ)

9. வாழி யாதன் வாழி யவினி

நன்றுபெரிது சிறக்க தீதில் லாகுக

வெனவேட் டோளே யாயே யாமே

கயலார் நாரை போர்விற் சேக்குந்

தண்டுறை பூரன் சேண்மை

யம்ப லாகற்க வெனவேட் டேமே.

இதுவுமது.

இ—ள்: தலைவி ஆதன்வாழ்க, அவினிவாழ்க, நன்மை
மிகவும் லளர்வதாக, தீமை சிறிதும் இல்லாது போவதாக
என்று விரும்பியொழுகினாள். யாங்கள் கயலாகிய உணவை
உண்கின்ற நாரை நெற்போரிடத்து இராநின்ற தண்டுறை

பூரனிடையம்முறவு வெளிப்படா தொழிவதாக வென்று
விரும்பினோம், எ—று

அம்பல் - அரும்பினாற்போல்வது. கயலார் நாரை போர்
விற செக்குந்தண்டுறையூரன் என்றது நாரை இரைதப்பாது
கவர்த்து கொள்ளற்கு காலம்பார்த்துத் தங்கியிருத்தல்போல
அவனுந் தப்பாது வரைந்துகொள்ளுமூரன் என்பதாம்.

இன்னும், “இன்ப நுகர்ந்தவன் செல்வமனைக்கண்ணே
வைகும்வண்ணம் வரையுந்துணையும் அவன் கேண்மை அம்ப
லாகாதொழிக” என்பது பழையவுரை. (கூ)

10. வாழி யாதன் வாழி யவினி
மாரி வாய்க்க வளநனி சிறக்க
வெனவேட் டோளே யாயே யாமே
பூத்த மாஅத்துப் புலாலஞ் சிறுமீன்
றண்டுறை பூரன் றன்னொடு
கொண்டனன் செல்க வெனவேட் டேமே
இதுவுமது.

இ—ள்: தலைவி, அரசனாகிய ஆதன்வாழி, அவினி
வாழி, மழைதப்பாது பெய்வதாக, அதனால் வளங்கள் மிகப்
பெருகுவதாக என்று விரும்பியொழுகினாள். யாங்கள் பூத்த
மாவினையும் புலாலஞ்சிறுமீனையுமுடையபூரன் இங்கு வரை
யானாயின் தன்னுார்க்குக் கொண்டுசெல்வானாக என்று விரும்
பினேம், எ—று.

பூத்தமாஅத்துப் புலாலஞ்சிறுமீன் றண்டுறை பூரன்
என்றது நன்மைபுந் தீமைபு முடையானென்பதாம், அறத்
தொடு நிலையாற் கற்பும், களவொழுக்கத்தால் அலரு
மாம். (கூ)

வேட்கைப்பத்து முற்றிற்று.

உ. வேழப்பத்து

11. மனைநடு வயலை வேழஞ் சுற்றுந்
துறைகே ழூரன் கொடுமை நாணி
நல்ல நென்றும் யாமே
யல்ல நென்றுமென் றடமென் றோளே.

எ—து: “வாயிலின் வருடம்வகை”¹ — வாயில்களி
னேதுவாகத் தலைவிக்கு வருங் கூற்றுவகை. கூற்றுவகை
யாவது - உடன்படுதலும் மறுத்தலும். வாயில்களாவார்
பாணன் முதலியோர்.

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் தலைமகளுழைப் பாணன்
முதலியோரை வாயிலாய்விட மறுக்கக்கண்டு பாங்கனையேவ
அவன் கழறிக் கூறுமிடத்து வாயினேர்வாள் சொல்லியது.

இ—ள்: மனைநடுவில் நிற்கும் வசலைக் கொடியானது,
மனைப்புறத்தில் நிற்குங் கொறுக்கையின்மேற் சென்று பட
ருந்துறை பொருந்தியபூரன் நமக்குச்செய்யுங் கொடுமைக்கு
நாணியும் யாம் நல்லனென்றே கூறுகின்றோம். யாமப்படி
யாகவும் பெருமைபொருந்திய மெல்லியவாகிய தோள்களா
னவை யல்லாதவனென்று கூறுகின்றன, எ—று.

மனைநடுவயலை வேழஞ்சுற்று மூரனென்றது, மனை
மனைக்கண்ணே வைகுகுளான்றும் பரத்தையர் திறமே நினைந்
திருக்கு மூரன் என்பதாம்.

“வண்ணம் பசந்து புலம்புறுகாலை - புணர்ந்த போல
வுறுப்பினைக் கிழவி - புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும்
பெறுமே”² என்பதினால் தலைவி உறுப்பினை உணர்வுடைய
போற் கூறியது. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் வாயி
னோர்தல். (க)

¹தொல். பொ. கற். சூத். 6, வரி 46.

²தொல். பொ. பொரு. சூத். 8.

12. கரைசேர் வேழங் கரும்பிற் பூக்குந்
துறைகே ழூரன் கொடுமை நன்று
மாற்றுக தில்ல யாமே
தோற்க தில்லவென் றடமென் றோளே.

எ—து: உழையர் நெருங்கிக் கூறிய திறமும் தனது ஆற்றுமையு நினைந்து வாயில் நேரக்கருதிய தலைமகள் பரத் தையர்க்குப் பின்பும் அவன் சிறப்புச் செய்தானென்பது கேட்டுப் பொருளாய்க் கருத்தழிந்து தன் நெஞ்சொடு கூறியது.

இ—ள்: கரைமருங்கு நிற்கின்ற வேழமானது வயலகத்து நிற்குங் கரும்புபோலப் பொலிகின்ற துறை பொருந் திய ழூரன் செய்யுந் கொடுமை நன்றாயிருத்தலின் மாற்ற வேண்டும் விருப்பமுடையம்; யாமப்படியாகவும், முயக் கத்தை விரும்பி மெலிவடையாநிற்கின்றன பெருமையுடைய மெல்லிய தோள்கள், எ—று.

கரைசேர் வேழங் கரும்பிற் பூக்குழூரன் என்றது, சேரிக்கண்ணுள்ள பரத்தையரும் மனைக்கண்ணுள்ள குலமகளிரைப் போலத் தோன்றச் சிறப்புச் செய்யுழர னென்றதாம். தில் - விழைவின்கண் வந்தது. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் ஆற்றுமை நீங்குதல். (உ)

13. பரியுடை நன்மான் பொங்குளை யன்ன
வடைகரை வேழம் வெண்பூப் பகருந்
தண்டுறை ழூரன் பெண்டிர்
துஞ்சூர் யாமத்துந் துயிலறி யலரே.

எ—து: வாயிலாய்ப் புக்கார்க்குத் தலைமகள், அவன் பெண்டிர் நள்ளென் யாமத்துந் துயிலார்; அவரறியாமல் அவன் வருந்திறம் யாது? எனச் சொல்லி வாயில் மறுத்தது.

இ—ள்: தாங்குதலைத் தொழிலாகவுடைய பெருமை பொருந்திய குதிரையது தலையிலணியப்பட்ட பொலிவாகிய வெண்கவரிபோல் அடைகரைக்கண் நிற்கும் வேழம் வெண்

பூவைக் கொடுக்குந் தண்டுறையூரனது பெண்டிர் இவ்வூரி லுள்ள யாரு மொருசேரத் துயில்கின்ற யாமத்துந் தாங் கொண்ட காதலாற் துயிலறியாராக, அவர் வருந்திறம் யாது? எ—று.

மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் வாயின் மறுத்தல்.

பரியுடைநன்மான் பொங்குளையன்ன வடைகரைவேழம் வெண்பூப்பகருந் தண்டுறையூர னென்றது, தாமினிய ரென்றுகாட்டித் தம்மை விரும்புவார்க்குப் பொய் நலத்தை விற்று வாழும் பரத்தையரையுடைய ழூரனாகலி னவனு முண்மையான கூற்றில் நிற்பவனன் நென்றவாறு.

பரியுடை நன்மானென்றும் பாடம். அத்தற்கு, விருப் பத்தையுடைய நன்மான் எனப் பொருள் கொள்க. (ங)

14. கொடிப்பூ வேழந் தீண்டி யயல
வடுக்கொண் மாஅத்து வண்டளிர் துடங்கு
மணித்துறை ழூரன் மார்பே
பனித்துயில் செய்யு மின்சா யற்றே.

எ—து: “கொடுமை யொழுக்கந் தோழிக்குரியவை - வடுவறு சிறப்பிற் கற்பிற்றிரியமைக் - காய்தலுமுவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலு - மாவயின் வருடம் பல்வேறு நிலையினும்,”¹ என்பதால், ‘தலைமகள் கொடுமையை நினையாது அவனை நினைந்து ஆற்றாதுகின்றது என்னை?’ என்ற தோழிக் குத் தலைமகள் ‘அவன் கொடியனையாயினும் அவன் மார்பு இனியதுயிலைச் செய்யுஞ் சாயலையுடைத்து, ஆதலிற் காண்’ என உவந்து கூறியது.

இ—ள்: நீண்ட பூவினையுடைய வேழந் தீண்டப் பக் கத்தில் நிற்கு மானினது வடுவமைந்த வளவிய தளிரசையும் அழகிய துறையூரனது மார்பே மனம்மகிழு மினிய துயிலைத் தாரா நின்ற மென்மையை யுடைத்து; அதனாலற்றேனாகின் றேன், எ—று.

¹தொல். பொ. கற். சூத். 6 வரி 38-41.

கொடிப்பூவேழந் தீண்டி யயல் வடுக்கொண் மாஅத்து வண்டளிர் துடங்கும் என்றது பரத்தையரால் வருந் துன் பத்தால் வருந்தும் யானென்றவாறு. அது தலைவன் மனைக் கண் வாராது தங்குதல்.

மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் புணர்ச்சிவிரும்பல். (ச)

15. மணலாடு மலிர்நிறை விரும்பிய வொண்ட
[ழைப்
புனலாடு மகளிர்க்குப் புணர்துணை யுதவும்
வேழ மூதா ரூ
ஹா னாயினு மூரனல் லன்னே.

எ—து : சேணிடைப் பிரிந்து வந்து உடனுறைகின்ற தலைமகற்குப் புறத்தொழுக்கம் உளதாகின்ற தென்று குறிப் பினு ணுந்ந்து தலைமகள் வேறுபட்டாளாகத் தோழி அதனையறியாது ‘அவனுடனுறையவும் நீ வேறுபடுகின்றது என்னே?’ என்றாட்கு அவள் சொல்லியது.

இ—ள் : மணலைக் கரைத்துச் செல்லும் வெள்ளமாகிய புதுப்புனலிடத்து ஆடுதலை விரும்பிய மகளிர்க்கு தழையை யுடைய ஒள்ளிய வேழமானது புணர்ந்தார் தன்மையைச் செய்யும் பெரியவூரினையுடைய லூரன் நின்னாற் சொல்லப் படும் பற்றுக்கோடுடையனாயினும், அவ்வாற்றான் என்னாற் கொள்ளப்படுந் தன்மையிலன், எ—று.

புனலாடு மகளிர்க்குப் புணர்துணையுதவும் வேழலூரன் என்றது, நமக்குத் தெரியாவண்ணம் பரத்தையர்க்கு வேண் டுஞ் சிறப்புக்களெல்லாஞ் செய்வான் என்பதாம். மெய்ப் பாடு அழகை. பயன் ஆற்றாமை நிலைதல். (ரு)

16. ஓங்குபூ வேழத்துத் தூம்புடைத் திரள்காற்
சிறுதொழு மகளி ரஞ்சனம் பெய்யும்
பூக்களு லூரனை யுள்ளிப்
பூப்போ லுண்கண் பொன்போர்த்தனவே.

எ—து : “பாணர் கூத்தர் விற்றலிய ரென்றிவர்-பேணிச் சொல்லிய குறைவினை யெதிரும்,”¹ என்பதால் தோழி, வாயிலாய் வந்தார்க்கு அவன் வரவையே நினைத்து இவள் கண்ணும் பசந்தன, இனி அவன் வந்து பெறுவது யாது? எனச் சொல்லி வாயின் மறுத்தது.

இ—ள் : உயர்ந்து தோன்றும் பூவையுடைய வேழத் தினது உட்டுளை பொருந்திய திரண்டதண்டு சிறிய தொழில் மகளிர் அஞ்சன மையிட்டு வைத்தற்கு அமையும் பொலிவு நிறைந்த லூரனைப் பலகாலும் நினைத்து அழகிய மையுண்ட கண் பசலையான் மூடப்பட்டன; இனியவ னடையும் பய னில்லை, எ—று.

வேழத்தண்டு மகளிரஞ்சனம் பெய்து வைக்கு மூர னென்றது, பரத்தையர்க்குப் பயன்படு மூரன் என்றதாம். மெய்ப்பாடு வியப்பு. பயன் பரத்தைமை நீக்குதல். (க)

17. புதன்யிசை துடங்கும் வேழ வெண்பூ
விசம்பாடு குருகிற் றேன்று மூரன்
புதுவோர் மேவல னாகலின்
வறிதா கின்றென் மடங்கெழு நெஞ்சே.

எ—து : (இதற்கு 14-ம் செய்யுளின் விதி; இது பிரித்தல்.) தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்தவழி, இவ்வாறு ஒழுக்குதலும் ஆடவர்க்கு இயல்பன்றே; நீ இதற்கு நெஞ்சு அழிகின்றது என்னே? என்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல் லியது.

இ—ள் : புதரின்மே லசையா நின்ற வேழத்தினது வெள்ளியபூ கரிய வாகாயத்தின்கண் பறக்குங் குருகு போ லத் தோன்றுகின்ற லூரன் புறத்தொழுக்க முளதாகிய துணையே யன்றிக் கனவில் வந்து நாடோறும் வருந்துத லுடையனாதலால் என்னெஞ்சு பெருமையிழந்து வருந்து கின்றது, எ—று.

¹ தொல். பொ. கற். குத். 9. வரி, 25-6.

வேழவெண்பூ விசும்பாடு குருகிறேன்று மூரன் என்
றது தான் செய்கின்றன பிறர்க்குத் தோன்றாதொழுகும்
தன்மையுடையன் என்றபடி. மெய்ப்பாடு அவலம். பயன்
ஆற்றுமை நீக்குதல். (எ)

18. இருஞ்சா யன்ன செருந்தியொடு வேழங்
கரும்பி னலமருங் கழனி யூரன்
பொருந்துமல ரன்னவென் கண்ணழப்
பிரிந்தன னல்லனோ பிரியலெ னென்றே.

எ—து: (இதற்கு 11-ம் செய்யுளின் விதி). பரத்தையிற் பிரிந்து வந்து தெளித்துக் கூடிய தலைமகன் பின்னும் பரத்தையிற் பிரிந்துபோய்த் தலைவியிடத்து வரவிட்டவாயில்கட்கு அவன் சொல்லியது.

இ—ள்: கரிய தண்டான்கோரைபோலும் பஞ்சாய்க் கோரையொடு வேழமானது கரும்புபோலச் சுழலும் வயலூரன் பொருந்திய மலர்போலும் எனது கண் நீரைச் சொரியப் பிரிந்தா னல்லனோ, இனி யொருபோது மினிப் பிரியேனென்று தெளிவித்து, எ—று.

செருந்தியொடு வேழங் கரும்பினலமருங் கழனியூரனென்றது, தஞ்சேடியரோடு பொதுமகளிர் குலமகளிரைப் போலத் தருக்கிவாழு மூரனென்றதாம். சாய் தண்டான்கோரை என்பதைக் கவித்தொகை எக-ம் செய்யுளுரையானுணர்க. மெய்ப்பாடு இனிவரல். பயன் பரத்தைமை நீக்குதல். (அ)

19. எக்கர் மாஅத்துப் புதுப்பூம் பெருஞ்சினை
புணர்ந்தோர் மெய்ம்மணங் கமழூர் தண்
வேழ வெண்பூ வெள்ளனை சீக்கு [பொழில்
மூர னாகலிற் கலங்கி
மாரி மலரிற் கண்பனி யுகுமே.

எ—து: (இதற்கு-14-ம் செய்யுளின் விதி.) பன்னாட் சேணிடைப் பிரியவும் ஆற்றி யுளையாகிய நீ அவன்

சின்னாட் புறத்தொழுகுகின்ற இதற்கு ஆற்றியாகின்றது என்னை? என்ற தோழிக்கு எதிர்ப்பாடின்றி ஒரூர்க்கண்ணையுறைகையினாலே ஆற்றேனென்றேன் எனத் தலைவி கூறியது. (வாயிலாய்ப்புகுந்தார் கேட்டு நெருங்காது மாறுதல் கருத்து)

இ—ள்: நீரிட்ட மணற்றிடற் கண்ணையுள்ள மாமரத்தினது பெரிய புதுப்பூவினையுடைய சினையானது வதுவை மகளிர் மெய்ம்மணங் கமழக்கடவ பொழிலை அப்பூ அரும்பாகிய பருவத்தே வேழத்தின் பூவானது துடைக்குமூராதலின், கலக்கமுற்று மாரிக்காலத்து மலர் நீரைச் சிந்துந் தன்மைபோல என்கண்களாயின நீர்த்துள்ளிபைச் சிந்தா நிற்கும், எ—று.

புதுப்பூம்பெருஞ்சினை புணர்ந்தோர் மெய்ம்மணங் கமழூர் தண்பொழில்வேழவெண்பூ வெள்ளனைச் சீக்குமூரனென்றது, ஒரூர்க்கண்ணிருக்கவும் இன்பதுகராது தடுக்கும் பரத்தையரை யுள்ளவரன் என்பதாம். மெய்ப்பாடு இனிவரல். பயன் பரத்தைமை நீக்குதல். (*)

20. அறுசில் கால வஞ்சிறைத் தும்பி
நூற்றிதழ்த் தாமரைப் பூச்சினை சீக்குங்
காம்புகண் டன்ன தாம்புடை வேழத்துத்
துறைநணி யூரனை யுள்ளியென்
னிறையே ரெல்வனை நெகிழ்போ டும்மே.

எ—து: காதலர் கொடுமை செய்தாராயினும் அவர் திறம் மறவாதொழியல்வேண்டும் என்று முகம்புகுகின்ற தோழிக்கு அவரை நினைத்ததின் பயனன்றே என்கைவளை நில்லாதாகின்றது, இனியமையும், எனத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: ஆறு சிலவாய கால்களையுடைய அழகிய சிறகர்களையுடைய வண்டினது நூருகிய விதழ்களையுடைய தாமரைப்பூவின்கண்ணுள்ள முட்டைகளைக் கெடுக்கும் மூங்கல்போலு முள்ளிடு பொருந்திய வேழங்களமைந்த துறையை யுடையவூரனை நினைத்தலின் என்கையிலணியப்பட்ட அழகிய

வளையல்கள் நெகிழ்ந்து கழலா நிற்கும், எ—று. நினைந்த திற்பயன்யாது என்பதாம்.

நூற்றிதழ்த் தாமரைத் தும்பிச்சினை நீக்கும் வேழத்துத் துறை நணியூரென்றது, தன்மாட்டு என்புதல்வனுறைதலை யும் விலக்குவாராகிய பரத்தையரையுடைய லூரென்றதாம். மெய்ப்பாடு இளிவரல். பயன் வாயின் மறுத்தல். (க0)

உ. வேழப்பத்து முற்றிற்று.

ஈ. கள்வன்பத்து.

21. முள்ளி நீடிய முதுநீ ரடைகரைப் புள்ளிக் கள்வ னும்ப லறுக்குந் தண்டுறை யூரன் றெளிப்பவு முண்கண் பசப்ப தெவன்கொ லன்னாய்.

எ—து: “அடங்கா வொழுக்கத் தவன்வயி னழிந் தோனை - யடங்கக் காட்டுதற் பொருளின் கண்ணும்”¹ என்ப தாற், ‘புறத்தொழுக்கம் எனக்கு இனியில்லை’ என்று தலை மகன் தெளிப்பவும், ‘அஃது உளது’ என்று வேறுபடுந் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: முள்ளிச்செடி வளர்ந்து நீண்ட முதுநீரடை கரைக்கண் வாழும் வரிகளையுடை நண்டு சென்று ஆம்பலை யறுக்கின்ற தண்டிறையூரன் தெளிவிக்கவும் மைதீட்டிய கண்கள் பசப்படவைது யாது கொல்லோ, எ—று.

புள்ளிக்கள்வன்—வரிகளையுடைய நண்டு என்பதைக் கலித்தொகை அஅ-ம் செய்யுளுரையிற் காண்க. இங்கே தோழி தலைவியை அன்னையென்றது, “அன்னையென்னை யென்றலுமுளவே - தொன்னெறி முறைமை சொல்லினு மெழுத்தினுந் - தோன்றாமாபின வென்மனார் புலவர்”² என் னும் விதி.

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 9, வரி 6, 7.

² தொல். பொ. பொரு. சூத். 52.

முள்ளி நீடியமுது நீரடை கரைப்புள்ளிக்கள்வ னும்பல றுக்கு மூரென்றது, தனக்குரித்தாகிய இல்லின்கணிருந்து கொண்டு பரத்தையரோடுள்ள தன் தொடர்ச்சியை நீக்குவா னென்பதாம். மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் ஆற்றுவிக் தல். (க)

22. அள்ள லாடிய புள்ளிக் கள்வன் முள்ளி வேரனைச் செல்லு மூர னல்ல சொல்லி மணந்தினி நீயே னென்ற தெவன்கொ லன்னாய்.

எ—து: (இதற்கு 16-ம் செய்யுளின் கூறிய விதி) களவினிற புணர்ந்து பின்பு வரைந்துகொண்டொழுகா நின்ற தலைமகற்குப் புறத்தொழுக்கம் உளதாயிற்றாக ஆற் றுளாகிய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: சேற்றில் மூழ்கிய வரிகளையுடைய நண்டா னது முள்ளிவேர் செறிந்த அனையிடத்தே சென்றடைகின்ற ஊரையுடையவன் எமக்கின்பம்பயக்கும் சூளுரைத்து வரைந்து கொண்டு இப்பொழுது முற்கூறிய நீயேன் என்றது யாது கொல்லோ? எ—று.

இங்கே தலைவி தோழியை அன்னாய் என்றாள், “அன்னை யென்னை யென்றலும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதி பற்றியென்க. அள்ளலாடிய புள்ளிக் கள்வன் முள்ளிவேரனைச் செல்லு மூரன் என்றது, பிறர் கூறும் அலரையஞ்சாது பின்பும் பரத்தையர் மனைக்கட் செல்கின்றான் என்பதாம். இது காய்தல். மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் ஆற்றாமை நீங்கு தல். (உ)

23. முள்ளி வேரனைக் கள்வ னுட்டிப் பூக்குந் நெய்திய புனலணி யூரன் நேற்றஞ் செய்துநப் புணர்ந்தினிக் தாக்கணங் காவ தெவன்கொ லன்னாய்.

இதுவுமது.

இ—ள்: தன்னுரின்கண் வாழும் வினையாட்டு மகளிர் முள்ளிவேர் நெருங்கிய வளைக்கண்வாழும் நண்டையலைத்துப் பூக்குற்று வினையாடும் புனலணிந்தவூரன் நம்மனைத் தெளியும் படி செய்து நம்மைக்கலந்து இப்பொழுது வருத்துவது யாது கொல்லோ? தோழியே, எ—று.

நம்—நப் என்பதை, தொல் - எழுத் - கநுஎ-ம் சூத்திரத்து நச்சினுர்க்கினியார் உரையானுணர்க. இனி—இப் பொழுது, என்பதைக் கவித்தொகைக்காப்புச் செய்யுளில் “எண்கையாய்” என்றதனுரையானுணர்க. தேற்றமாவது இயற்கைப் புணர்ச்சியினும் இடந்தலைப்பாட்டினும் கூறும் தெளிவகப்படுத்தலும் தீராத் தேற்றமுமாம். தாக்கணங்கு திண்டி வருத்துந் தெய்வம். அது, “நோக்கெதிர் நோக்குத றுக்கணங்கு - தானைக்கொண் டன்ன துடைத்து”,¹ என்ப தன் உரையானுணர்க.

அளைக்கள்வனுட்டிப் பூக்குற்றெய்திய புனலணியூர னென்றது, வினையாட்டினால் தன் மனைக்கண்வாழ நம்மை வருத்திப் புறத்திற்போய் இன்பதுகர்வான் என்பதாம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (ஈ)

24 தாய்சாப் பிறக்கும் புள்ளிக் கள்வனொடு
பிள்ளை தின்னு முதலைத் தவனா
ரெய்தின னுகின்று கொல்லோ மகிழ்நன்
பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப முயங்கியவர்
நலங்கொண்டு துறப்ப தெவன்கொ லன்னாய்.

எ—து: “அவ்வயி - னுறுதகையில்லாப் புலகியுண் முழ்கிய - கிழவோள்பா னின்று கெடுத்தற் கண்ணும்”² என்பதால், பாத்நையருள்ளு மொருத்தியைவிட் டொருத்தி யைப்பற்றி ஒழுக்குகின்றனென்பது கேட்ட தோழி வாயி லாய்வந்தார் கேட்பத் தலைவிக்குக் கூறியது.

¹ திருக்குறள், அதி. 109, செய். 2.

² தொல். பொ. கற். சூத். 9, வரி 17-19.

இ—ள்: தாய் சாதற்கேதுவாகத் தோன்றும் நண் டோடு பிள்ளையைத் தின்னு முதலையுடைத்து அவனார்; அவற்றைத் தானடைந்தானாகின்றது கொல்லோ! மகிழ்நன் பொன்னியை வளையல்கள் ஒலிப்பக்கூடி, அக்கூடியவர்களது அழகைக் கவர்ந்து நீங்குவது என்னை கொல்லோ! தலை வினே, அதனையறியேமே, எ—று.

நண்டு தாய் சாகப்பிறத்தல், “நண்டுசிப்பி வேய்கதலி நாசமுறுங் காலத்துக் - கொண்ட கருவழிக்கும்”¹ என்ப தானுணர்க. முதலையினிளமைப்பருவத்திற்குப் பிள்ளையென் பது, “அவற்றுட், பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற்றின்மை”² எனக்கூறிப் பின் “தவழ்பவை தாழு மவற்றோ ளன்ன”³ என்பதாற் கொள்வது.

தாய்சாப்பிறக்கும் புள்ளிக்கள்வனொடு பிள்ளை தின்னு முதலைத்தவனார் என்பது, நம்முடைய பழய அழகு கெடும் படியாகிய பொய்யோடு தன்னுடைய பெருமை கெடும்படி யாகிய அருளின்மையையு முடையவன் என்பதாம். (ச)

25. அயல் புறந்தந்த புனிற்றுவளர் பைங்காய்
வயலைச் செங்கொடி கள்வ னறுக்குங்
கழனி யூரன் மார்புபலர்க்
கிழைநெகிழ் செல்ல லாகு மன்னாய்.

இதுவுமது.

இ—ள்: புறத்தே பாதுகாத்த இளமையாகிய வள ரும் பசிய காய்களையுடைய வயலையாகிய செவ்விய கொ டியை நண்டு அறுக்குங் கழனியூரனது மார்பு பாத்நையர் பலர்க்கும் இழை நெகிழும்படியாகிய துன்பத்தை யுடைய தாகும், தலைவினே, எ—று.

அயல்புறந்தந்த புனிற்றுவளர் பைங்காய் கள்வனறுக் குங் கழனியூரன் என்பது, எம்முடைய அரிய புதல்வன்

¹ நல்வழி, செய். 36.

² தொ. பொ. மர. சூத். 4.

³ ஷை சூத். 5.

வருந்துவதும் உணராது நம்மையும் வருத்துந்தன்மையுமுடையான் என்பது.

இவையிரண்டற்கும் மெய்ப்பாடு பெருமிதம்; பயன் ஊடறணிவித்தல். (ந)

26. கரந்தையஞ் செறுவிற் றுணைதுறந்து கள்வன்
வள்ளை மென்கா லறுக்கு மூர
னெம்மும் பிறரு மறியா
லின்ன னுவ தெவன்கொ லன்னாய்.

எ—து: (21-ம் செய்யுள் விதியால்) தலைமகற்கு வாயிலாய்ப் புருந்தார் 'நின் முனிவிற்கு அவன் பொருந்தா நின்றான்' என்றவழிக் தலைமகட்குத் தோழி 'அவன்பாடு அஃதில்லை' என்பதுபடச் சொல்லியது.

இ—ள்: கரந்தை செறிந்த வயலிலேயுள்ள தனது பெண்ணைப் பிரிந்து நண்டானது வள்ளையினது மெல்லிய தண்டையறுக்கின்ற ஊரன் எம்மையும் பிறரையும் வருத்து கின்றதை யறியான், அவ்வாறாயினான் துன்பத்தைச் செய்பவ னாதல் எங்ஙனங் கொல்லோ? தலைவியே, எ—று.

கரந்தையஞ் செறுவிற்றுணைதுறந்து கள்வன் வள்ளை மென்காலறுக்கும் என்பது, தன்மனைக்கண்வாழு முன்னைத் துறந்துபோய்ப் பரத்தையர் தொடர்ச்சியை நீக்குவான் என்பதாம். மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் ஊடறணிவித் தல். (ச)

27 செந்நெலஞ் செறுவிற் கதிர்கொண்டு கள்வன்
றண்ணக மண்ணைச் செல்லுமூர்
கெல்வளை நெகிழச் சாஅ
யல்ல .லுழப்ப தெவன்கொ லன்னாய்.

எ—து: தலைமகன் மனைக்கண் வருங்காலத்து வாராது தாழ்த்துழிப் புறத்தொழுக்கம் உளதாயிற்றென்று வருந்துந் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: செந்நெல்லையுடைய அழகுபொருந்திய வய லின்கண்ணுள்ள கதிரைக் கவர்ந்துகொண்டு நண்டானது தண்

ணிய உள்ளிடத்தையுடைய அனையின்கண்ணே செல்லு கின்ற ஊறற்குப் புறத்தொழுக்கமுண்டென நினைந்து ஒளி யையுடைய வளை கழலும்படி மெலிந்து வருத்தமடைவதி 'யாது கொல்லோ? எ—று.

சாஅய் = மெலிந்து, என்பது கலித்தொகை 36-ம் செய்யுளுரையாலற்க.

செறுவிற் கதிர்கொண்டு கள்வன் அனைச்செல்லுமூர்ன் என்பது நம்மைப் பிரிந்தும் இல்லறத்துக்கு வேண்டுவன தேடிக்கொண்டு வருவானென்பதாம். மெய்ப்பாடு பெரு மிதம். பயன் ஆற்றுமை நீக்குதல். (ஏ)

28. உண்டுறை யணங்கிவ னுறைநோ யாயிற்
றண்சேறு கள்வன் வரிக்கு மூர்
கொண்டொடி நெகிழச் சாஅய்
மென்றோள் பசப்ப தெவன்கொ லன்னாய்.

எ—து: "களம்பெறக் காட்டினும்"¹ என்பதால், தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது. இற்செறித்த விடத்துத் தலைமகள் தலைமகனை எய்தப்பெறுததினுண்டாய வேறுபாடு கண்டு 'இது தெய்வத்தினையிற்று' என்று தமர் வெறியெடுப்புழி அதனை விலக்கக் கருதிக் கூறியது.

இ—ள்: உண்ணப்படும் நீர்த்துறைக் கண்ணே யுறை யுற் தெய்வத்தினுண்டாகிய நோயிவட்காயின் குளிர்ந்த சேற்றின்கண் நண்டு கோலஞ் செய்யு மூர்ன் பொருட்டு ஒள் னிய தொடிகழலும்படி மெலிந்து மெல்லிய தோள்கள் பசப் பது யாது கொல்லோ அன்னையே, எ—று.

கூறுதல் உசாதல் என்னும் அறத்தொடுநிலை. தண் சேறு கள்வன் வரிக்கு மூர்ன் என்றது, இவளினிடத்து இல் வாழ்க்கைக்கு வேண்டுஞ் சிறப்புக்களெல்லாம் செய்வான் என்பது. கு - மூன்றுவதன்கண் வந்தது. அறத்தொடுநிலை மேல்விநியக் காட்டுதும். (அ)

¹ தொ. பொ. கள. சூத். 23, வரி 39.

29. மாரி கடி கொளக் காவலர் கடுக
வித்திய வெண்முனை கள்வ னறுக்குங்
கழனி யூரன் மார்புற மீஇத்
திலை யல்கு வின்மகள்
பசிலை கொள்வ தெவன்கொ லன்னாய்.

எ—து: “அவன் வரைவு மறுப்பினும்”¹ என்பதால்
வரைவெதிர் கொள்ளார் தமர் அவன் மறுப்புழித் தோழி
செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது.

இ—ள்: மழையிருதியாகப் பெய்யவும், காவலர்
விரைந்து செல்லவும், விதைத்த வெண்மையையுடைய நெல்
முளைகளை நண்டானது சென்று அறுக்குங் கழனியை
யுடைய ஊரனது மார்பைப் பொருந்தித் தேமையுடைய
அல்குலையுடைய நினதுமகள் பசத்தலைக் கொள்வதெய்து
கொல்லோ? அன்னையே, எ—று.

மாரிகடிகொளக் காவலர்கடுக வித்தியவெண்முனை கள்
வனறுக்குங் கழனியூரன் என்றது, மழையிடையறாது நின்ற
யாமத்துங் காவலரைத் தப்பித் தலைவியை எதிர்ப்படுந் தன்
மையை யுடையான் என்பதாம். இஃது உண்மை செப்பல்
என்னும் அறத்தொடுநிலை. பசிலை—அழகையுடைய பண்டை
நிறம் வேறுபடுதல். (க)

30. வேப்புநனை யன்ன நெடுங்கட் கள்வன்
றண்ணக மண்ணை நிறைய நெல்லி
னிரும்பூ வுறைக்கு மூறற்கிவன்
பெருங்கவி னிழப்ப தெவன்கொ லன்னாய்.
இதுவுமது.

இ—ள்: வேம்பினரும்புபோலு நீண்ட கண்ணை
யுடைய நண்டினது தண்ணிய மண்ணைக்கண் நிறைய
நெல்லினது பெருமையுடைய பூவுநிரும் ஊறற்கு இவன்
பெரிய அழகிழப்பது யாதுகொல்லோ? அன்னையே, எ—று.

¹ தொல். பொ. கன. சூத். 23, வரி 40.

கள்வன்றண்ணக மண்ணை நிறைய நெல்லினிரும்பூ
வுறைக்கு மூரன் என்பது, தலைவனது மனையிடத்துள்ள வரு
வாயின் சிறப்புக் கூறியது. இது ஏத்தல் என்னும் அறத்
தொடு நிலை. மெய்ப்பாடு தோழிக்கு வரைதல், செவிலிக்குச்
சூழ்ச்சி. (க0)

ந. கள்வன்பத்து முற்றிற்று:

ச. தோழிக்குரைத்த பத்து.

31. அம்மவாழி தோழி மகிழ்நன்
கடனன் றென்னுங் கொல்லோ நம்மூர்
முடமுதிர் மருதத்துப் பெருந்துறை
யுடனா டாயமோ டுற்ற சூளே.

எ—து: “பல்வேறு நிலையினும்”¹ என்பதால், முன்
நொருநான் தன்னோடு புதுப்புனலாடுழி, ‘இனிப் புறத்தொழுக்
கம் விரும்பேன்’ என ஆயத்தாரோடு சூளுற்ற தலைமகள்
மின்பும் பரத்தையரோடு புனலாடத்தொடங்குகின்றாணென்
பது கேட்ட தலைமகள் அவனுழையர் கேட்பத் தோழிக்குச்
சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி கேட்பாயாக, மகிழ்நன் நம்மூரின்
மிக்க முடத்தையுடைய திருமருதத்துறையிடத்து நம்மோடு
ஹைய வாயத்தாரோடு நமக்குரைத்த சூளுரை இப்போது
செய்தற்குரியதன் றென்னுங் கொல்லோ? எ—று.

அம்ம வாழி முன்னிலையரை. “அம்மகேட்பிக்கும்”²
என்பதானுமறிக. திருமருதத்துறை³ என்பது “திசை திசை
தேனார்க்குந்திருமருத முன்றுறை”⁴ என்பதனுரையானுணர்க.
மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் ஆற்றாமை நீங்குதல். (க)

¹ தொல். பொ. கந. சூத். 6, வரி 41.

² தொல். சொல். இடை. சூத். 28.

³ சிலப். ஊர்காண்காலை வரி 72, அரும்பதவுரை.

⁴ கலித். பாலைக்கலி, செய். 25, வரி 13.

32. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்ந்
 னெருநா ணம்மில் வந்ததற் கெழுநா
 ளழுப வென்பவவன் பெண்டிர்
 தீயுறு மெழுகின் னெகிழ்வனர் விரைந்தே.

எ—து: வாயில் வேண்டிப் புகுந்தார் கேட்பத் தலை
 மகள் தோழிக்குக் கூறியது.

இ—ள்: தோழி! ஊரன் ஒரு ஞான்று நம்மில்லின்
 கண் வந்ததற்கு அவன் பெண்டிர் எழுநாள் தீயின்கணிட்ட
 மெழுகைப்போல விரைந்து மெலிந்து அழுபவென்று கூறு
 வர், ஆதலினவர் வருகல் கூடாது, எ—று. மெய்ப்பாடு
 வெகுளி. பயன் வாயின் மறுத்தல். (2)

33. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
 மருதுயர்ந் தோங்கிய விரிபும் பெருந்துறைப்
 பெண்டிரோ டாடு மென்பதன்
 றண்டா ரகலந் தலைத்தலைக் கொளவே.

இதுவுமது.

இ—ள்: தோழி! மருது மிகவுழுயர்ந்த விரிந்த பூவை
 யுடைய பெரியதுறைக்கண் ஊரன் தனது பெண்டிர் குளிர்த்த
 மாலையை யுடைய மார்பைத் தாந்தாம் பெற்றுக்கொள்ள
 அவர்களோடும் விளையாடுவா நென்று கூறுவார், ஆதலின்
 வாரான். எ—று.

“கிழவோன் விளையாட்டாங்குமற்றே”¹ என்பதாற்
 கூறப்பட்டது. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (5)

34. அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்ப்
 பொய்கைப் பூத்த புழைக்கா லாம்பற்
 ருதேர் வண்ணங் கொண்டன
 வேதிலா ளற்குப் பசந்தவென் கண்ணே.

இதுவுமது.

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 23.

இ—ள்: தோழி! நம் மூரிற் பொய்கைக்கண் பூத்த
 துளையையுடைய காலையுடைய வாம்பலினது தாதுபோன்ற
 அழகையடைந்தன ஆயலாக்கிய ஊர்துப் பசப்பு அடைந்த
 வெனது கண்கள். எ—று. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.
 எர் - உவமவுருபு. (4)

35. அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்ப்
 பொய்கை யாம்ப னொரி மென்கா
 னிறத்தினு நிழற்றுதன் மன்னே
 யினிப்பசந் தன்றென் மாமைக் கவினே.

எ—து: “வாயிலின் வருடம் வகை”¹ என்பதால்
 வாயிலாய்ப் புகுந்தார் தலைமகள் குணங் கூறியவழி, ‘அவ
 னுக்கு இல்லாதனவே கூறுதலாற் காண் இப்பொழுது என்
 மேனி பசந்தது’ எனத் தலைமகள் தோழிக்குக் கூறியது.

இ—ள்: தோழி! நமதுரின் பொய்கைக்கண்ணுள்ள
 ஆம்பலினது நானுரித்த மெல்லிய தண்டினது அழகினுமழ
 ளைச் செய்தல் இனிமேல் இன்றாய் இப்பொழுது எனது
 மாமைக்கவின் பசந்தது, வந்ததிற் பயனின்று. எ—று.
 மன் - கழிவின் கண்ணது. மெய்ப்பாடு அவலம். பயன்
 வாயின் மறுத்தல். (6)

36. அம்ம வாழி தோழி பூர
 னம்மறந் தமைகுவ னாயி னுமறந்
 துள்ளா தமைதலு மமைகுவ மன்னே
 கயலெனக் கருதிய வுண்கண்
 பசலைக் கொல்கா வாகுதல் பெறினே.

எ—து: தான் வாயினேருங் குறிப்பினளானமை யற்
 யாது தோழிவாயின் மறுத்துழி அவன் நேரும் வகையால்
 அவட்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! ஊரன் நம்மை மறந்திருத்தலைப்
 பொருந்துவனயின் நாமும் மறந்து விளையாடுக்தலும் பெறு

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 6, வரி 42.

வோம்; அஃதெற்றானெனின், கயன்மீனென்று பிறாற் கரு தப்படும் மைதிட்டியகண் பசுலையைக் கொண்டு தளாந் தன்மை பெற்றால். எ—று.

மன் ஒழியிசை. நான்காவது மூன்றாவதன் பொருட் கண் வந்தது. மெய்ப்பாடு உலகை. பயன் வாயினேர்தல்.

37. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்ந்
நயந்தோ ருண்கண் பசந்துபனி மல்க
வல்லன் வல்லன் பொய்த்த
றெற்ற னுற்ற சூழ்வாய்த் தல்லே.

எ—து: “இல்லோர் செய்வீன யிகழ்ச்சிக் கண்ணும்”¹ என்பதால், காதற்பாத்தை தலைமகன் தலைமகளைச் சூனினாற் றெளித்தா னென்பதுகேட்டு அவட்குப் பாங்காயினார் கேட் பத்தன் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! ஊரன் தன்மீது அன்பினையுடைய மகளிரது மைதிட்டிய கண்கள் பசப்படைந்து நீர் நிறையப், பொய்த்தலைச்செய்ய வல்லமையிலனாகான்; தேறுதல் காண மாத் தன்னாற் சூளுற்ற சூள் உண்மையாதலைச் செய்யவல்ல னல்லன். எ—று.

ஆதலினவன் செய்த சூளிற் பயனின்று என்றபடி. மெய்ப்பாடு நகை. பயன் தலைமகளை யிகழ்தல். (எ)

38. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
றன்சொல் லுணர்ந்தோ ரறியல் னென்றுந்
தண்டளிர் வெளவு மேனி
யொண்டொடி முன்கை யாமழப் பிரிந்தே.

எ—து: “புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்”² என்னுஞ் சூத்திரத்து “பிற” என்றதாற் கொள்வது. தலை

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 10, வரி 2.

² தொல். பொ. கற். சூத். 10.

மகன் மனைவயிற்போகக் கருதினானென்பது சொல்லிய தன்றோழிக்குப் பாத்தை கூறியது.

இ—ள்: தோழி! ஊரன் தண்ணிய மாந்தளிரினது அழகைக்கெடுக்கும் மேனியை யுடைய ஒள்ளிய தொடியை யணிந்த முன்கையை யுடைய யாமமும்படி பிரிந்து தனது வார்த்தையைத் தெளிந்தோரிடத்துச் செல்லுதலை எக்காலத்து மறியான். எ—று. ஆதலின் நீ கூறுகின்றது இல்லை. மெய்ப்பாடு வியப்பு. பயன் தலைமகளைத் தன்கட்டாழ்வித் தல். (அ)

39. அம்ம வாழி தோழி யூரன்
வெம்முலை யடைய முயங்கி நம்வயிற்
றிருந்திழைப் பனைத்தோண் ளெகிழப்
பிரிந்தன னுயினும் பிரியல்ன் மன்னே.

எ—து: (இதற்கு 37-ம் செய்யுள் விதி). ஒரு ஞான்று தலைவன் தன்மனைக்கட் சென்றது கொண்டு அவன் பெண்மை நலமெல்லாந்துய்த்துக் காதல் நீங்கிப் பிரிந்தானென் பது தலைவி கூறினானெனக்கேட்ட பாத்தை அவட்குப் பாங் காயினார் கேட்பத் தன்தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! ஊரன் தன்மார்போடு வெய்யவாய தனங்கள் அழுந்தத் தழுவிப் பின் பிறருடைய திருத்தமுற்ற இழையணியப்பட்ட பருத்த தோள் மெலியப் பிரிந்தானாயி னும் நம்மிடத்து அவ்விதம் பிரிதலைச் செய்யான். எ—று. மெய்ப்பாடு நகை. பயன் தலைமகளை யிகழ்தல். (ஆ)

40. அம்ம வாழி தோழி மகிழ்ந்
னெண்டொடி முன்கை யாமழப் பிரிந்துதன்
பெண்டி சூரிறை கொண்டன னென்ப
கெண்டை பாய்தர வவிழ்ந்த
வண்டுபிணி யாம்ப னாடுகிழ வோனே.

எ—து: “புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக்கண்ணும்” என் னுஞ் சூத்திரத்துப் ‘பிற’ வினாற் கொள்வது; அது அயற் பாத்தையரோடு புலந்து கூறுவது.

தலைவன் உலகியல் பற்றித் தன் மனைக்கண் ஒரு நூன் னு
போனதே கொண்டு அவ்வுழிப் பிரிபாது உறைகின்ற
னென்று அயற்பரத்தையர் பலருங் கூறினர் என்பது கேட்ட
காதற்பரத்தை அவர் பாங்காயினர் கேட்பத் தன் தோழிக்
குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! மகிழ்நன் ஒள்ளிய தொடியணிந்த
முன்கையை யுடைய யாமமும் வண்ணம் பிரிந்து தனது
பெண்டிரது ஊரின்கண்ணே உறைகின்றனென்று கூறுகின்
றார்கள்; அவனோ கெண்டைமீன் பாய்கலின் முறுக்கு
அவிழ்ந்து வண்டைப் பிணிக்கும் தேன் நிறைந்த ஆம்பல்
பொருந்திய நாட்டையுடையன். எ—று.

கெண்டை பாய்தர வகிழ்ந்த வண்டுபிணி யாம்ப னாடு
கிழவோன் என்றது, அயற்பரத்தையர் கூற்றால் நெகிழ்வு
னல் தன்னை அவரிடத்துச் செல்லவிடாது தடுக்கும் இயல்
பையுடைய காதற்பரத்தையரை யுடையான் என்பதாம்.
பிறர் கூறுகின்ற கூற்றால் வருந்துகின்ற நம்மாற்றடுக்கப்படு
மியல்பினை யுடையான் என்பதாம். மெய்ப்பாடு பெருமிதம்.
பயன் இகழ்ச்சல். (க0)

சு. தோழிக்குரைத்தபத்து முற்றியு.

— :: —

டு. புலவிப் பத்து.

41. தன் பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு
வெண்பூம் பொய்கைத் தவனாரென்ப, வத
தன்சொ லுணர்ந்தோர் மேனி [னல்
பொன்போற் செய்யு மூர்கிழ வோனே.

எ—து: (இதற்கு 11-ம் செய்யுள் விதி) கழறித்
தெருட்டற் பாலாகிய அகம்புகன் மாரின் வாயில்கள்
புகுத்துழித் தலைவனையும் பாணன் முதலிய பக்கத்தாரையும்
இகழ்ந்து தலைவி கூறியது.

இ—ள்: தனது பார்ப்பைத்தின்னுமன்ற அன்பில்லாத
முதலையொடு வெள்ளிய பூவையுடைய பொய்கையை
யுடைத்து அவனது ஊரென்று கூறுவர்; அத்துலே தனது
சொல்லை யுண்மையென்று நம்பிவராது மேனியைப் பொன்
போலச் செய்யுமான. எ—று.

தன்பார்ப்புத் தின்னு மன்பின் முதலையொடு வெண்பூம்
பொய்கைத் தவனார் என்றது, தன்னுற் செய்யப்படுந் அந்
னைக் கெடுத்தலோடு சுற்று மறியில்லாத துணையானையு
முடையான் என்பதாம்.

இதனை நச்சினுர்க்கினியார் தோழிகூற்றுகுதுவர். அவ்
வாறாயின், 'வெண்பூம் பொய்கைத்தவனார்' என்பது தலைமக
ளது பசப்புறங்கூறியது; தன்பார்ப்புத்தின்னு மன்பின்
முதலை என்பது, தலைமகன் கொடுமை கூறியது. தலைவி
கூற்றல்லாமைக்கு நியாயம் முதலை பார்ப்பை யுண்ணல் தலை
விக்குத் தெரிபாமை. மெய்ப்பாடு வியப்பு பயன் வாயில்
மறுத்தல்.

அவனாரே என்றும் பாடம். இப்பாடற் தோழி கூற்
தற்குப் போலும். பார்ப்பென்னு மிணைப்பெயர் முதலைக்
குக் கொள்வது "தவழ்பவையுமு மவற்றோன்ன" என்ப
தால். (க)

42. மகிழ்மிகச் சிறக்க மயங்கினள் கொல்லோ
யாண நூரநின் மாணியை யரிவை
காவிரி மலிர்நிறை யன்னநின்
மார்புநனி விலக்க ரெடங்கி யோனே.

எ—து: "புகன்ற வுள்ளமொடு புதுவோர் சாயற்
ககன்ற கிழவனைப் புலம்புநனி காட்டி
யியன்ற நெஞ்சத் தலைப்பெயத் தருக்கி
பெதிர்பெய்து மறுத்த வீரத்து மருங்கினும்"¹

¹ தொல், பொ. கற். குத். 6, வரி 11-14.

என்பதால், தலைநின்றொழுகப்படாநின்ற பரத்தை தலைவன் பிறபரத்தையருடன் ஒழுகினுனென்று புலந்தாளாக அதனை அறிந்த தலைவி அவன் தன்னில்லத்துப் புகுந்தழித் தானறிந்த கமை கோன்றச் சொல்லியது.

இ—ள்: யாணருளே! நினது மாட்சிமைப்பட்ட வாபரணத்தையுடைய அரிவையானவன் மகிழ்மிகவுஞ் சிறத்தலினால் மயக்கமடைந்தான் கொல்லோ! காவிரியாற்றினீரை ஒத்த நினது மார்பை மிகவு் தடுத்தற்குத் தொடங்கினான். எ—று.

காவிரி மலிர் நிறையன்ன நின்மார்பு என்பது, பலர்க்கும் பொதுவாகிய காவிரிநீரை பொத்த மார்பு எனவும், தான் சென்றடைய வேண்டுமிடத்து விரும்பிச் செல்லு நீரை பொத்த மார்பு எனவும், செல்லுமிடையையுடைய நீரை பொத்த மார்பு எனவும், பலவிடத்துஞ் சென்று பயன்படும் நீரையொத்த மார்பு எனவும், அழுக்குப் பொருந்திய நீரை பொத்த மார்பு எனவும், நீரையொத்த தண்ணிய மார்பு எனவும் நால்வகையுமமுங் கொள்ளக்கிடப்பது காண்க.

இதனை நச்சினார்க்கினியார் தோழி கூற்றென்பர்; அது “உயர்மொழிக் கிளவியு முரியவா லவட்கே”¹ என்பதால், காவிரிப் பெருக்குப்போலத் தலைவியை நோக்கி வருகின்ற நினது மார்பைத் தான் விலக்குமாறு என்னை எனத் தலைவியை யுயர்த்திக் கூறியவாறு காண்க. மெய்ப்பாடு நகை. பயன் ஊடல். (2)

43. அம்பணத் தன்ன யாமையேறிச்
செம்பி னன்ன பார்ப்புப்பல துஞ்சும்
யாண ரூ நின்னினும்
பாணன் பொய்யான் பலசு ளினனே.

எ—து: “இன்னுத் தொல்கு னெடுத்தற் கண்ணும்”² என்பதால், பாணன் வாயிலாகப் புகுந்து தெளிப்ப மறுத்த

¹ தொல். பொ. பொரு. சூத். 46.

² தொல். பொ. கற். சூத். 6, வரி 35.

தலைமகள் பாணனோடு தலைமகன் புகுந்து தெளித்துழிச் சொல்லியது.

இ—ள்: மாக்காலையொத்த யாமையது முதுகின்கண் செம்பையொத்த பலபார்ப்புக்கள் ஏற்த்துயில்கின்ற அழகிய ஊரே! நின்னினும் பாணனோ பொய்யனல்லன் அவன் பல சூனியுடையன். எ—று.

“தவழ்பவை தாமுவற்றோரன்ன” என்பதால் யாமையது இளமைக்குப் பார்ப்பென்பது கொள்வது.

யாமையேறிப் பார்ப்புப் பலதுஞ்சுமூன் என்றது, நின் மார்பின்கண் துயில்கின்ற பல புதல்வரையுடையாய் என்பது. மகப்பெற்று வாழ்வார் பொய்கூறலாகா தென்பதாம். மெய்ப்பாடு அச்சம். பயன் புலத்தல். (3)

44. தீம்பெரும் பொய்கை யாமையிளம்பார்ப்புத்
தாய்முக நோக்கி வளர்ந்திசி னுஅங்
கதுவே யையநின் மார்பே
யறிந்தனை யொழுமதி யறனுமா ரதுவே.

எ—து: “சீருடைப் பெரும்பொருள் வைத்தவழிமறப் பினும்”¹ என்பதால், பரத்தையர் மனைக்கட்பன்னாட்டங்கித் தன் மனைக்கண் வந்த தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

இ—ள்: இனிய நீரையுடைய பெரிய பொய்கைக்கண் னுள்ள யாமையின் பார்ப்பானது தாயது முகத்தை நோக்கி வளருந்தன்மைபோல, ஐயனே! நின் மார்பு அத்தன்மைத்தே, அதனை யறிந்தனையாய் ஒழுமதி, நிறைந்த தருமமும் அது வேயாம். எ—று.

இளம் பார்ப்பு தலைமகள், தாய்முகம் தலைமகன்மார்பு. நின் மார்பாற் பெறும் பயனு மின்றிக் காட்சியும் பெறுகின்ற லன் என்பது.

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 2, வரி 5.

மதி - முன்னிலை யசை; “மியாயிக மோமதியிகுஞ் சின்
னென்னு - மாவயினு முன்னிலை யசைச்சொல்”¹

இசின்-படர்க்கையசை; “அவற்றுள், இருமுஞ் சின்னு
மேனையிடத்தொடுந் - தகுநிலையுடைய வென்மனார் புலவர்”²

ஆர் - இன்னிசை நிறைத்தற் பொருட்டு வந்த இடைச்
சொல். மெய்ப்பாடு இழிவு. பயன் பரத்தைமை நீக்குதல்.

45. கூதி ராயிற் றண்கலிழ் தந்து
வேனி லாயின் மணிநிறங் கொள்ளும்
யாறணிந் தன்றுநின் னாரே
பசப்பணிந் தனவான் மகிழ்நவென் கண்ணே
இதுவுமது.

எ—து: பரத்தையரிடத்தாய் நெடுநான் ஒழுக்கிப்
தலைமகன் மனைவியிற்சென்றுழித் தோழி அவற்குக் கூறியது.

இ—ள்: கூதிர் காலமாயிற் கலங்கி வேனிற் கால
மாயிற் றெளிதலைக்கொள்ளும் யாற்றை யணிந்தது நின்னார்,
மகிழ்ந! என்னுடைய கண்கள் எக்காலத்தும் பசப்படைந்
தனவா யிருக்கின்றன. எ—று.

கலங்குதலும் தெளிதலு முடைத்தாகும் யாற்றினியல்
பும் பெறுது என்றும் பசந்தே ஒழுக்கின்றாளிவனென்பதாம்.
“தாயத்தினடையா”³ என்னுஞ் சூத்திரவிதிபற்றித் தலைவி
கண்ணைத் தோழி தன் கண்ணாகக் கூறினாள். மெய்ப்பாடும்
பயனும் அவை. (ந)

46. நினக்கே யன்றஃ தெமக்குயா ரினிதே
நின்மார்பு நயந்த நன்னுத லரிவை
வேண்டிய குறிப்பினை யாகி
யீண்டுநீ யருளா தாண்டுறை தல்லே.

¹ தொல். சொல். இடை. சூத். 26, 27.

² தொல். பொ. பொருளியல், சூத். 27.

எ—து: “பிழைத்துவர் திருந்த கிழவனை நெருங்கி
யிழைத்தாங் காக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும்”¹

என்பதால், மனைக்கண் வருதல் பரத்தை விலக்க விலங்கிப்
பின்பு உலகியல்பற்றி அவன் குறிப்பினேடும் வந்தமையறிந்த
தோழி தலைமகனைப் புலந்து சொல்லியது.

இ—ள்: மகிழ்ந! நின்னுடைய மார்பு விரும்பிய அழ
கிய நுதலையுடைய பெண்ணானவன் விரும்பிய குறிப்பினை
யுடையதாகி ஈண்டு வருதலாகிய அருளைச் செய்யுந்தன்மை
யல்லையாய் ஆண்டு உறைதலாகிய வருளைச் செய்யாத தன்மை
யல்லையா யிருத்தல் நினக்கேயல்லாமல் அது எமக்கும் இனி
தாதலை யுடையது. எ—று.

இவ்வாறு வருதலின் வாராமைபே நன்று என்பதாம்.
இதனை நச்சினுர்க்கினியார் தலைவி கூற்றெனக் காட்டுவார்;

“கொடுமை ஒழுக்கங் கோடல் வேண்டி
யடிமேல் வீழ்ந்த கிழவனை நெருங்கிக்
காதலெங் கையர் காணி னன்றென
மாதர்சான்ற வகையின் கண்ணும்”² என்பதால்.
மெய்ப்பாடு மருட்சை. பயன் ஊடறித்தல்; தலைவியாயின்
ஊடல். (க)

47. முள்ளெயிற்றுப் பாண்மக ளின்கெடிது சொ
வகன்பெரு வட்டி நிறைப மனையோ [ரிந்த
ளரிகாற் பெரும்பயறு நிறைக்கு மூர
மாணிழை யாய மறியுநின்
பாணன் போலப் பலபொய்த் தல்லே.

எ—து: பாணற்கு வாயில் மறுத்த தலைமகள் பின்
பாணனோடு தலைமகன் புகுந்து தன் காதன்மை கூறியவழிச்
சொல்லியது.

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 9, வரி 8-9.

² தொல். பொ. கற். சூத். 6, வரி 28-31

இ—ள்: கூரிய பற்களையுடைய வலைப்பாண்மகள் இனி மையுடைத்தென்று கொள்ளப்படும் கெடிற்று மீனைச்சொரிந்த வகன்ற செட்டி நிறையப் பண்டமாற்றாக மனையோள் இருவி யஞ் செய்யின் வினைந்த பெரும்பயற்றை நிறைக்கும் ஊர்! அழகிய உபாணத்தையுடைய ஆபத்தார் நின் பாணன்போல நீயும் பலவாகப் பொய்த்தலைபறிவர். எ—று. ஆகலின் யானிதினை மெய்ப்பென்று கொள்ளினு மவர் பொருள் என்ப தாம்.

கெடிற்று சொரிந்த வட்டி நிறைய மனையோள் பயறு நிறைக்கு மூர வென்றது, நீ நின்காதல் சொல்லி விடுத்து அவர் சிறந்த காதல் சொல்லி வாவிடப் பெறுவை என்பது. அன்றியும், நீ அவர்களிடத்துளவாகிய எளிது வின்பத்தைப் பெற்று நின்னிடத்துளவாகிய நல்லின்பத்தை அவர்க்குக் கொடுக்குந் தன்மையையுடையாய் என்பதுமாம். வட்டி - பெட்டி என்பதை, முல்லைக்கலியுள் “வரிக் கூழை வட்டி தழிஇ”¹ என்பதனுரையானுணர்க. கெழுறு என்றும் வழங் கும். மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் புலத்தல். (எ)

48. வலைவல் பாண்மகள் வாலெயிற்று மடமகள் விராஅல் சொரிந்த வட்டியுண் மனையோள் யாண்டுகழி வெண்ணெ னிறைக்கு மூர வேண்டேம் பெருமநின் பாத்தை யாண்டுச்செய் குறியோ டெண்டுநீ வரலே.

எ—து: “செல்லாக்காலைச் செல்கென விடுத்தலும்”² என்பதால் பாத்தையர் மரட்டு ஒழுகாநின்று தன்மனைக்கட் சென்ற தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: வலையையுடைய வலிய பாண்மகனது மடமக ளானவர் வரான் மீன் சொரிந்த பெட்டியுள் மனையோளான வள் ஓர் யாண்டு கழிந்த வெண்ணெல்லைச் சொரிந்து நிறைத்

¹ முல்லைக்கலி, செய்யுள் 9, வரி 14.

² தொல். பொ. கற். சூத். 6, வரி 17.

சின்ற ஊனே! பெரும! நினது பாத்தையானவர் அவ்விடத் திற் செய்குறிபோடு நீ ஈண்டு வருதலை விரும்பேம். எ—று.

மடமகள் வரால் சொரிந்த வட்டியுண் மனையோள் யாண்டு கழி வெண்ணெல் நிறைக்கு மூர் என்றது, தாழ்ந்த பொருளுக்கு மாறாக உயர்ந்த பொருளைக் கொடுப்பான் என் பது. மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் ஊடல். (அ)

49. அஞ்சி லோதி யசைநடைப் பாண்மகள் சின்மீன் சொரிந்து பன்னெற் பெறுஉம் யாண ரூநின் பாண்மகள் யார்நலஞ் சிறையப் பொய்க்குமோ வினியே.

எ—து: “கொடியோர் கொடுமை சுடுமென வெடி யாது - நல்லிசை நயந்தோர் சொல்லொடு தொடைஇப் - பகுதியி னீங்கிய தகுதிக் கண்ணும்”¹ என்பதால், பாணன் வாயிலாகப் பாத்தைபோடு கூடினானென்பது கேட்டதலைமகள் தனக்கும் பாணனார் காதன்மை கூறுகிறபான் புக்க தலைமகற் குச் சொல்லியது.

இ—ள்: அழகிய சிலவாய ஓதையையுடைய அசைந்த நடைபையுடைய பாண்மகள் சிலமீனைக்கொடுத்துப் பல நெல் லைப்பெறும் அழகிய ஊனே! நினது பாணன் இனி எவரி னது அழகு கெடும் வண்ணம் பொய்த்து விடுவானே, எ—று. இவ்வாறு கூற்றாக என்பதாம்.

சின்மீன் சொரிந்து பன்னெற் பெறுஉம் ஊவென்றது சிலவாய பொய்வார்த்தைநனைக்கூறிப் பல வின்பத்தைப் பெறு வான் என்பதாம். மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் ஊடல்.

50. துணையோர் செல்வமும் யாமும் வருந்தாதம் வஞ்சியோங்கிய யாண ரூர தஞ்ச மருளாய் நீயேநின் னெஞ்சம் பெற்ற விவளுமா ரழுமே.

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 6, வரி 25-27.

எ—து: (இதற்கு 44-ம் செய்யுள் விதி) மனையினிங்
கிப் பாத்கையிடத்துப் பன்னாட்டங்கி வந்த தலைமகற்குத்
தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: வஞ்சிமரம் பெருமைபெற்ற அழகிய ஊரே!
துணையோர் செல்வமும் யாங்களும் வருந்துகின்றோம்; நின்
னுடைய மார்பைத் தனக்குப் பற்றுங்கோடாகப் பெற்ற விவ
ளும் பெருமையின் அழகின்றான், ஆகனின் நீயே அவற்றுக்
கெல்லாங் காரணனாகையான் அவற்றைப் பெற அருளுவாய்.
எ—று.

வஞ்சியோங்கிய யாணரூ வென்றது, பெண்பெயரை
யுடைய மாஞ் செறிந்தவூரானதின் இவள் வருந்தாவண்ணங்
காப்பாயாக வென்பது. மெய்ப்பாடு அவலம். பயன் பாத்
தைமை நீக்குதல். (க0)

ரு. புலவிப் பந்து ழற்றிற்று.

க. தோழி கூற்றுப் பத்து.

51. நீருறை கோழி நீலச்சேவல்

கூருகிர்ப் பேடை வயாஅ மூர

புனிங்காய் வேட்கைத் தன்றுநின்

மலர்ந்த மார்பிவள் வயாஅ நோய்க்கே.

எ—து: “பிழைத்து வந்திருந்த கிழவனை நெருங்கி

யிழைத்தாங்காக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும்”

(46-ம் செய்யுள் விதி) என்பதால், வாயில் பெற்றுப் புதுந்து
போய்ப் புறத்தொழக்கமொழுகிப் பின்பும் வாயில் வேண்டுந்
தலைமகனுக்குத் தோழி கூறியது.

இ—ள்: நீரினிடத்துத்தங்கும் நீல நிறத்தையுடைய
கோழிச்சேவலைக் கூரிய நகத்தையுடைய பேடானது நினைந்து
தனது வயாநோய்திரும் ஊரே! நினது விரிந்த மார்பானது
இவளது வேட்கை நோய்க்குப் புனியங்காயின் தன்மையா
யிருக்கும். எ—று.

ஊரே! சேவலைப் பெடையானது நினைத்துத் தனது
வயாநோய்திரும்; அதுபோல, நின்மார்பு இவளை நயவா
தாயினும் இவள்தானே நினைந்து தன் வேட்கை நோய்த் தீர்
வாள் என்பது. புனிங்காய் வேட்கையாவது புனியங்காபை
நினைவ வாய் நீளுவதுபோல என்பது. மெய்ப்பாடு பெரு
மிதம். பயன் பாத்கைமை நீக்குதல். (க)

52. வயலைச் செங்கொடிப் பிணைய றைஇச்

செவ்விரல் சிவந்த சேயரி மழைக்கட்

செவ்வாய்க் குறுமக ளிணைய

வெவ்வாய் முன்னின்று மகிழ்நநின் றேரே.

எ—து: “பெற்றநகரும் பெரும்பொருள் முடித்தபின்”¹
என்னுஞ் சூத்திரத்துப் பிற வாற் கொள்வது. பாத்கையர்
மனைக்கட் பலநாட்டங்கிப் பின் வாயில் பெற்றுக் கூடியிருந்த
தலைமகனோடு தோழி நகையாடிச் சொல்லியது.

இ—ள்: பசுலையது சிவந்த கொடியாலாய மாலைபைத்
தொடுத்தலின் சிவந்த விரல்கள் மிகவுஞ் சிவப்படைந்த வரி
களையுடைய மழைக்கண்ணையும் சிவந்த வாயையுமுடைய
சிறியவிப்பெண் வருந்த எந்த வாயின் முன்னர் நின்றது
மகிழ்! நினது தோனது? எ—று. மெய்ப்பாடு நகை.
பயன் பாத்கைமை நீக்குதல். (உ)

53. துறையெவ னணங்கும் யாமுற்ற நோயே

சிறையழி புதுப்புனல் பாய்ந்தெனக்கலங்கிக்

கழனித் தாமரை மலரும்

பழன ஓர நீயுற்ற சூளே.

எ—து. (இதற்கு 43-ம் செய்யுள் விதி) தலைவி தன்
னுடன் போய்ப் புனலாடியவழி இது பாத்கையுடைய
துறையென நினைந்து பிறந்த மெலிவை மறைத்தமை யுணர்ந்த
தலைமகன் மனைவியிற் புகுந்துழி, ‘தெய்வங்களுறையுந் துறைக்

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 9.

கண்ணே நாமாடியவதனற் பிறந்தது கொல் நினக்கு இவ் வேறுபாடு¹ என்று வினாவினற்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: சிறையை யழித்துச் செல்லும் புதுப்புனல் பாய்ந்த அளவிற்கலங்கிக் கழனிக்குட்டாமரை மலருகின்ற பழ னத்தையுடைய ஊரனே! துறைகா னெவ்வாற்றாணும் வருத்துவதில்லை, பின்னை யாமுற்ற நோய் யாதானெனின் நீ பிறரோடு ஆடேனெனக்கூறிய வார்த்தையாலுண்டாயது. எ—று.

சிறையழிபுதுப்புனல்பாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கழனித் தாமரைமலரும் என்றது நின்செய்கையாலிவள் வாடி மகிழும் தன்மையள் என்பது. பழனஞ்ர என்றது பலர்க்கும் பொது வார்த்தன்மையுடையா னென்பது. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் ஊடலுணர்த்தல்.

இச்செய்யுள் தலைவி கூற்றாக வெழுதப்பட்டிருக்கின்றது; அது அதிகாரத்தாலும் யாம் என்பதாலும் பொருத்தமின்று.

54. திண்டேர்த் தென்னாவ னன்னாட் டுள்ளதை
வேனிலாயினுந் தண்புன லொழுஞ்
தேனா ரன்னவிவ டேரிவளை நெகிழ
வூரி னூரனை நீதர வந்த
பஞ்சாய்க் கோதை மகளிர்க்
கஞ்சவ லம்ம வம்முறை வரினே.

எ—து: “பேரை வொழுக்க நாணிய பொருளினும்”¹ என்பதால் வாயில் வேண்டிவந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் குறிப்பறிந்த தோழி அவன் கொடுமை கூறி வாயின் மறுத் தது.

இ—ள்: வலியதேரையுடைய பாண்டியனது நல்ல நாட்டின்கணுள்ளதாகிய வேனிற்காலமாயினுங் குளிரந்த நீரைச்சொரியாநிற்குந் தேனாரை பொத்த இவளினுடைய ஆராய்ந்தணிந்த வளையல் கழலச் சென்றால் ஊராகவுள்ளாய்

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 9, வரி 14.

நின்னாற் கொடுக்கப்பெற்ற தண்டான் கோரைபாலாகிப் பாலையையுடைய மகளிருக்குப் பயப்படுவேன் அவர்க்குச் செய்த முறையோடு மிவ்விடத்தின் வரின். எ—று.

தர என்பது “செலவினும் வரவினும்”¹ என்னுஞ் சூத் திரத்தால் படர்க்கைக்கண் வந்தது. பஞ்சாய் - தண்டான் கோரை என்பது கவித்தொகை¹⁶-ம் செய்யுளுரையிற்காண்க. உள்ளதாகிய தேனா ரென்க. ஐ சாரியை. (ச)

55. கரும்பி நெந்திரங் களிற்றெதிர் பிளிற்றுந்
தேர்வண் கோமான் றேனா ரன்னவிவ
ணல்லணி நயந்து நீ துறத்தலிற்
பல்லோ ரறியப் பசந்தன்று துதலே.

எ—து: (இதற்கு 44-ம் செய்யுள் விதி) வரைந்த அணிமைக்கண்ணே புறத்தொழுக்கம் ஒழுகி வாயில்வேண்டி வந்து தன்மெலிவு கூறிய தலைமகனைத் தோழி நெருங்கிச் சொல்லியது.

இ—ள்: கரும்பை நெரிக்கும் ஆலைபானது யானைக்கு எதிராகப் பிளிற்றுக்கின்ற தேர்வளத்தையுடைய பாண்டியனது தேனாணையொத்த இவளது நல்ல அழகை நீ விரும்பிப் பின் துறத்தலால் பலருமறியப் பசந்தது இவள் துதல். எ—று.

கரும்பினெந்திரங்களிற்தெதிர் பிளிற்றும் என்றது நீ கூறுகின்ற மெலிவுக்குமேல் மெலிவு கூறுகின்றது இவள் துதல் என்பதாம். மெய்ப்பாடு அவலம். பயன் பரத்தைமை நீக்கல்.

களிறு ஆகுபெயர். பிளிற்றும் என்னுமெச்சம் தேனா ரென்னும் பெயர் கொண்டது. (ரு)

¹ தொல். சொ. கிள. சூத். 28.

56. பகல்கொள் விளக்கோ டிராநா ளறியா
வெல்போர்ச் சோழ னாழ ரன்னவிவ
ணலம்பெறு சுடர்துத நேம்ப
வெவன்பயஞ் செய்யுநீ தேற்றிய மொழியே.

எ—து: (இதற்கு 43-ம் செய்யுள் விதி). புறத் தொழுக்கம் உளதாகியதற்குத் தலைமகள்மெலிந்துழி, 'அஃ தில்லை' யென்று தேற்றுத்தலைமகற்குத் தோழிசொல்லியது.

இ—ள்: ஒளிபொருந்திய விளக்கோடு இராநாளையற் யாத பகைவரை வெல்லுகின்ற போரையுடைய சோழனது ஆழையொத்த இவளது இன்பம் பெறுதற்கேதுவாகிய ஒளியையுடைய துதலானது வாட நீ தெளித்த சொல்லானது யாதோர் பயனையுஞ் செய்யமாட்டாது. எ—து. 'வென் வேற் சோழர்' என்றும் பாடம்.

ஒருநாளும் மெலிவறியாத இவள் மெலிவடையும்படி ஒழுகி யென்பது. மெய்ப்பாடு அவலம். பயன் இகழ்தல். (௬)

57. பகலிற் றோன்றும் பல்கதிர்த் தியி
லும்பலஞ் செறுவிற் றேனா ரன்ன
விவணலம் புலம்பப் பிரிய
வினைநல முடையனோ மகிழ்நநின் பெண்டே.

எ—து: 'வணங்கியன் மொழியான் வணங்கற் கண் ணும்'¹ என்பதால், தலைமகற்குப் புறத்தொழுக்க முளதா யிற்று என்பது கேட்டதோழி அவனை வினாவினாது.

இ—ள்: பகல்போலவிளங்கும் பல ஒளியையுடைய தியினையும் ஆம்பல் பொருந்திய வயலையுமுடைய தேனானா பொத்த இவளினுடைய அழகு கெடும்படியாக நீ பிரிய அத்தன்மையதாகிய அழகையுடையானோ மகிழ்நனே! நினது பெண்ணானவள். எ—து.

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 9, வரி 10.

பகலிற்றோன்றும் பல்கதிர்த்தி என்பது வேள்வித்தி; என்பது மனத்தூய்மையு மின்பச்சிறப்புங் கூறியவாறு. மெய்ப்பாடு இனிவரல். பயன் பாக்கைமை நீக்கல். (௭)

58. விண்டு வன்ன வெண்ணெற் போர்விற்
கைவண் விராஅ னிருப்பை யன்ன
விவளணங் குற்றனை போறி
பிறர்க்கு மனையையால் வாழி நீயே.

எ—து: "புலத்தலு முடலுமாகிய விடத்துஞ் சொலத்தகு கிளவி தோழிக்குரிய"¹ என்பதால், உணர்ப்புவயின் வாராஆடற்கட் புலந்த தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

இ—ள்: மலையையொத்த வெண்ணெற்போரையுடைய கொடைத்தொழிலாற் சிறப்புற்ற விரான் என்பவனது இருப்பை என்னும் ஊரைப்பொத்த இவனைத் துபாமடையச் செய்தவனைப் போல்கின்றாய்; நீ பிறருக்குமவ்வாறாக் தன் மையை யாதவின் வாழ்வாயாக. எ—து.

கைவண்விராஅ னிருப்பையன்ன என்பது நினது இல் வாழ்க்கைக்குரிய குணங்களாலுபந்த இவனை என்பது. மெய்ப்பாடு இனிவரல். பயன் சிவப்பாற்றுகல். (௮)

59. கேட்டிசின் வாழியோ மகிழ்ச் வாற்றாற
மைய நெஞ்சிற் கெவ்வத் தீர
நினக்குமருந் தாகிய யானினி
யிவட்கு மருந்தன்மை நோமென் நெஞ்சே.

எ—து: (இதற்கு 51-ம் செய்யுளின் விதி) தலைமகள் ஆற்றாளாம் வண்ணம் மனைக்கண் வரவு சுருங்கிய தலைமகற் குப் புறத்தொழுக்க முளதாயவழி ஆற்றாளாகிய தோழி சொல்லியது.

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 16.

இ—ள்: கேட்டிசின் வாழியோ மகிழ்நே! நினது மயக்கம் பொருந்திய மனத்திற்கு வருத்தந்தீர மருந்தாயிருந்த யான் இப்பொழுது இவளது மனத்தின் நோயை யாற்று சற்கு மருந்தல்லாமையினால் என்மனம் வருந்துகின்றது. எ—று.

கேட்டிசின்வாழியோ என்பதில் சின்வாழியோ - முன்னியை. மெய்ப்பாடு அவலம். பயன் பாத்தையை நீக்குதல். (க)

60. பழனக் கம்புள் பயிர்ப்பெடை யகவுங்
கழனி யூரின் மொழிவ லென்றும்
துஞ்சுமனை நெடுநகர் வருதி
யஞ்சா யோவிவ டந்தைகை வேலே.

எ—து: “அஞ்சியச் சுறுத்தலும்”¹ என்பதால், வரையாது வந்தொழுஞ்சுந்தலைமகள் இரவுக்குறி வந்துழித்தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: வயலின்கண்ணுள்ள சம்பங்கோழிச் சேவலானது ஓர்வித ஒலியால் தனது பெடையை யழைக்குங் கழனி யூரே! நினக்கு ஒன்றைக் கூறுவேன், எந்நாளும் மனைக்கண்ணுள்ளார் நித்திரை செய்யுமிரக்காலத்தின் வருகின்றாய், இவளது தந்தை கையின் வேலுக்கு அஞ்சாயோ! யாமஞ்சுகின்றோம். எ—று.

கம்புள் பயிர்ப்பெடையகவும் கழனியூன் என்றது, தன் செயல் பிறர்க்குக் தோன்று தொழுதுவான் என்பது.

பயிர்—ஒலிக்குறிப்பு (சைகை). மெய்ப்பாடு அச்சம். பயன் வரைவுகடாதல். (க0)

கா. தோழி கூற்றுப் பத்து முற்றிற்று.

¹ தொல், பொ. கள, சூத். 23, வரி 12.

எ. கிழத்தி கூற்றுப் பத்து.

61. நறுவடி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழ
நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழுஉங்
கைவண் மத்தி கழாஅ ரன்ன
நல்லோர் நல்லோர் நாடி
வதுவை யயர விரும்புகி நீயே.

எ—து: (இதற்கு 48-ம் செய்யுள் விகி). வதுவை யயர்த்தானொரு பாத்தையைச் சின்னையில் விட்டு மற்றொரு பாத்தையை வதுவையயர்த்தா னென்பதறிந்த தலைமகள் அவன் மனைவியிற் புக்குழிப் புலங்காளாக, இது மறைத்தற் கரிது என உடன்பட்டு ‘இனி என்னிடத்து இவ்வாறு நிகழாது’ என்றற்கு அவன் சொல்லியது.

இ—ள்: நய்ய பிஞ்சையுடைய மாவினது முற்றி மூக் கூழ்த்து விழும் இனியபழம் நிறைந்த நீரையுடைய பொய்கை யிடத்துத் துடுமென்னு மோசையோடு விழுகின்ற கைவண் மையையுடைய மத்தியினுடைய கழாரொன்னும் ஊனபொத்த நல்ல பெண்களைத்தேடி வதுவைமுடித்தற்கு நீ விரும்புவாய். எ—று.

மாமாம் - தலைவன்; பிஞ்சு - இளம்பாத்தையர்; பழம் - முதிய பாத்தையர்; பொய்கை - பாத்தையர் சேரி; விழுதல் - தலைவனை நீங்குதல்; துடுமெனல் - அலர் உண்டாதல் எனக் கொள்க. வடி - வடு என்பது திருச்சிறற்பலக் கோவை “வடிக்கணியை”¹ என்பதானுணர்க. “நறுவடிமாவின் பைந் துணருழக்கி”² என்பதனுரையானு முணர்க. மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் ஊடல். (க)

62. இந்திர விழவிற் பூவி னன்ன
புன்றலைப் பேடை வரிநிழ லகவு
மீவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்தினி
யெவ்வூர் நின்றன்று மகிழ்ந நின்றேரே.

இதுவுமது.

¹ திருச்சிற. செய். 32.

² கலித். குறிஞ்சி, செய். 5, வரி 14.

இ—ள்: இந்திரனது விழாக்காலத்திலுள்ள பூப்போ
லும் புல்லிய தலையையுடைய பறவைப்பேடு அழகிய மாநீழ
லிடத்திருந்து ஒலிக்குமிழ்வூரின் கணுள்ள பெண்களைக் கூட்டி
விட்டு இனி எவ்வூரிடத்து நின்றது மகிழ்ச்சி! நினது தேர்
தான். எ—று.

சிறப்புப் பொருந்திய நினது வீட்டிலுள்ள பெண்கள்
பலரும் வருந்தத் தொகுத்து என்க. மெய்ப்பாடும் பயனும்
அவை. (உ)

63. பொய்கைப் பள்ளிப் புலவுநாறு நீர்நாய்
வானை நாளிரை பெறுஉமூர
வெந்நலந் தொலைவ தாயினுந்
துன்னலம் பெரும்பிறர்த் தோய்ந்த மார்பே.

எ—து: (இதற்கு 42-ம் செய்யுள்விகி). பரத்தையிற்
பிரிந்துவந்த தலைமகனோடு தலைமகள் புலந்து கூறியது.

இ—ள்: பொய்கையைத் தனக்குப் படுக்கையிடமாகப்
பொருந்திய புலால் மணங்கமழும் நீர்நாயானது வானையினை
நாந்தோறுமிரையாகப் பெறுகின்றவாறே! எம்மிடத்துள்ள
எவ்வகையாகிய அழகுக்கெடிலும் பரத்தைபருடன் சேர்ந்த
மார்பை யாமொருபோதுஞ் சேரமாட்டேம். எ—று.

பொய்கைப்பள்ளி.....மூர வென்றது, உயர்ந்த
தன்மையை யுடையயாயிருந்துந் தகாதவற்றை விரும்பி
நாடோறுஞ் செல்லுமூரனே என்பது. மெய்ப்பாடு பெரு
மிதம். பயன் ஊடல். (ங)

64. அலமர லாயமோ டமர்துணை தழீஇ
நலமிகு புதுப்புன லாடக் கண்டோ
ரொருவரு மிருவரு மல்லர்
பலரே தெய்வவெம் மறையா தீமே.

எ—து: “பெற்ற கரும் பெரும் பொருள் முடித்த
பின்”¹ என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘பிற’ வாற் கொள்வது. தலைம
கன் பரத்தையரோடு புனலாடினா னென்பதறிந்த தலைமகள்
அவன் மறைத்துழிச் சொல்லியது.

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 9.

இ—ள்: சுழன்று நிரியுமாயத்தோடு பொருந்திய
பெண்ணோடுகூடி நன்மை மிகுந்த புதிய புனலை நீயாடக்கண்ட
வர் சிலரன்று பலரே, ஆதலின் எமக்கு மறையாதி. எ—று.
தெய்வ அசைநிலையினைச் சொல். மெய்ப்பாடு மருட்கை.
பயன் ஊடல். (ஈ)

65. கரும்புநடு பாத்தியிற் கலித்த வாம்பல்
சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர
புதல்வனை யின்றவென் மேனி [வே.
முயங்கன்மோ தெய்வநின் மார்புசிதைப் பது

எ—து: ‘கயந்தலை தோன்றிய காமர் நெய்யணி
நயந்த கிழவனை நெஞ்சு புண்ணுறிஇ
நளி யினீக்கிய விளிவரு நிலையும்’¹ என்பத
னால், ஆற்றாமையே வாயிலாகப் புகுந்த தலைமகற்குத் தலை
மகள் சொல்லியது.

இ—ள்: கரும்புநட்டபாத்தியில் தானே தோன்றி
வளர்ந்த ஆம்பலானது வண்டினது பசியை நீக்குகின்ற
பெரிய நீரையுடைய ஊரனே! புதல்வனைப்பெற்ற எனது
மேனியை முயங்காதே; அம்முயக்கம் நினது மார்பினது
அழகைச் சிதைப்பதா யிருக்கின்றது. எ—று.

கரும்புநடு பாத்தியிற் கலித்தவாம்பல் சுரும்பு பசிகளை
யும் பெரும் புனலூர வென்றது, தலைவியர்க்கென்று வணா
யறுக்கப்பட்ட நினது மார்பைத் தாமே வந்தடைந்து தலைவிய
ராற் செய்யப்படும் விருந்தாற்றுகலைத் தாஞ் செய்யும் பரத்
தையையுடைய ஊரனே என்பது. ‘கலித்தகாமரை’ யெனப்
பாடங்கொண்டு இறபரத்தையர்க் கென்று சமைக்கப்பட்ட
வில்லின்கண்ணிருந்து யாமும் விருந்தோம்புகின்றோ மென்ற
வாரும்.

தெய்வ - அசை. மார்பு சிதைத்தலாவது தீம்பால் படு
தல் முதலியன. மெய்ப்பாடு இளிவால். பயன் ஊடல். (ஐ)

¹ தொல். பொ. கற். சூத். 6, வரி 8-10.

66. உடலினே னல்லேன் பொய்யாதுரைமோ
யாரவண் மகிழ்ந தானே தேரோடு
தளர்நடைப் புதல்வனை யுள்ளிரின்
வளமனை வருதலும் வெளவி யோளே.

எ—து: “அவனற்வாற்ற வறியுமாகலின்” என்னுஞ்
(தொல். கற்பி. 6-ம்) சூத்திரத்துப் “பல்வேறு நிலையினும்”
என்பதால், புதல்வனைப் பிரியாத தலைமகன் பிரிந்து புறத்துத்
தங்கி வந்தானாக அவனோடு புலந்து தலைமகன் சொல்லியது.

இ—ள்: நின் செடல் காரணமாகப் பகைத்தேனல்
லேன்; பொய் சொல்லாது உண்மையை யுரை; மகிழ்ந!
தளர்ந்த நடையையுடைய புதல்வனை நினைத்து நினது வளத்
தையுடைய மனைக்குத் தேரோடும் வருதலைத் தடுத்தவன் யார்
தான். எ—று. மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் ஊடல். (சு)

67. மடவ ளம்மநீ யினிக்கொண் டோளே
தன்னொடு நிகரா வென்னொடு நிகரிப்
பெருநலந் தருக்கு மென்ப விரிமலர்த்
தாதுண் வண்டினும் பலரே
யோதி யொண்ணுதல் பசப்பித் தோரே.

எ—து: “காமக்கிழத்தியர் நலம் பாராட்டிய - தீமை
யின் முடிக்கும் பொருளின் கண்ணும்” (கற்பியல் சூத். 6)
என்பதால், தலைநின்று ஒழுகப்படா நின்ற பரத்தை புறனு
ரைத்தா னெனக்கேட்ட தலைவி தலைமகன் வந்துழி அவுடறத்
தாராய் நின்று ஒழுகும் வாயில்கள் கேட்பச் சொல்லியது.

இ—ள்: தலைவனே! நீ இப்பொழுது வரைந்து
கொண்டவன் மிக மடவன், யாதனாலெனின், தன்னோடு ஒப்
பாகாத என்னையும் தன்னோடொப்பித்துத் தன் பெரிய நலத்
தாலே மாறுபடுமென்று கூறுவர்; நீ தெளித்துப் பின் ஒளி
யையுடைய நுதலைப் பசப்பித்தவர்கள் வண்டு தாதையுண்ட
மலர்களினும் பார்க்க மிகப்பலர், இதனை யறியாள் போலும்.
எ—று. மெய்ப்பாடு நகை. பயன் இகழ்தல். (எ)

68. கன்னி விடியற் கணைக்கா லாம்ப
ருமரை போல மலரு மூர
பேனு ளோரின் பெண்டே
யார்தன் னடங்கவுந் தானடங் கலளே.

எ—து: இதுவுமது. பாத்தை தான் தலைமகளைப் புறங்
கூறிவைத்துத் தலைமகன் புறங்கூறினானாகப் பிறர்க்குக் கூறின்
மைகேட்ட தலைவி தலைமகற்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: இருள் முழுதுங் கெடாத விடியற்காலத்தே
திரண்ட தண்டையுடைய ஆம்பல் தாமரையைப் போல
மலர்ந்திருக்கின்ற ஊரனே! நினது பெண்ணைவன் இதனை
விரும்பி யுட்கொள்ளாளோ, அதுயாதெனின், நாம் அடங்க
வேண்டுந் தன்னைப்போன்று அடங்கவுந் தான் அடங்கு
கின்றாளில்லை. எ—று.

ஆம்பல் தாமரைபோல மலரு மூர என்றது, சிந்துகாலம்
நின்னுடன் கூடியதுகொண்டு நெடிதுகாலம் நின்னுடன் இல்
லறத்தோடு கூடிவாரும் அவர்போன்று மதித்திருக்கு மூரன்
என்பது.

மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் இகழ்தல். (அ)

69. கண்டனெ மல்லமோ மகிழ்நநின் பெண்டே
பலராடு பெருந்துறை மலரோடு வந்த
தண்புனல் வண்ட லுய்த்தென
வுண்கண் சிவப்ப வழுதுநின் ரோளே.

எ—து: (இதற்கு 66-வது செய்யுளின் கூறிய விதி
யாற் கொள்வது) தலைமகன் பெதும்பைப் பருவத்தான் ஒரு
பரத்தையைக் களவின் மணந்து ஒழுகுகின்றதனை அறிந்த தலை
மகன் தனக்கில்லையென்று அவன் மறைத்துழிச் சொல்லியது.

இ—ள்: மகிழ்நனே! நின் பெண்டைக் காணுதிருந்
தேமல்லேம்; அவன் யார் என்றால், பலரும் வந்து நீராடு
கின்ற பெருந்துறைக்கண் மலரோடு பெருகிவந்த தண்ணிய
நீர் வண்டல்மனையைச் சிதைத்ததாக மையூட்டிய கண்கள்
சிவப்படைய அழுதுநின்றான். எ—று.

உய்த்தென அழுதுநின்றேன் என்றான் அவன்பெண்டு
பேதைப் பருவத்தான் என்பது குறிப்பித்தற்கு. இக்கருத்
துப்பற்றி மேல்வரும் 125-ம் செய்யுளையும் நோக்குக.

மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் ஊடல். (க)

70. பழனப் பன்மீ நருந்த நாரை
கழனி மருதின் சென்னிச் சேக்கு
மாரீர்ப் பொய்கை யாண ரூர
தூயர் நறியர்நின் பெண்டிர்
பேள யணையமியாம் சேப்பயந் தனமே.

எ—து: (இதற்கு 48-ம் செய்யுள்விதி). பரத்தைய
ரோடு பொழுதுபோக்கி நெடிது துய்த்து வந்த தலைமகனோடு
தலைமகள் புலந்து சொல்லியது.

இ—ள்: வயலிடத்துள்ள பலவாய மீன்களையுண்ணு
தற்கு நாரையானது கழனியிடத்துள்ள மருத மரத்தின்
கண்ணே தங்குகின்ற நீர்பொருந்திய பெரிய பொய்கையை
யுடைய புதுவருவாயையுடைய ஊரனே! நினது பெண்
டிரோவெனின் அழுக்கற்றவரும் நல்லவாசனையை யுடையரு
மாவர்; யாரோ பேயையொத்தேம், அன்றிக் குழந்தையை
யும் பெற்றுக்கொண்டேம்; ஆனதால் நின்றலையளி பெய்
மாட்டு இவ்வளவிலமையும். எ—து.

பழனப்பன்மீன்.....யாணரூரவென்றது, சேரிக்
கண்ணுள்ள பரத்தையரைச் சேவேண்டுங் கருத்தோடும் இல்
லின்கண் நம்மோடுதங்கும் அதற்கு வேண்டுந் துணையாளையு
முடைய ஆரன் என்பது.

மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் ஊடல். (க0)

எ. கிழத்தி கூற்றுப் பத்து முற்றிற்று.

—353—

அ. புனலாட்டுப் பத்து.

71. சூதார் குறுந்தொடிச் சூரமை துடக்கத்து
நின்வெங் காதலி தழீஇ நெருரை
யாடினை யென்ப புனலே யலரே
மறைத்த லொல்லுமோ மகிழ்ந
புதைத்த லொல்லுமோ ஞாயிற்ற தொளியே.

எ—து: “வாயிற்கிளவி வெளிப்படக்கிளத்த—ரூவின்
றுரிய தத்தங்குற்றே”¹—என்பதால், பரத்தையரோடு புன
லாடினானெனக் கேட்டுப்பலந்த தலைமகள் தலைமகன் அதனை
யில்லையென்று மறைத்துழிச் சொல்லியது.

இ—ள்: சூதாரந்த குறிய தொடியணிந்த கையையும்
கண்டோராகும் அசைந்த நடைபையுமுடைய நினது விருப்
பத்தையுடைய பரத்தையுடனேகூடி முன்னையாளிற் புனலை
யாடினாயென்று கூறுவர், அவ்வவர் நின்னால் மறைத்தல்
கூடுமோ மகிழ்நனே! சூரியனதொளியை மறைத்தல் கூடா
ததுபோல. எ—து.

மெய்ப்பாடு வெகுளி; பயன் ஊடலீர்தல். (க)

72. வயன்மல ராம்பற் கயிலமை துடங்குதழைத்
திதலை யல்குற் றுயல்வருங் கூந்தற்
சுவனை யுண்க ணேளர் மெல்லியன்
மலரார் மலிர்நிறை வந்தெனப்
புனலாடு புணர்துணை யாயின ளெமக்கே.

எ—து: “உறலருங் குண்மையி னூடன் மிகுத்தோளைப்
பிறிபிற பெண்டிற் பெயர்த்தற் கண்ணும்”²
என்பதால், தலைமகள் புலவி நீக்கித் தன்னோடு புதுப்புனல்
ஆடவேண்டிய தலைமகன் களவுக்காலத்துப் புனலாட்டு
நிகழ்ந்ததனை அவன்கேட்பத் தோழிக்குச்சொல்லியது.

¹ தொல். பொ. பொருளி. சூத். 47.

² தொல். பொ. கற். சூத். 5, 35—36.

இ—ள்: வயலிடத்தலருகின்ற ஆம்பற்பூப் போன்ற மூட்டுவாயுடைய ஆபரணத்தையும் அசைகின்ற தழையையணிந்த வல்குலையும் அசைகின்ற கூந்தலையும் குவளைப்பூப் போலு மையுண்ட கண்ணையு மழகையுமுடைய இம்மெல்லியல் அக்காலத்தில் பெருக்கியுடைய பெருவெள்ளம் வர அதனிடத்து ஆடுகின்றவர்களோடு கூடிய நாடகிகளைப்போன்று எமக்கு மிருந்தாள். எ—று.

மெய்ப்பாடு அவலம்; பயன் ஊடறித்தல். (உ)

73. வண்ண வொண்டழை துடங்க வாலிழை
யொண்ணுத லரிவை பண்ணை பாய்ந்தெனக்
கண்ணாறுங் குவளை நாறித்
தண்ணென் றிசினே பெருந்துறைப் புனலே.

இதுவுமது.

இ—ள்: அழகையுடைய ஒள்ளிய தழையசைய ஒளியுடைய ஆபரணமணிந்த ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய பெண்ணைவன் அக்காலத்தொருகால் விளையாட்டாகப்பாய, தேன் பொருந்திய நல்ல குவளைமணத்தையுடைத்தாகக் குளிர்ச்சியையுடைத்தாயிருந்தது நமக்கும் பெருந்துறைக்கண்ணுள்ள நீரா னது. எ—று.

மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (ஈ)

74. விசும்பிழி தோகைச் சீர்போன் றிசினே
பசும்பொ னவிரிழை பைய நிழற்றக்
கரைசேர் மருத மேறிப்
பண்ணை பாய்வோ டண்ணாறுங் கதுப்பே.

இதுவுமது.

இ—ள்: விசும்பினின்றும் வீழ்கின்ற மயிலினது சிறப்புப்போலாய் இருந்தது, பசிய பொன்னாலாய் விளங்குகின்ற ஆபரணமானது மெல்லவாய் நிழலைச்செய்யக் கரைக்கணுள்ள மருதமாத்நிலேறி விளையாட்டாகப் பார்கின்றவனது குளிர்ச்சியைத்தரும் வாசனையையுடைய கூந்தலானது. எ—று.

மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (ச)

75. பலரிவ னெவ்வாய் மகிழ்ந வதன
லலர்தொடங் கின்ற லாரே மலர
தொன்னிலை மருதத்துப் பெருந்துறை
நின்னோ டாடின டண்புன லதுவே.

எ—று: “புறம்படு விளையாட்டுப் புல்லிய புகற்சியும்.”¹ என்பதால், பாத்நையரோடு புனலாடிவந்த தலைமகன் அதனை மறைத்துக் கூறியவழித் தோழி கூறியது.

இ—ள்: மகிழ்ந! நின்னோடு, பழைய நிலையுடைய மலர்பொருந்திய மருதத்துறைக்கண்ணேயுள்ள தண்ணிய புனலிடத்து நீராடினவன் பலர்; ஊராரும் அவர் கூறத் தொடங்காநின்றார்; அதனால் நீ நமக்குப் பொருந்துத லுடையை யல்லே. எ—று.

மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் வாயின் மறுத்தல். (ரு)

76. பைஞ்சாய்க் கூந்தற் பசுமலர்ச் சுணங்கிற்
றண்புன லாடித்தன் னலமேம் பட்டன
ளொண்டொடி மடவர னின்னோ
டந்தர மகளிர்க்குத் தெய்வமும் போன்றே.

இதுவுமது.

இ—ள்: பஞ்சாய் போலுங் கூந்தலையும் பசிய மலர் போலுஞ் சுணங்கையுமுடைய ஒள்ளிய தொடியணிந்த பெண்ணைவன் நின்னோடு தண்ணிய புனலாடி அமரமாதர்க்குத் தெய்வமும்போலாய் அழகு பெருமையடையப் பெற்றாள். எ—று.

மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (சு)

77. அம்ம வாழியோ மகிழ்நநின் மொழிவல்
பேரு ரலரெழு நீரலைக் கலங்கி
நின்னோடு தண்புன லாடுது
மெம்மொடு சென்மோ செல்லநின் மனையே.

¹ தொல். பொ. கற். குத். 9, 11.

எ—து: இதற்கு விதி “எண்ணிய பண்ணை”¹ என்பதாற் கொள்வது.

முன்னொரு ஞான்று தலைவியோடு புனலாடினெனக் கேட்டு இவனுடனினியாடேனென வுட்கொண்ட பரத்தை, ‘புதுப்புனலாடப் போது’ என்ற தலைமகற்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: மகிழ்நனே, நினக்கு ஒன்று கூறுவேன் பெரிய ஐரிடத்தே யலருண்டாக நீரிடத்து அலைபோலக் கலக்கமுற்று நின்னோடு தண்ணிய புனலாடுவேம், நின் மனையிடத்துச் செல்லாயாய் எம்மோடு செல்வாயாக. எ—று.

அம்ம வாழியோ - முன்னிலைபசை. மெய்ப்பாடு பெரு மிதம், பயன் ஊடல். எ)

78. கதிரிலை நெடுவேற் கடுமான் கிள்ளி
மதில்கொல் யானையிற் கதழ்புநெறி வந்த
சிறையழி புதுப்புன லாடுக [புணையே.
மெம்மொடு கொண்மோவெந் தோள்புரை
இதுவுமது.

இ—ள்: ஒளியையுடைய தகட்டுவடிவுடைய நீண்ட வேலையுடைய கடுமான் கிள்ளியது மதிலைக்கெடுக்கும் யானையைப்போல வழிக்கொண்டு விரைந்துவந்த கரையைவழிக்கும் புதுப்புனலிடத்து ஆடுதற்கு எமது தோள்போலுந் தெப்பத்தை மெம்மோடு பொருந்துவாயாக. எ—று.

மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (அ)

79. புதுப்புன லாடி யமர்த்த கண்ணன்
யார்மக ளிவளெனப் பற்றிய மகிழ்ந
யார்மக ளாயினு மறியாய்
நீயார் மகனையெம் பற்றி யோயே.

எ—து: ‘புல்லுதல் மயக்கும்’ என்னுஞ் (கற்பியல் 10-ம்) சூத்திரத்துப் ‘பிற’ வாற் கொள்வது.

¹ தொல். பொ. கற் சூத். 10, 13.

தன்னொடு கூடாது தனித்துப் புனலாடுகின்ற னெனக் கேட்டுத் தலைநின்று ஒழுகப்படாநின்ற பரத்தை தானுந் தனியேபோய்ப் புனலாடினானாக, அவளை ஊடலிர்த்தற் பொருட்டாகத் தலைமகன் சென்று தான் அறியான்போல நகையாடிக் கூறிக் கையைப் பற்றியவழி அவள்தோழி கூறியது.

இ—ள்: புதுப்புனலாடிப் போர்செய்தலையுடைய கண் களையுடைய இவள் யார்மகனென்று வினாவிக் கையைப் பிடித்த மகிழ்நனே! நீ யாரது மகளானாலும் அறியமாட்டாய், எம்மைப்பற்றிய நீ யார் மகனோ? சொல்லுவாயாக. எ—று.

அமர்த்த கண்ணன் என்பதை ‘அமருண்கண்’¹ என்னுங் கலித்தொகைச் செய்யுளுரையானு மற்க.

மெய்ப்பாடு வெகுளி; பயன் ஊடலிர்தல். (க)

80. புலக்குவ மல்லேம் பொய்யா துரைமோ
நலத்தகு மகளிர்க்குத் தோட்டுணை யாகித்
தலைப்பெயற் செம்புன லாடித்
தவநனி சிவந்தன மகிழ்நநின் கண்ணே.

எ—து: தன்னையொழியப் புதுப்புனலாடித் தாழ்த்து வந்த தலைமகனோடு தலைமகள் புலந்து சொல்லியது.

“அவளறி வாற்ற வறியும்” என்னும் (கற்பியல் 6-ம்) சூத்திரத்துப் “பல்வேறு கலை” யாற் கொள்வது.

இ—ள்: யாம் நின்னோடு - புலக்கின்றோ மல்லேம், பொய்த்தலின்றிச் சொல்லுவாயாக; அழகு தரும் பெண்கள் இன்பமுறுதற்கு அவர் தோள்களுக்குத் துணையாய் முதற்பெயலால் வருகின்ற சிவந்த புனலின்கண் ஆடி, மகிழ்நனே! நினது கண்கள் மிகுதியுஞ் சிவப்படைந்தன. எ—று.

தவநனி என்பது “ஒருபொரு ளிருசொற் பிரிவில் வரையார்”² என்னும் விதி. மெய்ப்பாடு வெகுளி; பயன் ஊடல். (க0)

அ. புனலாட்டுப் பத்து முற்றிற்று.

¹ முல்லைக்கலி செய்யு. 13, 2

² தொல். சொல். எச்சவியல், சூத். 64.

கக. புலவி விராய பத்து.

81. குருகுடைத் துண்ட வெள்ளகட் டியாமை
யரிப்பறை வினைஞ ரல்குமிசைக் கூட்டு
மலராணி வாயிற் பொய்கை யூரநீ
யென்னை நயந்தனெ னென்றிநின்
மனையோள் கேட்கின் வருந்துவள் பெரிதே.

எ—து: “புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்” (கற்பி. 10-ம் சூத்) என்பதால், தன்னைக் கொடுமைகூறினான் தலைமகள் என்பது கேட்ட பரத்தை தலைமகள் வந்து தன்மே லன்புடைமை கூறினாக, அவட்குப் பாங்காயினர் கேட்பச் சொல்லியது.

இ—ள்: நாரையா லுடைத்துண்ணப்பட்டு எஞ்சிய வெள்ளிய வயிற்றையுடைய யாமையது தசையை அரித்தெழு மோசையைப் பொருந்திய பறையையுடைய வினையாளர் தினந்தோறும் உணவிற்குச் சேர்க்கும் மலரா னழகுபெறும் வழியமைந்த பொய்கையூரனே! நின்போலப் பிறர் யாரையும் விரும்பேனென்கின்றாய்; ஆயின் இதனை நினது மனைவியான வள் கேட்பாளாயின் மிகவும் வருந்துவாளன்றே. எ—று.

குருகுடைத்துண்ட யாமை மிச்சிலை வினைஞர் உணவிற்குச் சேர்க்கு மூரன் என்றது, நம்மால் நுகர்ந்து கழித்த நினது மார்பையே அவன் நுகருந்தன்மையை யுடையனெனத் தலைவியைப் பழித்தவாறு.

மெய்ப்பாடு பெருமிதம்; பயன் ஊடல். (க)

82. வெகுண்டன னென்ப பாணநின் றலைமகண்
மகிழ்நன் மார்பி னவிழிணர் நறுந்தார்த்
தாதுண் பறவை வந்தெம்
போதார் கூந்த லிருந்தன வெனவே.

எ—து: 11-ம் செய்யுள்விதி. மனைவயிற் புகுந்த டாணற்குத் தலைமகள் கேட்குமாற்றால் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: பாணனே! நினது தலைவியானவள் ஊரனது மார்பிற் பொருந்திய விரிந்த இணர்போலும் மணந்தங்கிய மாலையின்கண்ணுள்ள தாதையுண்கின்ற வண்டானது வந்து எமது பூக்கள் நிறைந்த கூந்தலின் தங்கின வென்று கூறும் போது கோபமடைந்தாளென்று கூறுவர். அதுவும் பொரு தான் நீ ஈண்டு வருதல் பொருள், ஆயிற் கடிது செல்வாய். எ—று. மெய்ப்பாடு வெகுளி, பயன் வாயின்மறுத்தல். (உ)

83. மணந்தனை யருளா யாயினும் பைபயத்
தணந்தனை யாகி யுய்ம்மோ தும்மு
ரோண்டொடி முன்கை யாயமுந்
தண்டுறை யூரன் பெண்டெனப் படற்கே.

எ—து: (இதற்கு 48-ம் செய்யுள் விதி) வரைந்த அணுமைக்கண்ணே தலைமகற்குப் புறத்தொழுக்க முண்டா கியவழி அதனையறிந்த தலைவி அவனோடு புலந்து சொல்லியது.

இ—ள்: எம்மை வரைந்தும் எமக்கு அருளைச் செய்யா யாயினும் மெல்ல மெல்லப் பிரிந்தனையாகி யுய்வாய்; எதற் கெனின் துமது ஊரிலுள்ள வொள்ளிய தொடியணிந்த முன்கையையுடைய மகளிர் கூட்டமெல்லாங் குளிர்ந்த துறையையுடைய ஊரனது பெண்டென்று பிறரால் கூறப் படுதற்கு- எ—று. மெய்ப்பாடு அவலம். பயன் புலத் தல். (ங)

- [வோள்
84. செவியிற் கேட்பினுஞ் சொல்லிற்று வெகுள்
கண்ணிற் காணி னென்ன குவள்கொ
னறுவீ யைம்பான் மகளி ராடுந்
தைஇத் தண்கயம் போலப்
பலர்படிந் துண்ணுநின் பரத்தை மார்பே.

எ—து: “நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு படிஇங்-காதத் தன்மையிற் கண்ணின்று பெயர்ப்பினும்”¹ என்பதனால்,

¹ தொ. பொ. கற், சூத், 9, வரி 27-28.

பாத்தையர் மனைக்கட்டங்கிப் புணர்ச்சிக்குநீயோடு வாயில் வேண்டிவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: நறுமலரை யணிந்த ஐந்துவகையாக முடிக்கப்படும் கூந்தலினையுடைய மகளிர் கைத்திங்களில் விரும்பியாடுகின்ற குளிர்ந்த தடாகத்தைப்போல, பலர் தோய்ந்து அனுபவிக்கின்ற பாத்தைமையையுடைய நின்னுடைய மார்பை இத்தன்மைத்தென்று பிறர் சொல்லக்கேட்பினும் அளவைக்கடந்து வெகுள்பவன் தான் நேரே காண்பாளாயின் எவ்வாறுவாளோ! ஆதலின் இதனைத் தவிரவாபாக. எ—று.

தைநீராடுதல் “நீ-தையினீராடிய தவந்தலைப்படுவாயோ”¹ என்னுங் கவித்தொடைச் செய்யுளுரையானுணர்க. பாத்தை-பாத்தைமை என்பதை “தன்வயினுரிமையுமவன்வயிற் பாத் தையும்”² என்னும் களவியற் சூத்திரத்தானுணர்க. மெய்ப்பாடு வெகுளி; பயன் பாத்தைமை நீக்குதல். (ச)

85. வெண்ணுதற் கம்பு ளரிக்குரற் பேடை
தண்ணறும் பழனத்துக் கிளையோ டாலு
மறுவில் யாணர் மலிகே சூரநீ
சிறுவரி லினைய செய்தி
நகாரோ பெருமநிற் கண்டிசி னோரே.

எ—து: “தாய்போற் கழந்த் தழீஇக் கோட, லாய் மனைக் கிழத்திக்குழரித்தென மொழிப”³ என்பதால், தலைமகன் பாத்தையர்மேற் காதல்கூர்ந்து நெடித்துச் செல்வுழி மனையகம் புருத்தானாகத் தலைவி கூறியது.

இ—ள்: வெண்ணிறம் பொருந்திய நெற்றியையுடைய சம்பங்கோழியது இனிய குலையுடைய பேடு குளிர்ந்த நறிய வயலிடத்துத் தனது கூட்டத்தோடு மொலிக்கின்ற குறைவின்றி நிறைந்த புதுவருவாய் பொருந்துதலுடைய ஆரனே!

¹ குறிஞ்சிக்கலி, செய் 23, வரி 12-13.

² தொல். களவிய. சூத். 20, வரி 35.

³ தொ. பொ. கற். சூத். 32.

நீ சிறுவரைப்போன்று தகாத செயலைச் செய்கின்றாய், பெருமா! நின்னைக்கண்டோர் நகுவாரன்றே, இவ்வாறு செய்யற்க. எ—று.

கம்புப்பேடை சேவலொழிபக் கிளையோடாலும் என்றது கிளையுடனே வாழ்கின்ற வெமக்கு நின்னின் நீங்கிய மெலிவு உளதாகக் கூறுகின்றேமல்லோம். நின்னுவல் தொழுக்கத்திற்குத்தகாதெனக் கூறுகின்றோம். மெய்ப்பாடு வெகுளி; பயன் பாத்தைமை நீக்குதல். (ரு)

86. வெண்டலைக் குருகின் மென்பறை விளிக்குர
லீள்வய னண்ணி யிமிழ மூர
வெம்மிவ ணல்குத லரிது
நும்மனை மடந்தையோடு தலைப்பெய் திமே

எ—து: “புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக்கண்ணும்” (குறி. 10-ம் சூத்.) என்பதனால், புதல்வன் கூறியமாற்றம் தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கூறக்கேட்டா னென்பதறிந்த பாத்தை அதற்குப் புலந்து தலைமகற்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: வெண்மை பொருந்திய தலையையுடைய குருகினது பார்ப்பின் அழைக்குங்குரல் நீண்ட வயலிடத்துப் பொருந்தி ஒலிக்கின்ற ஊரனே! இவ்விடத்தே எம்மைப் பாதுகாத்தலரிது. நும்மனையாகிய மடந்தையோடு சேர்வாயாக. எ—று.

குருகின் மென்பறை விளிக்குரல் வயல் நண்ணியிமிழ மூர என்றது நும்புதல்வன் கூறிவிடுத்தல் நீ கேட்டமை சேரி யெல்லாமறிந்தது. நின்னால் மறைத்தலரிது என்பதாம். மென்பறை யென்பது ‘ஆகுபெயர்; மெல்லிதாகப் பறத்தலை உடையது. மெய்ப்பாடு வெகுளி; பயன் புலத்தல். (சு)

87. பகன்றைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்
கரும்பு குணிலா மாங்கனி யுதிர்க்கும்
யாண ரூரநின் மனையோள்
யாரையும் புலக்கு மெம்மைமற் றெவனே.

எ—து: இதுவுமது. தலைமகள் தன்னைப் புறங்கூறின ளெனக்கேட்ட காதற்பரத்தை அவட்குப் பாங்காயினர் கேட்பத் தலைமகனோடு புலந்து சொல்லியது.

இ—ள்: கிலுகிலுப்பைப் பூமாலைபையுடைய பலபசுக் களையுடைய இடையர் கரும்பைக் குறுத்தடியாகக்கொண்டு எறிந்து மாங்கனியை விழுத்துகின்ற புதுவருவாயையுடைய ஊரனே! நினது மனைவியானவள் எவர்களையும் புலப்பாள். எம்மை வேறியாது செய்வாள். எ—று.

கோவலர் கரும்பு குணிலாமாங்கனியுநிற்கும் என்றது, யாங்கள் பழித்தேமென்று அவட்கு இனிய சொற்கூறி அவன் எங்களைப் பழித்துக்கூறுஞ் சொற்களை நினக்கு இனிய வாகப் பெறுவாய் என்பது. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

88. வண்டுறை நயவரும் வளமலர்ப் பொய்கைத் தண்டுறை யூனை யெவ்வை யெம்வயின் வருதல் வேண்டுது மென்ப தொல்லேம் போல்யா மதுவேண் டுதுமே.

எ—து: இதுவுமது. தலைமகனை நயப்பித்துக் கொள் கையில் விருப்பில்லாதான்போல அவ்வாறு கோடலையே விரும்புவாள், அது தனக்கு முடியாதெனத் தலைமகள் புற னுரைத்தாளெனக்கேட்ட பரத்தை அவட்குப் பாங்காயினர் குச் சொல்லியது.

இ—ள்: வள்ளிய துறைகளின்கண்ணே எல்லாரும் கொள்ளும் வண்ணம் நயந்து பூக்கின்ற மலர்களையுடைய பொய்கைத் தண்டுறை யூனை எவ்வையாயினான் எம்மிடத்து அவன் வருதலை யாம் விரும்புகின்றோம் என்று கூறுகின்ற ளென்பர். இவ்வாறு எம்மைக் கூறுதல் தவிராளாயின் அக் தன்மையையுடையேம் போலாய் அதனை முடியச் செய்து விடுகின்றோம். எ—று.

வண்டுறை நயவரும் வளமலர்ப் பொய்கைத் தண்டுறை யூனென்றது, மகளிரெல்லார்க்கும் பொதுப்பட்டிருக்கு மூர னென்பது. மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் இகழ்தல். (உ)

89. அம்ம வாழி பாண வெவ்வைக் கெவன்பெரி தளிக்கு மென்ப பழனத்து வண்டுதா தாது மூரன் பெண்டென விரும்பின் றவடன் பண்பே.

எ—து: தலைமகள் தலைமகளைப் போற்றி யொழுகா நின்றானென்பது கேட்ட காதற்பரத்தை அவன் பாணனுக் குச் சொல்லுவளாய் அவட்குப் பாங்காயினர் கேட்பச் சொல்லியது.

இ—ள்: பாணனே வாழ்வாயாக; சோலைக் கண் ணுள்ள பூந்தாதுகளை வண்டுகளுண்ணும் ஊன் எம் தங் கைக்கு மிக அன்புசெய் தொழுகுவானென்பர்; அவளை விரும்பத்தக்காளென்று விரும்பியது யாதானெனின் அவன் குணமல்லது பிறிதில்லை. எ—று.

வண்டுதாதையுண்ணல் கலித்தொகை “கதுப்பினுளரும் பவின் நறுமுல்லை பாய்ந்துதி” என்பதனுடையா னுணர்க. (கலித்தொகை, செய்யுள் .) அம்ம—முன்னிலையசை.

பழனத்து வண்டு தாதுது மூரன் என்றது, மகளிரெல் லார்க்கும் பொதுப்பட்டிருக்குந் தன்மை யுடையானென்பது. வேண்டென விரும்பின்று என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (கூ)

[கொல்

90. மகிழ்நன் மாண்குணம் வண்டுகொண் டன வண்டின் மாண்குண மகிழ்நன்கொண் டான் லன்ன தாகலு மறியா [கொ ளெம்மொடு புலக்குமவன் புதல்வன் ருயே.

எ—து: (இதற்கு 37-ம் செய்யுள்விகி.) தலைமகள் தன்மனைக்கட் செல்லாமல் தான் விலக்குகின்றாளாகத் தலை மகள் கூறினான்பது கேட்ட காதற் பரத்தை தலைமகள் கேட்குமாற்றால் அவட்குப் பாங்காயினர் கேட்பச் சொல்லி யது.

இ—ள்: மகிழ்நனது மாட்சிமையுடைய குணத்தை வண்டு வாங்கிக்கொண்டன கொல்லோ! அன்றி வண்டினது மாட்சிமை பொருந்திய குணத்தை மகிழ்நன் வாங்கிக்கொண்டான் கொல்லோ! அது ஆகலையுமறியாளாய ஊரனுடைய மனைவி எம்மோடு புலப்பாள். எ—று.

வண்டேயனையராடவர் பூவேயனையர் மகளிர் என்பதுவு மிது நோக்கி யெழுந்தபோலும். புதல்வன் தாயென்பது ஒரு தலைவனுடைய மனைவியர் பலருள் ஒருவனையொருவர் கூறும் வழக்கு. மெய்ப்பாடு நகை; பயன் இகழ்ச்சல். (௧௦)

புலவி விராய பத்து முற்றிற்று.

௧௦. எருமைப்பத்து.

91. நெறிமருப் பெருமை நீல விரும்போத்து
வெறிமலர்ப் பொய்கை யாம்பன் மயக்குங்
கழனி யூரன் மகளிவள்
பழன வெதிரின் கொடிப்பிணை யலளே.

எ—று: “பேதமை யூட்டலும்”¹ என்பதால், குறை வேண்டிப்பின்னின்றுவந்த தலைமகற்குத் தோழி, ‘இவள் இனையன் விளைவிலன்’ எனச் சேட்படுத்தது.

இ—ள்: திருகிய கொம்பையுடைய நீலம்போலுங் கரி தாய எருமைக்கடா பொய்கைக் கண்ணுள்ள நறு நாற்ற மமைந்த மலையுடைய வாம்பலைக் கெடுக்கும் கழனி யூரன் அவனுடைய மகளாய இவளுமோ கரும்பின்பூவாற் செய்யப் பட்ட நெடிய மாலையை யுடையாள். எ—று.

எருமைப்போத்து ஆம்பல் மயக்குமான் என்றது, நல்லதன்மையுடையவற்றையும் அதனை ஆராயாது கெடுப் போர் வாழுமுரென்றும்; பழன வெதிரின் கொடிப்பிணைய

¹ தொ. பொ. கள. சூத். 23, வரி 10.

வன் என்றதால், அழகும் மணமுமுடையபூக்கள் பலவுள்வாக வும் அவையிலலாத கருப்பம் பூவாலளவிற்குக் கட்டிய மாலையை யணிந்தவன் என்றுங் கூறியவாறு. இவ்வாறாக லின் நினக்கு ஈண்டு வருதல் பொருந்தாதெனச் சேட்படுத்தது. “பெற்றமெருமை புலி மரை புல்வாய் - மற்றவையெல் லாம் போத்தெனப் படுமே”¹ என்பதால் எருமை யாணிற் குப் போத்துக் கொள்ளப்பட்டது. பழன வெதிர்-கரும்பு. மெய்ப்பாடு-பெருமிதம். பயன்-வரைதல். (௧)

92. கருங்கோட் டெருமைச் செங்கட் புனிற்றுக்
காதற் குழவிக் கூறுமுலை மடுக்கு
நுந்தை நும்மூர் வருது [னே.
மொண்டொடி மடந்தை நின்னையாம் பெறி]

எ—று: “அவட்பெற்று மலியினும்”² என்பதால், நினக்கு வரைந்து தருதற்குக்குறை நின்தமர் அங்கு வந்து குறை கூறுமைபே யெனத் தோழி கூறினானாக, தலைமகண் முகநோக்கி இவன் குறிப்பினும் கூறினான் என்பதறிந்த தலை மகன் ‘வரைவுமாட்சிமைப்படிந் நானே வருவல், எனத் தலை மகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: கரிதாய கோட்டைப் பொருந்திய செங்கண் ணையுடைய வீன்றண்ணிய வெருமையாவானது தனது வீருப்பம் பொருந்திய கன்றுக்குப் பாலுற்ச் சொரியும் முலையை யுண்பிக்கு முன் பிதாவினுடைய துமதுரினிடத்து ஒள்ளிய தொடியை யணிந்த பெண்ணே! வரைவு மாட்சி மைப் படுமாயின் நான் விரைய வருவேன். எ—று.

எருமைப்புனிற்றுக் குழவிக் கூறுமுலை மடுக்குமென்றது, நுமக்கோர் குறைவின்றித் தலையளிப்பல் எனத் தலைமகன் தலைமை தோற்றக் கூறியவாறு, “கழுவோற் காயினுரனெடு களக்கு”மென்பது சூத்திரமாகலின் (தொல். உவம. சூத். 27).

¹ தொ. பொ. மரபி. சூத். 41.

² தொ. பொ. கள. சூத். 12.

“ஆவுமெருமையுமவை சொல்படுமே”¹ என்பதனால் எருமைக்குக் குழவி யென்னும் பெயர் கொள்ளப்பட்டது. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் மகிழ்வித்தல். (உ)

93. எருமை நல்லேற்றின மேய லருந்தெனப்
பசுமோ ரோடமோ டாம்ப லொல்லா
செய்த வினைய மன்ற பல்பொழிற்
ருதுண வெறுக்கைய வாகியிவள்
போதவிழ் முச்சி யூதும் வண்டே.

எ—து: “ஐயச்செய்கை தாய்க்கெதிர் மறுத்துப் - பொய்ப்பெனமாற்றி மெய்வழிக் கொடுப்பினும்”² என்பதால், முயக்கம் பெற்றவழிப் பிறந்த வெறி நாற்றத்தாற் பண்டையனவன்றி வண்டுகள் மொய்த்தனவாக, இதற்குக் காரணமென்? என்று வினாசிய செவிவிக்குக் கூறுவான்போன்று தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி கூறியது.

இ—ள்: எருமை நல்லேற்றினமானவை மேயலாகிய உணவென்று பசுமோரோடமோடு ஆம்பலை அலர் முதலிய இல்லாவாய்க் கெடுத்த நெருங்கிய பலசோலைபிலுள்ள தானையுண்ணும் விரும்பத்தை விட்டனவாய் இவளுடைய விரிந்த போதியுடைய உச்சியில் வந்து படிந்து உண்ண நிற்கும் வண்டுகள். எ—று. “எருமையுமனையும் பெற்றமுமன்ன” என்பது சூத்திரமாகலின் எருமைக்கு ஏறு கொள்ளப்பட்டது (மரபியல், சூத். 39.) மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரைவுகடாவல். (ங)

91. மள்ள ரன்ன தடங்கோட் டெருமை
மகளி ரன்ன துணையொடு வதியு
நிழன்முதி ரிலஞ்சிப் பழனத் ததுவே
கழனித் தாமரை மலரும்
கவின்பெறு கடர்துத றந்தை யூரே.

¹ தொ. பொ. மர. சூத். 20.

² தொ. பொ. களவி. சூத். 23, வரி 37-38.

எ—து: “ஆற்றிடையுதலும்”¹ என்பதை இட்டுந் மொழித லென்னுமுத்தியால் வரைவிறைவத்துப் பிரிந்தான் கூறுவனவும் கொள்க. அது போகின்றான் கூறுவனவும் மீண்டவன் பாங்கற்குக் கூறுவனவுமாம். இது மீழ்கின்றான் சொல்லியது.

இ—ள்: மள்ளையொத்த வளைந்த கொம்பையுடைய எருமையானது அவர் மகளிரை யொத்த நாகெருமையோடு தங்குகின்ற நிழல்நிறைந்த பொய்கையையுடைய வயல்களையுடையது, கழனியிடத்தே தாமரைகளாலருகின்ற அழகு பெற்ற ஒளிபொருந்திய துதலையுடையானது தந்தையினதூர். எ—று.

எருமை துணையொடு வதியுமென்றது, வரைந்தெய்திய வழித் தலைமகளோடு தானொழுகும் இன்ப ஒழுக்கத்தினை நினைந்து கூறியது. கழனித்தாமரை மலரும் என்றது, அவ்விடத்துத்தன்னைக்கண்டு மகிழ்வார் முகமலர்ச்சி கூறியவாறு. ஏகாரம்-பிரிநிலை. அவரென்னும் சுட்டுவருவித் துரைக்கப் பட்டது. தடங்கோடு வளைந்தகோடு. “தடவுவளைவாகும்” என்பது சூத்திரம். வினையுவமை.² மெய்ப்பாடு உவகை. பயன்-மகிழ்தல். (ச)

95. கருங்கோட் டெருமை கயிறுபரிந் தசைஇ
நெடுங்கதிர் நெல்லி னண்மேய லாரும்
புனன்முற் றாரன் பகலும்
படர்மலி யருநோய் செய்தன னொமக்கே.

எ—து: (11-ம் செய்யுள் விதியால்) உண்டிக்காலத்து மனைக்கண் வருதலுஞ் சுருங்கிப் பரத்தையிடத்தையுத் தலைமகன் ஒழுகியவழி அவற்கு வாயிலாய் வந்தார்க்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள். கருங்கோட்டெருமையானது கட்டிய கயிற்றையறுத்துச்சென்று நீண்ட கதிரையுடைய நெல்லாகிய நாண்மேயலை உண்ணுகின்ற நீர்நிறைந்தஆன் எமக்கு

¹ தொல். களவி. சூத். 12.

² தொ. உவம. சூத். 1, 12.

இராக்காலத்திலன்றிப் பகற்காலத்திலும் துன்பம்நிறைந்த
பிறரால்நீக்குதற்கரிய நோயைச் செய்தான். எ—று.

எருமை கயிற்றைப் பரிந்துபோய் நாண்மேயலாரு
மென்றது, தன்னைக் கழற்குக் கூறுவார்த் தம் அடங்காது
புறத்தொழுக்கம் விரும்புவான் என்பதாம். பகலும் என்
னும் உம்மை எச்சம். ஏகாரம் பிரிநிலை. மெய்ப்பாடு
அழகை. பயன் வாயினேர்தல். (ந)

96. அணிநடை யெருமை யாடிய வள்ளன்
மணிநிற நெய்த லாம்பலொடு கலிக்குங்
கழனி யூரன் மகளிவன்
பழன லூரன் பாயலின் றுணையே.

எ—து: “வாயிலுசாவே தம்முளுமுரிய”¹ என்பதால்
பாத்தையரோடும் ஒழுக்குதல் கண்டு பொறுத்திருந்த தலைமகள்
தலைமகன் மனைக்கட் புகுந்துழி உடன்படுதல்கண்ட வாயில்
கள் தம்முள்ளே கூறியது.

இ—ள்: அழகிய நடையை யுடைய எருமைகள்
உழுக்கிய சேற்றிடத்தே நீலமணிபோலும் நிறம் விளங்கும்
பூக்களையுடைய நெய்தல் ஆம்பலோடு வளருகின்ற கழனி
களை யுடைய ஊரன்மகளாகிய இவள் பழனஊரனுக்கு
இனிய பாயற்றுணையாகும் எ—று.

எருமை உழுதுளக்கிய அள்ளற்கண்ணே நெய்தலு
மாம்பலும் கலிக்குமென்றது, தலைமகற்கு வேண்டுவன புரி
கின்ற இவ்வாழ்க்கைக்கண்ணே தாம் பெறுகின்ற சிறப்புக்
கூறியவாறு. தலைமகற்கு வேண்டுவன புரிந்தொழுகுகின்ற
இவ்வாழ்க்கைக்கண்ணே பாத்தையர்க்குத் தலைமகன் செய்
யுஞ் சிறப்பைப் பொறுதவன் என்றுமாம். “ஏனோர்க்காயி
னிடம் வரைவின்றே” (தொல். உவம. சூத். 27) என்பத
னால் வாயில்கள் இவ்வாறு கூறினார். மெய்ப்பாடு மருட்கை.
பயன் மகிழ்தல். (சு)

¹ தொல். பொ. செய்யுளி. சூத். 200.

97. பகன்றை வான்மலர் மிடைந்த கோட்டைக்
கருந்தா ளெருமைக் கன்று வெருஉம்
பொய்கை யூரன் மகளிவன்
பொய்கைப் பூவினு நறுந்தண் னியினே.

எ—து: (“பண்ணமை பகுதி”¹ யாற் கொள்வது.)
புறத்தொழுக்கமின்றியே யிருந்தவும் உளதென்று புலந்த
தலைமகளைப் புலவி நீக்கிய தலைமகன் புணர்ச்சிபதினுதிக்
கண் தன்னுள்ளே சொல்லியது.

இ—ள்: சிறந்த பகன்றைமலர் பொருந்திய தாயினது
கொம்பைக்கண்டு வலிய கால்களையுடைய எருமைக்கன்று
அஞ்சுகின்ற பொய்கையையுடைய ஊரன் மகளாகிய இவள்
பொய்கைக்கண் மலரும் பூவினுங் காட்டி நல்ல சாயலை
யுடையவன். எ—று.

பகன்றை கிண்கிலுப்பை; “பகன்றைக் கண்ணிப்பல்
லான் கோவலர்”² என்பதனாலறிதல். கருந்தான் வலியகால்;
“கருங்கைக் கொல்லன்”³ என்புதிப்போல. தாயினுடைய
பகன்றைமலர் மிடைந்த கோட்டைக் கன்று வெருஉமென்
றது, இப்பலாகவே தானணிந்தமாலையைக் கண்டு பிறிகொள்
றைக் கருதிச் சூடியதாகக் கருதினான் என்பதாம். மெய்ப்
பாடு உவமை, பயன் மகிழ்வித்தல். (எ)

98. தண்புன் லாடுந் தடங்கோட் டெருமை
திண்பிணி யம்பியிற் றேன்று லூர
வொண்டொடி மடமக ளிவளினு
நுந்தையும் யாயுங் கடியரோ றின்னே.

எ—து: “வணங்கியன் மொழியான் வணங்கற்கண்
ணும்”⁴ என்பதால், புறத்தொழுக்கமுந் தாகிய துணையானே

¹ தொல். கற்பியல், சூத். 5, வரி 58.

² இத்தொல் 87-ம் செய்யுள்.

³ புறநானூறு, செய்யு. 21, வரி 7.

⁴ தொ. பொ. கற். சூத். 9, வரி 10.

புலந்து வாய்நேராத் தலைமகன்கொடுமை தலைமகன் கூறக் கேட்டதோழி யவற்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: குளிர்ந்த புனலாடும் வளைந்த கோட்டையுடைய எருமை வலிய கட்டினையுடைய தோணிபோலத் தோன்றுகின்ற லூரனே ஒள்ளிய தொடியையுடைய மடக்குணத்தினளாய இவ்ளினும் தும் பிதாவும் மாதாவும் நின் னிடத்துக்குற்றம் கண்டவழிக்கழற்க் கூறுமியல்பினரோ? அன்றே. எ—று.

அவரினுங் கடுமையாற் கூறுதற்கு உரியாள் இவ ளென்பதாம். நீராடுமெருமை அம்பியிற்றோன்று மூரனென் றது, பரத்தையர் பலருக்கும் அவர் கொண்ட காமக் கடலைக் கடத்தற்குப் பொருந்திய மார்பாகிய தெப்பத்தை யுடைய லூரனென்றபடி. மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் பரத்தைமை நீக்குதல். (அ)

99. பழனப் பாகன் முயிறுமுக குடம்பை
கழனி யெருமை கதிரோடு மயக்கும்
பூக்களு லூரன் மகளிவ

னோய்க்குமருந் தாகிய பனைத்தோ ளோளே

எ—து: (இதற்கு 97-ம் செய்யுள் விதி) தோழி முதலாயினார் தலைமகன் கொடுமைகூறி விலக்கவும் தலைமகன் வாயினேர்ந்துழி அவன் உவந்து சொல்லியது.

இ—ள்: பழனப்பாகனின் கண்ணுள்ள முகற்றெறும்பு மொய்த்த கூட்டைக் கழனியிடத் தெருமை நெற்கதிரோடு கெடுக்கும் அழகு செறியு மூரனுடைய மகளாகிய இவள் நானடைந்த மருந்திலேய்க்கும் மருந்தாந் தன்மையவாய பனைபோலும் தோளையுடையாள். எ—று.

பழனப்பாகல் - பலா. முகதல் - மொய்த்தலை. “சூரும்பு முசாச்சுடர்ப்பூங்காந்தள்”¹ என்பதனுணர்க. ஏகாரம் - ஈற்றசை. முயிறுமுககுடம்பையை நெற்கதிரோடு எருமை மயக்குமென்றது, யான் செய்த கொடுமையையும் அவர்

¹ பத்துப். திருமுரு. 43.

கள் தன்மேற் காதலித்துக் கூறியவற்றையுஞ் சிதைத்து என்பக்கலே நின்றாளென்பதாம். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்தல். (கூ)

100. புனலாடு மகளி ரிட்ட வொள்ளிழை
மணலாடு சிமயத் தெருமை கிளைக்கும்
யாண ஞரன் மகளிவள்
பாணர் நரம்பினு மின்கிள வியளே.

எ—து: வாயினேர்ந்தபொருட்டு முகம் புகுவான் வேண்டி இயற்பழித்துழி அவன் சோர்வுகாத்தல் கடனெனப் படுவதாகலின் தலைமகளியற்பட மொழிந்ததிறம் தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது. (இதற்கு 1-வது செய்யுளின் விதி.)

இ—ள்: புனலாடுகின்ற பெண்கள் மணற்றிட்டின் மேல் வைக்கப்பட்ட ஒள்ளிய வாபாண மறைந்திருப்பதனை எருமைகள் கொம்பாற்கிழித்துத் தோன்றச் செய்யும் புது மையையுடைய லூரனது மகளாய இவள் இசைப்பாணரது சைக்கண்ணுள்ள யாழ்நரம்பினுங் காட்டி இனிமையமைந்த சொல்லையுடையள். எ—று.

மகளிரது பறைந்த இழையை எருமை கிளைக்குமூரன் மகளென்றது, இப்போது வாயினேர்தலேயன்றிக் களவுக் காலத்து நீ செய்த நன்மை மறைந்தனவும் எடுத்துக் கூறின ளென்றபடி. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்தல். (க0)

க0. எருமைப் பத்து முற்றிற்று.

—●—●—●—

மருதம் முற்றிற்று.

—●—●—●—

ஞாம்போகியார்.

—●—●—●—

உ. நெய்தல்.

கக. தாய்க்குரைத்த பத்து.

நெய்தலாவது கடலும் கடல் சார்ந்த விடமும், இது நிலம். கருப்பொருளில் நெய்வம் வருணன்; உணவு மீன் விலையும் உப்புவினையும்; மிருகம் உமண், பகடு போல்வன; மரம் புன்னை ஞாழல் போல்வன; புள் அன்னம் அன்றில் முதலியன; பறை மீன்கோட்பறை; தொழில் மீன்படுத்தல், உப்பு விளைவித்தல், அவைவிறற்ல்; யாழ் நெய்தல்யாழ்; பூ கைதை, நெய்தல்; நீர் மணற்கிணறு உவர்க்கேணி; ஊர் பட்டினமும் பாக்கமும்; பொழுதில் கார், வேனில், ஏற்பாடு மாலை. ஏற்பாட்டைக் காலையெனக் கூறுவார் சிலர்; மாலைக்குமுன்னாகிய காலமாகக் காண்பதேயன்றிக் காலையாகக் காணப்படாமையின் அவர் கூற்றுப் போலியென மறுக்க. உரிப்பொருள் இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும். கடலும் கானலும் கழியுங் காண்டொறு மிரங்கலும் தலைவனெதிர்ப்பட்டு நீங்கியவழி இரங்கலும் பொழுதும் புணர் துணைப் புள்ளுங்கண்டு இரங்கலும் போல்வன இரங்கல். அக்கடல் முதலியனவுந் தலைவனீங்குவனவு மெல்லாம் இரங்கல் நிமித்தம்.

“திணைமயக்குறுதலுங் கடிநிலையிலவே”¹=ஒரு நிலத்து ஒரொழுக்க நிகழுமென நிரனிறுத்துக் கூறிய வொழுக்கம் அவ்வநிலத்திற்கே யுரித்தாய் ஒழுகாது தம்முண் மயங்கி வருதலுங் கடியப்படா என்பது. நக்கிரானும் இக்கருத் தானே ஐநிலத்துள்ளும் களவு நிகழுமெனக் கொண்டவாறுணர்க.

¹ தொல். அகத்திணை. சூத். 12.

101. அன்னை வாழிவேண் டன்னை யுதுக்கா
ணைர்கொடிப் பாசடும்பு பரியவுர் பிழிபு
நெய்தல் மயக்கி வந்தன்று நின்மகன்
பூப்போ லுண்கண் மரீஇய
நோய்க்குமருந் தாகிய கொண்கன் றேரே.

எ—து: (தொல். கள. 23-ம் சூத்திரத்து வகை என் பதாற் கொள்வது) அறக்கொடு நின்றபின்னர் வரைதற் பொருட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் வரைவோடு புருந்த வழித் தோழி செவிலிக்குக் காட்டிச் சொல்லியது.

இ—ள்: அன்னையே வாழ்வாயாக. அன்னையே நான் சொல்வதைக்கேள். உவ்விடத்தேபார். நின்மகனது பூவை யொத்த மையுண்டகண்களடைந்த நோய்க்கு மருந்தாகிய கொண்கனது தோனது எழுச்சியையுடைய கொடியாகிய பசிய அநம்பு கெட ஏற் இறங்கி நெய்தலழிபும்படி வந்தது. எ—று.

தேர் அடும்பு பரிய அதனை ஊர்ந்திழிந்து நெய்தலை மயக்கி வந்ததென்றது, களவிற் கூட்டம் வெளிப்பட்ட பின் புன் வரையாது பிரிந்தானென்று அவர் கூறுவார் வருந்த வந்தானென்பது. வாழி என்பதனை முன்னிலை அசையாக் கினுமழையும். வேண்டு முன்னிலையேவல். “ஆய் பூவடம் பின்லர் கொண்டுதுக்காணங், கோதை புனைந்தவழி”¹ என் னுந் கலித்தொகையில் உதுக்காணென்பதற்கு இப்பொருளாத லறிக. அடும்பு என்பதும் இதனுரையானுணர்க. ஏர் - எழுச்சி என்பதை “ஒப்புமுருவு”² மென்னுஞ் சூத்திரத்து ஏர் என்பதற்குரைத்த வுரையானுணர்க. (க)

102. அன்னை வாழிவேண் டன்னை நம்மூர்
நீநிறப் பெருங்கடற் புள்ளி னொது
துன்புறு துயர நீங்க
வின்புற இசைக்குமவர் தேர்மணிக் குரலே.

¹ கலித்தொகை. செய்யுள் 144, வரி 30-31.

² தொல். பொருளியல், சூத். 53.

இதுவும்.

இ—ள்: அன்னையே வாழ்வாயாக. யான் சொல்வதைக்கேள். நமது சேர்ப்பனது தேரிற் கட்டிய மணியினது ஓசை நமதுரினிடத்தாகிய கரிய நிறத்தையுடைய பெரிய கடற்கரைக்கண்ணுள்ள பறைவைகளினு மமையாததாய் நாமடைந்த துன்பத்தையுடைய துபரமானது நீங்க ஓவியா நின்று வாரா நிற்கும். எ—று.

ஆனது - அமையாமல் என்பது “மானேக்கி நீயழ நீத் தவனாது”¹ என்பதனுரையானுணர்க. இவையிரண்டிற்கும் மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் ஐயமறுத்தல். (௨)

103. அன்னை வாழிவேண் டன்னை புன்னையொடு
ஞாழல் பூக்குந் தண்ணந் துறைவ
லிவட்கமைந் தன்னாற் றுனே
தனக்கமைந் தன்றிவண் மாமைக் கவினே.

எ—து: அறத்தொடு நின்றதோழி வதுவை நிகழா நின்றுழித் தாய்க்குக் காட்டி உவந்து சொல்லியது.

இ—ள்: அன்னையே யான் கூறுவதனைக்கேட்க. புன் னையுடன் ஞாழல் அலருகின்ற குளிர்ந்த துறைவன்றானே நின்மகட்குப் பொருந்துதலையுடையன், நின்மகளுடைய மாமை அழகு பிற்தொருவர்க்குமின்றித் துறைவனுக்குப் பொருந்தியது. எ—று.

புன்னையொடு ஞாழல் பூக்குமென்றது இருவர்க்கும் குடிப்பிறப்பும் உருவும் நலனும் ஒத்தல் கூறியவாறு. தான் அசை. தனக்கு சுட்டு. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்ச்சல். (௩)

104. அன்னை வாழிவேண் டன்னை நம்மூர்ப்
பலர்மடி பொழுதி னலமிகச் சாஅய்
நள்ளென வந்த வியறேர்ச்
செல்வக் கொண்கன் செல்வனா னுரே.

¹மருதக்கலி, செய்யு. 22 வரி 11.

எ—து: (இதற்கு “பெற்றகரும் பெரும் பொருள்” என்னும் (தொல். கற். 9-ம்) சூத்திரத்துப் ‘பிற’ வாற் கொள்வது). புதல்வற் பெற்றுழித் தலைமகள் மனைக்கட் சென்ற செவிலிக்கு முன்பு அறத்தொடு நின்று வதுவை கூட்டிய தோழி அவனார் நன்மை காட்டிச் சொல்லியது.

இ—ள்: அன்னையே! யான் கூறுவதனைக்கேட்க, நம்மூர்ப் பலரும் நித்திரை செய்கின்ற இராக்காலத்தில் அழகு மிகவும் மெலிய விரைவில் வந்த அகன்ற தேரையுடைய தலை வனாகிய கொண்கனுடைய செல்வனுடைய ஆர் அது. எ—று

முன் செல்வன் தலைவனையும் பின் செல்வன் மகனையு முணர்த்தின. தலைமகனைச் செல்வனென்றல் “மகன்றா யுயர்புந் தன்னுயர் பாகுஞ் - செல்வன் பணிமொழி யியல் பாக லான”¹ என்பதனுணரப்படும். செல்வனாரே என் னும் எழுவாயின் முற்றுச்சொல் அஃதென்னும் பெயர் கொண்டது. செல்வனாரே என்றும் பாடம். (ச)

105. அன்னை வாழிவேண் டன்னை முழங்குகடற்
றிரைதரு முத்தம் வெண்மண் லிமைக்குந்
தண்ணந் துறைவன் வந்தெனப் [லே.
பொன்னினுஞ் சிறந்தன்று கண்டிசி னுத

எ—து: (இதற்கு 101-ம் செய்யுள் விதி.) அறத் தொடு நின்றபின் வேண்டுவன தருதற்குப் பிரிந்த தலைம கன் வரைவொடு வந்துழி முன்பு தலைமகள் துதல்கட் பசப்பு நீங்கும் வண்ணந் தோன்றிய கதிர்ப்புக் காட்டிச் செவிலிக்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: அன்னையே! யான் சொல்லுவதனைக்கேட்க. ஒலிக்கின்ற கடற் றிரையாற் கரைக்கண் வீசிய முத்து அக் கரையிலுள்ள வெண்மணன்மீது கிடந்து ஒளியைச் செய்யும் தண்ணந்துறையையுடைய தலைவன் வர நின் மகளுடைய துத லொளியுடைத்தாய்ச் சிவந்தது காண்பாயாக. எ—று.

¹தொல். கற்பியற், சூத். 33.

கடற்றை தருமுத்தம் வெண்மணலிமைக்குந் துறை வன் என்றது, தன் வருத்தநோக்காது நமக்கு நிலைநின்ற வின்பம் தருவான் என்றவாறு. மெய்ப்பாடு மருட்கை, பயன் மகிழ்வித்தல். (ந)

106. அன்னை வாழிவேண் டன்னை யவர்காட் டத் துதிக்கா லன்னத் துணைசெத்து மிதிக்குந் தண்கடல் வளையினு மிலங்குமிவ ளங்கலி முாகங் கண்டிசி னினைந்தே.

எ—து: அறத்தொடு நின்ற தோழி அதுவற்புறுப் பான்வேண்டிச் செவிலிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: அன்னையே! தலைவனது நாட்டிலுள்ள துதி பொருந்திய காலையுடைய அன்னமானது தன் துணையென்று கருதி மிதிக்கின்ற குளிர்ந்த கடலின்கண்ணுள்ள சங்கைக் காட்டினும் இவளுடைய அழகு வேறுபடுகின்ற தேகமா னது விளங்கும். இதனை நீ நினைத்துக் காண்பாயாக எ-று. சங்கினுங்காட்டி விளங்குமென்றது பசுலையை. மிதித்தல் இடக்கூடக்கல். மறவைகட்குரியதோர் மரபு. மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் வரைவுடன்படுத்தல் (க)

107. அன்னை வாழிவேண் டன்னையென் றோழி கடர்துதல் பசப்பச் சாஅய்ப் படர்மெலிந்து தண்கடற் படுதிரை கேட்டொறுந் தஞ்சா ளாகுத னேகோ யானே.

எ—து: “முன்னிலை யறனெனப் படுதலென் று வகைப் - புறத்திர் கிளவி தாயிடைப் புதுப்பினும்”¹ என்ப தால், தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடுநிலை குறித்துக் கூற யது.

இ—ள்: அன்னையே! எனது தோழி ஒன்பொருந்திய துதல் பசப்ப வருந்தித் துன்பத்தான் மெலிந்து, குளிர்ந்த கடலிடத்துண்டாகின்ற கடலொலியைக் கேட்குந்தோறும் நித்திரை செய்யாளாதற்கு யான் வருந்துகின்றேன். எ-று.

¹தொல். கள. சூத். 23, வரி 41-42.

இது உசாதலென்னுமறத் தொடுநிலை.

அறத்தொடு நின்றலாவது விதித்த வழியே நின்றல்; களவொழுக்கத்தில் கற்புக்கடம் பூண்டொழுதுகின்ற தலைவி தானொரு தலைவனைக் கூடியொழுதுகின்றமையைத் தோழி யறியுமாற்றானுரைத்தலும், தலைவற்குரைத்தலும், தோழி தலை வனுக்குரைத்தலும், செவிலிக்குரைத்தலும், செவிலி நற்றாய்க் கும் நற்றாய் தந்தை தன்னையர்க்குரைத்தலுமாம். அறத்தொடு நிற்குங் காலம் நொதுமலர் வரைவும் வெறியாட்டெடுத்த லும் முதலியன. இது செய்தல் தங்குடிக்கு ஏதம் வராமற் காத்தற் பொருட்டேயாம். இவ்வறத்தொடுநிலை “எளித்தல்”¹ முதலாக ஏழுவகைப்படும். மெய்ப்பாடு அச்சம். பயன் மறைவெளிப்படுத்தல். (எ)

108. அன்னை வாழிவேண் டன்னை கழிய முண்டக மலரும் தண்கடற் சேர்ப்ப னெந்தோ டுறந்தன னாழி னெவன்கொன் மற்றவ னயந்த தோளே.

எ—து: (இதற்கு 101-ம் செய்யுள் விதி). அறத் தொடுநிலை நிகழ்க்க பின்னும் வரைவு நீடிற்றாக மற்றொரு குலமகளை வரையுங் கொலென்று ஐயுற்ற செவிலிகுறிப்பற்றத் தோழி அவட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: அன்னையே! கழியிடத்துள்ளவாய முள்ளி யானது மலர்கின்ற குளிர்ந்த கடற்சேர்ப்பன் எமது தோள் களை விரும்பாது துறந்தானாயின் அவன் விரும்பியதோள் வேறு யாது கொல்லோ? எ-று. வேறல்லையென்பதாம்.

கழனிய முண்டகமென்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு வியப்பு. பயன் ஐயநீக்குதல். முண்டகம் - கழிமுள்ளி என்பது “மாமலர் முண்டகத்திலையோ டொருங்குடன்”² என்னுஞ் செய்யுளுரையானுணர்க. (அ)

¹தொல். பொருளியல், சூத். 13.

²நெய்தற்கவி, செய்யுள், 16.

109. அன்னை வாழிவேண் டன்னை நெய்த
லீர்ப்படர் தூம்பின் பூக்கெழு துறைவ
னெந்தோ நிறந்த காலே யெவன்கொல்
பன்னாள் வருமல் வளரித்த பொழுதே.

எ—து: அறத்தொடு நின்ற பின்பு வரைவான்பிரிந்த
தலைமகன் கடிதின் வராதவழி ஐயுற்ற செவிவி 'அவன்
நும்மைத் துறந்தான்போலும், நங்கட்கு அவன் கூறிய
திறம் யாது?' என்றாட்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: அன்னையே! நீர் செல்லுகின்ற மதகின்கண்
நெய்தற்பூப்பொருந்திய துறைவன் நின்னிற் பிரியேனென
முன்னாலில் நமக்கருள் 'செய்தபோது பிரியின் அறனல்லன
செய்பேனெனக் கூறியிருக்க, அவன் நங்களைத் துறந்தா
னென்று சொல்லுவையாயின், எந்தோனேத்துறந்தநாள் பல
நாள் வருகின்றன, அஃதீயாது கொல்லோ? எ—று.
மெய்ப்பாடு வியப்பு. பயன் ஐயநீக்குதல். (கூ)

110. அன்னை வாழிவேண் டன்னை புன்னை
பொன்னிறம் விரியும் பூக்கெழு துறைவனை
யென்னை யென்றும் யாமே யிவ்வூர்
பிறிதொன் ருகக் கூறு
மாங்கு மாக்குமோ வாழிய பாலை.

எ—து: "அவன் வரைவு மறுப்பினும்"¹ என்பதால்,
நொதுமலர் வரைவின்கண் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு
நின்றது. நச்சினர்க் கினியர் இதைத் தலைவி கூற்றாகக்
காட்டுவர், "உயிர்செல்வேற்றுவதைவு வரினது மாற்று
தற் கண்ணும்"² என்றவிடத்தில்.

இ—ள்: அன்னையே! பொன்னிறம் விரியும் புன்
னைப் பூக்கெழுமிய துறைவனை நாம் என்னை யென்கின்றோம்;

¹ தொல். களவியல், சூத். 23, வரி 40.

² தொல். களவியல், சூத். 20, வரி 14-15.

அயலோர் பிறர்க்கு வரையப் போகின்றார் என்பர்; அப்
படியும் ஆக்கவிடுமோ வாழ்வினையுடைய ஊழ்வினையானது!
எ—று.

இவ்வுரென்றது நொதுமலையும் தந்தை தன்னையர்
முதலியோரையும். ஆங்குமாக்குமோ வென்றது, நொது
மலர் வரையை யாக்குமோ என்றபடி. எல்லோரையும்
வாழ்ச்செய்யும் பழவினை எம்மையு மவ்விதஞ்செய்யும் என்
பாள் வாழியபால் என்றான். மெய்ப்பாடு அச்சம். பயன்
பிறன்வரைவு மறுத்தல். (கௌ)

கக. தாய்க்குரைத்த பத்து முற்றிற்று.

க2. தோழிக்குரைத்த பத்து.

111. அம்ம வாழி தோழி பாணன்
சூழ்கழி மருங்கி னணிரை கொளீஇச்
சினைக்கயன் மாய்க்கும் துறைவன் கேண்மை
பிரிந்தும் வாழ்துமோ நாமே
யருந்தவ முயற் லாற்றா தேமே.

எ—து: "தமர்த்தகாத்தகாரண மருங்கினும்"¹ என்ப
தால், இற்செறிப்பார் எனக்கேட்ட தலைமகன் வரையாது
வந்து ஒழுகும் தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச்
சொல்லியது.

இ—ள்: தோழியே! பாணனைவன் சூழ்த்த கழியின்
பக்கத்திலே புதிய இரைகளைக் கொளுவிச் சினைக்கயலைக்
கெடுக்கின்ற துறைவனது உறவைப் பிரியாதிருத்தற்குமுன்
அரிய தவத்தைச் செய்து வையாதேமாகிய நாம் இப்போது
பிரிவுண்டோமாயினோம், அவ்வாறு பிரிந்தும் வாழ்வையடை
வோமோ? எ—று

¹ தொல். களவியல், சூத். 20, வரி 26.

பாணனைத் தலைவகைவும், கழியைக் குறியிடமாகவும், நாளிரையைத் தன்வஞ்சனையை மறைத்துச் சொல்லும் இனியவார்த்தையாகவும், கயலைத்தலைமகளாகவும், மாய்த் தலைத் தலைவியை வருத்துதலாகவும் உள்ளுறையுமங்கொள் ளுமாறு கிடந்தது. உள்ளுறையினாலே அவன் வயிற் பரத் தைமையும் பிரிந்துவாழ்ந்துமோ என்பதனாலே தன்வயின் உரிமையும் கொள்ளப்படும். “கிழவோட் குவமமீரீடத் துரித்தே”¹ என்பதனால் தலைவி நெய்தலில் உள்ளுறை கூறி னாள். அம்ம, வாழி என்பனவற்றிற்கு முன்னருரைத்தாங் குரைக்க. மெய்ப்பாடு அவலம், பயன் வரைவுகடாதல். (க)

112. அம்ம வாழி தோழி பாசிலைச்

செருந்தி தாய விருங்கழிச் சேர்ப்பன்

றன்வரக் காண்குவ நாமே

மறந்தோ மன்ற நானுடை நெஞ்சே.

எ—த: “உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நானே” என்னும் (தொல். கள. 22-ம்) சூத்திரத்துப் ‘பிற’வாற் கொள்வது. களவு நீடுவழி வரையலன் கொல் என்று அஞ்சிய தோழிக் குத் தலைமகள் வரைவுத்திறம் தெனிக்கத் தெளிந்த தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ந்: தோழியே! பசிய இலையையுடைய செருந்தி யானது பரந்த பெரிய கழியையுடைய சேர்ப்பன் தான்வரை வொடு வருதலைக் காண்போம்; நாம் நாணையுடைய நெஞ் சினேமாகலின் அவன் முன்னுளிற் கூறியவற்றை மிகமறந் தேமாயினேம்; இனி அஞ்சாதிருப்பேமாக. எ—று.

தான் வரக்காண்குவம் என்பதால் கற்புச் சிறந்தவாறும், மறந்தேம் மன்ற என்பதால் நாணுற்றந்தவாறும் காண்க மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் தெளிவித்தல். (உ)

¹தொல். உவம. சூத். 29.

113. அம்ம வாழி தோழி நென்ன [நைவற் றோங்குதிரை வெண்மண லுடைக்குந் து கூரார் பெண்டென் மொழிய வென்னை யதுகேட் டன்ன யென்றான் என்னை பைபய வெம்மை யென்றனென் யானே.

எ—த: “களவற்வுறும்”¹ என்பதால், வரையாது வந்தொழுக்குத்தலைமகள் சிறைப்புறத்து கின்றுகேட்ப நெரு நல் இல்லத்து நிகழ்ந்தது இதுவெனத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது. அது “களவலராயினும்”² என்ற விடத்துச் செவிவி கூறியவற்றையே தலைவி கொண்டு கூறி னாள்.

இ—ந்: தோழியே! முன்னுளில் கடலின்கண் ணுள்ள வுபர்ந்துதோன்றுந் நிரையானது வெண்மணல் பொருந்திய வடைகரையை யழிக்கின்ற துறைவனுக்கு அயலார் என்னைப் பெண்டென்று கூற்றாக அவ்வார்த் தையைக் கேட்டுச் செவிவித் தாயானவன் அத்தன்மை யுடையோவென வினாவினான், அதற்கு யான் மெல்ல மெல்ல வெம்மையென்று கூறினேன். எ—று.

அன்னாய் என்பதற்கு “அன்னையோ, மண்டமாட்ட களிற்றன்ன” என்னுங் கவித்தொகைக் குறிஞ்சிப்பாட்டி னுரை யானதிக. (குற. செய்யு. 25, வரி 18)

வெம்மை என்பதற்கு வெய்ய என்பதன் பொருள் போற் கொள்க. மெய்ப்பாடு அவலம், பயன் வரைவு கடாதல். பைபய வெம்மை என்பதால் தன்வயினுரிமை கூறினாள். (ங)

114. அம்ம வாழி தோழி கொண்க
னேரே மாயினுஞ் செல்குவங் கொல்லோ
கடலி னுரை யிற்று
மடலம் பெண்ணை யவனுடைய நாட்டே.

¹தொ. களவியல், சூத், 20 வரி 25.

²தொ. களவியல் சூத். 24.

எ—து: “தாவி னன்மொழி கிழவி கிளப்பினு” மென் பதால் (தொல். கள. சூத். 22), இடைவிட்டொழுகுந் தலை மகன் வந்து சிறைப்புறத்தானமை யறிந்த தலைமகன் அவன் கேட்குமாற்றால் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழியே! கொண்கன் வந்து நம்மை யெதிர்ப்படப் பெற்றிலமாயினும் கடலினிடத்த நாரையா னது ஒலிக்கின்ற மடலையுடைய வழிகுப் பணிகள் பொ ருந்தியவனுடைய நாட்டிற்கு யாம் போவேங் கொல்லோ? எ—று.

கடலின் நாரையிற்று மென்றது, கடலினுள்ள விரை யைத் தின்று பசி நீங்கிய மகிழ்ச்சியால் நாரை ஒலிக்குமென் றது. பிறர் துன்பத்தை நோக்காது தான் கொண்ட மகிழ்ச் சியால் ஏமாப்பானென்பது. மெய்ப்பாடு அவலம். பயன் அவன் வாவுகிறும்பியது. (ச)

115. அம்ம வாழி தோழி பன்மா

ணுண்மண லடைகரை நம்மோ டாடிய

தண்ணந் துறைவன் மறைஇ

யன்னை யருங்கடி வந்துநின் றோரே.

எ—து: “பெற்ற வழிமலியினு” மென்பதால் (தொ. கள. சூத். 20 வரி 9), இற்செறிப்புண்டபின்னும் வரைந்து கொள்ள நினையாது தலைமகன் வந்தானாக அதனையறிந்த தலை மகன் அவன் கேட்குமாற்றால் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழியே பலவாகிய மாட்சிமைப்பட்ட துண்ணிய மணலடைந்த கடற்கரைக் கண்ணே நம்மோடு அல வனுட்டன் முதலிய வினையாட்டையாடிய குளிர்த்துறைவன் மறைந்த ஒழுக்கத்தையுடையனாய் அன்னையாலரியகாவலை யுடைய இவ்விடத்து வந்து நின்றான். எ—று. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் தோழியை வேண்டுவன செய்யென்பது. புணர்ச்சி விரும்பல். (ரு)

116. அம்ம வாழி தோழி நாமழ

நீல விருங்கழி நீலங் கூம்பு

மாலைவந் தன்று மன்ற

காலை யன்ன காலைமுந் துறுத்தே.

எ—து: “வரைவிடை வைத்தகாலத்து வருந்தினும்”¹ என்பதைத் “தொகுத்த மொழியான் வகுத்தனர் கோடல்” (தொல். மாயியல், சூத். 110.) என்பதால், ஏற்பாட்டின்கண் தலைமகன் சிறைப் புறத்து நின்று கேட்பத் தலைமகன் தோழிக் குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழியே! யாம் காமநோயினுண்டாகிய வருத்தந் தாங்கலாற்றாதேமாயழி, பார்க்கமுடியாதனவாய்த் தங்கண்ணை முடினாற்போலக் கரிதாகிய பெரிய கழிபிடத் துள்ள நீலங்கனி னலரிற் பொருந்திய இதழ்குவிபா நிற்கும் மாலைக்காலமானது யாமிறந்து படுங் காலத்தை பொத்த காலத்தை முன்னிட்டு வந்தது. எ—று:

“நாற்றிசையு நடுக்கூறுஉ மடங்கற் காலைக் - கூற்றுநக் கதுபோலு முட்குவரு கடுமாலை”² எனவும், “வாலிழை மக ளிருயிர்பொதியவிழ்க்குங் - காலை யாவ தற்பார் - மாலைபென் மனார் மயங்கியோரே”³ என்று நெய்தற் கலியுட் கூறப்படுதலி னிவ்வாறு கொள்ளப்பட்டது.

‘நீலவிருங்கழி நீலங்கூம்பும்’ என்றது, ஓர்வியிர்தானும் வருத்தமுறுகின்ற விம்மாலையிற் றன்னோடு கூடியின்ப மனு பவியாது வருந்த நம்மைக் கைவிட்டா னெனத் தலைமகன் கொடுமை கூறியவாறு. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் வரை வொடு வருதல். (சு)

¹ தொல். களவியல் சூத். 21

² நெய்தற்கலி செய்யுள் 3.

³ நெய்தற்கலி செய். 2.

117. அம்ம வாழி தோழி நலனே
மின்ன தாகுதல் கொடிதே புன்னை
யணிமலர் துறைதொறும் வரிக்கு
மணிநீர்ச் சேர்ப்பனை மறவா தீமே.

எ—து: (இதற்கு 114-ம் செய்யுள் விதி). வரையாது வந்தொழுகுத் தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழியே! தலைவன் மாட்டு மிக்கவன்பின் யுடையமாகியாம் அவன்மீது கொடுமை கூறுதல் தகாதே; புன்னையின் அழகிய மலர்கள் துறையினெவ்விடத்து மழகைச் செய்யும் நீலமணிபோலும் நீரையுடைய சேர்ப்பன் நமக்குச் செய்த வின்பத்தை நினைந்து அவன்மீது அன்புடைபையாய் மறவாதிருப்பாய். எ—று.

‘மணிநீரும் மண்ணுமீயும்’¹ என்பதற்குப் பரிமேலழக ருரைத்து காண்க. மெய்ப்பாடு இளிவரல். பயன் வரைவு கடாவல். (எ)

118. அம்ம வாழி தோழி யானின்
றறனி லாளற் கண்ட பொழுதிற்
சினவுவென் றகைக்குவென் சென்றனென்
பின்னினைந் திரங்கிப் பெயர்தந் தேனோ.

எ—து: “அருண்முந்துறுத்த அன்பு பொதி களவி - பொருள்பட மொழிதல் கிழவோட்கு முரித்தே”² என்பதால், தோழிவாயின் மறுத்த தலைமகள் பின்பு தலைமகள் வந்துழி நிகழ்ந்ததனை அவட்குக் கூறியது.

இ—ள்: தோழியே! யான் இன்று அறச்செயல் சிறிது மில்லாத தலைவனைக் கண்ட நோத்திலே நம்மை மறந்து பரத்தையிடத்துச் சென்றமை பற்றிக் கோபிப்பேனாயும் தடுப் பேனாயுஞ் சென்றேன், பின்பு முன் அவன் செய்த தலைவளி

¹ திருக்குறள், 742 ம் செய்யுள்.

² தொல். கற்பியல், சூத். 20.

யைநினைந்து இரக்கங்கொண்டு பெயர்த்தேன். எ—று. மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் வரைதல். (அ)

119. அம்ம வாழி தோழி நன்று
மெய்யா மையி னேதில பற்றி
யன்பிலன் மன்ற பெரிதே
மென்புலக் கொண்கன் வாரா தோனோ.

எ—து: “வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்”¹ என்பதால், வரைதற்கு வேண்டுவன முயல்வேம் எனச் சொல்லி வரையாது செலுத்துகின்ற தலைவன் சிறைப்புறத் தானுண்மையற்ற தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழியே! மெல்லிய கடற்கரைபையுடைய கொண்கன் தான் நமக்குக் கூறிய உறுதிவாசகம் மெய்யார் தன்மை யின்மையின் பிற்தொன்றை யுட்கொண்டு வாரா தோனாய் நம்மீது மிக்க அன்பிலனுபினன். எ—று.

மென்புலம் - “மெல்லங்கழி சூழ்”² என்ற திருக்கோ வைச் செய்யுளுரையாணுணர்க. மென்புலம் பண்புத்தொகை. “நன்று பெரிதாகும்” என்பது சூத்திரம். (தொல். உரி. சூத். 47.) மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் வரைதல். (ஈ)

120. அம்ம வாழி தோழி நலமிக
நல்ல வாயின வளிய மென் றோளே
மல்ல லிருங்கழி நீரறல் விரியு
மெல்லம் புலம்பன் வந்த மாறே.

எ—து: “வரைவு தலைவரினும்”³ என்பதால், வரை விடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகள் வந்து சிறைப் புறத்தானாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழியே! வளப்பத்தையுடைய கரிய கழி நீரானது கருமணலைவிரியச் செய்யும் மெல்லம் புலம்பன் வரை

¹ தொல். கள. சூத். 21.

² திருக்கோவையார், செய்யுள் 177.

³ தொல். களவியல், சூத். 20, வரி 25.

வோடு வந்தகாரணத்தால் அன்பையுடைய மென்மையாகிய எனது தோள்களானவை இன்பம் மிக அதனால் அழகையுடைய வாயின. எ—று.

நலமென்பது - “நலத்தை மத்தாக நாட்டி நல்வலியிளமை வாராக் - குலப் பிறப்பென்னுங் கையாற் கோலப் பாசங் கொளுத்தி”¹ என்பதினு மிக்கருத்தாதல் காண்க. மெய்ப் பாடு உவகை. பயன் வரைதல். (க௦)

க௨. தோழிக்குரைத்த பந்து முற்றிற்று.

க௩. கிழவற் குரைத்த பத்து.

121. கண்டிகு மல்லமோ கொண்கனின் கேளே முண்டகக் கோதை நனையத்

தெண்டிரைப் பெளவம் பாய்ந்துநின் றோளே

எ—து: “புல்லுதன் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்” என்னும் (தொல். கற்பியல் 10-ம்) சூத்திரத்துப் “பிற” வினாள் பரத்தை கூற்றாகவும், “பெற்றற்கும் பெரும் பொருள்” என்னும் (ஐ. 9-ம்) சூத்திரத்துப் ‘பிற’வினாள் தோழி கூற்றாகவும் இவ்வரையாசிரியர் கூறுவர். “அவனறிவாற்ற வறியு மாகலின்” என்னும் (ஐ. 6-ம்) சூத்திரத்துப் ‘பல்வேறு நிலையாற் றலைவி கூற்றாகக் கொள்வர் நச்சினுர்க்கினியர். அது காமஞ் சாலா விளமையோனைக் களவின் கண் மணந்தமை யறிந்தேனெனக் கூறித் தலைவன் குறிப்பறிதல்.

பரத்தை தலைமகற்குச் சொல்லியது. பெதும்பைப் பரு வத்தா ளொருபரத்தையோடு கூடிமறைந்து ஒழுகா நின்ற னென்பது அறிந்து தலைவி புலந்துழி, ‘இத்தவறு என்மாட் டில்லை, நீயே இப்புலவியை நீக்கவேண்டும்’ என்று தோழிக்

¹ சீவகசிங். காந்த. செய். 219,

குத் தலைமகன் கூறப் புலவியை நீக்கக் கருதிய தோழி அவ ளிளமை கூறி நகையாடிச் சொல்லியது உமாம்,

இனிவருகின்ற பாட்டு ஒன்பதுமித்துறையாம்.

இ—ர்: துறைவனே! நினது உரிமையுடையானை யாங்கண்டேமல்லவா; அவன் எத்தன்மையனெனின், கழி முள்ளி மலரணிந்த கூந்தல் நனையும்படி தெள்ளிய திரையை யுடைய கடற்கண் நீர்வியையாட்டின் பாய்ந்து விளையாடினான். எ—று.

கண்டிகும் - தன்மைக்கண் வந்தது. முண்டகம் கழி முள்ளி பென்பதை “மாமலர் முண்டகநிலையோடொருங் குடன்” என்பதனுணர். (108-ம் செய்யுளுரை பார்க்க) ஏகாரம் முன்னையது தேற்றம், பின்னையது அசை. மெய்ப் பாடு தலைவன்மாட்டு நிகழாதன நிகழ்ந்தனவாகக் கூறலின் இல்லது காய்தல். பயன் தலைவன் குறிப்புணர்தல். (க)

122. கண்டிகு மல்லமோ கொண்கனின் கேளே யொள்ளிழை யுயர்மணல் வீழ்ந்தென வெள்ளாங் குருகை வினவு வோளே.

இ—ர்: கொண்கனே! நினது உரிமையுடையானை யாங்கண்டே மல்லவா; அவனெத்தன்மையானெனின், தான ணிந்த வெளியையுடைய வாபரணம் உயர்ந்த மணன் மேல் வீழ்ந்தனவாகத் தான்கொண்ட மயக்க மிகுதியால் அவ் விடத்திலுள்ள வெள்ளாங் குருகை எடுத்துத் தாராயென வினவி நிற்கின்றான். எ—று.

என வென்னுமெச்சம் நின்றோளென்னும் பெயர்ப் பய னிலை கொண்டு முடிந்தது. வெள்ளாங் குருகை வினவுவோ ளென்றது, “கதிர்ப்காஞாயிறே கல்சேர்தியாயின் - அவரை நினைத்து நிறுத்தென் கைநீட்டித் - தருகுவையாயிற் றவிரு

மென் னெஞ்சத் - துயிர்நிரியா மாட்டிய தி¹ என்றும்போல.
“சொல்லாமாபின் அவற்றொடு கெழீஇச் - செய்யாமாபிற்
றொழிற் படுத்தடக்கியும்”² எனவும், “ஞாயிறு திங்கள்”³
என்னுஞ் சூத்திர விதியானும் இவ்வாறு கூறப்பட்டது. (உ.)

123. கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
யொண்ணுத லாய மார்ப்பத்
தண்ணென் பெருங்கடற் றிரைபாய் வோளே

இ—ள்: சேர்ப்பனே! நினது உரிமையுடையானே
யாங்கண்டே மல்லவா; அவன் எத்தன்மையாளனின், ஒன்
ளிய நதவினையுடையாகிய ஆயத்தாராவாரிக்கக் குளிர்ச்சி
பொருந்திய பெரிய கடலின் திரையிடத்துப் பாய்ந்து விளே
யாவோள். எ—று.

திரைமீது பாய்ந்து விளையாடல் மகளிரியல் பாதலின்
திரைபாய் வோளெனக் கூறப்பட்டது. (ங.)

124. கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
வண்டற் பாவை வெளவலி
னுண்பொடி யுளேஇக் கடறார்ப் போளே.

இ—ள்: கொண்கனே! நினது உரிமையுடையானே
யாங்கண்டே மல்லவா; அவனெத்தன்மையாளனின், தான்
விளையாடுதற்கு வண்டலாகிய விளையாட்டிற்குரிய பாவையைக்
கடற்றிரை வந்து கவர்ந்தழித்தலின் நுண்ணிய புழுதியை
யள்ளி அக்கடலைத் தூர்த்து நிற்கு நிலையாள். எ—று.

வண்டற்பாவை என்பதனை “ஆளரிக்கும் மரிதாய்”⁴
என்னுஞ் சிற்றம்பலக் கோவையின் “வாளரிக்கண்ணியெம்
வாணுதல் வண்டலாயத்துத் தன்பாவைக்கு மேலிக் கொண்

¹ நெய்தற்கலி, செய்யுள் 25,

² தொல். பொருளியல், சூத். 2, வரி 6-7.

³ தொல். செய்யுளியல் சூத். 201.

⁴ திருச்சிற். செய்யுள் 225,

டான்’ என்பதனுரையானும், ‘வண்டலுற்றோ மெங்கண் வந்
தொரு தோன்றல்’¹ என்பதனுமுணர்க. (ச.)

125. கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
தெண்டிரை பாவை வெளவ
வுண்கண் சிவப்ப வழுதுநின் றோளே.

இ—ள்: கொண்கனே! நினது மிக்கவன்புபொருந்திய
உரிமையுடையானே யாங்கண்டேமல்லவா; அவனெத்தன்
மையாளனின், தெள்ளிய கடற்றிரை தனது விளையாட்டுக்
குரிய சாய்ப்பாவையைக் கவர்ந்து கொண்டு செல்ல மடதிட்
டிய கரிய கண்கன்சிவக்கும்படி அழுது நிற்கின்றான். எ—று.

உண்கண் என்பதனை “வேலுண்கண் வேய்த்தோள
வட்கு”² எனவும், “இருநோக்கவளுண்கணுள்ளது”³ என
வும் வரும் திருக்குறட் செய்யுளுரையானுணர்க.

“சாய்தாட் பாவைதந்து கொடுத்தும்” எனக்கல்லாடத்
தின்னும் (கல்லா. செய்யுள் 11, வரி 24), “சாய்க் கொளுத்
திய பாவை தந்தனைத்தற்கோ” எனக்கலியினும் காண்க. (ரு.)

126. கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளே
யுண்கண் வண்டின மொய்ப்பத்
தெண்கடற் பெருந்திரை மூழ்கு வோளே.

இ—ள்: கொண்கனே! நினது மிக்க வன்பு பொருந்
திய வுரிமையுடையானேயாங்கண்டேமல்லவா; அவனெத்தன்
மையாளாவெனின், உண் கண்ணில் வண்டுக் கூட்ட மொய்ப்
பத் தெள்ளிய கடலிடத்துப் பெரிய திரைக்கண் பாய்ந்து
விளையாடுந் தன்மையாள். எ—று. (க.)

¹ திருச்சிற். செய்யுள் 299.

² திருக்குறள், செய். 1113.

³ திருக்குறள், செய். 1091.

127. கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளோ
தும்பை மாலை யினமுலை
நுண்பு னாகம் விலங்கு வோளோ.

இ—ர்: கொண்கனே! நினது மிக்கவுரிமையுடையாளை யாங்கண்டே மல்லவா; அவளெத்தன்மையளெனின், தும்பைமலர் மாலையணிந்த இளமைத் தன்மையமைந்த முலைகள் நுண்ணிய தொழிலமைந்த ஆபரணமணிந்த மார்பின்கண்கச்ச விலகத் தோன்றுந் தன்மையாள். எ—று.

தும்பை - நெய்தனில மாக்கள் குடும்பு “தும்பைதானே நெய்தலது புறனே” என்னும் (புறத்திணை 14-ம்) ருத்திரவுரையானுணர்க. விலங்குதல் விலகுதலென்பது, “நுண்வினைக் கொல்லர் நூற்றுவர் பின்வர-மெய்ப்பை புக்கு விலங்கு நடைச் செலவிற் - கைக்கோற் கொல்லனைக் கண்டனனாக” என்னுஞ் சிலப்பதிகார வுரையானுணர்க (கொலைக்களக் காதை, 106—108) (எ)

128. கண்டிகு மல்லமோ கொண்கநின் கேளோ
யுறஅ வறுமுலை மடாஅ
யுண்ணப் பாவையை யூட்டு வோளோ.

இ—ர்: கொண்கனே! நினது மிக்க வுரிமையுடையாளை யாங்கண்டே மல்லவா; அவளெத்தன்மையாளெனின் பால்பொருந்தப்பெறுத வெறுமுலையை யுண்ணவியல்பையுடைய விளையாட்டிற்குரிய பாவையதுவாயிற் சேர்த்திப் பாலை யுண்பித்தலாய தொழிலைச் செய்யா நிற்கும் அவன். எ—று.

பாவைக்கு இவ்விதச் செயலைச் செய்வாரென்பது “பஞ்சாய்ப் பாவைக்குந் தனக்கு - மஞ்சாய் கூந்தலாய்வது கண்டே” என முன்னர் (இந்தூல் - செய்யுள் 383) க் கூறப் படுதலானுமுணர்க. வறுமுலை என்பதனை ‘இல்லிதூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை சுவைத்தொறமுட மகத்துமுகநோக்கி’ எனப் புறத்திற் கூறப்படுதல் காண்க (செய்யுள்—164). மடாஅ என்பது மடுத்து (=சேர்த்து), “மடுக்கோ கடலின்

விடுதிமில்” (திருக்கோவை-செய்யுள் 63) என்பதுங் காண்க. மடாஅ வினைத்திரிசொல். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. ஊராவறுமுலை என்றும் பாடம். (அ)

இதன் பின்னிரண்டு செய்யுளும் பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை.

129. .... (க)

130. .... (க0]

கக. கிழவற்குரைத்த பத்து முற்றிற்று.

கசு. பாணற்குரைத்த பத்து.

131. நன்றே பாண கொண்கனது நட்பே
தில்லை வேலி யிவ்வூர்க்
கல்லென் கௌவை யெழாஅக் காலே.

எ—து: (11-ம் செய்யுள் விதி. இப்பத்திற்குமிது.) வாயில் வேண்டி வந்த பாணன் தலைமகள் காதன்மை கூறினுரைத் தலைமகள் வாயின் மறுப்பான் அவற்குக் கூறியது.

இ—ர்: பாணனே! சேர்ப்பன் நம்மிடத்து வைத் திருக்கு முறவு தில்லை மாங்களாய வேலி பொருந்திய விவ்வூரிடத்துக் கல்லென்னு மொலியோடு பழிமொழி எழாத விடத்து இனிமையுடைத்து. எ—று.

உன்றே’ என்னு மேகாரம் தேற்றம். நட்பே என்பதற் பிரிக்கலை. காலே என்னும் ஏகாரம் ஆசை. மெய்ப்பாடு இனிவரல். பயன் வாயின் மறுத்தல். (க)

132. அம்ம வாழி பாண புன்னை
யரும்புமலி கான லிவ்வூ
ரலரா கின்றவ ரருளு மாறே.

எ—து: வாயில்வேண்டி வந்த பாணன் நீர் கொடுமை கூறவேண்டா, நம்மேல் அருளுடையர், என்றற்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: பாணனே! கொண்கன் நம்மேல் அருளுடையனாயிருக்குங் காரணமே புன்னை அரும்புகள் நிறையப் பெற்ற சோலையையுடைய விவ்வுரின் கண் அலராகுந் தன்மையவாயிரா நிற்கின்றன. எ—று.

கொண்கன் என்னுஞ்சொல் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. கானல் கடற்கரைச் சோலை. 'கானல் வரி' பெண்பதானுணரப்படும். அலர் - பிறர் கூறும் பழிமொழி. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. அம்மவாழி முன்னிலையைச். (2)

133. யானெவன் செய்கோ பாண வானது
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
புல்லென் றனவென் புரிவனீத் தோளே.

எ—து: வாயிலாய்ப் புதுந்த பாணன் தலைமகள் தோண்மெலிவு கண்டு 'மனைப்புறத்துப் போய்வந்த துணை யானே இவ்வாறு வேறுபடுதல் தகாது' என்றற்கு அவன் சொல்லியது. புறத்துப்போன அத்துணையானே என்றும் பாடம்.

இ—ள்: பாணனே! யான் யாது தான் செய்வேன், மெல்லிய அழகிய கடற்கரையையுடைய சேர்ப்பன் பிரிந்த வவ்வளவில் அமையாதனவாய வென்னுடைய வளைந்த வளைய லணிந்த தோள்கள் வாட்டமடைந்தன. எ—று.

ஓ இரக்கக் குறிப்பு. ஏகாரம் ஈற்றைச். "விண்டலை யாவர்க்கும் வேந்தர் வண்டில்லை மெல்லங் கழிசூழ்" (திருக்கோ. செ. 177), என்பதால் மெல்லிய புலம்பு இவ்வாறுதல் காண்க. புரிவனே, "இருட்டிற் புரிசூழலாட் கெங்ஙனே சொல்லி பேசுவனே" (திருக்கோ. செ. 270) என்பதானுணரப்படும். மெய்ப்பாடு இளிவால். பயன் ஆற்றியிருத்தல்.

134. காண்மதி பாண விருங்கழிப் பாய்ப்பரி
நெடுந்தோர்க் கொண்க னோடு
தான்வந் தன்றென் மாமைக் கவினே.

எ—து: பிரிவின்கண் தலைமகள் கவின்தொலைவுகண்டு வெறுத்து ஒழுகுகின்ற பாணற்குத் தலைமகன்வந்துழிக் கவினெய்திய தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: பாணனே! கரியவாய கழியிடத்துப் பாய்ந்து செல்லங் குதிரை பூணப்பட்ட நெடிய தேனையுடைய நங்கொண்கனோடு முன்சென்ற எனதுமாமைக்கவின் தானே வந்தது. எ—று.

காண்மதி முன்னிலையைச். இருங்கழி கரியகழியென்பது "அகலோங்கிருங்கழிவாய் கொழுமீனுண்ட வன்னங்களே" (திருக்கோ. செ. 189) என்பதானுணரப்படும். முன்சென்றவென வொருசொல் வருவிக்கப்பட்டது. மாமைக்கவின் 'நிவந்தோங்கு பெருமலை'போலக் கொள்க. மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் மகிழ்தல். (3)

135. பைதல மல்லேம் பாண பனைத்தோ
ளைதமைந் தகன்ற வல்கு
னெய்தலங் கண்ணியை நேர்தனும் பெறினே

எ—து: பரத்தையொருத்தியைத் தலைப்பெய்வான் வேண்டி அதனைத் தலைமகன் மறைத்தொழுகுகின்றதறிந்த தலைமகன் அவன் கேட்குமாற்றாற் பாணற்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: பாணனே! பனைபோலுந் தோள்களையும் மென்மையையுடையவாய் அகன்ற வல்குளையுமுடைய நெய்தற்பூவாலாய கண்ணியையுமுடையானேத் தலைப்படுதலை யாற்றியப்பெறுவோமாயின் துன்பத்தை யுடையமல்லேமாதலின் நமக்கு மறைக்கவேண்டா. எ—று.

கண்ணி - குடும்பு 'கொய்ம்மலர்க் கொன்றை மாலைக் குளிர்மதிக்கண்ணியாற்கு' (சீவகசிற். நாமக. செய். 179) என்பதனுடையானுணர். அன்றி முடிமலை என்றுமாம்.

நேர்தனும் பெற்றனே என்பதற்கு அவளை யொத்திருத்தலை நாம் பெற்றுக்கொள்ளுவோமாயின் என்று கூறினுள் பொருந்தும். மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் பாத்தமை நீக்கல். (டு)

136. நாணிலை மன்ற பாண நீயே

கோணே ரிலங்குவளை நெகிழ்த்த

கானலந் துறைவற்குச் சொல்லுகுப் போயே

எ—து: வாயிலாய்ப் புகுந்து தலைமகன்குணங்கூறிய பாணற்கு வாயின் மறுக்குந் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: பாணனே! நீ யொருசிறிதும் நாணமுடையையல்ல, தம்மிலொத்த வளைந்த பிரகாசிக்கின்ற வளையல்களை நெகிழ்ச்சி செய்த கானலையுடைய துறைவனுக்கு நன்மை பயக்குஞ் சொற்களை அதிகமாய்ச் சொல்லுகின்றவனே. எ—து.

சொல்லுக்குப்போயாகிய பாண நீ நாணிலை எனமுடிக்குக. நீயே என்பதன்கண் ஏகாரம் பிரிநிலை. தனக்குத் தகாதனவற்றைச் செய்தொழுகுந் துறைவனிலும் அவன் குற்றங்களை மறைத்துக் குணங்களைக் கூறும் நீயே நாணிலை யெனப் பொருள் கொள்க. நெகிழ்த்தல் - நிலைகுலையச் செய்தல்; “நாளினுநெகிழ்போடு நலனுடனிலையுமோ”¹ என்னும் கவித்தொகையுரையானுணர்க. மெய்ப்பாடு வெகுநரி. பயன் வாயின் மறுத்தல். (சு)

137. நின்னென்று வினவுவல் பாண தும்புர்த்
திண்டேர்க் கொண்களை நயந்தோர்
பண்டைத் தந்நலம் பெறுபவோ மற்றே.

எ—து: தலைமகன் வாயில்பெற்றுப் புகுந்து நீங்கின விடத்தும் அவன் முன்பு செய்த தீங்குகளைந்து தலைமகன் வேறுபட்டிருந்தாளாக, ‘இனி இந்த வேறுபாடுஎன்?’ என்று வினவிய பாணற்கு அவள் சொல்லியது.

¹ பாலைக்கலி 16, வரி 8.

இ—ள்: பாணனே! நின்னை ஒன்று கேட்பேன், தும்புர்த்தகண்ணே வலியதேரையுடைய கொண்களை விரும்பியவர் பெயர்த்தும் பழைய தங்களழகைப் பெற்றிருப்பார்களோ? சொல்வாயாக. எ—து.

மற்று வினைமாற்று. ஏகாரம், ஈற்றசை. கொண்களை நயந்தோர் தும்புரில் பண்டைத் தந்நலம் பெறுவாருமுளரோ என முடிக்க. நலம் - இபற்கையழகு. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் ஆற்றாமை நீங்குதல். (ஏ)

138. பண்பிலை மன்ற பாண விவ்வு

ரண்பில கடிய கழறி

மென்புலக் கொண்களைத் தாரா கோயே.

எ—து: தலைமகன் வாயில் பெற்றுப் புகுந்தது அறியாது வந்த பாணற்குத் தலைமகள் நகையாடிச் சொல்லியது.

இ—ள்: மென்மையாகிய கடற்கரையையுடைய கொண்களை அன்பிலவாகிய கடு மொழிகளைக் கழறி இவ்வுரிடத்துத் தாராதவனாகிய பாணனே! நீ நற்குணமுடையையல்ல. எ—து.

இவ்வுரிலுள்ளார் (நம்மைப் பிரிந்ததனாலே அவர்மாட்டுக் கூறுகின்ற அன்பிலவாகிய கடியமொழிகளை நீயவர்மாட்டுக்கழறி அவரை எனக்குத் தாராதோய் எனப் பொருள் கூறலு மொன்று. கழறுதல் - இடித்துக் கூறுதல். பண்பு இப்பொருளாதலை “பயிரெறும் பண்புடையாளர் தொடர்பு” என்னுந் திருக்குறளானுமறிக (செய். 783). மெய்ப்பாடு நகை. பயன் மகிழ்தல். (அ)

139. அம்ம வாழி கொண்க வெம்வயின்
மாணல மருட்டு நின்னிணும்
பாண னல்லோர் நலஞ்சிதைக் கும்மே.

எ—து: ஆற்றாமை வாயிலாகப் புகுந்திருந்த தலைமகற்குப் பாணன் வந்துழித் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ர்: கொண்கனே! எம்மிடத்துள்ள மாட்சிமையுடைய அழகை வேறுபடச் செய்யும் நின்னைக்காட்டினு நின் பாணன் பல பெண்களது அழகைக் கெடா நிற்கும். எ—று.

நின்னினும் சிதைக்கும் எனவே நீ சிதைத்தது மிக வென்பது பெறப்படும். அம்மவாழி - முன்னிலையசை. ஏகாரம் ஈற்றசை. மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் ஆற்றாமை நீக்குதல். (க)

140. காண்மதி பாணநீ யுரைத்தற் குரியை
துறைகெழு கொண்கன் பிரிந்தென
விறைகே முல்வனை நீங்கிய நிலையே.

எ—து: பாணன் தாதாகிச் செல்லவேண்டுங் குறிப்பினளாகிய தலைமகள் அவற்குத் தன் மெலிவுகாட்டிச் சொல்லியது.

இ—ர்: பாணனே! துறையையுடைய சேர்ப்பன் பிரிந்தானாக, முன்கையிலணியப்பட்ட நிறம் விளங்கும் ஒளியுடைய வளையல்கள் தம் நிலையில் நில்லவாகியிருக்கு நிலைமையை நீ அவற்குக் கூறுதற்குரிமையுடைய. எ—று. ஆதலின் சென்று கூறுவாயென்பது குறிப்பெச்சம்.

இறை ஆகுபெயர். காண்மதி முன்னிலையசை. ஏகாரம் ஈற்றசை, மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் தூதுபோக்கல். (க0)

கசு. பாணந்துரைத்த பந்து முற்றிற்று.

141. எக்கர் ஞாழல் செருந்தியோடு கமழத்
துவலைத் தண்டுளி வீசிப்
பசலை செய்தன பணிபடு துறையே.

எ—து: (“வரைவிடை வைத்தகாலத்து வருந்தினும்” என்பதை “தொகுத்த மொழியின் வகுத்தனர் கோடல்” என்னுந் தந்திரவுத்தியாற் கொள்வது.)¹ வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்துழி ஆற்றாளாகின்றதலைமகள் ‘அவன் வரைதற்குப் பிரியவும் நீ ஆற்றாளாகின்ற தென்னை’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ர்: மணற்றட்டின்கண் ஞாழல். செருந்தியோடு மணம் விசா நிற்கத் துவலையாகிய தண்ணிய துளிகளை வீசித் குளிர்ச்சியுண்டாகா நிற்குந் துறையானது என்னை இவ்வண்ணஞ் செய்தன; யானிவ்வாறு செய்யவில்லை. எ—று.

எக்கர் தலைவிமனையாகவும், ஞாழல் தலைவியாகவும்; செருந்தி ஆயமாகவும், கமழ்தல் மகிழ்தலாகவும், துறை தலைவனாகவும், துளிவிசுதல் தனக்குத்தலைவன் கூறியன பிழைத்ததாகவும், பணிபடுதல் எக்காலத்தும் நன்மையைப் பயத்தலாகவுங் கொள்க. மெய்ப்பாடு அழகை பயன் ஆற்றுகல். (க)

142. எக்கர் ஞாழ லிறங்கிணர்ப் படுசினைப்
புள்ளிறை கூருந் துறைவனை
புள்ளேன் ரோழி படிஇயரென் கண்ணே.

எ—து: “வந்த வழியென்னினும்”² என்பதால், வரையாது வந்தொழுகுந் தலைமகள் இரவுக்குறிக்கட் சிறைப்புறத்தானாக, ‘நின்கண் துயிறற்பொருட்டு நீயவளை மறக்கவேண்டு’ மென்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

¹ 116-ம் செய்யுளுரை பார்க்க.

² தொல். களவியல், சூத். 20, வரி 7.

இ—ள்: எக்கர்க்கண்ணுள்ள ஞாழலினது தாழ்ந்த பூங்கொத்துக்கள் வருந்தப் புட்கள் தங்குதலையுடைய நமது சேர்ப்பனை நினையாதேனையிருக்கின்றேன், அப்படியாக இனித் தோழியே! என்கண்கள் படுக. எ—று.

ஞாழலில் தாழ்ந்த பூச்சினை வருந்தப் புள்வதியுமென்றது, தான்வரையாது நமக்கு வருநோயறியாது தான் வேண்டுமின் பமே முடிக்கக் கருதுவான் என்பது. ஞாழல் - புலிநக்கக் கொன்றை. உள்ளல் - பலகாலொன்றைச் சிந்தித்தல். பாஉ இயர் “செய்யோளினமுலைப்படி இய ரென்கண்ணே” என மேலே (450-ம் செய்யுளில்) கூறப்படுதலினாலும், புறத்தில் 202-ம் செய்யுளினுமில்வாறுதல் காண்க. ஏகாரம் - அசை. மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் வரைதல். (2)

143. எக்கர் ஞாழற் புள்ளிமி முகன்றுறை
யினிய செய்த நின்றபின்
முனிவு செய்தவிவ டடமென் றோனே.

எ—து: “அருமைக் காலத்துப் பெருமை காட்டிய - வேண்மைக் காலத் திரக்கத் தானும்”¹ என்பதால், புறத்திற் றங்கி வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: எக்கரின் கண்ணுள்ள ஞாழல் மேலிருக்கும் புள்ளினம் ஒலிக்கும் அகன்ற துறைக்கணின்று - இவளது பெரிய மெல்லிய தோள்களானவை களவொழுக்க நிகழ்கின்ற காலத்தினிமையுடையவாயிருந்து கற்பொழுக்க நிகழ்கின்ற காலத்து வெறுப்பையுடையவாயிரா நின்றன. எ—று.

‘இனியசெய்த நின்றபின்.....மென்றோள்’ என்றது, அக்காலத்து நினக்கு இனிமை செய்த பின் முனிவைச் செய்தன வாதலால், இஃது இத்தோள்களின் தவறல்லது நின் தவறன்றென்பதாம்; ஞாழற்கண்ணே புள்ளிமீது அகன்றதுறை பென்றது, இவ்வூரகன்றுறையார் அலர் தூற்றுவ

¹ தொல். சற்பி. சூத். 9, வரி 23-24.

ரென்பதாம். மெய்ப்பாடு அழகை, மருட்கை. பயன் பாத் தைமை விலக்கல். (ந.)

144. எக்கர் ஞாழ் லிணர்படு பொதும்பர்த்
தனிக்குரு குறங்குந் துறைவற்
கிணிப்பசந் தன்றென் மாமைக் கவினே.

எ—து: “நொந்து தெளிவொழிப்பினு”¹ மென்பதால், தலைமகன் வரைந்து கோடல் நினையாது களவொழுக்கமே விரும்பி ஒழுகாநின்ற நென்பதறிந்து வேறுபட்ட தலைமகன், ‘அவன் கூறியவாற்றால் இனிக்கடிதின் வரைவன், ஆற்ற யாகா தொழியவேண்டும்’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: எக்கரின் கண்ணையுள்ள பூங்கொத்துக்கள் பொருந்திய ஞாழற் சோலையில் தனித்த நாரை நித்திரை செய்கின்ற துறைவனுக்கு எனது மாமையாகிய கவின் இப்பொழுது பசந்தது. எ—று.

‘எக்கர் ஞாழல்.....உறங்கும்’ என்றது, இனிக் காலம் வந்த விடத்தும் வரைந்து கொண்டு ஒன்றுபட்டொழுக நினையாது தனித்துறைதலே விரும்புவானென்பதாம். இப் போது பசந்தது என்றது, அவன் வரைவேனென்று கூறிய வார்த்தையை மெய்பென்று கொண்டு கூறுதலால், இப் போது காண் என்மாமைக்கவின் பசந்தது என்றவாறு.

துறைவற்குப் பசந்தன்றென்பது, “அதற்கு வினையுடைமையில்” என்னும் (தொல். சொல். வேற்றுமையியல் 15-ம்) சூத்திரத்துள் “அப்பொருட்கிளவியு மதன்பால்” என்பதனால் வந்தது. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் வரைதல். (4)

145. எக்கர் ஞாழற் சிறியிலப் பெருஞ்சினை
யோதம் வாங்குந் துறைவன்
மாயோள் பசலை நீக்கின லினியே.

¹ தொல். கள. சூத். 20, 8.

எ—று: “ஆங்கதன் நன்மையின் வன்புறையுள் பட”¹ என்பதால், வரைவு மறுத்ததமர் உடம்படுமாற்றற் சான்றோரைத் தலைமகன் விடுத்த தறிந்ததோழி தலைமகன் கேட்குமாற்றற் சொல்லியது.

இ—ள்: எக்கரின் கண்ணுள்ள ஞாழலது சிறியவிலையை யுடைய பெரிய சினைபைத் திரைவளைக்கின்ற துறைவன் இப் பொழுது மாயோளது பசுலையை நீக்கினான். எ—று.

ஞாழற்கிணையை ஒதம் வாங்குந்துறைவனென்றது, தன் வழிவாராத சுற்றத்தாரைத் தன்வழியாக்குகின்றனென்பதாம். மாயோள் பசுலை நீக்கினனினியே என்றலால் முன் மறுத்தமையும் இப்போதுடன்பட்டமையும் பெறப்படும். நீக்கினென விறந்தகாலத்தால் கூறினான் சான்றோர்தங்கருமம் ஒருதலை முடித்தலும், அவர்மாறாமையுநோக்கி. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்ச்சி. (ந)

146. எக்கர் ஞாழ லரும்புமுதி ரவிழினர்
நறிய கமழுந் துறைவந்
கினிய மன்றவென் மாமைக் கவினே.

எ—று: வரைவுகடாவவும் வரையாதொழுகுகின்றழி, ‘நம்மை எவ்வகை நினைத்தார் கொல்லோ’ என்று ஐயுற்றிருந்த தலைமகன் வரைவு தலைவந்துழித் தோழிக்குச் சொல்லியது. இதற்கு 120-ம் செய்யுள் விதி.

இ—ள்: எக்கரின் கண்ணுள்ள ஞாழலது அரும்பு முற்றிய அரும்புங்கொத்து நறியவாகக் கமழாநிற்குஞ் சேர்ப்பனுக்கு எனது மாமைக்கவினானது மிகவுமினிமையுடைய. எ—று.

அரும்பு முதி ரவிழினர் நறியகமழுந்துறைவன் என்றது, தலைமகனென்பு முறையால் நிரப்பி வெளிப்பட்ட திறங் கூறியவாறு. அன்றி நம்மால் வரைவுகடாவவும் வரையாது

¹தொல். களவி. சூத். 23, வரி 44.

தானே வரைவொடுவருதல் பெறப்படும். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (க)

147. எக்கர் ஞாழன் மலரின் மகளி
ரொண்டழை யயருந் துறைவன்
றண்டழை விலையென நல்கின னுடே.

எ—று: (இதற்கு 145-ம் செய்யுளிற் காண்க). சுற்றத்தார் வேண்டிய கொடுத்துத் தலைமகன் வரைவுமாட்சிமைப் படுத்தமையறிந்த தோழி உவந்தவுள்ளத்தளாய்த் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: எக்கரின் கண்ணுள்ள ஞாழலது மலரணிதற்கில்லாத மகளிர்கள் அதனது ஒள்ளிய தழையை விரும்பியணிந்து கொள்ளுகின்ற துறைவன் நினக்கன்றி நீயணியுந் தழைக்கு விலையாக நஞ்சுற்றத்தாரேற்றுக்கொள்ளத் தன்னுடையக் கொடுத்தான். எ—று. ஆகவினினி வரைவு கடிதின் முடியுமென்பது குறிப்பெச்சம்.

ஞாழல் மலரில்லாத மகளிர் அதன் தழையைவிரும்புந் துறைவனென்றது, உலகை வழங்கவேண்டுமென்பதன் அஃதின்மையால் நாட்டை வழங்கினுனென்பதாம். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் ஆற்றுவித்தல். (எ)

148. எக்கர் ஞாழ லிகந்துபடு பெருஞ்சினை
வீயினிது கமழுந் துறைவனை
நீயினிது முயங்குமதி காத லோயே.

எ—று: “அற்ற மழிவுபாப்பினும்”¹ என்பதால், களவொழுக்கத்தின் விளைவதற்பாது அஞ்சிய வருத்த நீங்கக் கரணவகையான் வதுவை முடித்தபின்பு தலைமகளைப் பள்ளியிடத்து உய்க்குந் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: எக்கரின் கண்ணுள்ள ஞாழலது உயர்ந்து வளரும் பெரிய சினைக்கண்ணுள்ள அலர் இனிதாகமணக்கின்ற

¹தொல். கற்பியல், சூத். 9, வரி 3.

துணைவனைக் காதுயுடையாளே! நீ இனிமேல் இனிதாக முயங்குவாயாக. எ—று.

மதி முன்னிலையுசை, எக்கர்.....துறைவன் என்றது, அவன் அன்பு இதன்மேலில்லையென வளர்ந்து பயன்பட்ட திறங்கூறியவாறு. இனிது முயங்குமதி என்றலின் முன்னெல்லா மினிதாக முயங்கவில்லையெனவும், இனியவ் வருத்த நீங்கி முயங்குவாயென அழிவு கூறியவாறு. மெய்ப்பாடு உவகை, பயன் மகிழ்தல். (அ)

149. எக்கர் ஞாழற் பூவி வான்வ

சுணங்குவள ரிளமுலை மடந்தைக்

கணங்குவளர்த் தகறல் வல்லா தீமோ.

எ—று: “பெற்றகரும் பெரும் பொருள் முடித்தபின் வந்த தெற்றகருமபிற் சிறப்பின் கண்ணும்”¹ என்பதால், வரைந்தெய்திய தலைமகன் தலைவியோடு பள்ளியிடத்திருந்துழித் தோழிவாழ்த்தியது.

இ—ள்: எக்கரின் கண்ணுள்ள ஞாழலது பூவைப் போல் சுணங்குவளரும் இளமுலையை யுடைய விம்மடந்தைக்குத் துன்பத்தை வளரச்செய்து அகலுதலை மாட்டாயா யிருக்க; எ—று.

இன் சாரியை. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வாழ்த்துதல். (க)

150. எக்கர் ஞாழ னறுமலர்ப் பெருஞ்சினைப்

புணரி தினைக்குந் துறைவன்

புணர்வி லின்னா னரும்புணர் வினனோ.

எ—று: (11-ம் செய்யுளின் காண்க.) முன்னொருகாற் பிரிந்து வந்ததலைமகன் பின்னும் பிரிந்து வந்துழி அவனை முயங்காளாக, தோழி, நீ யில்வாறு செய்தற்குக்காரணம் என்? என்று வினாவியவழித் தலைமகன் தோழிக்குத் தலைமகன் கேட்கச் சொல்லியது.

¹ தொல். சற்பியல், குத். 9.

இ—ள்: எக்கரின் கண்ணுள்ள ஞாழலது நறியமலரையுடைய பெரிய சினை யை கடற்றிரையிலேவுபடுத்துந் துறைவன் புணர்ச்சிக்கட்டுன்பஞ் செய்வானாய் கூட்டம் அரியனாய் மிருக்கின்றான்; எ—று.

நறுமலர்ப் பெருஞ்சினைவருந்தத்திரை தினைக்குமென்பது ஓரிடத்தனா யொழுகாது வந்தும் பேர்த்தும் தம்மை வருத்துவானென்பது. மெய்ப்பாடு அழகை, பயன் பரத்தைமை நீக்குதல். (க0)

கரு. ஞாழ் பத்து முற்றிற்று.

கக. வெள்ளாங்குருகுப் பத்து.

151. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
மிதிப்ப நக்க கண்போ நெய்தல்
கட்கமழ்ந் தானாத் துறைவற்கு
நெக்க நெஞ்ச நெர்கல் லேனோ.

எ—று: “வாயிலின்வருஉம்வகை” (தொல். கற். குத். 6.) என்பதனால், வாயில்வேண்டிய தோழிக்குத் தலைமகன் வாயின் மறுப்பான் சொல்லியது.

இ—ள்: கொக்கின் பார்ப்பு இறக்க அதனைக் காணச் சென்ற அழகிய நடையையுடைய நாரை மிதிக்க மலர்ந்த கண்ணையொத்த நெய்தல் தேன்மணத்தைவிசி அமையாத துறைவனுக்கு என்மனம் நெகிழ்ந்தது; ஆதலின் யான் உடன்படேன். எ—று.

வெள்ளாங்குருகின்.....துறைவற்கு என்றது, பாதை யொருத்தியோடு ஒழுகுகின்ற ஒழுக்கமிடையற்றதாகச் சென்ற வாயில்கள் நெருங்க அவன் நெஞ்ச நெகிழ்ந்து கூறிய காதல் மாற்றம் பார்த்து செல்கின்ற துறைவனென்பதாம். வெள்ளாங்குருகு பாதையாகவும், பிள்ளை பரத்தையோடு

தலைமகளி டையுள்ள ஒழுக்கமாகவும், காணச் சென்ற நாரை வாயில்களாகவுங் கொள்க. வருகின்ற பாட்டு ஒன்பதுக்கும் இவை ஒக்கும். மிதித்தது அவளை நெருங்குதலாகவும், நக்க நெய்தல் அவள் நெஞ்சாகவும், கட்கமழ்ந்து ஆனமை அவள் அவற்குக் கூறிய மாற்றம் எல்லார்க்கும் புலப்படுதலாகவும் இப்பாட்டிற்குக்கொள்க. ஆனது - அமைபாது. வெள்ளாங் குருகு கொக்கென்பதனை “மதியமுடல் குறைக்க வெள்ளாங் குருகினம்”¹ என்னுங் கல்லாடச் செய்யுளானுமுணர்க. “பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற்றினம்”² யாகவின் பிள்ளை யென்றார். மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் வாயின்மறுத்தல்.

152. வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
கையறு பிரற்று கானலம் புலம்பப்
துறைவன் வரையு மென்ப
வறவன் போலு மருளுமா ரதுவே.

எ—து: “ஆவயின் வளும பல்வேறு நிலையினும்” (தொல். கற். சூத். 6) என்பதால், தலைமகள் வாயின்மறுத்ததுழி ‘இவன் நின்மேல் தொடர்ச்சியிற் குறைவிலன், அருளு முடையன்; ஆதலால், நீ இவனோடு புலத்தல் தகாது’ என நெருங்கி வாயில் நேர்விக்குந்தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ர்: வெள்ளாங்குருகின் பிள்ளை இறக்க அதனைக் காணச் சென்ற நாரையானது செயலற்று ஒலிக்கின்ற கானல் பொருந்திய கடற்கரையையுடைய துறைவன் அப்பாத்தையை இற்பாத்தையாக வரைவனென்று கூறுகின்றாராதலின், நீ கூறியபடியே அறமுடையான்போலும், நிறைந்த அருளும் அதுவே. எ—று.

சென்ற நாரைகையறுபிரற்றுத் துறைவனென்றது, பாத்தையிடத்துச் சென்றவாயில்கள் கூற்றேயாய்ப் பிற்று மாற்ற மின்றிச் செல்கின்ற துறைவன் என்பதாம்.

¹ கல்லாடம், செய். 79. ² தொல். பொ. மரபியல், சூத். 4.

புலம்பந்துறைவன் என்பதில் அம் சாரியை. அறவன் போலும் அருளுமாரதுவே என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. மெய்ப்பாடு நகை. பயன் வாயின் மறுத்தல், பிரித்தல். (2)

153. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
யுளர வொழிந்த தூவி குலவுமணற்
போர்விற் பெறுஉந் துறைவன் கேண்மை
நன்னெடுங் கூந்த னுடுமோ மற்றே.

எ—து: “பாணர் கூத்தர் விறலியரென்றவர் - பேணிச் சொல்லிய குறைவினெய்திரும்” என்பதால், (தொல். கற். சூத். 9) பாத்தையிற் பிரிந்து வாயில் வேண்டிய தலைமகள் கேட்குமாற்றால் வாயிலாய்ப்புகுந்தார்க்குத் தோழிகூறியது.

இ—ர்: நாரைகோத உதிர்ந்த இறகை விளங்குகின்ற மணற்குன்றில் வேண்டுவார் பெறுகின்ற துறைவனது உறவை நல்ல நீண்ட கூத்தலையுடையான் விரும்புவானோ? விரும்பான், என்றவாறு.

ஒகராம் எதிர்மறை. மற்று, ஏ, அசை. உளரவொழிந்த .....துறைவன் என்றது, இவன் கூறிவிட்ட வாயில்கள் மாற்றம் பாத்தை பெறுந் துறைவன் எ—று. கூந்தல் ஆகு பெயர். மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் வாயின் மறுத்தல்.

154. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
கானற் சேக்குந் துறைவனோ
டியானெவன் செய்கோ பொய்க்கு மிவ்வூரே.

எ—து: (இதற்கு 153-ம் செய்யுளிற்காண்க.) தோழி வாயில் வேண்டி நெருங்கியவழி வாயில் மறுக்குத்தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ர்: நாரை கானலின்கண்ணே தங்குந்துறைவனோடு யான் ஒழுக்குமொழுக்கமியாதாயிருக்கின்றன, இவ்வூர் பொய்யாயினவற்றைக் கூறுகிற்கும், யான் யாதுதான் செய்வேன்! எ—று.

நாரை காணற்சேக்கும் என்றது தலைமகற்கு வாயிலாகச் சென்றார் அவண்மாட்டுத் தங்குகின்றாரென்பது. இங்கே ஊர் என்றது தோழியை. பொய்த்தல் அவன் குணங் கூறல். முதலடியிரண்டிற்கும் முன்னுரைத் தாங்குணர்க.

ஓகாரம் இரக்கம். யாதுஞ் செய்யமாட்டேன் என்பது கருத்து. செய்து தன்வினையுரைக்குத் தன்மைச்சொல். “கைகபாடவலாய் தளர்கோ தளர்கோ”¹ என்றற்போல. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் வாயின் மறுத்தல். (ச)

155. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
பதைப்பத் ததைந்த நெய்தல் கழிய
வோதமொடு பெயருந் துறைவற்குப்
பைஞ்சாய்ப் பாவை யின்றனென் யானே.

எ—து: (152-ம் செய்யுளிற் காண்க). பலவழி யானும் வாயில் நோளாகிய தலைமகள் ‘மகப்பேற்றிற்குரித்தா கிய காலங் கழிப ஒழுக்குகின்றாய் என நெருங்கியதோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ர்: நாரையினது அசைவாலே நெருங்கிய நெய் தல் மிகவும் திரையாற் போகின்ற சேர்ப்பனல் முன்னமே பஞ்சாய்ப் பாவையை யான் பெற்றேன். எ—று.

இனிவேண்டுவதில்லை யென்பது குறிப்பு. கழிய பெய ரெச்சமாகக் கொள்வதுமுண்டு. ஓடுவை உடனிகழ்ச்சியாக் கினுமமையும். துறைவற்கு என நான்காவது மூன்றாவதன் கண் வந்தது.

“பெளவநீர்சாய்க்கொழுதிப் பாவைதந் தனைத்தற்கோ”² எனவும், “சாய்தாட்பாவை தந்து கொடுத்தும்”³ எனவும்

¹ சீவகசி. பதமையார், செய்யுள் 214.

² கலித்தொ. மருதம், 11.

³ கல்லாடம், செய். 11.

கூறப்படுதலற்க. தண்டான் கோரையைக் கிழித்துச் செய் யப்பட்டபாவை. பதைப்ப.....துறைவனென்றது, வாயில்கள் கூறப் பரத்தை யெய்திய இரக்கத்தைத் தன் தண் ணையாற் தீர்ப்பான் என்றவாறு. இது காய்தல். மெய்ப் பாடு வெதுளி. பயன் வாயின் மறுத்தல். (ரு)

156. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
பதைப்ப வொழிந்த செம்மறுத் தூவி
தெண்கழிப் பரக்குந் துறைவ
னெனக்கோ காதல னனைக்கோ வேறே.

எ—து: (153-ம் செய்யுளிற் காண்க.) பரத்தையி டத்து வாயில்விட்டு ஒழுக்குகின்ற தலைமகனது வாயிலாய் வந் தார்க்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ர்: நாரை யசைய உதிர்ந்த செம்மறுவையுடைய தூவியாயின தெள்ளிய கழிக்கண்ணே பாக்கின்ற துறைவன் இவண்மேல் அன்புடையனென்று நீர் கூறுகின்றமாற்றம் எனக்கு மொக்கும்; அவண்மனதுக்கு ஒவ்வாது. எ—று.

அன்னை என்றது தலைவியை. செம்மறுத்தூவி தெண் கழிப் பரக்குந்துறைவன் என்பது, அப்பரத்தையருக்குக் கூறி விட்ட மாற்றம் எவ்விடத்தும் பரந்து செல்கின்றதுறைவன் என்பதாம். மெய்ப்பாடு நகை. பயன் வாயின் மறுத்தல்.

157. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
காலை யிருந்து மாலைச் சேக்குந்
தெண்கடற் சேர்ப்பனொடு வாரான்
ருன்வந் தன்னெங் காத லோனே.

எ—து: “வாயிலின் வருடம்வகை” (கற்பியன். குத். 6) என்பதால், பரத்தையிற் பிரிந்து வாயில்வேண்டி ஒழுகு கின்ற தலைமகள் புதல்வன் வாயிலாக வருமெனக்கேட்டு அஞ்சிய தலைமகள் புதல்வன் விளையாடித் தனித்து வந்துழிச் சொல்லியது.

இ—ள்: நாரை காலையிற் சென்று பகலெலாமிருந்து இரவிலு மவ்விடத்திற்றங்குந் தெளிந்த கடலையுடைய துறைவ னோடு வாரானாய்த் தான்வந்தானெனது காதலன். ஆதலால் என்பதல்வன் என்மேற் காதலனென்பதற்கேன். எ—று.

ஒடு - உடனிகழ்ச்சிக் கண்ணது. எம் படர்க்கைக்கண் ணது; அது தலைவன். காதலோனென ஆகாமோகார மாயிற்று, “விலலோன் காலனாகழலே”¹ என்றாற்போல. ஏகாரம் தெளிவு.

நாரை காலையிருந்து மாலைச்சேக்குமென்றது, பரத்தை யிடத்து விட்டவாயில்கள் செவ்விபெறுது பகலெலாமிருந்து இரவின் கண்ணும் அங்கேதுயில்கின்றார் என்பதாம். புதல் வனை வாயிலாகக்கொண்டு செல்வதென்பது, “பூங்கட் புதல் வனைப் பொய்ப்பலபாராட்டி - நீங்காயிகவாய் நெடுங்கடை நில் லாதி - யாங்கேயவரவயிற் சென்றி யணிசிதைப்பா - னீங் கெம்புதல்வனைத் தந்து” என்பதனுமறிக (மருதக்கலி, செய் யுள் 14). மெய்ப்பாடு அழகையைச் சார்ந்த உவகை. பயன் வாயின் மறுத்தல். (எ)

158. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக் காணிய சென்ற மடநடை நாரை [குந் காணலம் பெருந்துறைத் துணையொடு கொட் தண்ணந் துறைவன் கண்டிகு மம்மா மேனியெந் தோழியது துயரே.

எ—து: (48-ம் செய்யுளிற் காண்க) பரத்தை புலந் துழிப்புலவி நீக்குவானாய் அஃது இடமாக வந்தமையற்றத் தோழி தலைமகற்கு வாயில்மறுத்துக் கூறியது.

இ—ள். நாரையானது காலையுடைய பெரிய துறைக் கண்ணை துணையுடனே தோன்றத்திரியும் குளிர்ந்த அழகிய துறைவனே! நீ செய்த வருத்தத்தாலுண்டாய பசுலையை யுடைய எந்தோழியாகிய பரத்தைகொண்ட துயரங்காண்பா யாக. எ—று.

¹குறுந்தொகை 7.

எனவே எம்மிடத்துத் துயரமில்லை, அவளது துயரமற் றேவ்; அதனைத் தீர்ப்பாயாக என்பது குறிப்பு. நாரை .....கொட்கும் என்றது, நினக்கு வாயிலாய்ச் சென் றார் அவள் கருத்தறிந்து மகிழ்ந்து ஒழுக்குகின்றாரென்பது. மம்மா - “வளருங் கறியறியாவிளமந்தி தின்று மம்மார்க்கிட னாய்”¹ என்பதனுரையானுணர்க. கொட்கும் என்பது “கடைக்கொட்கச் செய்தக்கதாண்மையிடைக் கொட்கி - நெற்றா விழுமந்தரும்”² என்பதால் இப்பொருளாதல்க. துறைவன் அண்மைவிளி. மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் வாயின் மறுத்தல். (அ)

159. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக் காணிய சென்ற மடநடை நாரை பசிதின வல்கும் பனிநீர்ச் சேர்ப்ப நின்னொன் றிரக்குவெ னல்லேன் றந்தனை சென்மோ கொண்டவிவ ணலனே.

எ—து: “மாணலந்தாவென வருத்தற் கண்ணும்”³ என்பதால், மறும்பொருட்டு உண்டிக்காலத்து வாயில் வேண்டிவந்த தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

இ—ள்: நாரை பசியானது வருத்த வருந்துகின்ற குளிர்ந்த நீரையுடைய சேர்ப்பனே! நின்னிடத்துயான் பிறி தொன்றையும் இரக்கின்றேனல்லேன், நீயிவளிடத்துக் கவரந்த அழகைத்தந்து செல்வாய். எ—று.

பசிதின என்பது, “கண்ணுங் கொளச்சேறி நெஞ்சே யிவையென்னைத் தின்னுமவர்க் காண லுற்று” என்றாற் போலக் கொள்க. இலக்கணக்குறிப்பு. நீயந்த நலிவைத் தீர்க்கவேண்டுமென்பது, செய்யாமாபிற்றொழிற்படுத்த தடக் கியது. அல்கும் என்பது “நீர்மலிகாகம்போல் பழந்துங்கு முடத்தாழை-பூமலர்ந்தவைபோலப் புள்ளல்கும்”⁴ என்பதனு ணுணர்க. நீ கொண்ட இவள் நலந்தந்து செல்லெனக் கூட் டுக. நாரை.....சேர்ப்ப என்றது, வாயிலாய் நின்பரத்தை மனைக்கட் சென்றார் நின்னைப் பார்த்திருந்து பசிப்பார்கள்;

¹ திருக்கோ, செய். 193

² திருக்குறள், செய். 663.

³ தொல் கற்பி. குத். 9 வரி 13.

⁴ கலித்தொகை, நெய் தல், செய். 16.

அவருடனருந்தக் கடிதின் அவள் மனைக்கட் செல்வாபென்ப
தாம். மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் வாயினோர்தல். மோ
முன்னிலையைசை. (க)

160. வெள்ளாங் குருகின் பிள்ளை செத்தெனக்
காணிய சென்ற மடநடை நாரை
நொந்ததன் றிலையு நோய்மிகுந் துறைவ
பண்டையின் மிகப்பெரி தினைஇ
முயங்குமதி பெரும மயங்கினள் பெரிதே.

எ—து: (42-ம் செய்யுட் குரைத்தாங் குரைக்க).
புலந்த காதற்பரத்தை புலவிதீராது தலைமகள் வாயில் வேண்டி
வந்தானென்றதற்குத் தலைமகள் வாயின் மறுத்துக் கூறியது.

இ—ள்: நாரையானது பிள்ளைக்கு வருந்திக் குருகுக்கு
அதனினும் மிக வருந்துகின்றதுறைவ! பெரும! நின்றபரத்தை
மிகப் பெரிது வருந்தி மிகவும் மயக்கமுற்றாள், அதலின்
பண்டு நீ புலவிதீர்த்து முயங்குமாறுபோல முயங்குவாயாக.
எ—று.

நாரை.....துறைவ என்றது, நின்றொற்றாமைக்குப் பரிந்
து வாயிலாகச் சென்றவர்கள் அவள் வருத்தங்கண்டு மிக
வருந்துகிறார்களென்பதாம். மதி முன்னிலை இடத்துவந்த
அசை. துறைவ பெரும மிகப்பெரிதினைஇ பெரிது மயங்கி
னள் பண்டையின் முயங்குமதி என முடிக்க. பண்டையின்
முயங்குமதி என்றதனால் எதிர் பெய்து மறுத்த நரங்காண்க.
துறைவ, பெரும, என்று இரண்டு வினிகள் அடுத்து வருதல்,
“பெரும, விருந்தொடு கைதூவா வெய்மையுமுள்ளாய்-பெருந்
தெருவிற கொண்டோடி ஞாயர் பயிற்றத் - திருந்நுபுநீகற்ற
சொற்களையாங் கேட்ப - மருந்தோவா நெஞ்சிற் கமிழ்த
மயின்றற்றாற்-பெருந்தகாய் கூறுசில” என்னுங்கலித்தொகை
ய் னுங் காண்க. (மருதம், 16). மெய்ப்பாடு உவமை. பயன்
வாயினோர்தல்.

கக. வெள்ளாங் குருகுப் பத்து மூற்றிற்று.

கா. சிறுவெண் காக்கைப் பத்து.

161. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
கருங்கோட்டுப் புன்னைத் தங்குந் துறைவற்
பயந்துதுத லழியச் சாஅய் [குப்
நயந்த நெஞ்ச நோய்ப்பா லஃதே.

எ—து: “இட்டுப் பிரிவிரங்கினும்”¹ என்பதால், ஒரு
வழித்தணர்த்துழி ஆற்றுவிற்குந்தோழிக்குத் தலைமகள் ஆற்றா
ளாய்ச் சொல்லியது.

இ—ள்: பெருங் கடற்கரையிலுள்ளதாகிய சிறுவெண்
காக்கையானது கரிய கொம்புகளையுடைய புன்னையினிடத்
துத் தங்குகின்ற துறைவனிடத்துப் பசப்புற்று நுதலானது
அழகுசெழும்படி மெலிய, அவனை விரும்பிய மனமானது
நோயின் பகுதியையுடையது. எ—று.

காக்கை.....துறைவன் என்றது, வரைதற்கு வேண்டு
வன முயலாது தன்மனைக்கண்ணே தங்குவான் என்பது.
குவ்வுருபு கண்ணுருபாகத் திரிக்கப்பட்டது. சாஅய் என்
னுஞ் செய்தெனெச்சமும் செய்வென்னெச்சமாகத் திரிக்கப்
பட்டது. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் வரைதல். (க)

162. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
நீத்துநீ ரிருங்கழி யிரைதேர்ந் துண்டு
பூக்கமற் பொதும்பர்ச் சேக்குந்
துறைவன் சொல்லோ டிறவா யினவே.

இதுவுமது.

இ—ள்: பெரிய கடற்கரையிலேயுள்ளவாகிய சிறு
வெண்காக்கையானது செல்லு விரையுடைய கரியகழியிலுள்ள
விரையைத்தேடியுண்டு பூக்கள் மணம் வீசும் சோலையிடத்
துத் தங்குந் துறைவனுடைய இன்ன நாளுள் வரைவோமென்
னும் வார்த்தை இப்பொழுது வேறாயின. எ—று.

¹ கொல். களவி. குத். 20.

காக்கை.....சேக்கும் என்றது, வரைதற்குவேண்டு வன முயலாது தன் கருமஞ்செய்து மனைக்கண்ணே தங்குவா னென்பது. இருகரிய என்பது “நாற்றங்கூந்தலு நாடுமோ மற்றே” என்பதுபோல. நீத்துநீர் “பாணக்கு நீத்து முயற்கு நிலை” என்பதில் நீத்து நிலையில்லாததென்பதற்கு. மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் வரைவு. (௨)

163. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
யிருங்கழித் துவலை யொலியிற் றுஞ்சந்
துறைவன் துறந்தெனத் துறந்தெ
விறையேர் முன்கை நீங்கிய வளையே.

இதுவுமது,

இ—ர்: பெரிய கடற்கரையிலுள்ளதாகிய சிறுவெண் காக்கையானது கரிய கழிநீர் துவலையாகத் தெறித்தலாலுண் டாகிய ஒலியைக் கேட்டுத் தங்குகின்ற துறைவன் நம்மைத் துறக்க, எனது வரையையுடைய அழகிய முன்கையிலணிந்த வளை கையைவிட்டு நீங்கியன; யான் யாது செய்வேன். எ—று.

காக்கை.....துஞ்சமென்றது, ஆண்டுத் தனக்கு இனியவாகக் கூறுவார் மாற்றங்கேட்டு வரைதற்கு முயலாது தங்குவான் என்றவாறு. மெய்ப்பாடு அவலம். பயன் வரை தல். (௩)

164. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
யிருங்கழி மருங்கி னாயிரை யாருந்
தண்ணந் துறைவன் றகுதி
நம்மோ டமையா தலர்பயந் தன்றே,

எ—து: “கொடுமையொழுக்கந் தோழிக்குரியவை - வடுவறு சிறப்பிற் கற்பிற் றிரியமைக் - காய்தலு முவத்தலும் பிரிதலும் பெட்டலும்”¹ என்பதால், தலைமகனுக்குப் புறத் தொழுக்கமுளதாயவழித் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லி யது.

¹ தொல். கற்பியல், சூத். 6.

இ—ர்: பெரிய கடற்கரையிலுள்ளதாகிய சிறுவெண் காக்கையானது கரிய கழியிடத்துள்ள வயிரையை யுண்ணுந் தண்ணியதுறைவனது ஒழுக்கம் நம்மோடுமடங்காது தனக் கும் அலரையுண்டாக்கியது. எ—று. காய்ந்து கூறியவாறு.

காக்கை.....ஆரும் என்றது, சேரியிடத்துறையும் புல்லியருள்ளும் புல்லியரை விரும்பித் தங்குவானென்பது. துறைவன்றகுதி.....பயந்தன்றே என்றது, அவனது ஒழுக்கம் நமக்குத் தீங்கு செய்தலேபன்றித் தனக்கும் அவர் பயந்த தென்பதாம். மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் ஆற்றுகல்.

165. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
யறுகழிச் சிறுமீ னா மாந்துந்
துறைவன் சொல்லிய சொல்லெ
விறையே ரெல்வளை கொண்டுநின் றதுவே.

இதுவுமது,

இ—ர்: பெரிய கடற்கரையிலுள்ளதாகிய சிறு வெண் காக்கையானது நீறுங்கழியிடத்துள்ள சிறுமீனை நிறைய வுண்ணுந் துறைவன் என்னைத் தெளிவிக்கும்பொருட்டு முற் காலத்துச் சூழற்ற சொல்லன்றி இப்புறத் தொழுக்கமன்று எனது கையிடத்து அழகிய ஒளியையுடைய வளையைக் கொண்டு நின்றது. எ—று.

காக்கை.....மாந்தும் என்றது சேரிக்கண்ணுள்ள பல புல்லிய பாதையையே விரும்பித்திரிவா னென்பதாம். மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் ஆற்றுகல். (௪)

166. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
வரிவெண் டாலி வலைசெத்து வெருஉ
மெல்லம் புலம்பற் றேறி
நல்ல வாயின நல்லோள் கண்ணே.

எ—து: “என்பு நெகப் பிரிந்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ - யன்புதலையடுத்த வன்புறைக் கண்ணும்”¹ என்ப தால், வரையாது வந்தொழுகுந் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத்

¹ தொல். களவியல், சூத். 23.

தலைமகள் பசப்பிற்கு வருந்திய தோழி அவனை இயற்பழித்துக் கூறியது.

இ—ள்: பெரிய கடற்கரையின் கண்ணுள்ளதாகிய சிறுவெண்காக்கையானது வரிவெண்டாவி திரையாற் கரையிற் றள்ளுண்டவற்றை வலைச்சுற்றிற் கோக்கப்பட்டன வென்று அதற்குப் பயப்படுகின்ற மெல்லம் புலம்பன் கூறியவார்த் தையை மெப்பென்று தெளிந்து நத்தலைவியது கண் இப்போது பசப்பூப் பெற்றன. எ—று.

காக்கை.....வெருடும் என்றது நாம் வரைதல்வேண்டிக் கூறிய சொற்களைத் தனக்கு வருத்தஞ் செய்வனவாகக் கொண்டு வெருவுகின்றான் என்பதாம். வரி - பலநிறம். வெண்டாவி - பலகறை. மெல்லம் புலம்பன் என்பதற்கு முன்னுரைத்தாங்குரைக்க. நல்லவாயின குறிப்பு. மெப்ப பாடு அழகை பயன் வரைதல். (க)

167. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
யிருங்கழி யினக்கெடி றுருந் துறைவ
னல்குவன் போலக் கூறி
நல்கா னுயினுந் தொல்கே ளன்னோ.

எ—று: “பல்வேறு நிலையாற்” கொள்ளும் தலைவன் தவறிலன் எனக்கூறியது. பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகள் விட வாயிலாக வந்தார்க்கு அவன் கொடுமைகூறித் தோழியியற்பழித்தவழித் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: பெரிய கடற்கரையின் கண்ணுள்ளவாகிய சிறுவெண்காக்கை கரிய கழியிலுள்ள கூட்டமாகிய கெடிற்று மீனை நிறைய வுண்ணுந்துறைவன் நமக்கு அருள்செய்வேனென முற்கூறியிப்போது அவ்வண்ணமருள் செய்யாது விடுவானுயினும் பழைய உறவாந்தன்மையையுடையான். எ—று.

எனவே பண்டு பேருதவி புரிந்த உரிமையுடையாரைக் குறைகூறலாகா தென்பது குறிப்பு. போலவென்பது ஒப்பில் போலி.

காக்கை.....ஆருந் துறைவனென்றது சேரியிடத் துள்ள பரத்தையர் பலரையும் தனக்குவரும் வருத்தமறியாது

துகர்வானென்பதாம். மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் இயற்படமொழிதல். (எ)

168. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
துறைபடி யம்பி யகமனை யினுந்
தண்ணந் துறைவ னல்கி
னெண்ணுத லரிவை பாலா ரும்மே.

எ—று: “முன்னிலை யறனைன்படுத லென்றிரு வகைப்-புரைதிர் கிளவிதாயிடைப் புதுப்பினும்” (தொல். கன, சூத். 23.) என்பதால், நொதுமலர் வரைவுவேண்டி விடுத்த தறிந்த தலைமகள் ஆற்றாளாய்ப் பசியட நிற்புழி, ‘இதற்குக் காரணமென்’ என்று செவிவிவினவத் தோழியறத்தொடு நின்றது.

இ—ள்: பெரிய கடற்கரையின்கண்ணுள்ளதாகிய சிறுவெண்காக்கை துறைக்கண் தங்குந் தெப்பத்தினுட் கடட்டையைப் பெறுந் தண்ணந்துறைவனருளப் பெறுமாயின் ஒள்ளிய துதலையுடைய அரிவையானவன் பாலுணவை யுண்ணுவான். எ—று. இன்றேலுயிர்வாழாளென்பதாம்.

துறைபடியம்பியகமனையினும் என்றது, தன்னைவந்தடைந்தயாவர்க்கும் எவ்வித தீங்குமின்றிக் காக்குந்துறைவனென அவன் சிறப்புக் கூறியவாறு.

உண்மை செப்பல் என்னும் அறத்தொடுநிலை. மெய்ப்பாடு தலைவிக்குப் பசியட நின்றல், தோழிக்கு அச்சம். பயன் நொதுமலர் வரைவுமறுத்தல். காக்கை தலைவியும் அம்பி தலைமகனுமாகக் கொள்ளப்பட்டது. (அ)

169. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
பென்னினர் ஞாழன் முனையிற் பொதியவிழ்
புன்னையம் பூஞ்சினைச் சேக்குந் துறைவ
னெஞ்சத் துண்மை யறிந்து
மென்செயப் பசக்குந் தோழியென் கண்ணே

எ—று: “வாயிலின் வழுஉம் வகை” என்பதால், காதற்பரத்தையை விட்டு மற்றொரு பரத்தையுடன் ஓடுகா

நின்ற தலைமகள் வாயில் வேண்டிவிடுத்துழி வாயினேர்தல்
வேண்டி நின்கண்பசந்தனகானென்று முகம்புகுகின்ற
தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: பெரிய கடற்கரைக்கண்ணுள்ளதாகிய சிறு
வெண்காக்கை அழகிய விணர்களையுடைய ஞாழலை வெறுப்
பிற் புன்னையது பொதிகல் நீங்கிய பூவையுடைய சினைக்
கண்ணே தங்குந் துறைவனது நெஞ்சிலுள்ள உண்மையை
யறிந்து யாது செய்யப் பசவா நிற்கின்றன தோழியே என்
கண்களானவை? எ—று.

உண்மையறிதல் முன்னமே வாயாற் கூறியதற்கு
மாறாக ஒழுக்குமொழுக்கத்தை யறிதல். அதுதான் விரும்பிய
வண்ணம் நடத்தல். பிறர் அறிதற்கருமையதான் அவன்
மனக்கருத்தைத் தான் அறிந்தும் பசத்தல் அதன் அறியாமை
பென்பது. உம்மை இழிவு சிறப்பு. பொன்னினர் - பொன்
போலு மினருமாம்.

காக்கை.....ஞாழல் வெறுப்பிற் புன்னைச் சினையுட்
சேக்குமென்பது, பரத்தையர் மனையில் ஒன்று வெறுப்பின்,
ஒன்றின்கட் தங்குதலையுடைய னென்பதாம். மெய்ப்பாடு
வெகுளி. பயன் வாயின் மறுத்தல். (க)

170. பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை
யிருங்கழி நெய்தல் சிதைக்குந் துறைவ
னல்ல நென்றி யாயிற்
பல்லித முண்கண் பசத்தன்மற் றெவனோ.

எ—து: (164-ம் செய்யுள்விதி) தலைமகற்குப் புறத்
தொழுக்க முளதாயவழி வேறுபட்ட தலைமகள், 'அவற்கு
அவ்வாறு நிகழ்ச்சியில்லை; நம்மேலன்புடையன்' என்று
தெளிக்கும் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: பெரிய கடற்கரைக்கண்ணுள்ளதாகிய சிறு
வெண்காக்கை கரிய கழியிடத்துள்ள நெய்தலைக் கெடுக்கின்ற
துறைவன் நம்மிடத் தன்புடைய னென்று கூறுவையாயின்,
யல இதழ்களையுடைய மலர்போலும் மையுண்டகண்கள் பசப்
படைதல் வேறுபாடுதானோ? கூறுவாயாக. எ—று.

பிரித்தல். காக்கை சிதைக்குமென்றது, தான்பற்றிய
பரத்தையருடைய நலஞ்சிதைப்பானென்பதாம். ஓகாரம்
எதிர்மறை. மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் வாயின்மறுத்தல்.

கள. சிறுவெண் காக்கைப் பத்து முற்றிற்று.

கஅ. தொண்டிப் பத்து.

171. திரையிமி ழின்னிசை யளேஇ யயலது
முழவிமி ழின்னிசை மறுகுதொ றிசைக்குந்
தொண்டி யன்ன பணைத்தோ [டோளே.
ளொண்டொடி யரிவையென் னெஞ்சுகொண்

எ—து: "பரிவுற்று மெலியினும்" (தொல். கள. சூத்.
12) என்பதால், இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்குந் தலை
மகள் ஆயத்தோடு செல்லுந் தலைமகளைக் கண்டு சொல்லியது.

இ—ள்: திரையிலுண்டான ஒலியின் இனிய இசை
யோடு முழவிலுண்டாகும் இனிய ஒலியிசை கலந்து பக்கத்தே
யுள்ள வீதிகள்தோறும் ஒலியா நிற்கும் தொண்டியன்ன
பணைத்தோளையுடைய வெள்ளிய தொடியையணிந்த அரிவை
யானவள் என் நெஞ்சைக் கவர்த்து கொண்டாள். எ—று.

திரையொலியோடு முழவொலி கலந்திசைக்குமென்றது,
உடன் செல்கின்ற ஆயத்தார் மகிழ்ச்சியாவமும் உழையராய்
எதிர்வருகின்றார் மகிழ்ச்சியாவமும் கூறியவாறு. மெய்ப்
பாடு அழுகை. பயன் ஆற்றாமை நீங்குதல். (க)

172. ஒண்டொடி யரிவை கொண்டன னெஞ்சே
வண்டிமிர் பணித்துறைத் தொண்டி யாங்க
ணுரவுக் கடலொலித் திரையென
விரவி னானுந் துயிலறி யேனோ.

எ—து: "நிகழ்பவை கினைஇ உரைப்பினும்" (தொல்.
களவி. சூத். 11) என்பதால், 'கண்டுயில்கின்றினை, இதற்

சூக் காரணம் என்? என்று வினவிய பாங்கற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

இ—ர்: பார்த கடலிடத்து ஒலிக்கின்ற திரையைப் போல இரவிற்கண்ணினும் துயிலறியேனாயிருத்தல், வண்டு சத்தியாநிற்கும் குளிர்ந்த துறையையுடைய தொண்டியென்னும் அவ்விடத்தில் ஒள்ளிய தொடியை அணிந்த அரிவை யான்வள் என் நெஞ்சைக் கவர்ந்து கொண்டாள். எ—று.

ஆயினும் விகாரம், அதனருமையுணர நின்றது. மெய்ப் பாடு அழகை, பயன் உற்றது உரைத்தல். (2)

173. இரவி னானு மின்றுயி லறியா
தரவுறு துயா மெய்துப் தொண்டித்
தன்னு நெய்த னறும்
பின்னிருங் கூந்த லணங்குற் றேரே.

எ—று: “குற்றங்காட்டிய வாயில் பெட்பினும்” (தொல். களவி. சூத். 11) என்பதால், தலைமகன் குறிவழிச் சென்று தலைமகளைக்கண்ட பாங்கன் தன்னுள்ளே சொல்லியது.

இ—ர்: தொண்டியிடத்துள்ள குளிர்ந்த நறிய நெய்தற்பூவின் மணநாறுகின்ற பின்னிய கரிய கூந்தலையுடையாளால் துன்ப மடைந்தோர் இரவிற்கண்ணினும் துயிலென்ப தறியாராய் மணியிழந்த அரவுபடுத்துயரத்தையடைவர். எ—று.

சேய்மைக்கண் நாறுதலின் நெய்தனாறு மென்றான். தலைவியை விதந்தவாறு. ‘பின்னிருங் கூந்தல்’ இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை. மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் தலைமகளை வியத்தல். (ந)

[யான்

174. அணங்குடைப் பலித்துறைத் தொண்டி
மணங்கமழ் பொழிற்குறி நல்கின ணுணங்
பொங்கரி பார்த வுண்க [கிறைப்
ணங்கலிற் மேனி யசைஇய வெமக்கே,

எ—று: (இதுவுமது). குறிவழிச் சென்று தலைமகனைக் கண்டுவந்த பாங்கன் அவள் நின்றழி நின்றாளென்று கூறிய வழி ஆண்டுச் செல்லக்கருகிய தலைமகன் தன்னுள்ளே சொல்லியது. “சொல்லவட் சார்த்தலிற்புல்லிய வகையினும்” (தொல். கள. சூத். 11) விதியாகக் கூறுவர் நச்சினர்க்கினியர்.

இ—ர்: தெய்வங்களுகின்ற குளிர்ந்த துறையை யுடைய தொண்டியைப்போலும் நறுமணங்கமழும் பொழி லின்கண்ணுள்ள குறியிடத்து மெலிந்த எனக்கு மெலி வடையா வண்ணம் பொலிவையுடைய இரேகைகளமைந்த மையுண்டகண்ணி முன்னம் அருள் செய்தாள்; இப்போதும் விளங்குகின்ற இறையணிந்த கலங்கிய அழகிய மேனியை அவ்விடத்துக்காட்டி நின்றான். எ—று.

ஆயின் நானவளை எய்துதல் தப்பாதென்றவாறு. நல்கினள் என்பது கண் நல்கினள், மேனி நல்கினள், என இரண்டிடத்துங் கூட்டப்பட்டது. அணங்கிடைத் தொண்டியன்ன பொழில் என்றது, அடைந்தார் துயரை அழித்த லும் அடையாந்துயரை ஆக்கலும் உடைய பொழில் என்ற வாறு. தன்னியல்பு பிறால் அறியப்படாத பொழில் எனினுமாம். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்தல். (ச)

175. எமக்குநயத் தருளின யாயிற் பனைத்தோ
ணன்னுத லரிவையொடு மென்மெல வியலி
வந்திசின் வாழியோ மடந்தை
தொண்டி யன்னநின் பண்புபல கொண்டே.

எ—று: (இதுவுமது.) பாங்கற் கூட்டங் கூடி நீங்குந் தலைமகன் இனி வருமிடத்து நின்தோழியோடும் வரல் வேண்டுமெனத் தலைமகட்குக் கூறியது.

இ—ர்: மடந்தையே! வாழ்வாயாக, தொண்டியன்ன நற்குணங்கள் பலவற்றையும் கொண்டு எமக்கு விரும்பியருள்செய்தனையாயிற் பனைத்தோளையும், அழகிய துதலையுமுடைய தோழியுடன் மெல்ல மெல்ல நடந்து இனி வருவாயாக. எ—று.

ஓகாரம் அசை. மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் குறை நயப்புக்கறல். (ரு)

176. பண்பும் பாயலுங் கொண்டன டொண்டித்
தண்கமழ் புதுமலர் நாறு மொண்டொடி
யைதமைந் தகன்ற வல்குற்
கொய்தளிர் மேனி கூறுமதி தவறே.

எ—து: “தோழி - குறையவட் சார்த்தி மெய்யுறக்
கூறலும்” (தொல். கள. சூத். 11) என்பதால், தலைமகனும்
தோழியும் ஒருங்கு நின்றுழிச் சென்ற தலைமகன் ‘இவள்
என்னை இவைகோடற்குக் காரணம் என்’ என்று தோழியை
வினாவறிற்றல்.

இ—ள்: துண்ணியதாயகன்ற வல்குலையுடைய கொய்
யுந் தளிர்போலும் மேனியையுடையாள் தொண்டியிடத்
துள்ள குளிர்ந்த மணம் வீசுகின்ற புதிய மலர் தோன்றும்
ஒண்டொடியையுடையாள் எனது குணங்களையும் நித்திரை
யையும் கவர்த்து கொண்டனர், அவளவ்வாறு செய்தற்கு
என்னிடத்துள்ள குற்றத்தைக் கூறுவாய். எ—று.

ஒண்டொடி, மேனி, என்பன அன்மொழிக்கொகை.
மதி முன்னிலையைசை. பாயல் இடத்து நிகழ்தொழில் இடத்
தின்மேல் நின்றது. மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் குறை
நயப்பித்தல். (க)

177. தவறில ராயினும் பணிப்ப மன்ற [டு
விவறுதிரை திளைக்கு மிடுமண நெடுங்கோட்
முண்டக நறுமலர் கமழும்
தொண்டி யன்னே டோளுற் றேரே.

எ—து: “எண்ணரும் பன்னகை கண்ணிய வகையி
னும்” (தொல். கள. சூத். 23) என்பதால், படைத்து
மொழிந்தது. தலைமகனும் தோழியும் ஒருங்கு நின்றுழி
‘இவள் என்னை வருத்துதற்குச் செய்த தவறு என்?’ என்று
வினவிய தலைமகற்குத் தோழி நகையாடிக் கூறியது.

இ—ள்: தாம் ஓர் தவறு இல்லாராயினும் நடுங்குவார்
கள் மிகவும், உலாவுகின்ற திரை பல்முறை நெருங்குகின்ற
திரையாவிடப்பட்ட நீண்ட கரைக்கண்ணுள்ள கழிமுள்ளி

யது நறிய மலர் மணம் வீசும் தொண்டிபோல்வாளது தோளை
யெதிர்ப்பட்டோர். எ—று.

இவறுதிரை தொண்டி என்றது ஒருவாற்றாலும் குறை
வின்றிப் பிறர் பொருள் கவராத குறையுடையார் சிலர் குறை
செய்ய அதனைக் கொள்ளாது அவர்க்கு இன்பஞ் செய்யுந்
தொண்டிபோல்வாள் என்பதாம். நீயே குறைகூறிவருந்துவ
தன்றி அவன் குறை செய்திலன் என்பது குறிப்பு. மெய்ப்
பாடு நகை. பயன் செவ்வி பெறுதல்.

இதன் இறைச்சி:—நீரூ நில்த்து முண்டக நறுமலர்
கமழந் தொண்டி யன்னேளென்றது இவள் நாம் அணுகி
துகர்த்தற்கு அரியனென்பதென்ப. (எ)

178. தோளுங் கூந்தலும் பலபா ராட்டி
வாழ்த லொல்லுமோ மற்றே செங்கோற்
குட்டுவன் றெண்டி யன்ன
வெற்கண்டு நயந்துநீ நல்காக் காலே.

எ—து: “அந்ந்தோ ளயர்ப்பி னவ்வழி மருங்கிற்
கேடும் பிடுங் கூறலும்” (தொல். கள. சூத். 11) என்பதால்,
தலைமகன் தோழியை யிரந்து குறையுறுவான் சொல்லியது.

இ—ள்: செங்கோலனாகிய சேனது தொண்டிபோல்
வேனாகிய என்னைக்கண்டு, தோழி! நீ விரும்பி அருள் செய்
யாத காலத்து யானவனது தோளையுங் கூந்தலையும் புனைந்து
வாழ்தல் பொருந்துவதோ? கூறுவாயாக. எ—று.

மற்று - அசை. ஓகாரம் வினா. இடங் காலமாயிற்று.
‘செங்கோற்குட்டுவன் றெண்டியன்ன என்’ என்றது, தன்னை
அவன் தேறுதற் பொருட்டுத் தன் செப்பங் கூறியவாறு.
மெய்ப்பாடு அமுரை. பயன் ஆற்றாமையுணர்த்தல். (அ)

179. நல்குமதி வாழியோ நளிநீர்ச் சேர்ப்ப
வலவன் றுக்கத் துறையிருப் பிறழு
மின்னொலித் தொண்டி யற்றே
நின்னல தில்லா விவள்சிறு நுதலே,

எ—து: “களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக்
காதன் மிகுதி யுளப்பட” (தொல். கள. சூத். 23) என்பத
னால், குறியிடத்து வந்து புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகனைத் தோழி
எதிர்ப்பட்டு வரைவுகடாவினா. இதுகாதன் மிகுதி கூறியது.

இ—ள்: குளிரந்த நீர்பொருந்திய சேர்ப்பனே! வாழ்
வாயாக. நண்டு விளையாட்டாக மோதத் துறைக்கண்ணே
யுள்ள இறவுமீன்புளும் இன்னொலியை யுடைய தொண்டி
போலுமிவனது சிறுதுதலினமுக நின்னாலல்லது இல்லையாய்
விடும், ஆதலின் காப்பாயாக. எ—று.

அலவன் முக்கத் துறையிருப் பிறழும் என்றது, இவ்
வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனாய் ஞான்று இவளுயிர்
வாழான் என்பதாம். மெய்ப்பாடு அச்சம். பயன் வரைவு
கடாதல். ஓகாரம் அசை. (க)

180. சிறுநணி வரைந்தனை கொண்மோ பெருநீர்
வலைவர் தந்த கொழுமீன் வல்சிப்
பறைதபு முதுகுரு கிருக்குந்
துறைகெழு தொண்டி யன்னவிவ ணலனே.

எ—து: “வரைவுடன் பட்டோற் கடாவல் வேண்டி
யும்” (செ. சூத்.) என்பதால், தாழ்த்து வரையக் கரு
திய தலைமகனைத் தோழி நெருக்கிக் கடிதின் வரையவேண்டு
மெனக் கூறியது.

இ—ள்: கடலின்கண் பாதவராலே பிடித்துக்கொண்டு
வரப்பட்ட கொழுமீனாக உணவைக் கருதிப் பறத்தலில்லாத
முதிய நாரைகள் இருக்கின்ற துறைபொருந்திய தொண்டி
போல்வானது அழகை மிகவிரைவில் காத்துக்கொள்வாயாக.
எ—று.

வரைந்தனை கொண்மோ ஒரு சொல்விழுக்காடு. மோ -
முன்னிலையசை. கொழுமீனியின் என்றுமாம். வல்சி - பல
வுணவு. வலவர்த்த...குருகிருக்கும் என்றது, நொதுமலர்க்
குமகட் பேசவந்திருக்கின்ற சான்றோர் உளரென்பது. மெய்ப்
பாடு பெருமியம். பயன் வரைவுகடாதல்.

இவை பத்தும் சொல்வகையானன்றிக் கிளவி வகையா
னும் தொடர்ச்சியுடையவாறு காண்க. (க0.)

கடி. தொண்டிப் பத்து முற்றிற்று.

~*~

கக, நெய்தற் பத்து.

181. நெய்த லுண்க ணேரிறைப் பனைத்தோட்
பொய்த லாடிய பொய்யா மகளிர்
குப்பை வெண்மணற் குரவை நிறுடற்
துறை கெழு கொண்க னல்கி
னுறைவினி தம்மவிவ் வழுங்க ளாரே.

எ—து: “வரைவுதலைவரினும்” (தொல். கள. சூத். 20,
வரி 25) என்பதால், இக்களவொழுக்கம் நெடிது செல்லின்
இவ்வுர்க்கண் அலர் பிறக்குமென்று அஞ்சியிருந்த தலைவி
‘தலைமகன் வரைந்து கொள்ளத் துணிந்தான்’ என்று கூறிய
தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: நெய்தல் மலர்போலும் மையுண்ட கண்ணும்
நண்ணிய சந்தையுடைய பருத்த தோள்களையு முடைய,
பொய்தலென்னும் விளையாட்டை யாடிய பொய்யா மகளிர்
வெண்மணற் குவியற்கண்ணே குரவைக்கத்தை நிறுத்துந்
துறையையுடைய சேர்ப்பன் அருள் செய்யின் இவ்வழுங்க
லுர்க்கண் னுறைத லினிதாகும். எ—று.

பொய்யா - பொய் = குற்றம், ஆகாரம் எதிர்மறை.
“பொய்படு மொன்றே புனைபூணும்”¹ என்றாற்போல.
குப்பை-குவியல், “கோடிபல வடுக்கிய கொழுநிதிக் குப்பை”
என்றதுபோல. குரவை என்பது வரிக்கூத்துறுப்பினுள்
ஒன்று. அது எழுவரேனு மெண்மரேனு மொன்பதின்ம
ரேனும் சமநிலையில் மண்டிலமாக நின்று கடகக்கை கோத்
துத் குறிப்பிட்டவரது அழகு புரழு விரம் முதலிய பாடிக்,
குல் முகலாகிய நம்பிந்கண் அவ் வெழுவரை நிறுத்திக்
குவிடத்துக் குறிக்கப்பட்ட தலைவரை நிறுத்தி, மற்றுள்ள
நம்பிந்கண் தலைவியையும் மற்றுள்ளோரையும் நிறுத்தி, அவ
ரவ ரடையாளப் பூக்களையும் அணிந்து நின்றாடுவது. கடகக்
கையாவது நடுவிரலும் அணிவிரலும் முன்னே நின்று மடிந்து

¹ திருக்குறள், செய் 833.

மற்றபிரண்டு வில்களுங் கோத்தல். இருவில்களையும் தம் முள்ளே கோத்துப் பெருவில்கள் நீக்க நண்டாம் என்பது. இராசி மண்டிலமாக ஒரு சக்காங்கீறக்கிழக்கே இடப் முதலாகப் பன்னிரண்டிராசியையு மமைத்து, “குறுவிலிற் றுத்தங் கைக்கிளையே கும்பம் - பரியவுழை மீனம் பாவா - யரிதாரம் - கொல்லே றுளியினரி கற்கடகங் கோப்பமைந்த - தொல்லே ழிசைநரம்பிற் காம்.” என்பதும், எழுவரிளங் கோதையரை நிறுத்துவதும். இவற்றின் விரிவையெல்லாம் நாடகதூலிற் காண்க. இன்பதுன்பங்களாகிய காரணங்களைக் குறித்தே யாடப்படுமென வுணர்க. மகளிர் கொண்கணென் றது, மகளிர் தங் காதலரோடாடும் இவ்வூரில் தனித்துறை தல் அரிதென்பதாம். மெய்ப்பாடு உவமை. பயன் வரைதல்.

182. நெய்த னறுமலர் செருந்தியொடு விரைஇக் கைபுனை நறுந்தார் கமழு மார்ப்
நெருந்திறற் கடவு ளல்லன்
பெருந்துறைக் கண்டிவ ளணங்கி யோனே.

எ—து: “களம் பெறக்காட்டினும்” (தொல் - கள - சூத். 23) என்பதால், தலைமகள் மெலிவுகண்டு செவிலி தெய்வத்தாலயிற்றென அறிவரைக்கூடய்க் களத்தைப் பெறுகிற கத் தோழி தமர்க்கு அறத்தொடு சின்றது. நச்சினுர்க் கினி யார் வேலற்குக் கூறியதென்பர். களம் - கட்டும் களங்கும் இட்டுரைக்கு மிடமும் வெறியாட்டிடமுமாம்.

இ—ள்: நெய்தலின் நறுவிதாகிய மலர் செருந்திப் பூவேடு கலந்து தொழில்பெறப் புனைப்பட்ட நறுமலை மணம் விசுகின்ற மார்பன் பெரிய துறைக்கண்ணே இவளைக் கண்டு வருத்தியவன் அரிய நிறையுடைய கடவு ளல்லன். எ—று.

நெய்தல்.....மார்பன் என்பது, இரண் டொழுக்கத் தும் ஒரே தன்மையாகியும் ஈருடற் கோருயிராயுமுள்ள துறை வனென்றபடி. ஏகாம் பிரிநிலை. மெய்ப்பாடு பெருமிதத் தைச் சேர்ந்தநகை. பயன் குறிப்பால் வெற்றிலக்கி அறத் தொடுநின்றல். (உ)

183. கணங்கொ ளருவிக் கான்கெழு நாடன் குறும்பொறை நாட னல்வய லூரன் தண்கடற் சேர்ப்பன் பிரிந்தெனப் பண்டை கடும்பகல் வருகி கையறு மாலை [யிற் கொடுங்கழி நெய்தலுங் கூம்பக் காலை வரினுங் களைஞரோ விலரோ.

எ—து: “வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்” (தொல் - கள - சூத். 21) என்பதைத் ‘தொகுத்த மொழியின் வகுத்தனர்கோடல்’ என்னுந் தந்திரவுத்தியாகக் கொள்வதால், தலைமகள் வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்துழி ஆற்றா ளாகிய தலைமகள் மாலைக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: கூட்டமாகிய கான்யாறு பொருந்திய கானக நாடன் குன்ற நாடன் வயலூரன் குளிர்ந்த கடற்கரையை யுடையனுமாகிய சேர்ப்பன் பிரியமுன் வருங்காலத்தில் வருவதுபோல யாருங் காணக் கடும்பகற்கண்ணே வாராநின்றாய்; இதுவன்றிக் காலையில் வரினும் உன்னை நீக்குகின்றாநிலை, கொழுங்கழியிடத்தவாய நெய்தன்மலருங் குவியுப்பொருட்டு. எ—று, கெழு - அசை. ஓகாம் இரக்கக்குறிப்பு.

இதனை நச்சினுர்க்கினியர் “முதல் கருவுரிப் பொரு ளென்ற மூன்றே” (தொல் - அகத்திணையியல் - சூத். 3) என்னுஞ் சூத்திரத்து இடம் நியமித்துக் கூறியதெனவும்; “திணைமயக்குறுதலும் கடி நிலையிலவே - நில னொருங்கு மயங்குதலின்றென மொழிப - புலனன் குணந்த புலமை யோரே” என்னுஞ் சூத்திரத்து (பெடி இயல், சூத். 12.) முதலிரண்டடியுமின்றியும்; “கடும்பகல் வருந்திக் கையறு மாறு - மாலை நெய்தலுங் கூம்ப” எனக் காட்டி, வரை விடையாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு தோழிக்குக் கூறியதாக வுங் காட்டுவர். மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் ஆற்றுமை நீங்குதல். (ங)

184. நெய்த லிருங்கழி நெய்த னீக்கி
மீனுண் குருகிளங் கான லல்குங்

கடலணர் தன்றவ ருரே

கடலினும் பெரிதெமக் கவருடை நட்பே.

எ—று: (11-ம் செய்யுள்விதி கொள்க.) வாயில் வேண்டிவந்தார் தலைமகன் அன்புடைமை கூறியவழி வாயின் மறுக்குந் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: நெய்தலாகிய கரிய கழியிடத்துள்ள நெய்தலை நீக்கவிட்டு மீன்களை யுண்ணுகின்ற பறைவைகள் இளைய சோலைக்கண் தங்குகின்ற கடல்குழப்பட்டிருக்கின்றது அவருடைய ஊரானது, அவரோடு நம்மிடையுள்ள நட்புக் கடலினும் பெரிதாயிருக்கின்றது எ—று.

ஏகாரம் அசை. நெய்தலிருங்கழி இருபெயரொட்டுப் பண்புக்கொகை. நெய்தல் நீக்கினுண்குருகிளங்காநல்லுக்கு மென்றது, சேரிக்கண்ணுள்ள பாத்தையாது ஊடலைநீக்கியின்பதுகர்ந்து ஆண்டுத் தங்குவான்பது. எமக்கவரிடை நட்புப் பெரிதேயென உடன்படுவான்போல் மறுத்தது. மெய்ப்பாடு வெகுளி. பயன் வாயின் மறுத்தல். (4)

185. அலங்கிதழ் நெய்தற் கொற்கை முன்றுறை யிலங்குமுத் துறைக்கு மெயிறுகெழு துவர் யாரம்போ முவ்வளைக் குறுமக [வா னாரம்பார்த் தன்ன திங்கிள வியனே.

எ—து: “தண்டாதிரப்பினும்”—இடந்தலைப்பாடு முதலிய கூட்டங்களான் அமையாது பின்னும் பகற்குறிப்பையும் இரவுக்குறியையும் வேண்டினும்; இன்னும், “இட்டுற மொழிதல்” என்னு முத்தியாற்கொள்ளும் தோழி நின்றாற் கருதப்படுவாளே யறியேனென்றுழி அவன் அறியக்கூறியது. (தொல். கள. சூத். 11). ‘ஆயமகளிருள் நின்னல் நபக்கப் பட்டான் யாவன்’ என வினவியதோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: அசைகின்ற இதழைமந்த நெய்தல் பொருந்திய கொற்கைத் துறையிடத்துள்ள விளங்குகின்ற முத்தை நிகர்க்கும் பற்களமைந்த பவளம்போன்ற வாயையுடைய,

அரத்தாலுடறுக்கப்பட்ட வளையை யணிந்த சிறுமகள் நெய்தலையாழ்போலும் இனிய சொல்லைச் சொல்லுதலுடையான் எ—று.

முன்—கருதப்படும் என்றுமாம். முத்துறைக்கும்—முத்தைச்சிந்தும் என்றுமாம். “சாத முடையர் மணிவாய் திறக்கற் சலக்கெனவே”¹ என்றிற்போல. இதனால் அவள் நின்ற இடமும் நிலையும் பெருமையும் தோற்றமும் இன்பமும் கூறியறித்தவாறு. மெய்ப்பாடு உவகையைச்சார்ந்த பெருமிகம். பயன் ஐயமறுத்தல். (ந)

186. நாரை நல்லினங் கடுப்ப மகளிர் நீர்வார் கூந்த லுளருந் துறைவ பொங்குகழி நெய்த லுறைப்ப வித்துறைப் பல்கால் வருஉந் தேரெனச் செல்லா தீமோ வென்றான் யாயே.

எ—று: “காப்பின் கடுமை கையறவரினும்” (தொல். கள. சூத். 23). என்பதால், பகற்குறிக்கண் வந்து நிரும்புந் தலைமகனைத் தோழி செறிப்பறிவுநீஇ வரைவுகடாயது.

இ—ள்: நல்லநாரையினங்கள் இறகைக்கோதியிருத்தலைப்போல மகளிர் தமது நீரமைந்த கூந்தலைக் கோதுகின்ற துறைவனே! பொலிவையுடைய கழியிலுள்ள மலர் உதிர இத்துறைக்கண்ணே பலமுறை நின்தேர் வருகின்றதென வறிந்து யாய் இனிப்போகாதே என்று கூறினான். எ—று.

நாரை.....துறைவ என்றது, தம்மிடத்துவருங் குற்றம் நீக்கும் மகளிரையுடைய துறைவ என்றபடி. களவின் கண் மறுதலையாயினும் வழுவா யமைந்தது. “தேரும் யானையும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதியின் (தொல். பொருளியில். சூத். 18. மெய்ப்பாடு அச்சத்தைச்சார்ந்த பெருமிகம். பயன் செறிப்பறிவுநீஇ வரைவு கடாயது. ( )

¹ திருக்கோவையார் செய். 57.

187. நொதும லாளர் கொள்ளா ரிவையே
யெம்மொடு வந்து கடலாடு மகளிரு
நெய்தலம் பகைத்தழைப் பாவை புனையா
ருடலகங் கொள்வோ ரின்மையிற்
ரெடலைக் குற்ற சிலபூ வினரே.

எ—து: “பாங்குறவந்த நாலெட்டுவகையுள் - தாங்
கருஞ் சிறப்பிற்றேழிமேன்” (தொல். கள. சூத். 23). என்ப
தின் வகையாற் கொள்வது. தோழி தலைவன்கொண்டு
வந்த கையுறை மறுத்தது.

இ—ள்: நீயல்லாதாரில் இப்பூப்பறிப்பாரில்லை; எம்
மோடு வந்து கடலின்கண் நீர்விளையாடுகிற மகளிரும் ஒன்
றற்கொன்று மாறாகிய நெய்தற் றழையால் பாவைதானும்
புனையமாட்டார்; மாலைதொடுப்பாரும் இதனில் சிலபூக்கொள்
வதல்லது இப்பூக்கன்னையே கொண்டு தொடலை தொடுப்பா
ரில்லை. எ—று. மெய்ப்பாடு அச்சுக்கைச்சார்ந்த பெரு
மிதம். பயன் அருமை செய்தல். (எ)

188. இருங்கழிச் சேயிரு வினப்புள் ளாருங்
கொற்றைக் கோமான் கொற்றையம் பெருந்
வைகறை மலரு நெய்தல்போலத் [துறை
தகைபெரி துடைய காதலி கண்ணே.

எ—து: “நன்னெறிப் படருந் தொன்னலப் பொருளி
னும்” (தொல். கற்பி. சூத். 5) என்பதால், விருந்துவாயி
லாகச் சென்ற தலைமகன் தலைவி இவ்வாழ்க்கைச் சிறப்புக்
கண்டு மகிழ்ந்து கூறியது.

இ—ள்: பெரிய கழியிடத்துள்ள சிவந்த இறவுமீனை
இனமாகிய புட்களுண்ணும்சேனது கொற்றையம் பெருந்து
றைக்கண் வைகறையில் மலருகின்ற நெய்தல் மலர்போல நங்
காதலி கண்ணானவை தகுதிப்பாடு மிகவுடையன. எ—று.

சிறுபொழுதும் மயங்கிற்று. இருங்கழிச் சேயிருவினப்
புள்ளாரும் என்றது, விருந்தினர் துகர்ச்சி கூறியவாறு.

வைகறைமலரும் நெய்தலைக் கண்ணிற்குவமித்தது வந்த
பொழுதே மலர்ந்த சிறப்பு நோக்கியென்க. மெய்ப்பாடு
உவகை. பயன் மகிழ்தல். (அ)

189. புன்னை துண்டா துறைத்தரு நெய்தல்
பொன்படு மணியிற் பொற்பத் தோன்று
மெல்லம் புலம்பன் வந்தென
நல்லவாயின தோழியென் கண்ணே.

எ—து: (177-ம் செய்யுள் விதி). வரைவிடைவைத்
துப்பிரிந்த தலைமகன் வரைவான் வந்துழிக்கண்டு உவகை
யோடுவந்ததோழி, “நின் கண்முலர்ச்சிக்குக் காரணமென்”
என்று வினாவி தலைவிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: புன்னையது துண்ணிய மகரந்த முதிர்ந்து
கிடக்கின்ற நெய்தற் பூவானது பொன்னை யிடையிடையே
பொருந்தப்பெற்ற மணியைப்போல அழகுபெறத் தோன்று
கின்ற மெல்லம் புலம்பன் வந்தானாகத் தோழியே! என் கண்
கள் அழகையுடையவாயின. எ—று.

புன்னை.....தோன்றுமென்றது, நின்குடிப் பிறப்பும்
அழகும் பண்டையிலும் சிறத்தற்குக் காரணமாயிற் றென்று
வரைபொருளோடு வந்தமை கூறியவாறு. மணி - நீலமணி.
மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் தலைவியை யாற்றுவதில்.

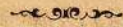
190. தண்ணறு நெய்தற் றனையவிழ் வான் பூ
வெண்ணை லரிநர் மாற்றின ரறுக்கு
மெல்லம் புலம்பன் மன்றவெம்
பல்லித முண்கண் பணிசெய் கோனே.

எ—து: (167-ம் செய்யுளின் காண்க). தோழி செவி
விக்கு அறத்தொடு நின்றது.

இ—ள்: குளிரந்த நறிய நெய்தலது முறுக்குவிட்டு
விசிற்த வெள்ளிய பூவை வெண்ணைல் அரிகின்ற களமர்
விட்டு நெல்லையறுக்கும் மெல்லம்புலம்பன் எமது பல விதழ்
கையுடைய மலர்போலும் மையுண்ட கண்கள் மிகநீரைச் சிந்
தச் செய்தோன் எ—று.

வேண்ணெல்லரிநர் நெய்தற்பு மாற்றினர் அறுக்கும்
புலம்பன் என்றது, தனக்கு அடுத்தது செய்வதன்றிப்
பிறர்க்கு வருத்தஞ் செய்யானெனத் தலைமகன் குணங்கூறிய
வாரும். இது எத்தல். மெய்ப்பாடு பெருமிகம். பயன்
அறத்தொடுகின்றல். (க0)

கூ. நேய்தல் பந்து முற்றிற்று.

உ0. வளைப் பத்து.

191. கடற்கோடு செறிந்த வளைவார் முன்கைக்
கழிப்பூக் தொடர்ந்த விரும்பல் கூந்தற்
கானன் ஞாழற் கவின்பெறு தழையன்
வரையா மதளிரி வரியளென் [ளே.
விறையரு நெஞ்சங் கொண்டொளிர் தோ

எ—து: (173-ம் செய்யுள் விதியாற் கொள்க). நின்
ஞற் காணப்பட்டவன் எவ்விடத்து எத்தன்மையன் என்று
வினாவிய பாங்கற்குத் தலைமகன் இவ்விடத்து இத்தன்மையன்
எனக்கூறியது.

இ—ள்: கடற்கண்ணுள்ள சங்கிலி லாக்கப்பட்ட
நெருங்கிய வளையல்களணிந்த நீண்ட முன்கையும், கழிக்கண்
னுள்ள பூத்தொடர்ந்த கரிய பலவாகிய கூந்தலையும், கானற்
கண்ணுள்ள ஞாழல்களது அழகமைந்த தழையையுமுடையன்;
வரையாமகளிரினும் இனிமையன்; அவன் என்னுடைய
நிறையையுடைய வரிய நெஞ்சைக் கவர்த்துகொண்டு ஓளித்
தவன். எ—று.

கோடு கரையுமாம். கையள்கடந்தவன் தழையன்
என்பதால் தன்மையும், அரியன் என்பதால் இடமும் பெரு
மையுங் கூறினான். மெய்ப்பாடு உவமை. பயன் பாங்கற்
குரைத்தல். (க)

192. கோடுபுலங் கொட்பக் கடலெழுந்து முழங்கப்
பாடிமிழ் பணித்துறை யோடுகல முகைக்குந்
துறைவன் பிரிந்தென நெகிழ்ந்தன
வீங்கின மாதோ தோழியென் வளையே.

எ—து: “பெற்றவழி மலியினும்” (தொல். கள. சூத்.
20) என்பதால், வரைவிடை வைத்துப்பிரிந்த தலைமகன் வந்
துழித் தலைவி முனிந்து கூறுவாள்போலத் தன் மெலிவு நீங்
கினமை தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: சங்குகள் கரைக்கண்ணோதிரியக் கடலெழுந்
தாவாரிக்க ஒலியையுடைய குளிர்ந்ததுறைக்கண் ஒடுகலத்
தைச் செலுத்துந் துறைவன்பிரிய, எனது வளை கழன்றன்;
இக்காலத்து இதுகின், தோழியே! எ—று. மாதோ அசை.

“கோடு புலங்கொட்பக்.....கலமுகைக்கும்” என்றது
நொதுமலர்நீங்க, நஞ்சுற்றத்தார்மகிழ, அவர் கூறும் அய
லார் சிந்தைய அவர்தோர் வந்ததென்பது. மெய்ப்பாடு உவமை.
பயன் தோழிக்குக் குறிப்பானுணர்த்தல். (உ)

193. வலம்புரி யுழுத வார்மண லடைகரை
யிலங்குகதிர் முத்த மிருள்கெட விமைக்குந்
துறைகெழு கொண்டகீ தந்த
வறைபுனல் வால்வளை நல்லவோதாமே.

எ—து: “களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கித்—
காதன் மிகுதி யுளப்படப் பிறவும்” (தொல். கள. சூத். 23)
என்ற பிரிவினாற் கொள்வது. வரையாது வந்தொழுநுந்
தலைமகன் தலைமகட்கு வளை கொண்டுவந்து கொடுத்துழிப்,
‘பண்டைவளை போலாவாய் மெலிந்துழி நீங்கா நலனுடை
யவோ இவை’ எனத்தலைமகன் மெலிவு கூறித் தோழி
வரைவு கடப்பது.

இ—ள்: வலம்புரிச் சங்குகளுழுத நீண்ட மணல்
பொருந்திய அடைகரைக்கண்ணே விளங்குகின்ற ஒளியை
யுடைய முத்துக்கள் அவ்விடத்து இருள்நீங்கப்பிரகாசிக்கின்ற
துறையையுடைய கொண்டகனே! நின்னாற் நாப்பட்ட ஒலிக்

கின்ற நீரிலுள்ள வெள்ளிய சங்க வளைபல்கள் துன்பமின்றி நன்மை செய்வனவோ? கூறுவாய். எ—று.

முத்தமிருள் கெட விமைக்குந் துறைகெழு கொண்க என்றது, இவட்கு வருகின்ற தீங்கைக் கடிதிலீக்கி வரைந்து கொள்ளவேண்டு மென்பதாம். மெய்ப்பாடு அழகைச் சுவை சார்ந்த பெருமிதம். பயன் வரைவு கடாதல். (ஈ)

194. கடற்கோ டறுத்த வரம்போ முவ்வளை
யொண்டொடி மடவாற் கண்டிருங் கொண்க
நன்னுத லின்றுமால் செய்தெனக் [யே
கொண் ணென்று கடுத்தன ளன்னையது நிலை

எ—து: (இதற்கு 189-ம் செய்யுளின் கூறியவாறு கூறுக). பகற்குறிக்கண் வந்து நீங்குந் தலைமகனைத் தோழி எதிர்ப்பட்டு மனைக்கண்ணிகழந்தது கூறிச் செறிப்பறிவுநீஇ வரைவு கடாபது.

இ—ர்: கடற்கண்ணுள்ள சங்கையறுத்து அரத்தா லூடறுக்கப்பட்ட வளையையும் ஒள்ளிய தொடியையுமுடைய மடவரலேக்கான், கொண்கணே! நன்னுதலாளின்றைக்கு மயக்கினாக, அதனைக்கண்டு தாய் அவளதுநிலை இவ்விதம் இக்காலத்து ஒன்றாயிருக்கிறதென்று ஐயமுற்றாள். எ—று.

தொடி - வளைகழலாதிருத்தற்கு முன்கையிலணிவது. கொன் காலத்தின் வந்தது. மடவரல் நன்னுதல் மால் செய் தெனக்கடுத்தனளென்க. இனி யிவ்வொழுக்க மின்று போலு மென்பது கருத்து. மெய்ப்பாடு அச்சத்தைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் வரைவு கடாதல். (ச)

195. வளைபடு முத்தம் பரதவர் பகரும்
கடல் கெழு கொண்கன் காதன் மடமகள்
கெடலருந் துயர நல்கிப்
படலின் பாயல் வவ்வியோளே.

எ—து: (இதற்கு 94-ம் செய்யுளினுரைத்தாங்கு). வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்ததலைமகள் தனித் துறைய ஆற்றுவாய்ச் சொல்லியது.

இ—ர்: சங்கினிடத் துண்டாகு முத்தைப் பரதவர் விற்கின்ற கடல்கெழு கொண்கனது விருப்பத்தையுடைய மடமகள் எனக்கு எக்காலத்துங் கெடுதற்கரிய துயரத்தைத் தந்து படுக்கையிடத்துள்ள துயிலைக் கவர்தாள். எ—று.

பகர்தல் - “விங்குநீர்நிலம் பகர்பவர்” என்பதிற்போல. வளைபடுமுத்தம் பரதவர் பகரும் கடல்கெழு கொண்கன் என்றது, அவர்கள் தாராதரால்லர்; யாம் அவர்களுக்கு வேண்டுவன கொடுத்துக் கொள்ளமாட்டாது வருந்துகின்றே மென்றவாறு. கொண்கன்மகள் தந்து கவர்தாளென்றது, முகம் பாராயாக் கருமங் கண்ணுயினார் ஒன்றைக் கொடுத்து ஒன்றை வாங்குதல் இயல்பென அவனியற்கை கூறியது. கடல்-கடற்கரை. பாயல் ஆகுபெயர். மெய்ப்பாடு அழகை; பயன் ஆற்றாதல். (ரு)

196. கோடி ரெல்வளைக் கொழும்பல் கூந்த
லாய்தொடி மடவரல் வேண்டியாயிற்
றெண்கழிச் சேயிருப் படுஉந்
தண்கடற் சேர்ப்ப வரைந்தனை கொண்மோ.

எ—து: “உலகொழித்துரைப்பினும்” (தொல். கள. சூத். 23) என்பதால், குறை மறுக்கப்பட்ட தலைமகன் பின் னுங் குறைவேண்டியவழித் தோழி சொல்லியது.

இ—ர்: சங்கையரிந்து எடுக்கப்பட்டு விளங்குகின்ற வளையும் கொழுவிய பலவாகிய கூந்தலும் ஆராய்ந்தனியப் பட்டதொடியுமுடைய தலைவியை விரும்புகியாயின்தெள்ளிய கழியிடத்துச் செவ்விய இறவுமின்படுக்கின்ற குளிர்த் கடற் சேர்ப்பனே! அவளை வரைந்து கொள்வாயாக. எ—று.

கழிச்சேயிருப்படுஞ் சேர்ப்பவென்றது, நினைத்தவை தடையின்றி அகப்படுத்திக் கொள்ளுந்துறைவ என்றவாறு. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரைவு. (க)

197. இலங்குவளை தெளிர்ப்ப வலவ ஓட்டி
முகம்புதை கதுப்பின ளிறைஞ்சிநின் றோளே

புலம்புகொண் மாலை மறைய
நலங்கேழாக நல்குவ னெனக்கே.

எ—து: “கூடுதலுறுதல்” (தொல். கள. சூத். 11) என்பதனால், தலைமகன் இடந்தலைப்பாட்டின்கண் தலைவியது நிலைமைகண்டு கூறுநின்றல்.

இ—ள்: விளங்குகின்ற வளைடல்கள் ஒலிக்க நண்டையலைத்து முகமறைகின்ற கூந்தலையுடையளாய்த் தாழ்ந்து நிற்கின்றவள் துயரத்தைத்தருகின்ற அந்திப் பொழுதுபட இன்பத்தையுடைய மார்பை எனக்குத் தருவாள். எ—று.

ஏகாரம் முன்னையது தேற்றம், பின்னையது ஈற்றகை. ‘கதுப்பின ளாயத்து நின்றோனே’ என்றும் பாடம். (எ)

198. வளையயாரி முன்கை வாலெயிற் றமர்நகை
யினைய ராடுந் தனையவிழ் கானற்
குறுந்துறை வினவி நின்ற
நெடுந்தோ ளண்ணற் கண்டிகும் யாமே.

எ—து: “குறைந்தவட் படரினும்” (தொல். கள. சூத். 23) என்பதால், தலைவன் இரந்து பின்னிற்றமை தோழி தலைவிக்குக் கூறியது.

இ—ள்: வளையை யணிந்த முன்கையையும் வெள்ளிய பற்களையும் மாண்ட சிரிப்பையுமுடைய இளம் பெண்கள் வினையாடுகின்ற முறுக்கவிழ்ந்த மலர்களையுடைய கானலையுடைய குறுந்துறைக் கண்ணை வண்டல் செய்து விளையாடா நின்றோமாக, அந்நோத்து வந்து நும் வண்டல் மனைக்கு யாம் விருந்தென்று சொல்லி நின்ற நெடிய தோளையுடைய தலைவனை யான் கண்டேன். எ—று.

விருந்தென வினவி யென்றும் பாடம். குறுந்துறையை வினவி நின்ற என்றுரைப்பினும் அரையும். துறையை வினவுதலாவது அவன் சென்ற விடத்தைச் சொல்லுக, என் வருத்தத்தை அவட்குச் சொல்லுக, என்பது போல்வன. “ஞாயிறு திங்கள்” என்னுஞ் (செய்யுளியல், 201-ம்) சூத் திர விதிப்படி இவ்வாறு கூறப்பட்டது. யார்என்பது ஒரு

மையைபுணர்த்தும் பன்மைச்சொல். துறைக்கண் வினவி நின்றல் “வண்டலுற்றோ மெங்கண் வந்தொருதோன்றல் வரிவளையி-ருண்டலுற்றே மென்று நின்றதொர் போழ்து”¹ என்பதனுமறிக. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் குறை நயப்பித்தல். இதனைப் பாத்தையர் மனைக்கட் பன்னாட்டங்கிப் பின்பு ஆற்றாமையே வாயிலாக வந்த தலைமகனை எதிர்ப்பட்ட தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியதுஎன்பர் இந்நாலுரையாசிரியர். (அ)

199. கானலம் பெருந்துறைக் கவிதிரை தினைக்கும்
வானுயர் நெடுமண லேறி யானது
காண்கம் வம்மோ தோழி
செறிவளை நெகிழ்த்தோ நெறிகட னுடே.

எ—து: “நற்றமும் தோற்றமும்” என்ற (தொ. களவியல். 23-ம்) சூத்திரத்து வகை பென்றதனால், தலைமகன் ஒருவழித்தனந்துழி ஆற்றாநாகிய தலைமகனை ஆற்று விக்குந்தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: கானல் பொருந்திய பெரிய துறையிடத்து ஒலிக்கின்ற திரை இடைவிடாது அடிக்கின்ற ஆகாயமளவுக்கு உயர்ந்து நீண்ட மணற்குன்றிலேறி, தோழியே! நினது இறுகச் செறிந்த வளையலை நெகிழ்ச் செய்தவனது திரையை எறி கின்ற கடல் பொருந்திய நாட்டை அமையாது காண்போம், வருவாயாக. எ—று. மெய்ப்பாடு இளிவரைச்சார்ந்த பெருமிதம். பயன் ஆற்றுவித்தல். (க)

200. இலங்குவீங் கெல்வளை யாய்துதல் கவினப்
பொலந்தேர்க் கொண்கண் வந்தன வினியே
விலங்கரி நெடுங்கண் னெகிழ்மதி
நலங்கவர் பசலையை நகுத நாமே.

எ—து: “போக்கற் கண்ணும்” என்பதால், உடன் போக்குத் துணிந்தவழி அதற்கு இரவிற்கண் தலைமகன்

¹ திருக்கே வை. செய், 290.

வந்த தறிந்ததோழி தலைமகளைப் பாயலுணர்த்திச் சொல்லியது.

இ—ள்: விளங்குகின்ற இறுகிய ஒளியையுடைய வளையையுடையாய்! அழகு அழிந்த துதல் அழகுபெறப் பொன்னுலாகிய தேரையுடைய கொண்கன் வந்தான்; இப் பொழுதே குறுக்கிட்ட ரேகையை யுடைய கண் விழிப்பாயாக, அழகைக் கவர்ந்த பச்சிலையை யாமிகழந்து சிரிப்போமாக. எ—று.

பொலந்தேர்க் கொண்கன் என்றமையால் உடன்போக்குக் கூறியவாறு. கொண்கனும் என்றும் பாடம். அதில் உம்மை சிறப்பு. 'நெடுங்கண் ணனந்தநீர் மதி' என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு உவமை. பயன் உடன்போக்குணர்த்தல். (க0)

உ0. விளம்பித்து முற்றிற்று.

—o—o—o—

நெய்தன் முற்றிற்று.

—o—o—o—

அம்முலவனார்.

—o—o—o—

௩. குறிஞ்சி.

உக. அன்னாய் வாழிப் பத்து.

201. அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யென்னை தானு மலைந்தா நெமக்குந் தழையாயினா பொன்வீ மணியரும் பின்னவே யென்ன மரங்கொ லவார்சார லவ்வே.

குறிஞ்சியாவது குறிஞ்சித்திணை. உரிப்பொருளாற் பெற்ற பெயர். அது முதல் கருவுரிபாகிய மூன்று பொருளினாலும் அறியவேண்டும். முதற்பொருளாவது நிலமும் பொழுதுமென இருவகை. நிலம் மலையும் மலைசார்ந்த விடமும். பொழுது பெரும்பொழுது சிறுபொழுதென இருவகை. பெரும் பொழுது கூதிர; சிறுபொழுது யாமமும் முன்பனியும். கருப்பொருள்: உணவு - ஐவன நெல்லும் திணையும் மூங்கிலரிசியும். மா - புலியும், யானையும், பன்றியும், காடியுர். மரம் அகிலும் ஆரமும் தேக்கும் திமிசும் வேங்கையும். புள் - கிளிபும் மயிலும். பறை - முருகியம் தொண்டகம். தொழில்-தேன் அழித்தலும் கிழங்குகழ்தலும். திணைவிளைத்தலும் களிகடித்தலும். யாழ் - குறிஞ்சியாழ். பூ - காந்தளும் வேங்கையும் சுனைக்குவளையும். நீர் - அருவியும் சுனையும். ஊர் - சிறுகுடியும் குறிஞ்சியும். வாழ்வார் - குறவர், எயினர் குறத்தி எயிற்றி வெற்பன்சிலம்பன்சொடிச்சி. உரிப்பொருளாவது புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும். புணர்தலாவது ஒத்த தன்மையையுடைய தலைவனும் தலைவியும் கொடுப்பாரும்டுப்பாரும்இந்த தனித்தோரிடத்தில் தாமே கூடுங் கூட்டம். அது களவு. ஒத்தலாவது பிறப்பும் ஒழுக்கமும் ஆண்மையும் பிராயமும் உருவும் அன்பும் அருளும் நிறையும் அறிவும் செல்வமும் என்பன. பெண்மிகற் குற்றமாமென்பது. "ஒன்றே வேறே யென்றருபால்வயின்-ஒன்றியுயர்ந்த பாலதானையி - ஒத்த கிழவனுங் கிழத்தியுங்

காண்ப - மிக்கோனாயினுங் கடிவரைவின்றே”¹ என்பதோத் தாகலின். யாண்டொத்தலாவது பன்னிரண்டும் பதினாறும் பெண்மையும் ஆண்மையும் பிறக்கும் பருவமெனக் கூறலின்.

களவென்பது,

“களவெனப்படுவது யாதெனவினவின்
வளேகெழு முன்கை வளங்கெழு கூந்தன்
முனையெயிற்றமர்க்கை மடநல் லோனொடு
தளையவிழ் தண்டார்க் காம னன்னேன்
வினையாட்டிடமென வேறு மலைச் சாரன்
மானினங் குருவியொடு கடிந்து வினையாடு
மாயமும் தோழியு மருவின் கறியா
மாயப் புணர்ச்சி என்மனார் புலவர்.”

“களவெனப்படுவ-தந்தனர் அருமறை மன்றலெட்டினுள்
கந்தருவ வழக்கமென்மனார் புலவர்.”²

கந்தருவவழக்கமாவது கந்தருவ சூமாரும் கன்னி யரும் தம்முள் எதிர்ப்பட்டுக் கண்டு இயைவதுபோல தலை வனும் தலைவியும் எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது.

“அதிர்ப்பில்பைம் பூனாரு மாடவருந் தம்முள்
எதிர்ப்பட்டுக் கண்டியைத லென்ப—கதிர்ப்பொன்யாழ்
முந்திருவர் கண்ட முனிவறு தண்காட்சிக்
கந்தருவர் கண்ட கலப்பு” என இவற்றா

னுணர்க. அது இயற்கைப்புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் பாங்கற்கூட்டமும் பாங்கியற்கூட்டமுமாம். தோழியிற் கூட்டத்தின் பகற்குறி யிவருக்குறி நிகழாநிற்க வரைவுமுடுக் கப்படும் உடன்போக்கியும் வரையப்படும். வரைவுமுடுக்கப் படுங்காலத்து நொதுமலர் வரையக்கருதிய வழியும் தலைவி வேறுபாடுகண்டு செவிலி அறிவரைக்காய் அவர்களம்புக்க விடத்தும் அவள் வினாவியவிடத்தும் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பாள். செவிலி நற்றாய்க்கும் அவன் தந்தை தன்னையர்க்கும் அறத்தொடு நிற்பாள். அறத்தொடு நின்ற லாவது களவு வெளிப்படுத்தல். வெளிப்படுக்குங்கால்

¹தொல். கள. சூத். 2.

²இறையனாக. சூத். 1.

இருவர்தன்மையுங்குற்றமின்றி யிவ்வாற்றந்தென வெளிப் படையினாயினும் குறிப்பினாயினும் கூறுதல்.

இத்தலைச் செய்யுள், “உயிர்செல, வேற்றுவரைவு வரி னது மாற்றுதற் கண்ணும்” (தொல். கள. சூத். 2) என்ப தால், இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் பாங்கற் கூட்டமும் நிகழ்ந்து வருங்காலத்து நொதுமலர்வரையக் கருதியவழி, பிறந்தகுடிக்குஞ் சிறந்த ஒழுக்கத்திற்குந் தீங் குவருமென்றஞ்சித் தலைவி தோழிக்குச் செவிலி கேட்கு மாற்றால் அறத்தொடு நின்றது.

இ—ள்: வேண்டுகின்றேன், அன்னையே! எந்தலைவன் தானுமலைந்தான், தருதற்கு எமக்குந் தழையாயின; அது பொன்னாகிய மலரும் மணியாகிய அரும்புமுடையன, தலை வரது சாரலிடத்தன, அஃதென்ன மாமோ? எ—று.

முன்னொருஞான்று தலைவன் தழை தந்தானெனவும் அவன் அக்காலந்தொடங்கி எனக்கு உரிமையுடையனதலின் அதற்கடுத்தது செய்வாய் எனக் குறிப்பினார் கூறியவாறு. ஐயீறு ஆயிராயிற்று. அன்னாய்வாழி - முன்னிலையசை. மெய்ப்பாடு அச்சம். பயன் மறைபுலப்படுத்தல். (க)

202. அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நம்முர்ப்
பார்ப்பனக் குறுமகப் போலத் தாமுங்
குடுமித் தலைய மன்ற
நெடுமலை நாட னூர்ந்த மாவே.

எ—று: “ஆங்கதன் றன்மையின் வன்புறையுளப்பட” (தொல். கள. சூத். 23) என்பதால், தலைமகன் வரைதல்வேண் டித் தானே வருகின்றமை கண்ட தோழி உவந்தவுள்ளத்தா ளாய்த் தலைமகட்குக் காட்டிச் சொல்லியது.

இ—ள்: பிரார்த்திக்கின்றேன், அன்னையே! நம்முரின் கண்வாமும் பார்ப்பனச் சிறுரைப்போல நீண்டமலைநாட னூரப்படும் மா தாமும் குடுமியையுடைய தலையன; நீயுங் காண்பாயாக. எ—று.

உம்மை இறந்தது சழிஇயது. நிழ்காலத்தை இறந்த காலமாகக் கூற்றார் வரவு தவறின்மையின். நெடுமலை நாட னூர்ந்தமாதாமும் குடுமித்தலையவென்றது, சேணிடைத் தோன்றித் தன்னை விளக்குமாறு தானும் புகழுடையன் அவ னூர்ந்தமாவும் கலியாணக்கோலத்தை யுடைத்து என்றபடி. குடுமி—சாமரை. “பரிபுடைநன்மான் பொங்குளையன்ன” எனவும் “சாமரைவெம்பரிமான்” எனவுங் கூறலின்; சாமரை குடுமிபோறலின். மெய்ப்பாடு. உவகை. பயன் ஆற்றுவித் தல்.

(௨)

203. அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைத்
தேன்மயங்கு பாலினு மினிய வவர்நாட்
டுவிலைக் கூவற் கீழ்
மானுண் டெஞ்சிய கலிழி நீரோ.

எ—து. “எஞ்சியோர்க்கு மெஞ்சுதலிலவே” (தொ. அகத்தி. சூத். 42) என்பதால், உடன்போய் மீண்ட தலைம கள், “நீ சென்றநாட்டுநீர் இனியவல்ல, நீ யெங்ஙனம் துகர்ந் தாய்?” எனக்கேட்ட தோழிக்குக் கூறியது.

இ—ள். அன்னை! யான் சொல்வதை விரும்புவாயாக; நம் தலைவரது நாட்டிலுள்ள தழைமுடிய கிணற்றிலுள்ள மான் குடித்து எஞ்சிய கலங்கல் நீர் நம்படப்பைக்கண்ணுள்ள தேன் கலக்கப்பட்ட பாலினுங்காட்டி யினிமையை யுடை யன். எ—று.

படப்பை-தோட்டம். கலிழி-கான்யாறு; கிணற்றுநீரு மாற்றுநீரு மென்றுமாம். மெய்ப்பாடு அது. பயன் தெரி வித்தல்.

(௩)

204. அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யஃதெவன்கொல்
வரையா மகளிரி னிரையுடன் குழிஇப்
பெயர்வுழிப் பெயர்வுழித் தவிராது நோக்கி
நல்ல ணல்ல னென்ப
தீயேன் றில்ல மலைகிழ வோர்க்கே.

எ—து. “மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிறைத்தவழித் தோ ழிக்கு—நினைத்தல் சான்றவருமறையுயிர்த்தலும்” (தொல். கா. சூத். 20.) என்பதால், வரையாது வந்தொழுநூற் தலை மகன் சிறைப்புறத் தானாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லி யது.

இ—ள். தோழியே! யான் சொல்லுவதைக் கேட் பாயாக; அஃது யாதுகொல்லோ? வரையாமகளிர் நிரையா கக்கூடிப் போகும்போதெல்லாந் தவிர்தலின்றி நோக்கி நல் லன் நல்லன் என்று சொல்வார்கள்; கொடியேனுமினேன் இப்போது மலைநாடற்கு. எ—று.

சுனையாடிச் செல்லும் வரையாமகளிர் பொழிலிடத்துக் குறிக்கணின்று தலைவன் வரவைப் பார்த்திருந்த என்னைப் பார்த்துத் தலைவற்கு நல்லன் என்றார்; இன்று அவ்வாறின்றி யிருக்கின்றேனென மனைப்பட்டுக் கலங்கிக் கூறியவாறு. அடுக்கு கலக்கத்தின்கண் வந்தது. தில்ல - காலத்தின் கண் ணது. இன்-அசை. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன்-வரைதல்.

205. அன்னாய் வாழிவேண் டன்னையென் றேழி
நனிநா னுடைய னரினனு மஞ்ச
மொலிவென் ளருவி யோங்கு மலைநாடன்
மலர்ந்த மார்பிற் பாயற்
றுஞ்சிய வெய்ய னோகோ யானே.

எ—து. (இதற்கு 107-ம் செய்யுளுக் குரைத்த துரைக்க.) நொதுமலர் வரைவு வேண்டி விடுத்துழித் தலை மகட்கு உளதாகிய வருத்தநோக்கி இவன் இவ்வாறுதற்குக் காரணமென்னை என்று வினவிய செவிலிக்குத் தோழி அறத் தொடு நின்றது.

இ—ள். பிரார்த்திக்கிறேன், அன்னையே! எனது தோழி மிக நாணமுடையள், நின்கு மஞ்சவாள், ஒலியாரிற் கும் வெள்ளிய அருவிபொருந்திய உயர்ச்சியுடைய மலைநாட் னது மார்பாகிய பாயற்கண் துஞ்சுகின்ற விருப்பினை யுடை யன், ஆனதுபற்றி வருந்துகின்றேன் எ—று. மெய்ப்பாடு பெருமிகம். பயன் அறத்தொடு நின்றல்

(௫)

206. அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யுவக்காண்
மாரிக் குன்றத்துக் காப்பா ளன்னன்
றாவலி னனைந்த தொடலை யொள்வாட்
பாசி சூழ்ந்த பசங்கழற்
றண்பலி வைகிய வரிக்கச் சினையே.

எ—து: “புணர்ச்சி வேண்டினுப்” (தொல். கள. சூத். 23) என்பதால், தலைமகன் வந்து இவ்வுக்குறிக்கண் ணின்றமை அறிந்த கோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ர்: வேண்டு, அன்னையே! உவ்விடத்தில் காண் பாயாக; மாரிக்காலத்து மலைமீடத்தைக் காப்பாண்போல மழையின் நனையப்பட்ட தூங்கவிட்டவாளுந் பாசி சூழப் பெற்றபடிய கழலும் மிகக் குளிர் தங்கும் பல புள்ளிகளை யுடைய கச்சையு மணிந்தவனுய் நிற்கின்றான் எ—று.

கச்சு உடை விசேடம். காப்பான் காவற்றொழிலை யுடைய ஆள். தலைவன் சூறியிடத்து நிற்கின்றமை கூறிய வாறு. கண்டார் அயிராவண்ணம் இவ்விதம் வந்தான். செவிலிமுதலியோர் துயில் உணரவும் இவ்விதங் கூறினான். மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரவுணர்த்தல். (க)

207. அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நன்று
முணங்கல கொல்லோநின் றினையே யுவக்கா
ணினம்பொதி வழக்கிற் றேன்று
மறைதலை வைத்தவர் மணிநெடுங் குன்றே.

எ—து: “என்புநெகப் பிரித்தோள் வழிச்சென்று கடைஇ—யன்பு தலையடுத்த வன்புறைக் கண்ணும்” (கள. சூத். 23) என்பதால், மழையின்மையால் தினை உணங்கும், வினையமாட்டா, புனங் காப்பச் சென்று அவரை எதிர்ப்பட ளாம் என்று எண்ணியிருந்த இது கூடாதாயிற்று என வெறுத்திருந்த தலைமகட்குத் கோழி சொல்லியது.

இ—ர்: வேண்டுகின்றேன், அன்னையே! உவ் விடத்தே காண்பாயாக, பெரிதும் உணங்கல கொல்லோ நினது தினை; நிணத்தைப் பொதிந்த வழக்குப்போலத்

தோன்றுகிற்கும் மேகங்களைத் தன்றலைக்கண் வைத்திருக் கின்ற கரிய நெடிய அவரது மலை எ—று. ஓகாரம் எதிர் மறை. ஏகாரம் தேற்றம். மெய்ப்பாடு இனி வரல். பயன் தலைமகனை ஆற்றுகித்தல். உணங்கல் - உலர்தல் (எ)

208. அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை கானவர்
கிழங்ககழ் நெடுங்குழி மல்க வேங்கைப்
பொன்மலி புதுவீத் தாஅ மவர்காட்டு
மணிநிற மால்வரை மறைதொழிவ
ளறைமலர் நெடுங்க ணுர்த்தன பணியே.

எ—து: “நாற்றமுத் தோற்றமு” மென்னும் (தொல். களவி. 23-ம்) சூத்திரத்து பிற என்றதினால் கொள்வது. செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றதோழி அவளால் வரவு மாட் சிமைப்பட்டபின்பு, ‘இவளின்வாறுபட்ட வருத்தமெல்லாம் நின்னிற்றிந்தது’ என்பது குறிப்பினுற்றோன்ற அவட்குச் சொல்லியது.

இ—ர்: விரும்பிக்கேட்க, அன்னையே! வேட்டுவர் வள்ளிக்கிழங்கு கிண்டி யெடுக்கப்பட்ட நீண்ட குழிநிறைய வேங்கைபது பொன்னிறம்போன்ற நிறத்தையுடைய மலிந்த புதுப் பூக்கள் பரக்கும் தலைவரது நாட்டிலுள்ள நீலமணி போன்ற நிறத்தையுடைய பெரிய மலை தன்கண்களுக்குத் தோற்றது மறையுத்தோறும் சனைக்கண்ணுள்ள நீலமலர் போலும் நெடிய கண்கள் நீர் நிறையப்பெற்றன. எ—று.

கிழங்கு அகற் குழிநிறைய வேங்கைமலர் பரக்குமென் றது, கொள்வார்க்குப் பயன்பட்டுத் தமக்கு வந்தகுறையைத் தம்புகழ் நிறைக்கும் பெருமையை யுடையார் என்பது. அறை - ஆகுபெயர். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ் வித்தல். (அ)

209. அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நீமற்
றியானவர் மறுத்தல் வேண்டுதி யாயிற்
கொண்ட லவரைப் பூவி னன்ன

வெண்டலை மாமழை சூடித்

தோன்றலா னுதவர் மணிநெடுங் குன்றே.

எ—து: “வரைவிடை வைத்தகாலத்து வருந்தினு”¹ மென்பதால், வரைவிடைவைத்துப் பிரிவின்கண் அவனை நினைவு விடாது ஆற்றாளாகிய வழி, ‘சிறிது மறந்து ஆற்று தல் வேண்டும்’ என்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: கேட்பாயாச, தோழியே! நீயென்னை அவரை நினையாது மறக்கவேண்டுமென்பேல், கீழ்காற்றோடு கூடிய கரியமேகத்தைத் தரித்துத் தோன்றுதல் அமைமயாது, அவரைப்பூப்போலும் வெண்ணிறம் பொருந்திய முடி பொருந்திய மணிபோலும் நீண்டமலை. எ—று.

வெண்டலை மாமழை சூடித் தோன்றலானது என்றது, மழை பெய்தற்குக் கால்வீழ்ந்த இருட்சியால் மறையப் பெறுது விளங்குதலை நோக்கி எனக்கொள்க. மற்று, “மற்றறிவா நல்வீணையா மிளையம்”² என்றற்போல. மணி - நீல மணி. பின்பனிக்காலம் வந்தமை காண்க. மெய்ப்பாடு அழகையைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் ஆற்றுதல். (க)

210. அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பைப் புலவுச்சேர் துறுக லேறி யவர்நாட்டுப் பூக்கெழு குன்ற நோக்கி நின்று மணிபுரை வயங்கிழை நிலைபெறத் தணிதற்கு முரித்தவ னுற்ற நோயே.

எ—து: (208-ம் செய்யுளிற் காண்க) காப்பு மிகுதிக்கண் தலை மகள் மெலிவுகண்டு தெய்வத்தானாயிற்றென்று வெற்பெடுப்புழித் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது.

இ—ள்: இதனைக் கேட்க, அன்னையே! நமது கொல்லைக் கண்ணுள்ள புலால் நாற்றம் பொருந்திய கற்கள் நெருங்கிய மலைமேல் ஏறிநின்று தலைவரது நாட்டின்கண்ணதாய

¹ தொல். கள. சூத். 21.

² நாலடியார், செய், 19.

பொலியைபுடைய மலையைப்பார்த்து நின்று நீலமணி போலும் விளங்குகின்ற ஆபரணத்தை புடையவளாய் நின் மகள் பழைய நிலையடைய அவள் அடைந்தநோய் தணிதற் குரித்தாகும். எ—று.

வயங்கிழை அன்மொழித் தொகை. அவள் சுட்டு. புலவுச்சேர்துறுகல் என்றது யாவும் தெய்வத்தினுணியின் வென்று மறிமுதலாயின கொன்று புலவுநாறும் நம்குன்றென்பதாம். மெய்ப்பாடு அச்சத்தைச் சார்ந்த பெரு மிதம். பயன் வெறிவிலக்கி அறத்தொடு திற்றல். (க0)

௨௧. அன்னாய்வாழிப்பத்து முற்றிற்று.

௨௨. அன்னாய்ப்பத்து.

211. நெய்யொடு மயக்கிய வழுந்துதாற் றன்ன வடலையஞ் சிலம்பின் றலையது செயலையம் பசைத்தழை வாடு மன்னாய்

எ—து: “மறைத்தவ ளருகத்-தன்னொடு மவளொடு முதன்முன் றனைஇப்-பின்னிலை நிகழும் பல்வேறு மருங்கினும்” (தொல். கள. சூத். 23) என்பதால், தலைமகள் ஆற்றுகைகண்டு கையுறை யேற்ற தோழி தலைமகள் தழையேற்க வேண்டிக் கூறியது.

இ—ள்: நெய்யொடு கலக்கப்பட்ட வழுந்தைத் திரித்தாற் போன்ற வடலைக்கொடிகள் பொருந்திய அம்மலைமே லுள்ளது ஆன அசோகினது மாறுபட்ட தழையானது வாடும், அன்னையே! எ—று.

உழுந்து தூற்றன்ன என்பதற்கு இப்பொருளாதல் “மணிதூற்றனைய வவம்பால்” என்பதாலுணரப்படும். செயுமைவாய்ந்த மலைக்கண்ணுள்ள இலை வாடும் என்றது, தலைவனார் நாப்பட்ட வித்தழை வாடத் தகாதெனக் கூறி ஏப்பித்தது. பசைத்தழை-பகையைத் தருந்தழை. “ஏறும்

பழிதழை யேற்பின்மற் றேலா விடிந் டடன்மா - வேறு மவன்”¹ என்பதானுணரப் படும். பகைத்தழை - காரணத் தைக்காரியமாகக் கூறியது. மெய்ப்பாடு பெரு திதம். பயன் தழை யேற்பித்தல். (4)

212. சார்த மரத்த பூழி லெழுபுகை
கூட்டுவிரை கமழு நாட
னறவற் கெவனோ நாமகல் வன்னாய்.

எ—து: “அவன் வரைவுமறுப்பினும்” (தொ. கள. சூத். 23) என்பதால், வரை வெதிர்கொள்ளார்தமர் அவண் மறுத்தவழித்தோழி சேவிவிக்கு அரத்தொடு நின்றது.

இ—ள்: சந்தனமரத்தின் இடைநிலத்து உளவாகிய அகில் சுடுகின்ற புகை சந்தனநாற்றத்தோடும் கலந்து நன் மணம் வீசுகின்ற நாடனாகிய வறத்தைபுடையார்க்கு அன் னையே! நாமகல்கின்றது எவ்வகையானோ? எ—று.

நான்காவது ‘அதற்குடம்படுதற்’ கண்ணது. ஓகாரம் - வினா.

சந்தனமரத்தின் இடைநிலத்துள வாகிய அகில் சுடுபுகை அச்சந்தனப் புகை நாற்றத்தோடு கமழுநாடனென்றது தனக்கு வந்த வருத்தம்பாராது தனக்குத் துணையாயினார் நலத்தொடுங்கடி எல்லார்க்கும்பயன்படவொழுகும் ஒழுக் கத்தையுடையா னென்பதாம். வினையாவது “கோட்டர் தருக்கத்தகரம் அகிலா - மோட்டியவைவந்தும் விரை”

சார்தமரத்த பூழிலெழுபுகை கூட்டுவிரைகமழு நாட னென்றது, அயலார் கூறுகின்ற அலரும் அவன் வரை வொடுவந்தமையும்பொருத்தமுடைத்துஎன்பதுமாம். நாடன றவன் என்றது முன்னுளின் நமக்கு வந்த ஏதத்தை நீக்கினு னென்பது. அவற்கு அகல்வு எவனோவென்பது, ஒரு நன்றி செய்தாரை எழுபிறப்பினும் மறவார், மறக்கின் நன் மையோடுமுயலில்லை யென்பதனை யுட்கொண்டு எதிர்மறை

திருக்கீகாவை, செய். 113.

முரத்தால் கூறினான் என்பது. மெய்ப்பாடு அச்சத்தைச் சார்த பெருமிதம். பயன் அறத்தொடுகின்றல். (2)

213. நறுவடி மாஅத்து மூக்கிறு புதிர்ந்த
வீர்ந்தண் பெருவடுப் பாலையிற் குறவ
ருறைவீ ழாலியிற் ரெகுக்குஞ் சாரன்
மீமிசை நன்னாட் டவர்வரின்
யானுயிர் வாழ்தல் கூடு மன்னாய்.

எ—து: “வரைவு தலைவரினும்” (தொ. கள. சூத். 20) என்பதால், வரைவொடு வருதலைத் துணிந்தா னென்பது தோழி கூறக்கூட்ட தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: நறிய வடுக்கள் பொருந்திய மானினது மூக் கிற்று வீழ்ந்த ஈர்தலைச் செய்யும் தண்ணிய பெரிய வடுக்களை, பாலைநிலத்தில் வாழும் குறவர்கள் மிகுத்த விழுகின்ற ஆலாங் கட்டியைப் போலக் குவிக்கும் பக்கமலையின் மேலுள்ள நல்ல நாட்டையுடையார் வரப்பெற்றால் யானுயிர் வாழப் பெற்று இருத்தல் கூடும், தோழியே! எ—று.

வடுத் தொகுக்கும் எனவியையும். மானினது மூக்கிற்று வீழ்ந்த வடுக்களை ஆலிபோலத் தொகுக்கும் நாட்டையுடையார் என்றது, விரும்புவன வற்றிற்குத் தாமாக முயலாது பெற்றுழிப் பேணுநியல் புடையார் என்றவாறு. மெய்ப் பாடு உவகை. பயன் ஆற்றுதல். (க.)

214. சாரற் பலவின் கொழுந்துணர் நறும்பழ
மருங்கல் விடரனை வீழ்ந்தென வெற்பிற்
பெருந்தே னிறுஅல் கீறு நாடன்
பேரமர் மழைக்கண் கலிழத்தன்
சீருடை நன்னாட்டுச் செல்லு மன்னாய்.

எ—று: “வேண்டாப் பிரிவினும்” (தொல். கள. சூத். 23) என்பதால், தலைமகள் ‘ஒருவழித் தணப்பல்’ என்று கூறியவதனை அவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகட்குத் தோழி கூறியது.

இ—ள்: சாரலின் கண்ணுள்ள பலாவினது கொழு விய கொத்தாகிய நறிய பழம் கரிய பாறையது விடாளைக் கண்ணே விழ்ந்து மலையினுள்ள பெரிய தேனடையைக் களிக்கின்ற வெற்பன், அன்னையே! பெரிய பொருந்திய கரிய கண் நீர் சிந்தச் சீர்மைபொருந்திய தனது நல்லநாட்டிற்குச் செல்லுவான். எ—று.

சாரற்பலவின்.....கிறுநாடன் என்றது, தன்னாற் பெற்ற நலம் எங்கள் இயற்கை நலத்தையுஞ் சிதைக்கின்ற தென்பதாம். இரும் - கரிய என்பது “விரிகாஞ்சித் தாடாடி இருங்குயில் விளிப்பவும்”¹ என்னுங் கலிச்செய்யுளுரையா னுணர்க. கிறுநாடன் - நிலம் பூத்தமரம் என்பதுபோல நின்றது; களித்தற்குக்காரணமான நாடன் என்றபடி. மெய்ப்பாடு அச்சத்தைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் தலை மகட்குப் பிரிவுணர்த்தல், தலைமகன் வரைவானாவது. (அ)

215. கட்டளை யன்ன மணிநிறத் தும்பி
யிட்டிய குயின்ற துறைவயிற் செலீஇயர்
தட்டைத் தண்ணுமைப் பின்ன ரியவர்
தீங்குழ லாம்பலி னினிய விமிரும்
புதன்மலர் மாலையும் பிரிவோ
ரதனினுங் கொடிய செய்குவ ரன்னாய்.

எ—து: “மறைந்தவற் காண்டல்”² என்னுஞ் சூத்திரத் து “அன்னவுமுளவே” என்பதால், இரவுக்குறியந்த தலை மகன் பகற்குறிக்கண் வந்து நீங்குந்தலைமகன் சிறைப்புறத்தா னாகத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: பொன்னுரைக்குங் கல்லுப்போலுங் கரிய நிறத்தையுடைய வண்டு சிறிய அழகு செய்யப்பட்ட துறைக் கண்ணே சென்று தட்டையாகிய வாச்சியத்தின் பின்பு வாச் சியகாரது இனிய வேயங்குழலிடத்து எழும் ஆம்பற்பண் ணினுமினியவாய் ஒலிக்கும் புதல்கள் மலர்கின்ற மாலேக்காலத்

¹ பாலைக்கல், செய். 23. ² தொல். கள, சூத். 20.

தினும் பிரிகின்றவர் மாலேக்காலத்தினுங் கொடியவற்றைச் செய்குவர், தோழியே! எ—று.

கட்டளை “பெருமைக்கு மேனைச்சிறுமைக்குத் தத்தங் - கருமமே கட்டளைக்கல்”¹ என்றாற்போல. இட்டிய - சிறிய; “ஆகாறளவிட்டிதாயினும்”² என்புழிப்போல. தீங்குழல் - வேயங்குழல். அதன் திறமெல்லாம் சிலப்பதிகாரத்து அரங் கேற்றுகாதை 26-ம் அடி “யாழுங்குழலு” மென்பதில் குழலு மென்பதற்குக் கூறிய உரையிற்காண்க. செலீஇயர் - சென்று.

ஆம்பல் என்பது கருவியெனவுங் கூறுப, “ஆம்பலந்தீங் குழல் கேளாமோதோழி”³ என்பது கொண்டு. அது பண்ணை தல் “கன்றின் குாலுங்கறவை மணிகறங்கக் - கொன்றைப் பழக்குழற்கோவலரம்பலு - மொன்றல சுரும்பு நம்பென வார்ப்பவும்” என்பது வளைபாபதி. உம்மை - சிறப்பு. தும்பி இமிரும் மலர் என வியையும். மெய்ப்பாடு - அழகையைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் - குறிநயத்தல்.

கருத்துரைக்கண், வந்து நீங்குந்தலைமகன் சிறைப்புறத் தானாக என்ற விடத்து வந்து நீங்குந்தலைமகன் சிறைப்புறத் தானாகவெனின் தொடர்புடையாரைக் காணும்பொழுதினும் காணும்பொழுது பெரிதாகலின் அக்காலத்து அவர் குறை கூறல் அன்பின் கண்ணதாம். அவர் எதிர்ப்பட்டு நீங்குங் காலத்துக் குறைகூறின் அது அன்பாகாது புறங் கூறலாய்க் காமக்குறிப்பாகாது. “நிம்பிரிகொடுமை”⁴ என்னுஞ் சூத்திர விதியின்மையுமென்பது, அன்றி வழக்கினும் உணரப்படும். ஆகலின் பகற்குறிக்கண் வந்து சிறைப்புறத்தானாகவென்பது.

216. குறுங்கை யிரும்புலிக் கோள்வ லேற்றை
நெடும்புதற் கானத்து மடப்பிடி யின்ற
நடுங்குநடைக் குழவி கொளீஇய பலவின்

¹ திருக்கு. செய், 505. ² திருக்குறள், செய். 478.

³ சிலப்பதி. ஆய்ச்சியர் குரவை, பாட்டு 2.

⁴ தொல். மெய்ப்பா, சூத். 26.

பழந்தூங்கு கொழுநிழ லொளிக்குநாடர்க்குக்
கொய்திடு தளிரின் வாடிநின்
மெய்பிறி தாத லெவன்கொ லன்னாய்.

எ—று: “நாற்றமும் தோற்றமும்” என்னுஞ் சூத்
திடுத்து அனைநிலைவகை என்பதால் வரைவுநீட ஆற்றுகைய
தலைமகட்குத் தலைமகன் சிறைப்புற்தானாகத் தோழி சொல்லி
யது.

இ—ள்: குறுமையாகிய கையையுடைய கொள்ளுக்
தொழிலிற்சிறந்த வலிய புலியேற்றையானது நெடிய புதல்கள்
பொருந்திய காட்டின் மடப்பம் பொருந்திய பிடியானை
யின்ற நடுங்குநடையுடைய கன்றைக் கொள்ளுகற்குப் பலா
வினது பழம் செறிந்த நிழற்கண்ணே காலம்பார்த்து ஒளிக்
திருக்கின்ற நாடனுக்குக் கொய்யப்பட்ட தளிரைப்போல
வாடி யுடம்பு வேறுதல் எவன்? அன்னையே! எ—று.

“ஆற்றலொடு புணர்ந்த வாண்பாற் கெல்லா மேற்
றைக் கிளவி யுரித்தென மொழிப’¹ ஆதலின் புலி ஏற்றை
யென்னப் பட்டது. “குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்
கொடை”² என்றபடி யானைக் கன்றுக்குக் குழவி கொள்
ளப்பட்டது. தூங்கும் “ஏர் திகழப் - பொருந்தின மேகம்
புதைத்திருள் தூங்கும் புனையிறும்பின்”³ என்றாற் போல.
நான்காவது “அதற்குப்படு பொருட்”கண் வந்தது. கொல் -
அசை. புலியேற்றை பிடியின்ற குழவியைக் கொள்ள வேண்
டிக்காலம் பார்த்து மறைந்திருக்கு நாடன் என்றது, தன் வஞ்
சனையாலே நின் பெண்மை நலத்தை வெளவுகின்றான் என்
பது. மெய்ப்பாடு - பெருமிதம். பயன் - வரைதல். ஏற்றை
கொளீஇய ஒளிக்கு நாடற்கென இயையும். (சு)

217. பெருவரை வேங்கைப் பொன்மரு ணறுவி
மானினப் பெருங்கிளை மேய லாருங்

¹ தொல். மரபியல், சூத். 49. ² ஷே. சூத். 19. ³ திருக்
கோவை, செய். 148.

கானக நாடன் வரவுமிவண்
மேனி பசப்ப தெவன்கொ லன்னாய்.

எ—று: இதற்கு 202-ம் செய்யுளுக் குரைத்தாங்
குரைக்க. வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் மீட்சி
புணர்ந்த தோழி ஆற்றாளாய தலைமகட்குக் கூறியது.

இ—ள்: பெரிய மலைக்கண்ணுள்ள வேங்கைமரத்தின்
பொன்போலு நறிய பலரை மானினத்தின் பெரிய கிளை
தமக்கு நாளுணவாக வுண்ணும் கானக நாடன் வரைவான்
வரவும் இவ்விடத்து நினது மேனி பசப்பூர்தல் எவன்
கொல்லோ? வன்னையே! எ—று.

மருள் - உவமஉருபு. உம்மை இழிவு சிறப்பு. கொல் -
ஐயம். வேங்கை.....ஆரும் என்றது, அவன் மனைப்
பெருஞ் செல்வம் நின் கிளைபாகிய நாங்களும் நின்னோடு
துகர்வோம் என்பதாம். மெய்ப்பாடு உவகையைச் சார்ந்த
பெருமிதம் பயன் ஆற்றுவித்தல். (எ)

218. துண்ணைர் புருவத்த கண்ணு மாடு
மயிர்வார் முன்கை வளையுஞ் செறுஉங்
களிறுகோட் பிழைத்த கதஞ்சிறற் தெழுபுலி
யெழுதரு மழையிற் குழும்
பெருங்க ஓடன் வருங்கொ லன்னாய்.

எ—று: “அவன் வரைவு மறுப்பினும்” (தொல், கள.
சூத். 23.) என்பதால், தலைமகன் வரைவு வேண்டிவிடத்
தமர் வரைவுமறுத்துழி அதுகேட்டு, இஃது என்னுங்கொல்!
என்று ஆற்றாளாய தலைமகட்குத் தோழி தனக்கு நற்குறி
செய்யக் கண்டு கடிதின் வந்து வரைவான் எனச் சொல்லி
யது.

இ—ள்: துண்ணிய அழகையுடைய புருவத்திடத்தின்
வாய கண்ணும் இடமாரும், மயிர் வளரும் முன்கையி லணிந்த
வளைகந்தாழு நெருங்கும்; களிற்றைக்கொள்ளத் தப்பின
கோபமிகுந் தெழுகின்ற புலியானது கருக்கொண்டெழாநிற்

கும் மேகம்பேர்ல வொலிக்கும் பெரிய மலைநாடன் கடிதின் வரைவான்போலும் அன்னையே! எ—று.

கனிநு.....குழும் என்றது, தானினைத்தனவற்றிற்குக் குறைவரின் அதற்கு வெகுண்டு முடிப்பான் என்பது. “மனைவயிற்-பல்லியும் பாங்கொத்திசைத்தன—நல்லெழிலுண்கணு மாடுமாலிடனே”¹ என்றாற் போல. இவைசகுனம். கண்ணுமாடுமென்பது சினைமுதன்மேலேறி நின்றது. வளையஞ் செறும் என முதல்வினை சினைமேனின்றது. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (அ)

219. கருங்கால் வேங்கை மாத்தகட் டொள்வீ
யிருங்கல் வியலறை வரிப் பத்தாஅ
நன்மலை நாடன் பிரிந்தென
வொண்ணுதல் பரப்ப தெவன்கொ லன்னும்.

(எ—து): இதற்கும் ௨02 ம் செய்யுளின் காண்க. வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்தமைக்கண்ணே ஆற்றுகைய தலைமகளுக்குத் தோழி கூறியது.

(இ—ள்): பெரிய அடியையுடைய வேங்கை மரத்தின் பெருமையமைந்த தகட்டு வடிவையுடைய வொள்ளிய மலர் கரிய கல்லாகிய வகன்ற பாறை யழகுபொருந்தப் பரக்கும் நல்ல சிலம்பன் அண்ணிய பிரிவினனாக வொள்ளிய துதல் பசத்தல் யாதுகொல்? அன்னையே! (எ—று)

கருங்கால்—கருவரை குடையப் பட்ட கடலென்றாற் போல. வேங்கை.....நாடன் என்றது, நம் பொல்லா வொழுக்கம் மறைய நல்லொழுக்கம் நமக்குதவும் நன்மையையுடையான் என்பது. மெய்ப்பாடு அது. பயன் ஆற்றுவித்தல். (க)

220. அலங்குமறை பொழிந்த வகன்க ணருவி
யாடுகழை யடுக்கத் திழிதரு நாடன்

¹ பாலைக்கவி, செம், 10, வரி 20-23.

பெருவரை யன்ன திருவிறல் வியன்மார்பு
முயங்காது கழிந்த நாளிவண்
மயங்கிதழ் மழைக்கண் கலிழு மன்னும்.

எ—து: “பிறன் வரைவாயினும்” (தொல். கள. ரூத். 23.) என்பதால், ரொதுமலர் வரைவின்கண் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிின்றது.

இ—ள்: அசைகின்ற மேகங்களாற் பெய்யப்பட்ட இடமகன்ற அருவியானது ஆடுகின்ற மூங்கிலையுடைய பக்க மலையிடத்து இழிகின்ற மலைநாட்டையுடையானது பெரிய மலையொடுத்த யாவராலும் விரும்பப்படும் வெற்றியையுடைய ஆகன்ற மாற்பை முயங்காமல் கழியு நாளில் இவளது வாடுகின்ற பூவிதழ்போலும் ஈரியகண் அழாகிற்கும், அன்னையே! எ—று.

அருவி.....நாடெனப்பது, இவண்மேல் வைத்ததண்ணரி நம்பிடத்தும் வந்து இடையாருதொழுகுத் தன்மையான் என்பது. மெய்ப்பாடு அச்சத்தைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் அறத்தொடுகின்றல். (க0)

௨௨. அன்னும் பத்து முற்றும்.

—

௨௩. அம்ம வாழிப் பத்து.

221. அம்ம வாழி தோழி காதலர்
பாவை யன்னவென் னாய்கனின் ரொலை
நன்மா மேனி பசப்பச்
செல்வ லென்பதம் மலைகெழு நாடே.

எ—து: “இட்டுப்பிரிவினங்கினும்” (தொல். கள. ரூத். 20.) என்பதால், ஒருவழித் தணந்து வரைதற்கு வேண்டு வன முடித்து வருவல் என்று தலைமகன் கூறக்கேட்ட தலைமகன் அவன் சிறைப்புறத்தானாகக் கேட்பத் தோழிக்குச்

சொல்லியது. “பொருள் வயிற்பிரியாது ஒருவழித் தணத் தலும்” என்றுங் கூறுதலானும் இரவுத் குறிப்புணர்ச்சியால் எழுந்தவலரடங்கச் சிலரான் தலைமகன் தன்னூர்க் கண்தங்கு தல்.

இ—ர்: தோழியே! நம் வெற்பர் பாவையைப் போலு மெனது பலராலுமாராயப்படும் அழகு நீங்க நல்ல வழகிய மேனிபசப்படைய அவர் தமது மலைநாட்டிற்குச் செல்ல வேண்டுமென்று கூறுவார். ஏ—று.

கெழு - பொருந்துதல். “முரசு கெழுதானை” என்புழிப் போல. தொலைய, பசப்ப என்பன காரியப்பொருளில் நின் றன. அம்மவாழி முன்னிலையைச். பின்வருவனவு மன்ன.

கைவல்லோனாற் சித்திரிக்கப்பட்ட பாவை அவன் குறிப் பின்வழி நின்றல்போலவும், ஆட்டுவானை—ன்றி யியங்காப் பாவைபோலவுமுள்ளேன். மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் தணவாது வரைதல். (க)

222. அம்ம வாழி தோழி நம்மார்

நளிந்துவந் துறையு நறுந்தண் மார்வ

னின்னினி வாரா மாறுகொல்

சின்னிரை யோதியென் துதல்பசப் பதுவே.

எ—து: “இருவகைக் குறிபிழைப் பாகிய விடத்து” மென்பதால் (தொல். கள. சூத். 16), குறி இரண்டன் கண் னும் வந்தொழுஞ் தலைமகன் இடையிட்டுவந்து சிறைப்புறத் தானாக, நின்னுதல் பசத்தற்குக்காரணமென்ன என்ற தோ ழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

இ—ர்: தோழியே! நம்மூர்க்கண்வந்து செறிதலுடை யனையுறையும் நறிய தண்ணிய மார்பையுடைய தலைமகன் இவ்விடத்து இப்பொழுது வாராதகாரணம் கொல், சிலவா கிய நிரைத்த கூந்தலையுடைய எனது துதல் பசக்கின்றது. ஏ—று

நளி - செறிவு. “நளியென் கிளவி செறிவுமாகும்” (தொல். உரியியல், சூத். 27).

நளி “சிலைப்புவல்லேற்றுத்தலைக்கை தந்து நீ - நளிந்தனை வருதலுடன் நன்னாகி”¹ என்றும்போல. மாறு “புகுத்துண் டொகுத்தவாண்மைப்-பிறர்க்கென வாழ்நி ரீயாகண்மாறே”² என்பதுபோல. சின்னிரை யோதித் தோழி என இயைப் பினுமாம். மெய்ப்பாடு அது. பயன் குறிநயத்தல். (உ)

223. அம்ம வாழி தோழி நம்மலை

வரையா மிழியக் கோட னீடக்

காதலர்ப் பிரிந்தோர் கையற நலியுந்

தண்பனி வடந்தை யச்சிர

முந்துவந் தனர்நங் காத லோரே.

எ—து: “நாற்றமும் தோற்றமும்” என்னுஞ் சூத்தி ரத்து வகையாற் கொள்வது. வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் குறித்த பருவத்துக்கு முன்னே வருகின்றமை யறிந்ததோழி தலைமகட்கு மகிழ்ந்து சொல்லியது.

இ—ர்: தோழி! நமது மலையின் எல்லையை யாம் இறங்க, காந்தன் வளர, தலைவரைப் பிரிந்தவர்கள் செயலற வருத்தும் தண்ணிப குளிர்ச்சிபொருந்திய வாடைக்காற்றோடு கூடிய முன்பனிக்காலத்திற்கு முன்வந்தனர் நமது காதலர். ஏ—று.

அச்சிரம் “விரிகதிர் மண்டிலந் தெற்கேர்பு வெண்மழை யரிதிறேன்றும் அச்சிரக்காலையும்”³ என்பதுபோல. மெய்ப் பாடு உவகை. பயன் மகிழ்வித்தல். (ஈ)

224. அம்ம வாழி தோழி நம்மலை

மணிரிறங் கொண்ட மாமலை வெற்பிற

றுணிரீ ரருவி நம்மோ டாட

லெளரிய மன்னு லவர்க்கினி

யரிய வாருதன் மருண்டனென் யானே.

எ—து: “மனைப்பட்டுக் கலங்கிச் சிதைந்த வழித் தோழிக்கு-நினைத்தல் சான்ற வருமறை யுயிர்த்தலும்” (தொல்.

¹ பதிற்று. 52. ² ஷே. செய். 38.

³ சிலப். 14, ஊர்காண். 10:1-5 அடிகள்.

கள. சூத். 20.) என்பதால், இம்செறிப்புணர்ந்த தலைமகள் ஆற்றாளாய்த் தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழிக்குச் சொல்லியது.

“காப்புச்சிறைமிக்க கையறுகளிவியும்” என்பது. அஃ தாவது காப்பு இரண்டுவகை. நிறைகாவல் சிறைகாவலென; அவற்றுள், நிறைகாவல் காப்பன் காத்துக் கடிவன கடிதல். “சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர் - நிறைகாக்குங் காப்பே தலை”¹ என்பதாகலின். சிறைகாவலென்பது தாய் தஞ்சாமை, நாய்தஞ்சாமை, ஊர்தஞ்சாமை, காவலர் கடுகல், நிலவு வெளிப்படுதல், கூகை குழறல், கோழி குறங்காட்ட லென இவை. அவற்றுள் சிறைகாவல் கொள்ளப்படும். இயற்கைப்புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் முதலிய நடந்த வழி, தாய் இம்செறிப்ப அதனாற்றாளாய்த் தலைவன் கேட் பின் வரைவொடு வருவான், தோழி கேட்பின் வரைவு கடவு வான், கேட்பா நிலாகில் ஆற்றாமை நீங்காளாம் என்பதாம்.

இ—ள்: தோழி! நீலமணியினது நிறத்தையுடைய நமது மலையின் பெருமையுடைய பக்கத்துள்ள மலையாகிய வெற்பினுள்ள தெளிந்த நீரையுடைய அருவியிடத்துத் தலை வர் நம்முடன் விளையாடச் சென்றநாள் எல்லாம் மிகவு மருமையுடையால்லமா யிருந்தனம்; இப்பொழுது அருமை யுடையேமாதலின் கலங்கினேன் எ—று.

மெய்ப்பாடு - அழகை. பயன் - வரைவு கடாவல் வழி வமைதி. (ச)

225. அம்ம வாழி தோழி பைஞ்சுனைப் பாசடை நிவந்த பனிமலர்க் குவளை யுள்ளகங் கமழங் கூந்தன் மெல்லிய லேர்திக மொண்ணுதல் பசத்த லோரார் கொன்னங் காதலோரே.

எ—து: 223-ம் செய்யுளின் கூறிய வகையாற் கொள் வது. மெலிவுகூறி வரைவு கடாவக்கேட்ட தலைமகள் தான்

¹ திருக்குறள், செய். 57.

வரைதற்பொருட்டால் ஒருவழித் தணந்து நீட்டித்தானாக, ஆற்றாளாகிய தலைமகளுக்குத் தோழி கூறியது.

இ—ள்: தோழியே! பசிய சுனையிடத்துப் பசிய இலைக் குளிர்த்திருக்கும் குளிர்த் குவளைமலர்நாற்றம் உள்ள கமல்லங் கமழங் கூந்தலையுடைய மெல்லியலாகிய நினது அழகு விளங்குகின்ற ஒள்ளிய நெற்றி பசத்தலை அறியார் கொல்! நமது காதலர் எ—று.

பைஞ்சுனைப்பாசடை நிவந்தபனிமலர்க்குவளை உள்ளகங் கமழம் என்றது, இலைபிடை மறைந்த மலர் மணம்விசிக் கொய்வார்க்குத் தன்னைப் புலப்படுத்தியவாறுபோல துதல் வேறுபாட்டால் நமக்கு வருந்திங்கைக் களவொழுக்கத்தினால் அயலார்க்குப் புலப்படுத்தலை அறியான் என்பதாம். மெய்ப் பாடு அச்சம். பயன் ஆற்றுவிர்த்தல் (ரு)

226. அம்ம வாழி தோழி நம்மலை நறுந்தண் சிலம்பி னாறுகுலைக் காந்தட் கொங்குண் வண்டிற் பெயர்ந்துபுற மாறியின் வன்புடை விறற்கவின் கொண்ட வன்பி லாளன் வந்தன வினியே.

எ—து: 202-ம் செய்யுளுக்குரைத்ததுரைக்க. வரை விடை வைத்துப் பிரிந்த தலைமகள் நீட்டித்து வந்துழித்தோழி தலைமகளுக்குக் கூறியது.

இ—ள்: தோழி! நம்மலையின் நறிய தண்ணிய பக்க மலையினுள்ள மணம்விசும் கொத்தமைந்த காந்தட்டினது தேனையுண்ணும் வண்டைப்போலப் பெயர்ந்து மனம்வேறு பட்டுச் சென்று நினது வலியுடைய பிறாழகைக் கெடுக்குங் கவினைக்கவர்த்து கொண்ட அன்பில்லாதவன் இப்பொழுது வந்தான். எ—று.

குலைக்காந்தன் முதற்கேற்ற அடை. ஏகாரம் - ஈற்றசை. மெய்ப்பாடு பெருமீதம். பயன் ஆற்றுவிர்த்தல் (கூ)

227. அம்ம வாழி தோழி நானும் நன்னுதல் பசப்பவும் நறுந்தோண் ளெகிழவு

மாற்றலம் யாமென மதிப்பக் கூறி
நப்பிரித் துறைந்தோர் மன்றநீ
விட்டனை யோவவ ருற்ற சூனே.

எ—து: “அனைநிலைவகை” யாற் கொள்ளப்படும் (தொ. கள. குத். 23, வரி 36). ஒருவழித் தணந்து வந்த தலைமகள் சிறைப்புறத்தாலாக, தலைமகளுக்குத் தோழிசொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! நான்தோறும் நல்லதுதல்பெயர்வும், நறியதோள்கள் நெகிழவும் யாமாற்றோமென்று நாம் நம்பும் பொருட்டுச் சொல்லி நம்மைப் பிரிந்திருந்தவர் நீட்டிக்க அவரான் முன்னமே குறிப்பிட்ட சூனே நீ இப்போது விட்டுவிட்டனையே. எ—று. மெய்ப்பாடு பெருமிகம். பயன் வரைவு கடாதல். (எ)

228. அம்ம வாழி தோழி நம்மூர்
நிரந்திலங் கருவிய நெடுமலை நாட
விரந்துகுறை யுற அன் பெயரி
னென்னு வதுகொனம் மின்னுயிர் நிலையே.

எ—து: “அவன் வரைவு மறுப்பினும்” (தொல். கள. குத். 23.) என்பதால், தலைமகன் வரைவுவேண்டிவிடத் தமர் மறுத்துழி அவர் கேட்குமாற்றால் தலைமகளுக்குச் சொல்லு வாளாய்த் தோழி அறத்தொடு நின்றது.

இ—ள்: தோழி! ஒழுங்குபட்டு விளங்கிச் செல்லு மருவிபொருந்திய நெடுமலைநாடன் நம்முரிச் வந்து இரந்து குறையுறதவனுய்ச் செல்லின் யாதாய் முடியுங் கொல்லோ நமது உயிர் நிலைதான். எ—று.

ஏகாரம்-பிரிநிலை. மெய்ப்பாடு அச்சத்தைச் சாந்த பெருமிகம். பயன் அறத்தொடு நின்றல். ஏத்தல் - தலைமகன் பார்ப்பார் சான்றோரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடும் வரைதற் குப்புருவர். புகுந்தவிடத்து ஒரு காலுக்கு மறுப்பர், பிற போகாக் குமரியையுடையார்போலக் கதுமென்னேராது பரியஞ் சிந்தென்னும், இளையளாலோ என்றனும், நாளும் புன்னுந்திருத்திவாரீரோ வென்னும்; அங்ஙனம் தமர்மறுத்

தார் என்பதனைத் தலைமகள் கேட்டனான்று ஆற்றாநாம் என்னை, எம்பெருமானொருவர்க்கு ஒருகுறை முடிப்பினல்லது ஒருவரை பொருகுறைவேண்டுந் தன்மையனல்லன். அல்லாதானிக்குறைவேண்டியது என்கட்கிடந்த அருளன்றே. இவர்க்கிவ்விளிவரலாக்கினேன் பாவிபேன் என்று தலைமகள் வேறுபடும்-அது தோழிக்குப் புலனாவழி மேற்சொல்லிய வாறே அறத்தொடு நிற்பாள்.

நிரந்து இலங்கு அருவிய நெடுமலைநாடன் என்றது, சேரந்தாரோடு இடையறாத நட்பையுடைய பெருந்தகையன் என்றபடி. (அ)

229. அம்ம வாழி தோழி நாமழப்
பன்னாள் பிரிந்த வறனி லாளன்
வந்தன னோமற் றிரவிற் [லே.
பொன்போல் விறற்கவின் கொள்ளுகின் துத

எ—து: “நாற்றமும் தோற்றமும்” என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘வகை’ யாற் கொள்வது. வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் மீண்டான் என்பதுகேட்ட தலைமகளுக்கு எய்திய கவினைத் தோழிதான் அறியாதாள்போன்று அவளை வினா வியது.

இ—ள்: தோழி! நாமழம்படி நம்மைவிட்டுப்பலநாள் பிரிந்திருந்த அறமாந்தன்மையில்லாதான் வந்தனனோ இந்த கிரவில, யாநினனோவெனின், நின்னுதல் பொற்றுகள்போல நல்ல அழகைப்பொருந்தா நிற்கும். எ—று.

ஒகாரம் வினா. மற்று வினைமாற்றின்கண் வந்தது. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்வித்தல். (ஆ)

230. அம்ம வாழி தோழி நம்மொடு
சிறுதினைக் காவல னாகிப் பெரிதுநின்
மென்றோண் னெகிழவுந் திருதுதல் பசப்ப
பொன்போல் விறற்கவின் னெலைத்த [வும்
குன்ற நாடற் கயவாநன் மணனே.

எ—து: -228ம் செய்யுள்விதி. தலைமகன் வரைவு வேண்டித்தமரை விடுத்துழி மறுப்பர் கொல்லோ வென்று அச்சமுறுகின்ற தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! நம்மோடு சிறிய தினையைக்காக்குந் தொழிலையுடையனாய் மிக நினது மெல்லியதோள்கள் வாடவும் அழகிய நெற்றியானது பசப்பூவும் பொன்போன்ற வலிய அழகைத் தொலைவு செய்த மலைநாடற்கு நல்லமணத்தைச் செய்வார்கள். எ—து. ஒடு - உடனிகழ்ச்சி. மெய்ப்பாடு பெருமீதம். பயன் ஆற்றுகித்தல். (க0)

உங. அம்ம வாழிப் பந்து முற்றிற்று.

உச. தெய்யோப் பத்து.

231. யாங்குவல் லுனையோ வோங்கல் வெற்ப
விரும்பல் கூந்தற் றிருந்திழை யரிவை
திதலை மாமை தேயப்
பசலை பாயப் பிரிவு தெய்யோ.

எ—து: “நாற்றமுந் தோற்றமுந்” என்னுஞ் சூத்திரத்துப் ‘பிற’ வாற் கொள்வது. ஒருவழித் தணந்துவந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: உயர்ந்த மலையை யுடையாய்! பலவாகிய கூந்தலையுந் திருந்திய ஆபரணத்தையுமுடைய அரிவைவது திதலையுடைய அழகுடைய பசலையானது பரக்கப் பிரிதல் எவ்விதம் வல்லாயோ? எ—து.

ஒகாரம் வினா. தெய்யோ அசை. நன்மை கெடவும் தீமை பெருகவும் எப்படிக் கற்றுவல்லாயென நரையாடிக் கூறுவான்போன்று தலைமகன் வருத்தமிகுதி கூறினான்.

மெய்ப்பாடு நகையைச் சார்ந்த அழகை. பயன் வரைவுகடாதல். (க)

232. போதார் கூந்த லியலணி யழுங்க
வேதி லாட்டியை நீபிரிந் ததற்கே
யமுலவிர் மணிப்பூ ணையைப்
பெயலா னாவென் கண்ணே தெய்யோ.

எ—து: இதுவும்து. ஒருவழிப் பிரிந்து வந்த தலைமகன் ‘நான் பிரிந்த நாட்கண் என்செய்தீர்’ எனக் கேட்கத் தோழி அவற்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: போரும்பு நிறையுந் கூந்தல் இயற்கையழகு குறைய நினக்கு அயலாம் தன்மையிலானாய விவளை நீ பிரிந்ததற்கு அழல்போல விளங்கும் மணியணிந்த பூண்கள் நனைய நீரைச் சொரித லமையாதனவா யிருந்தன எனது கண்கள் எ—து.

ஏதிலாட்டி - காரணமில்லாதவள் என்றுமாம். ஏதிலா ளினையென்று பாடமாயின் கூந்தல் - எழுவாய். இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த வன்மொழி. காரண மின்றப் பிரிதற்கு. நான்காவது அசனாற்செயப்படற் கொத்த களவி. மெய்ப்பாடு பெருமீதம். பயன் வரைவுகடாவல். (உ)

233. வருவை யல்லை வரடைநனி கொடிதே
யருவரை மருங்கின் னுய்மணி வரன்றி
யொல்லென விழிதரு மருவிநின்
கல்லுடை நாட்டுச் செல்ல ரெய்யோ.

எ—து: “நாற்றமுந் தோற்றமுந்” என்னுஞ் சூத்திரத்துப் ‘பிற’வாற் கொள்வது. ஒருவழித் தணந்து வந்து வரையவேண்டுமென்ற தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

இ—ள்: அரிய வரையின் பக்கத்தேயுள்ள ஆராயப் படும் மணிகளை வாரிக்கொண்டு ஒல்லென இழிதருகின்ற அருவியையுடைய நினது மலையையுடைய நாட்டின் செல்லல்; சென்றால் வருந்தன்மையல்லை; வரடையோ மிகவுந் கொடிது எ—து.

ஒகாரம் தேற்றம். மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் அது.

234. மின்னவிர் வயங்கிழை னெகிழச் சாஅய்
நன்னுதல் பசத்தலாவது தன்னிக்
கனவிற் காணு மிவளே
நனவிற் காணுனின் மார்பே தெய்யோ.

எ—து: இதுவுமது, “கனவு முரித்தா லவ்விடத் தான” (தொ. பொருளியல் சூத். 3) என்பதுங் கொண்டு. இடைவிடாது வந்து ஒழுகாநின்றே கனவு நீடாபல் வரை தற்கு முயல்கின்ற தலைமகன் தலைமகள் வேறுபாடுகண்டு ‘இதற்குக் காரண மென்’ னென வினவியவழி ‘கின்னைக் கன விற் கண்டு விழித்து நனவிற் காணுநாய் வந்தது’ எனத் தோழி சொல்லி வரைவு முடுக்கியது.

இ—ள்: மின்போல ஒளிவிட்டு விளங்கும் இழை கழ லுர்படிக்கு மெலிந்து அழகிய நெற்றிபசக்கின்றது யாதனை நினைந்தோ கூறுவாயெனக் கனவின் கண் கண்டவிவள் விழித்தபோது கினது மார்பைக் காணுமையே எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரைவுகடாவல். (எ)

235. கையுற வீழ்ந்த மையில் வானமொ
டரிது காதலர்ப் பொழுதே யதனாற்
றெரியிழை தெளிர்ப்ப முயங்கிப்
பிரியல மென்கமோ வெழுகமோ தெய்யோ.

எ—து: “போக்கற்கண்ணும்” (தொல். அகத்திணையியல், சூத் 39) என்பதால், உடன்போக்கு நேர்வித்தபின்பு, தலைமகன் உடன் கொண்டு போவான் இடையாமத்து வந்து மிழ் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: தொழில் பொருந்திய விரும்பிய சூற்ற மற்ற மழையுடன் அருமையை யுடைத்து நமது காதல ருடைய வாவுக்காலம்; ஆதலின் விளங்குகின்ற ஆபரண மொலிக்க முயங்கிப் பிரியேமென்றுமோ? அன்றிப்போதற்கு எழுவோமோ? எ—று.

நஞ்செயல் மாட்சிமையடையும் படியாகிய காலம் என் பான் வானமொடு பொழுதென்றும், சூற்றேவன் மகளாக லின் அவளை ஏவாதும் வினவினான். அரிது என்பது முயங்கி யிருத்தற்குத் தகாத காலமென்றும் எழுதற்குத் தகுந்த கால மென்றும் பொருள்பட கின்றது. தெளிர்ப்ப என்பது “வரு நர்க்கு வரையாது பொலங்கலந் தெளிர்ப்ப”¹ என்றும்போல. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் உடன் போக்குணர்த்தல்.

236. அன்னையு மறிந்தன ளலரு மாயின்று
நன்மனை நெடுநகர் புலம்புகொள வுறுதரு
மின்ன வாடையு மிலையு
நும்மூர்ச் செல்க மெழுகமோ தெய்யோ.

எ—து: 233-ம் செய்யுளிற் கூறிய ‘பிற’வினாற் கொள்வது. களவொழுக்கம் வெளிப்பட்டமையும் தம் மெலிவுமுணர்த்தித்தோழி உடன்போக்கு நய்தாள்போன்று வரைவு கடாயது.

இ—ள்: இவ்வொழுக்கத்தை யன்னையு மறிந்தனர். அதுவுமன்றி இவ்வூரிடத்து அலருமாயிற்று; நல்மனையை யுடைய நீண்ட நகர் தனிமைகொள்ள, மிகும்இன்னுமையை யுடைய வாடைதானும் வருத்தும்; ஆயின், நும்மூர்க்கண் செல்ல வெழுவேமோ? எ—று.

உம்மை - எண்ணும்மை. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரைவுகடாதல். (சு)

237. காமங் கடவ வுள்ள மினைப்ப
யாம்வந்து காண்பதோர் பருவ மாயி
னோங்கிக் தோன்று முயர் வரைக்
கியாங்கெனப் படுவது நும்மூர் தெய்யோ.

எ—று: இதுவுமது. அல்லகுறிப்பட்டு நீங்கிய தலை மகனை வந்திலனாகக்கொண்டு அவன் பின்பு வந்துழி அபற்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: காமமானது செலுத்த மனம் ஒருத்த யாம் வந்து காண்கின்றதோர் பருவமானால், மேற்பட்டுத்தோன்று

¹ பதிற்றுப்ப. செய். 18.

முயர்ந்த மலைக்கு எவ்விடத்தது என்று சொல்லப்படுவது தம்
மூர்? எ—து. மெய்ப்பாடு அழகைச்சார்ந்த பெருநி
தம். பயன் உது. (எ)

238. வார்கோட்டு வயத்தகர் வாராது மாறினுங்
குருமயிர்ப் புருவை யாசையி னல்கு
மா அ லருவித் தண்பெருஞ் சிலம்ப
நீயிவண் வருஉங் காலை
மேவரு மாதோ விவணலனே தெய்யோ.

எ—து: இதுவுமது. வரையாது வந்தொழுஞ் தலை
மகற்கு 'இவன் கவினீ வந்தகாலத்து வருதலால் நீபோன
காலத்து அதன் றெலைவு உனக்கு அறியப்படாது' எனத்
தோழி சொல்லி வரைவுகடையது.

இ—ள்: நீண்ட கொம்பையுடைய வலிய கடாய் தன்
னிடத்துக் குறித்தகாலத்தில் வராது தவறினும் நிதம்
விளங்குகின்ற மயிரையுடைய ஆட்டுநி அகனைக் காணு
மாயசையா லின்னும் வருமென விருக்கின்ற பெரிய அருவி
பொருந்திய குளிர்த பெரிய சிலம்பனே! நீ இவ்விடத்து
வருங்காலையில் இவளது அழகு பொருத்தப்பெறும் எ—து.

வார்கோட்டு.....நல்குமென்றது, இவளும் இவ்வாறே
நினைக்க காணலாமென்னு மாயசையாலே உயிரோடு வாழா
கின்றாள் என்பதாம். உம்மை சிறப்பு. மாதோ முன்னிலை
யசை. ஏகாரம் - தேற்றம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

239. சுரும்புணக் களித்த புகர்முக வேழ [நின்
மீரும்பிணர்த் துறுகற் பிடிசெத்துத் தழுஉ
குன்று கெழு நன்னாட்டுச் சென்ற பின்றை
நேரிறைப் பணைத்தோண் றெகிழ
வாரா யாயின் வாழேந் தெய்யோ.

எ—து: இதுவுமது. 'வணைடைவைத்துப் பிரிவல்'
என்ற தலைமகற்குத் தோழி கூறியது.

இ—ள்: வண்டுகளுண்ணிப்படி மதத்தையுடைய
களிறு கரிய சருச்சரையையுடைய குண்டாகிய கல்லைப் பிடி
பென்று கருதித் தழுவுகின்ற நினது சிறுபலைகள் பொருந்திய
அழகிய நாட்டின் சென்றபின்பு ஒத்த சந்தியையுடைய பருத்த
தோள் மெலிய வாராயின் யாம் வாழும் தன்மைய மல்
லேம். எ—து.

சுரும்புணக்களித்த புகர்முக வேழ மீரும்பிணர்த்துறு
கற்பிடி செத்துத் தழுவும் என்றது, 'நினக்குத் தகுதியல்லா
னொருத்தியைத் தகுதியுடையனென்று வரையவுங்கூடுமென
நகையாடிக் கூறியது. சுரும்புணக்களித்தவென்று பாடமா
யின் தான் விரும்புமுணவாகிய கரும்பையுண்டு மதங்கொண்ட
என்க. நேரிறைப்பணைத்தோள் ஒத்த வரைகளையுடைய பணை
போலுந் தோளென்றுமாம். செத்து—கருதியென்பது.
"பொய்யாக விற்ப்தேனவன்மார்பின் வாயாச் செத்து - ஓய்
பென வாங்கே பெடுத்தனன்"¹. மெய்ப்பாடு நகையைச்
சார்ந்த பெருமிதம். பயன் வரைதல். (சு)

240. அறியே மல்லே மறிந்தன் மாதோ
பொறிவரிச் சிறைய வண்டின மொய்ப்பச்
சாந்த நாறு நறியோள்
கூந்த னாறுநின் மார்பே தெய்யோ.

எ—து: "பெறற்கும் பெரும் பொருள்" (தொல்.
கற்பியல். சூத். 9). என்னும் சூத்திரத்தில் "பிற" வாற்
கொள்வது. தலைமகற்குப் புறத்தொழுக்க முளதானமை
யறிந்து தலைமகள் புலர்ந்தவழி அவன் அதனை இல்லையென்று
மறைத்தானாகத்தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: யாமறியாதேமல்லேம், அறிந்தேம்; எதனா
லாயின் புள்ளி பொருந்திய பல நிறமுடைய சிறகினையுடைய
வண்டுக் கூட்டம் மொய்க்கும்படி சந்தனம் நாளும் நறிவியோ
ளது கூந்தலினது வாசனை விசாதிற்கும், நினது மார்பா
னது எ—து.

மாதோ அசை. மெய்ப்பாடு மருட்கைச்சார்ந்த
வெகுளி. பயன் பரத்தமை நீக்குதல். (கூ)

௨௪. தெய்யோப் பத்து முய்நிறு

¹ குறிஞ்சிக்கலி, செய். 1.

௨௫. வெறிப் பத்து.

241. நம்முறு துயர நோக்கி யன்னை
வேலற் றந்தா ளாயினவ் வேலன்
வெறிகமழ் நாடன் கேண்மை
யறியுமோ தில்ல செறியெயிற் றோயே.

எ—து: “களம் பெறிகாட்டினும்” (தொல். களவி. சூத். 23, வரி 39) என்பதால், இந்நெறித்தவழித் தலை மகட்கு எய்திய மெலிவுகண்டு, இஃது எற்றினையிற்றென்று வேலனைக் கேட்பத்துணிந்துழி, அறத்தொடுநிலை துணிந்த தோழி செவிவி கேட்குமாற்றால் தலைமகட்குச் சொல்லி யது.

இ—ள்: செறிந்த எயிறைபுடையாய்! அன்னை நம் மிடத்துப் பொருந்திய துயரத்தைப் பார்த்து வெறியாட் டாளனை யழைத்து நந்துயரத்தை விடவுவளாயின் அந்த வெறியாட்டாளன் வாசனை கமழாநிற்கும் மலைநாடேடு நம்மி டயறவு அறிவானோ? எ—து:

அவ்வென்னுஞ்சுட்டு அறியாமையை உணர்த்தி நின் றது. தில்ல என்பது அறிந்தால் இன்னையையுடைய தொன்றாயிருக்குமென ஒழிபிசைக்கண் வந்தது. ஓகாரம் வினா.

சாப்புமிசூதி, நோதுமலர் வரைவு, அவன் வரைவு மறுத் தல், அவனுறஞ்சலாய் இவ் றிலோரிடத்தில் தலைமகட்கு வேறுபாடுண்டாம் அஃது அப் பொழுதே தன் அன் என்னும் வேற்றுமையிலளாகிய தோழிக்குப் புலனும். அவ் ாராயினவிடத்துத் தோழி எனக்குப் புலனாயின் வாறு யாய்க்குப் புலனாயின ஞான்று வானாவொழியான்; அறிவரை வினாவும். அவரும் செய்வத்தினையிற்றன்ப. என்னை? பிற்தொன்ற சுட்டியுணர் தன்மைத்தன்று இக் குலமாகலானும் அதுவே சொல்லுதற்பயத்தது தங்கரும மாகலானும் அறியாதேயுஞ் சொல்லுப; சொல்ல இவன் செய்வத்திற்கு ழிபா செய்விக்கும்; செய்வித்த தலை

மகட்குக் கற்பழியும்; யாதாயின், தந்தலைவரையன்றிப் பிற தோர் செய்வம் வணங்கார் பத்தினியாராகலின். என இன்னோன்னவுன்னி யாற்றாளாய் இனி என்னை வினாவி யன்றே பிறரை வினாவுவது, அவ்விடத்து இன்னது மாறு கோளில்லாவகையாற் சொல்லுவேனெனத் கூட்டமில் நாட்டவகையாற் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். இருக்க யாய் பிறறைநான் சிறுகாலைபுக்கு மகளை அடிபிற்கொண்டு முடிகாதுநோக்கி என்பகள் பண்டையல்லன் ஆகையால் இவ்வேறுபாடு எற்றினையிற்றென்று சிந்தித்து இவளை வினாவாதே அறிவாரை வினாவின் அவர் அஃது தெய்வத் தினான் ஆயிற்றென்ப; என்ற்காற் நெய்வத்திற்கு வழி பாடு செய்விப்பான் வேலனைக்கவி வெறியாட்டெடுத்துக் கொண்டு வெறியாடுமடத்து வேலற்கும் கட்டுவித்திக்கும் கழங்கிற்கும் கூறுவாளாய்க் கூறும்; அதுகேட்டுத் தாய் என் சொல்லியவாறே என்னும், அவன் குறிப்பறி தற்கு. அது கேட்டுச் சொல்லு, “அஃது என்னால் அறியப் படுவதுஞ் சிந்து உண்டு, யாதெனின், எம்மைக் கூழைக்கற் றைத் துழிப் பிராயத்து மாழை கலந்த வேழை நீர்மையா ரொடு நாட்கோலஞ்செய்து விளையாடி வம்மினென்று போக்கி னாய்; யாம்போய் ஒரு வெண்மணலடர்ந்த தண்மலர்ப் பொழிந் டை விளையாடா நின்றேமாக, அந்நேர்த்த ஒரு தோன் ல் ஒரு சுனைக்குவளைப்பூக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்; நின் மகளினை நோக்கிப் பூவை பென்பாவைக் கணியக் தம்மின் என்றான்; அவனும் பிற்தொன்றுஞ் சிந்தியாதுகொடுத்து நீங்கினான்; இஃது அறியாக்காலத்தில் நிகழ்ந்தது” என்னும்.

“இஃது அறிவது அறியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததனை அறிவ தறிந்து ‘சொண்டாற்குரிடர் கொடுத்தார்’ எனவும் ‘உற் றுர்க்குரிபார் பொற்றொடிமகளிர்’ எனவும் நினைந்து, அவனை வழிபடாது பிற்தொன்றாவதாயின் இக்குலத்துக்கு வடுவாங் கொல்லோ எனக் கருதினமையான் நின்மகள் வேறு பட்டது” என்னும். எனவே தாயறிவினோடு மாறுகொள் ளாதாயிற்று விளையாடி மம்மி என்றமையின். இனிப்

பெருமையோடுமாறு கொள்ளாதாயிற்று அங்காலம் நற் செய்கை செய்ததனை இக்காலத்து நினைந்தமையின். இனி காவலோடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று இருவருமிருந்த நிலை கைக்கண் நிகழ்ந்ததென்றமையின். இனி நாணினை மாறு கொள்ளாதாயிற்று அறிவது அறியாக்காலத்து நிகழ்ந்தது என்றமையின். இனி உலகினேடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று உற்றார்க்குரியார் பொற்றொடிமகளிரென்றமையின். இதுவே மாறுகொளில்லாவகையாம் (இறை அகப். உரை). இப்படித் திற்கும் இச்செய்யுள் விதியே கொள்க.

அறத்தொடுநிலை எழுவகையுள் இது கூறுதலுசாதல் (தொல். பொருளியல், சூத். 13). மெய்ப்பாடு அச்சத்தைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் களவு வெளிப்படுத்தல். (3)

242. அறியாமையின் வெறியென மயங்கி
யன்னையு மருந்துய ருளந்தன ளதன
லெய்யாது விடுதலோ கொடிதே நிரையித
ழாய்மல ருண்கண் பசப்பச்
செய்மலை நாடன் செய்த நோயே.

எ—து: செவிவி தலைமகள் மெலிவு கண்டு 'இஃது எற்றினாயிற்று' எனக் கவன்று வெற்பானறியக்கருதிய வழி, சலைமகள் அறத்தொடுநிலை நயப்பவேண்டிக் கோழி அவட்குக் கூறியது.

இ—ர்: அன்னை அறியாமையினால் அணங்கு கொள் ளப்பட்டாளென மயங்கிப் பிற்தொன்றானு நீங்காத துயரெய்தினாள்; அதலின் நிரையாகிய விதழ்பொருந்திய ஆராய்ந்து எடுக்கப்படும் மலர்போலும் மையுண்டகண்கள் பசப்பூர, சேயது மலையையுடைய நாடன் நமக்கு உண்டாகிய நோயை அவள் அறியாதுவிடுதல் கொடிது, அறிவிக்கவேண்டும் எ—று.

வெறி - ஆகுபெயர்; அன்றிச் சில சொல் வருவித் துணைப்பினு மமையும். எய்யாமை - அறியாமை; "எய்யா மையே அறியாமையே" என்பதோத்தாகலின். செய் -

¹ தொல். சொல். உரி. சூத். 46.

முருகனே; அன்றித் தூரிய விடமுமாம். ஏகாரம் - தேற் தம். அறியாமை - அவன் செய்த நோயை யறியாமை மெய்ப்பாடு அது. பயன் அறத்தொடு நிலை நயப்பித்தல்.

243. கறிவளர் சிலம்பிற் கடவுட் பேணி
யறியா வேலன் வெறியெனக் கூறு
மதுமனங் கொள்குவை யனைமிகள்
புதுமலர் மழைக்கண் புலம்பிய நோய்க்கே.

எ—து: தாயுழை யறியாமை கூறிக் கோழி வெற் விலக்கியது.

இ—ர்: கறிக்கொடி வளராதிற்குஞ் சிலம்பிடத்துக் கடவுளாற் பாதுகாத்தலறியாத வெறியாட்டாளன் வெறியா னறியவேண்டுமெனக் கூறுகின்ற அதை, இவன் புதிய மலர் போலு மழைக்கண் தனிமையுற்றதால்வந்த பசப்பிற்குங் கேட்டறிய மனங்கொள்ளாதின்றாய், அன்னையே! எ—று.

அவனதை அறிந்து சொல்லமாட்டானென்பது குறிப்பு.

கறி - மிளகு. கடவுட்பேணி யறியாவேலன் - கடவுளை விரும்பி யறியாத வேலன், கடவுளைப் பாதுகாக்கப் படாத வேலன், கடவுளை வழிபட்டு அறியவேண்டுவன வற்றை அறியாத வேலன், அறியாமையை யுடைய வேலன் ஒருவாற்றானு மறியப்படாத கடவுளை வெறியானறிய விரும் பிக் கூறும் எனப் பொருள்படுமாறு காண்க. "பிணையும் பே னும் பெட்பின் பொருள்" ¹ என்றலின் சூறிப்பிறை புறந் தருதலும், 'பெட்பின் பொருள்' என்பதால் விரும்புகலுமாம். பேணி இரண்டுமாதல் "உருகெழு மாரிற் கடவுட் பேணி யர்" ² என்றும், "வானத்து - நிலைபெறு கடவுளும் விழை தகப் பேணி" ² என்றும் வருவதானறிக.

கறிவளர்சிலம்பிற் கடவுள் என்பது அனுபவஞ் ஞான மாகிய நல்லறிவானன்றி அறியப்படாத கடவுள்; அன்றிப் புறத்தினிமைபோற் றோன்றி அகத்தினுமையை யுடைய வெறியென்றுமாம்.

¹ தொ. சொல். உரி. சூத். 42. ² பதிற்று. செய். 21.

இது உண்மை செப்பல் அறத்தொடுகிலே. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் களவு வெளிப்படுக்க வெறி விலக்கல்.

244. அம்ம வாழி தோழி பன்மலர்
நறுந்தண் சோலை நாடுகெழு நெடுத்தகை
குன்றம் பாடா னாயி
னென்பயஞ் செய்யுமோ வேலற்கவ்வெறியே

எ—து: வெறியாடல் துணிந்துழி விலக்கலுறுந்தோழி செவிலிகேட்குமாற்றால் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! பலமலையுடைய நறிய தண்ணிய சோலை பொருந்திய நாட்டையுடைய நெடுத்தகையானது மலை யைப் பாடானாயின் வேலனுக்கு அந்த வெறியானது யாது பயனைச் செய்யும்? எ—று. ஒன்றுமில்லை என்றபடி.

அம்மவாழி - முன்னிலையசை. ஓகாரம் எதிர்மறை. பாடுவனாயின் பயனைத்தரும். மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் அது. (ர)

245. பொய்யா மரபி னூர்முது வேலன்
கழங்குமெய்ப் படுத்துக் கன்னந் தூக்கி
முருகென மொழியு மாயிற்
கெழுதகை கொல்லிவ ளணங்கி யோற்கே.

எ—து: “நாற்றமுந் தோற்றமும்” என்னுஞ் சூத்திரத்துப் ‘பிற’ வாற் கொள்வது. தலைமகன் சிறைப்புறத்தாக னாக வெறியறிவுநீஇத் தோழி வரைவுகடாயது.

இ—ள்: பொய்யற்ற முறைமையுடைய நஞ்சிற்றாரி லுள்ள முதியவேலன் கழற்காயை மெய்யிலணிந்து மருந் தைத் தூக்கிக்கொண்டு முருகணங்கன்குறையெனச் சொல்லு மாயின் இவனை வருந்தும்படி செய்த சிலம்பனுக்குரிமை யுடைய வாங்கொல்லோ? எ—று.

அவ்வெறியுரிமையன்றென்பது. கன்னம்என்பதுநோய் தணித்தற்குப் பண்ணிக்கொடுக்குமோர் படிமம். கெழுதகை- உரிமை. மெய்ப்பாடு அது. பயன் வரைவுகடாவல். (5)

246. வெறிசெறித் தன்னே வேலன் கறிய
கண்முகை வயப்புலி கழங்குமெய்ப் படுஉ
மெய்ம்மை யன்ன பெண்பாற் புணர்ந்து
மன்றிற் பையு டருங்
குன்ற நாட னுறி இய நோயே.

எ—து: இதுவுமது. வரையாது வந்தொழுதுந் தலை மகன் சிறைப்புறத்தானாய் நின்றுழி அவன் கேட்குமாற்றால் வெறிகிழா நின்றமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: மிளக்குக்கொடி பொருந்திய மலைக்குகையில் வாழும் வயப்புலியானது கழற்காயைக் கண்ணாகவுறுத்திப் பொய்ம்மைவகையாற் பண்ணிவைத்த பெண்பாற் புலியை மெய்ப்புலி யென்று புணர்ந்து படப்பை நடுவே தனது வேட் கை நோய் தீரும் மலைநாடணை பொருந்திய நோயே காரண மாக, அன்னையாலழைக்கப்பட்டு வேலன் வெறியாடுவான் நின்றான்; யாது செய்வோம். எ—று.

பயிர்விளிப்பார் விலங்குகள் நலியாமைகாரணமாகப் பார் வை பண்ணிவைத்தலியல்பு. மன்று - பலரும் வந்து கூடுதற் கும் காணுதற்குமமையச் செய்யும் இல்லம். இங்கு தோட்ட நடு. வயப்புலி புணர்ந்தெனவே பெண்புலியென்பது பெறப் படும். ஏகாரம் முன்னது தேற்றம்; பின்னது பிரிநிலை. வயப்புலி.....தீருமென்றது, நம்மை வரைந்து கொள்ள நினையாது இக்களவிற்பு புணர்கின்ற மாயப்புணர்ச்சியானே இன்பம் முடிய நுகர்கின்றான் என்பதாம். மெய்ப்பாடு அச் சத்தைச்சார்ந்த பெருமிதம். பயன் வரைவுகடாவல். (க)

247. அன்னைதந்த தாகுவ தறிவன்
பொன்னகர் வரைப்பிற் கன்னந் தூக்கி
முருகென மொழியு மாயிற்
னருவரை நாடன் பெயர்கொலோ வதுவே.

எ—து: 241-ம் செய்யுள்விதி. வெறியிலக்கலுறுந் தோழி தமர் கேட்பத் தலைமகளை வினவுவாளாய்ச் சொல்லி யது.

இ—ள்: அன்னை வேலனை அழைத்த தன்மையை யறிவேன்; பொன்னகர்போலு மிக்களத்தில் படிமக்கலத்தை பெடுத்து நின்று முருகணங்கின் குறையெனச் சொல்லுமாயின், அவன் சொல்லுமப்பெயர் அரிய மலைநாடனது பெயர்கொல்லோ! எ—று. ஓகாரம் - எதிர்மறை.

‘அன்னை தந்தபு வாருவது’ என்றும் பாடம். இதற்கு அன்னையது அந்நியமையாவதை என்க. ஏகாரம் - பிரிநிலை. மெய்ப்பாடு நகையைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் களவு வெளிப்படுத்தல். (எ)

248. பெய்ம்மணன் முற்றங் கவின்பெற வியற்றி
மலைவான் கொண்ட சினைஇய வேலன்
கழங்கின னறிகுவ தென்று
னன்று லம்ம நின்றவிவ ணலனே.

எ—து: இதுவுமது. தலைமகள் வேறுபாடு கழங்கினாற் றெரியுமென்று வேலன் கூறியவழி, அதனைப் பொய்பென இகழ்ந்த தோழி வெற்றிலக்கிச் செவிலிக்கு அறத்தொடு கின்றது.

இ—ள்: இடப்பட்ட மணல்முற்றம் அழகுசெய்து வெறியாடலையேற்றிட்டுக்கொண்ட கோபித்தலையுடையவேலன் இவனது வேறுபாடு கழங்குக்குறி பார்த்தலினாற் றெரியுமெனக் கூறுகின்றான்; அதுமிக நன்றியிருக்கின்றது எ—று. இதனு லறியமுடியாதென்பது குறிப்பு.

மலைதல் இப்பொருட்டாதல் “அரசருமமர்மலைந்தாணம் வீசினார்”¹—அரசரும் போரா யேற்றிட்டுக்கொண்டு கவசத்தை யணிந்தார் என்பது சிந்தாமணி. அம்ம - முன்னிலையைசை. ஏகாரம் - ஈற்றைசை. ஆல் - அசை. இவணலன் நன்று எனினு மமையும். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (அ)

249. பெய்ம்மணல் வரைப்பிற் கழங்குபடுத் தன்னை
முருகென மொழியும் வேலன் மற்றவன் [க்கு

¹ சேவகசிங். காந்தருவ. செ. 285.

வாலிய விலங்கு மருவிச்
சூர்மலை நாடனை யறியா தோனே.

எ—து: இதுவுமது. வேலன் கூறிய மாற்றத்தை மெய்யெனக்கொண்ட தாய் கேட்பத் தலைமகளுக்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: இடப்பட்ட மணல்பொருத்திய முற்றத்தில் கழங்கையிட்டுக் குறிபார்த்து யாய்க்கு இவன் வேறுபாடு முருகணங்கின னறியற்றென்று வேலன் கூறுமாயின் அவ்வேலன் வெள்ளிய குறுக்கிட்டுப்பாயும் அருவியுடைய அச்சம் பொருத்திய மலைநாடனை யறியான் எ—று. அறியினிவ்வாறு கூறுவென்பது குறிப்பு. மற்று அசை. மலைநாடன் - முருகன். மெய்ப்பாடு மருட்கையைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் அது. (சு)

250. பொய்ப்படு பறியாக் கழங்கே மெய்யே
மணிவரைக் கட்சி மடமயி லாலுநம்
மலர்ந்த வள்ளியங் கானங் கிழுவோ
ணண்டகை விறல்வே ளல்லனிவன்
பூண்டாங் கிளமுலை யணங்கி யோனே.

எ—து: இதுவுமது. தலைமகளுக்கு வந்த நோய் முருகனால் வந்தமை இக்கழங்கு கூற்றென்று வேலன் சொன்னுனென்பது கேட்ட தோழி அக்கழங்கிற் குறைப்பாளாய்ச் செவிலி கேட்குமாற்றால் அறத்தொடுகிலை குறித்துச் சொல்லியது.

இ—ள்: பொய்யாதலையறியாத கழங்கே! பூணத்தாங்கிய இளமுலையையுடைய இவனை வருத்தியவன், நீல மணி போலும் மலையிலுள்ள காட்டில் அழகிய மயில்கள் ஆவாரித்தாடும் நமது விரிந்த வள்ளியங்கானத்தை யுரியவனாகிய வாண்டகைமையுடைய வெற்றிபொருத்திய முருகவேளல்லன்; இது மெய்யே எ—று.

அணங்கியோன் நங்கானங்கிழுவோன், வேளல்லன்; இது மெய்யே என்று நாம். மலைக்குகையாகிய காட்டில்

வாழும் மயில்க ளாவாரித்தாடும் கொடிபொருந்திய காடு
என்றுமாம். மடம் இப்பொருட்டாதல் “குடப்பாலுறை
யாகுவியிமிலேற்றன் — மடக்கணீர் சோரும்வருவ தொன்
றுண்டு”¹ என்பதானுணர்க. பொய்ப்படு பறியாக் கழங்கே
என்றது, தின்னாற் கூறப்படுவது எக்காலத்தும் எவரானு
மறியப்படாத கழங்கென்றும், நீ கூறுவது பொய்யாத லற்
யாத கழங்கே எனவும் பொருள்தந்து தின்றது. ஏகாரம்
முன்னது தேற்றம். பின்னது பிரிநிலை. மெய்ப்பாடும் பய
னும் அவை.

கழங்குபார்த்தலாவது நெற்குறிபார்த்தல் போல்வது.
அது வெறிக்களத்தில் பாப்பிமிட்டுப் பார்க்கும்போது மூன்று
மிரண்டு மொன்றும் படுகை. மூன்று - மயில். இரண்டு -
கோழி. ஒன்று - வேல். இதனை அடி கொடி உவகை
பென்று பெயர் கூறுப. இவ்வாறுபடின் முருகணங்கினை
லாயிற்றென்பது. இது குறிஞ்சிலத்தார் வழக்கு. கழங்கு
பார்த்தல் வேலனும், நெற்குறிபார்த்தல் கட்டுவித்தியும் என
அறிக. (கௌ)

உரு. வெறிப் பத்து முற்றியு.

உக. குன்றக் குறவன் பத்து.

251. குன்றக் குறவ னார்ப்பி னெழிலி
நுண்ப லழிதுளி பொழியு நாட
நெடுவரைப் படப்பை தும்மூர்க்
கடுவா லருவி காணினு மழுமே.

எ— ந: 236-ம் செய்யுள்விதி. வரையாது வந்தொழு
குந் தலைமகற் கு வரைவுவேட்ட தோழி கூறிபது.

இ—ந: குன்றக் குறவன் தனை முதலிய விளைவு கார
ணமாக ஆர்ப்பின் அதற்கு இன்றியமையாத நீரை மேகமா

¹ சிலப்ப. 17 ஆச்சியர். உரைப்பாட்டுமடை 1-2.

னது நுண்ணிய பல மிக்க துளியாகப் பொழிபுநாடனே!
நீண்ட மலைக்கண்ணுள்ள தோட்டம்பொருந்திய தும்முரிடக்
தவாகிய மிக விரைந்து வருகையையுடைய அருவியைக் கண்
டாலும் (அது தின் மலையினின்றும் வீழ்கின்ற அருவியென்
றது கொண்டு) அதற்கு தின் கொடுமைகூறி இவன் அழும்
எ—று.

குன்றக்குறவன்.....நாடவென்றது குறவர் பயிர்
விளைத்தற்குத் தன்னை விருர்பி யாவராஞ்செய்ய அவர்க்கு
வேண்டும் நீரை மழைபொழியு நாடனாகியும் அதற்குத் தக
வொழுதுகின்றியென்பது. யாம் வரைவுவேண்டிக் கூறவும்
வரைகின்றியை என்பதாம். உம்மை முன்னது உயர்வு
சிறப்பு. பின்னது இழிவுசிறப்பு. ஏகாரம் தேற்றம்.
மெய்ப்பாடு அழகைபைச் சார்ந்த பெரும்தம். பயன் வரை
தல். (க)

252. குன்றக் குறவன் புல்வேய் குரம்பை
மன்றா டினமழை மறைக்கு நாடன்
புலையோன் வாழி தோழி விரைபெய
லரும்பனி யனைஇய கூதிர்ப்
பெருந்தண் வாடையின் முந்துவர் தனனை.

எ— ந: “ஆங்கதன்றன்மையின் வன்புறையுளப்பட”
(தொல். களவி. சூத். 23, 44). என்பதால், வரைவிடை
வைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் குறித்த பருவத்துக்கு முன்னே
வந்தானை உவந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ந: குன்றக் குறவனது புல்லால் வேய்ந்த சிறு
குடிலைப் புறத்தே வெளியில் திரிகின்ற பயன்படுவதாகிய
மேகங்கள் மறைக்கின்ற சிலம்பன் உயர்ச்சியையுடையோன்,
வாழ்வாயாக தோழி! விரைந்துபெய்யும் அரிய பனிகலந்த
கூதிர்ப் பருவத்துப் பெரிய குளினும் வாடைக்காற்றுக்கு
முன்னே வந்தான். எ—று.

குரம்பையாகிய மன்றையென்றுமாம். ஆடுமிளமழை
பென்பதை “இளமழை பாடு மிளமழையாடு-மிளமழை வைக

லுமாடும்”¹ என்பதானற்க. புரைவன எனப்பாடமாயின் விரைபெயல்புரைவன வரும்பனிபெனவியையும். விரைபெயலரும் பனியனையு. என்றது எங்குங் கலந்த பெயலாலரிய குளிர்க் கலந்த எனினுமாம். குறவன்.....நாடன் என்றது, புல்வேய் குரம்பைப் பொல்லாங்கை மறை மறைத்தாற்போல நமக்கு வாடையான் வந்த நோய்தீர்க்கவந்தானென்பது. ஏகாரம் - தேற்றம். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் ஆற்றுவித்தல். (உ)

253. குன்றக் குறவன் சாந்த நறும்புகை
தேங்கமழ் சிலம்பின் வரையகங் கமழும்
கானக நாடன் வரையின்
மன்றலு முடையன்கொ றேழி யாயே.

எ—து: “வரைவுதலைவரினும்” (தொல். களவி. சூத். 20, வரி 25). என்பதால், வரைவிடைவைத்துப் பிரிந்த தலைமகன் வரைவொடு புதுதராநின்றானென்பது தோழி கூறக் கேட்ட தலைமகள் அவட்குச் சொல்லியது.

இ—ர்: குன்றக்குறவன் புனத்திற் சந்தனமாத்தை வெட்டிச் சுடுகின்றபுகை தேன் நாறும்மலையெல்லையினுள்ளிட மெல்லாம் மணம் வீசங்கானக நாடன் வரையுமாயின் தோழியே! யாய்தானும் மணவீனை இபைதலையுடையான் கொல்! எ—று.

குன்றக்குறவன்.....நாடனென்றது, புகை தன்னுறுப் பாகிய தேனோடு கலந்து நறுமணங்கமழ்ந்தாற்போல இவனும் நம்மோடு கூடி இன்பமுண்டாக்குவானென்பது. உம்மை - சிறப்பு. நம்மனைக்கட் செய்கின்ற சிறப்புக்குமேலே மணவீனையால் அவர் செய்யுஞ் சிறப்பு மிகும் வண்ணம் வீனைப் பான் கொல் என்றுமாம். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் ஐயமகநல். (ஈ)

254. குன்றக் குறவ னா மறுத்தென
நறும்புகை சூழ்ந்து காந்த னாறும்

¹ குறிஞ்சிக்கலி, செய். 5, 25-6.

வண்டிமிர் சுடர்நுதற் குறுமகள் [டே.
கொண்டனர் செல்வர்தங் குன்றுகெழு நாட்

எ—து: “போக்கற் கண்ணும்” (தொல். அகத்திணை. சூத். 39). என்பதால், உடன்போக்கு உடன்படவேண்டிய தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ர்: குன்றக் குறவன் சந்தனத்தை வெட்டிச்சுட் டானை அதிநின்று மெழுந்த நறும்புகை சூழ, காந்தட்டி மணம் வீசும் வண்டுகள் ஒலிக்கும், ஒளிபொருந்திய துதலை யுடைய குறுமகளை நந்தலைவர் தமது மலையையுடைய நாட் டிற்குக் கொண்டுபோவான் கருதுவார். எ—று.

நறும்புகைசூழ அதை அந்தியில் வந்த மேகமென்று கரு திக் காந்தள் நாறுமென்க. காந்தள் நாளும் குன்று கெழுநா டெனக் கூட்டுக. சூழ்ந்து சூழ, “நாற்ருங் குழலி னுனை நாகணைவிடையிற் புல்லிக் - கோடுருடுத் தநங்க னெய்யக் குழைந்ததார் திவண்ட் தன்றே”¹ என்பதில் புல்லி - புல்ல என்றற்போல. புகை சூழக்காந்தள் நாறுமென்றது, அப லார் கூறுமலரடக்கிக் கற்புடைமையோடு இவ்வாழ்க்கைச் சிறப்பு பொருந்தச் செய்ய நாடன் என்பதாம். வண்டிமிர் காந்தனென்க. சுடுதல் - இசையெச்சம். கெழு - சாரியை. “முடிகெழுவேந்தர்மூவர்” என்பழிப்போல. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் உடன்போக்குமாட்சிமைப் படுதல். (ச)

255. குன்றக் குறவன் காதன் மடமகள்
வரையர மகளிர்ப் புரையுஞ் சாயல
னைய ளரும்பிய முலையன்
செய்ய வாயினண் மார்பினள் சுணங்கே.

எ—து: “குற்றங்காட்டிய வாயில்பெட்டினும்” (தொ. கள. சூத். 11, வரி 9). என்பதால், நின்னாற் காணப்பட்ட வள் எத்தகைமையள்? என்றபாங்கற் றத் தலைமகள் சொல் லியது.

¹ சீவகசிங். சரமஞ்சரி. செய். 68.

இ—ள்: பாங்க! அவன் குன்றக்குறவனது அன்பு பொருந்திய மடமகள்; வரையாமகளிரைப்போலும் சாயலை யுடையள், வியக்கத்தக்கவள்; அரும்பிய தனத்தையுடையள்; தேயல்படர்ந்த மார்பினள்; அறிவாய். எ—று.

பாங்கன் அவன் என்பன வருவித்துரைக்கப்பட்டன. குறவன் காதன்மகளெனவே மகளாவாள்வளொழிய வின் றெனவும், மடமகளெனவே தன்வரைப்பன்றி என்வரைப் பினள் எனவும், வரையாமகளிர்ப் புரையுஞ் சாயலெனவே இடமும் அருமையும் பெற்றபயனும், இளையன் முலையன் என்றதனாலே பிராயமும், வாயினன் மார்பினன் எனவே உரு வும் தோற்றக் கூற்றான். இதனால் “பிறப்பே குடிமை” என்னுஞ் சூத்திரத்துக் கூறியவகை ஒத்திருத்தல் கண்டு கொள்க. (தொல். மெய்ப்பாட். சூத். 25). மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் பாங்கற் சூணர்த்தல். (௫)

256. குன்றக் குறவன் காதன் மடமகள்
வண்டுபடு கூந்தற் றண்டழைக் கொடிச்சி
வளையண் முளைவா ளெயிற்ற
ளிளைய ளாயினு மாரணங் கினளே.

எ—று: “பண்பிற்பெயர்ப்பினும்” (தொல். களவி. சூத். 12). என்பதால், நீ கூறுகின்றவன் நினை வருத்தம் பருவத்தினால்லன் என்றதோழிக்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

இ—ள்: குன்றக் குறவன் காதன்மகளாகிய வண்டு கள் ஒலிக்கின்ற கூந்தலையுடைய தன்னிய தழையை யணிந்த கொடிச்சி வளையையணிந்தவள், வெள்ளிய முளைபோலும் பற்களையுடையள்; இளமையள்; ஆயினும் வருத்துந் தன்மையுடையள். எ—று.

‘வளையணிமுன்கைவாலெயிற்றரிவை’ என்றும் பாடம். மன்னணங்கினளே என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு பெரு மிதம். பயன் ஐயமறுத்தல் (க)

257. குன்றக் குறவன் கடவுட் பேணி
யிரந்தனன் பெற்ற வெல்வளைக் குறுமக
ளாயரி நெடுங்கண் கலிழச்
செயதாற் றெய்யநீ பிரியு நாடே.

எ—று: இதற்கு 236-ம் செய்யுள்விதி ‘வரைவிடை வைத்துப் பிரிவல்’ என்ற தலைமகற்குத் தோழி யுடன்படாது கூறியது.

இ—ள்: குன்றக் குறவன் தன் குலதெய்வத்தை விருப்பி இரந்து பெற்ற ஒளிபொருந்திய வளையணிந்த சிறு மகளது ஆராயப்படும் செவ்வரி பார்த நீண்ட கண் கலங்க நீ பிரிந்துபோகின்ற நாடுதான் தூரியது எ—று

அவ்விடைச் சென்று வரும்வரை இவன் உயிர்வாழ்த லரி தாகலின் பிரியற்க வென்பது குறிப்பு.

குறவன் கடவுட்பேணி இரந்துபெற்ற மகள் என்றத னான், குறவற்கொருமகளாய்த் துன்பமற்றயாதாள் துன்ப மடையவென அவன் அருமையுணர்த்தியவாறு. ஆலும் தெய்வவும் அசை. ஏகாரம் தேற்றம். மெய்ப்பாடு அழ கையைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் செவ்வழுங்குவித்தல்.

258. குன்றக் குறவன் காதன் மடமக
ளணிமயி லன்ன வசைநடைக்கொடிச்சியைப்
பெருவரை நாடன் வரையு மாயிற்
கொடுத்தனெ மாயினே நன்றே
யின்னு மானது நன்னுத றுயரே.

எ—று: “அவன் வரைவுமறுப்பினும்” (தொல். களவி. சூத். 23, வரி 40) என்பதால், வரைவு வேண்டிவிட மறுத் துழித் தமர்க்குரைப்பாளாய் வரையாது வந்தொழுங்குந் தலை மகற்குத் தோழி அவன்மலைகாண்டலே பற்றாகத் தாங்கள் உயிர்வாழ்கின்றமை தோன்றச் சொல்லியது.

இ—ள்: குன்றக் குறவன் காதன் மடமகளாகிய அழகிய மயில்போலுஞ் சாயல்பொருந்திய அசைந்த நடை

டையுடைய கொடிச்சியைப் பெரிய மலைநாடன் வரைந்து கொள்ளுமாயின் யாம் கொடுத்தோமாயின் அறமாம், கொடா விடின் அவன் துயரம் மேலும் அமைபாது எ—று.

ஓகாரம் சிறப்பு. அறமாவது கற்பு என்றபடி. அணி மயிலின்ன அசை நடைக் கொடிச்சி - விளையுமாம், அது மயில்களும் முகிலைக்காணின் இறகு விரித்தலங்காரமுற்று நடித்துக் களிக்குமாறு அவனைக் காணின் இவளு முரியள் என்பது. நடை - ஒழுக்கம். பெருவரை - எங்குந் தோற்றும் வரை; எனவே அதனைக்கண்டு ஆற்றியுள்ளாள் என்பது.

மெய்ப்பாடு அது. பயன் தமர்க்கு வரைவுடன் படுத்த வித்தல்; தலைவற்குப் பின்னும் வரைவு வேண்டுவித்தல், அன்ற உடன்போக்குரைத்தலுமாம். (அ)

259. குன்றக் குறவன் காதன் மடமகன்
மன்ற வேங்கை மலர்சில கொண்டு
மலையுறை கடவுள் குலமுதல் வருத்தித்
தேம்பலிச் செய்த வீர்நறுங் கையன்
மலர்ந்த காந்த னாழிக்
கலிழந்த கண்ணொன் மணங்கி யோளே.

எ—து: “அவட்பெற்றுமலியினும்” (தொல். கள. சூத். 12) என்பதை யிரட்டுறமொழிதலென்பதால், வரையத் துணிந்த தலைமகள் வரைவு முடித்தற்குத் தலைமகள் வருந்தும் வருத்தம் (பகற்குறக்கண்) தோழி காட்டக்கண்டு இனி அது கடுகு முடியுமென உவந்தவுள்ளத் தனையத் தன்னுள்ளே சொல்லியது.

இ—ள்: குன்றக் குறவன் காதன் மடமகன் மிகுந்த வேங்கைமலர் சிலவற்றைக்கண்டு மலையுறை கடவுளாகிய குல தெய்வத்துக்கு அருச்சித்து இனிய பலியிடுதல் செய்த மலர்ந்த காந்தன்போலத் தோன்றிய நரிய நறிய கையையுடையாள் கலங்கிய கண்ணையுடையாளாய் வருந்துவாள்; எம்மை வருத்தியவன். எ—று.

காந்தனாகும் மலை எனினுமாம். தோத்திரம் பண்ணிப் பூசைசெய்தென்றுமாம். நாற் - நாறிய எனத் திரிக்கப்பட்ட

டது. “பிரர்க்கின்ன முற்பகற் செய்யிற் றமக்கின்ன - பிற்பகற்ருளே வரும்”¹ என்பது கொண்டு எம்மணங்கியோள் கலிழந்த கண்ணொன்றான். மெய்ப்பாடு உவமை. பயன் மகிழ்தல். (க)

260. குன்றக் குறவன் காதன் மடமகன்
மென்றோட் கொடிச்சியைப் பெறற்கரிது தில்
பைம்புறப் படுகிளி யோப்பலர்
புண்புல மயக்கத்து விளைந்தன தினையே.

எ—து: இதற்கு 236-ம் செய்யுள் விதி. பகற்குறக் கண் வந்த தலைமகனைத் தோழி ‘இனிப் புனங்காவற்கு வாரோ’ மெனக் கூறி வரைவுகடாயது.

இ—ள்: குன்றக் குறவன் காதன் மடமகளாகிய மெல்லிய தோளையுடைய கொடிச்சியை யினிக் குறியிடத்து வந்து காணப்பெறுதலரிது. பசிய புறத்தையுடைய கிளிகடிய வாரோம், குறவரது புன்செய்க்கல்ப்பினால் தினை விளைந்தன. எ—று.

‘ஓம்பல்’ என்று பாடமாயின் கடிதலில்லை யென்க தில்ல காலத்தின் கண் வந்தது. அத்து - சாரியை, அவ்வழி. விளைந்தன - முற்றின. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரைவுகடாவல். (க0)

உ௯. துன்பக் குறவன் பத்து முற்றிற்று.

உஎ. கேழற் பத்து.

261. மென்றினை மெய்ந்த தறுகட் பன்றி
வன்க லடுக்கத்துத் துஞ்சு நாட
னெந்தையறித லஞ்சிக்கொ
லதுவே மன்ற வாரா மையே.

எ—து: “அல்லாற்புப் படுதலு மவன்வயி னுரித்தே - அவன்குறி மயங்கிய வமைவொடு வரினே” (தொல். கள. சூத்.

¹ திருக்குறள், செப், 319.

42). என்பதால், அல்ல குறிப்பிட்டுத் தலைமகன் நீங்கினமை அநியாதான் போன்று தோழி, பிறரை ஞான்று அவன் சிறைப்புறத்தானாய் நிற்பத் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: மென்மையுடைய தினைப்பயிரையுண்ட தறு கண்மையைப் பொருந்திய பன்றியானது வலிப மலைச்சார லில் நித்திரை செய்கின்ற சிலம்பன் எம் பிழாவறிதலுக்குப் பயந்ததுவே கொல்! மிகவும் வராமல்குந் காரணம். எ—று.

அதுவேயென்னும் ஏகாரம் பிரிநிலை. தினைமேய்ந்த பன்றி மலைச்சாரலிற்றுஞ் நாடெனென்றது, தான் வேண்டின இன்பதுகார்த்து இனிது கண்படுதலல்லது வரைதற்கு வேண்டு வன முடலாதானென்பதாம். மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரைவுகடாவல்.

(க)

262. சிறுதினை மேய்ந்த தறுகட் பன்றி
துறுக லடுக்கத்துத் துணையோடு வதியு
மிலங்கு மலைநாடன் வருநு
மருந்து மறியுங்கொ றேழியவன் விருப்பே.

எ—து: “கூறியவாயில் கொள்ளாக்காலையும்” (தொல். கள. சூத். 20, 11) என்பதால், வரைந்து கொள்ள நினைக் கின்றல் எனென்று றேறுபட்ட தலைமகன், ‘அவன் நின்மேல் விருப்புடையன் நீநோகின்றது என்னை?’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: சிறுதினை மேய்ந்த அஞ்சர் நிலைமையினை யுடைய பன்றி கல்விரவியுயர்ந்த பக்கமலைக்கண் தன் பெண் பன்றியோடு தங்கும் விளங்குகின்ற மலைநாடன் வரைவோடு வருகின்ற மருந்துதானும் அறியுங் கொல்லோ? தோழியே! அவன் விரும்புகின்ற விருப்பம். எ—று.

நாடன் வருமருந்து மறியுங்கொல் தோழி யவன்விருப்பு என்பதால், தோழி கூறியதே தலைவிகொண்டு கூற்றுள் என் பது தோன்றுட். தினைமேய்ந்த பன்றி துறுகல்லடுக்கத்துத் துணையோடு வதியுநாடென்பது, கனவொழுக்கத்தான் வரும் சிற்றின்பமின்றியே வரைந்துகொண்டு நினைவே ஒழு

குவன் எனத் தோழி கூறியவாறுகொண்டு அவன்வயிற் பாத் தைமை கூற்றிறெனக் கொள்க. மெய்ப்பாடு அழுகைபைச் சார்ந்த பெருமிதம். பயன் வன்புறையெதிரழிந்திரங்கல். (௨)

263. நன்பொ னன்ன புனிறுதி ரேனல்
கட்டளை யன்ன கேழன் மாந்துங்
குன்றுகெழு நாடன் றுனும்
வந்தனான் வந்தன்று தோழியென் னலனே.

எ—து: “வரைவுதலைவரினும்” (தொல். கள. சூத். 20, 25.) என்பதால், வரைவிடைவைத்துப்பிரிந்த தலைமகன் மீண்டமையறந்த தலைபகன் ‘தொலைந்த நலம் நீ இன்று எய் திய காரணமென்னை?’ என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: ஓடவைத்த பொன்னன்ன முற்றிய திணைய உரைகல்லையன்ன பன்றி உண்கின்ற மலைநாடன்தானும் வந் தான்; தோழி! எனது அழுகுதானுமதுகாரணமாக வந் தது. எ—று.

உம்மை - நலனும் வந்தன்று எனவே எச்சம். நன் பொன் - மாற்றயர்ந்த பொன். நால்வகைப் பொன்னி லுயர்ந்த சாம்புதப் பொன்னுமாம். அது பொன்மலையி லுள்ள பொன்னுவற்கனிச்சாறு பாயும் ஆற்றிலுண்டாய் பொன். கட்டளை, “அழல்வினையமைந்த நிழல்விடுகட்டி - கட்டளைவலிப்ப”¹; என்பதனுணர்ச்சு. பொன்னன்ன கேழல் மாந்து நாடெனென்றது, தன்னுட்டு வாழும் விலங்குகளும் தமக்கு வேண்டுவன குறைவின்றிப் பெற்று இன்பதுகரு நாடன் என்றவாறு. இனிக்குக் கல் பொன்னைத் தராதாங் காட்டுமாறுபோல அவனும் நம்மை வரைந்து நமது நலத்தை துகர்ந்து மனைக்கண் இல்வாழ்க்கைச் சிறப்பை எய்துவிக்கு நாடன் என்றவாறுமாம். பொன்னன்ன, கட்டளையன்ன, என்னும் எனை யுவமைகள் மேல்வருங் கருப்பொருட்குச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றன. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் ஐயமறுத்தல்.

(௩)

¹ பதிற்றுப். செய். 81, 16-17.

264. இளம்பிறை யன்ன கோட்ட கேழல்
களங்கனி யன்ன பெண்பாற் புணரு
மயந்திகழ் சிலம்ப கண்டிகும்
பயந்தன மாதோநீ நயந்தோள் கண்ணே.

எ—து: “நாற்றமுந் தோற்றமு” மென்னுஞ் சூத் திரத்தப் ‘பிற’வாற் கொள்வது. வரையாது வந்தொழுகுந் தலைமகனைப் பகற்குறிக்கண்ணே எதிர்ப்பட்டுத் தோழி வரைவு கடாயது.

இ—ர்: இளம்பிறைபோலும் கோட்டிணையுடைய பன்றி களாக்கனிபோலும் பெண்பாற்பன்றியைப் புணர்கின்ற நீர் விளங்குகின்ற சிலம்பனே! காண், நீ விரும்பிய தோள் களும் கண்களும் பயந்தன எ—று.

கேழல் பிணவைப் புணருமென்றது, ஈல்லறவிலலாதன வொழுகு மொழுக்கமும் நின்மாட்டுக் கண்டிலேம் என்ற வாறு. மாதோ - அசை. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் வரைவுகடாவல். (ச)

265. புலிகொல் பெண்பாற் பூவரிக் குருளை
வளைவெண் மருப்பிற் கேழல் புரக்குங்
குன்றுகெழு நாடன் மறந்தனன்
பொன்போற்புதல்வனோடென்னீர்தோனே.

எ—து: “வாயிலின் வருடம் வகை”யாற் கொள்வது (தொல். கற்பியல், சூத். 6, 42). பரத்தையிடத்தொப் ஒழு குகின்ற தலைமகன் விடுத்த வாயின்மாக்கட்டித் தலைமகன் சொல்லியது.

இ—ர்: புலியாற் கொல்லப்பட்ட பெண்பாற்பன்றி யால் வளர்ந்த மெல்லிய அழகிய சூட்டியை வளைந்த வெள் ளிய மருப்பையுடைய களிற்றப்பன்றி காக்கும் மலைபொருந் திய நாடன் பொண்ணிப்போல் பாதுகாக்கப்படும் புதல்வ னோடு என்னைத் துறந்தானாய் மறந்தான் எ—று.

புலி கொல் நாடன் என்றது, பரத்தை காரணமாக யா னிறந்தால் தன் புதல்வனைத் தானே காக்கத் துணிந்து என்னை

நீத்தான் என்பதாம். மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் வ யி னோர்தல். (ந)

266. சிறுகட்பன்றிப் பெருஞ்சினவொருத்தலோடு
குறுங்கை யிரும்புலி பொருஉ நாட
நனிநா ணுடைமைய மன்ற
பணிப்பயத் தனநீ நயந்தோள் கண்ணே.

எ—து: “பிறன்வரைவாயினும்” (தொல். களவியல் - சூத். 23, 40) என்பதால், நொதுமலர்வரைவு பிறந்துழித் தலைமகட்குளதாகிய வேறுபாடு தோழி கூறிக் தலைமகனை வரைவுகடாயது.

இ—ர்: சிறு கண்ணையுடைய பன்றியாகிய பெரிய சினத்தைப்பொருந்திய வொருத்தலோடு குறுத்தகையை யுடைய பெரிய புலி போரைச் செய்கின்ற நாடனே! மிக நாணத்தையுடைமைய, நீரைச் சிந்துவ, நீ விரும்பிய கண்கள் எ—று.

பன்றியொருத்தலோடு புலி பொரும் என்றது, நினக்கு நிகரல்லாதார் வந்து தலைப்படவும் அதனை நீக்காது இடங் கொடுத்து ஒழுக்குகின்றாயென்பதாம். “வார்கோட்டி யானே யும் பன்றியுமன்ன”¹ என்பதால் பன்றிக்கு ஒருத்தல் கொள் ளப்பட்டது. நனிநா ணுடைமைய வென்றது நொதுமலர் வரையக் கருதுதல் நாணமுடையவொன்று என்பது. மெய்ப் பாடு இனிவரல். பயன் வரைவுகடாவல். (சு)

267. சிறுகட்பன்றிப் பெருஞ்சின வொருத்த
றுறுக லடுக்கத்து வில்லோர் மாற்றி
யைவனங் கவருங் குன்ற நாடன்
வண்டுபடு கூந்தலைப் பேணிப்
பண்பில சொல்லுந் தேறுதல் செத்தே.

எ—து: “வேண்டாப் பிரிவினும்” (தொல். களவி. சூத். 23, வரி 22) என்பதால், தலைமகனைத் தலைமகன் வரை

¹ தொல்கா. மரபியல். சூத் 36.

வலெனத் தெளித்தானென்று அவன் கூறக்கேட்ட தோழி அவன் சிறைப்புறத்தானாகச் சொல்லியது.

இ—ர்: சிறிய கண்ணையுடைய பெருஞ் சினத்தைக் கொண்ட பன்றி பொருத்தல் நெருங்கிய கறன் பொருந்திய பக்கமலைக்கண் பயிரைக் காக்கின்ற கானவர்களைத்தப்பி அவ ராற்காக்கப்பட்ட மலைநெல்லை மேயும் மலைநாடன் வண்டுகள் ஒலிக்குங் கூந்தலையுடையானே விரும்பிப் பொய்மொழிகளைக் கூறுநிற்கும், தான் சொன்ன வார்த்தைகளை இவன் மெய் யாகக் கொள்ளுமென்பது கருதி எ—று.

கூந்தல் - அன்மொழித்தொகை. பன்றிபொருத்தல்.... கவரும் நாடன் என்றது, இல்லின்கட் காவலை வென்று களிற்பெறு மின்பமே விரும்புவானென்பது. மெய்ப்பாடு அது. பயன் வரைவுகடாவல். (எ)

268. தாஅ யிழந்த தழுவரிக் குருளையோடு
வளமலைச் சிறுகினை யுணர்இக் கானவர்
வரையோங் குயர்சிமைக் கேழ லுறங்கு
நன்மலை நாடன் பிரித
லென்பயக் கும்மோ நம்விட்டுத் துறந்தே.

எ—து: இதவுரது. அவன் குறிப்பிருந்தவாற்றால் நம்மைப் பிரிந்துவந்தல்லது வரையமாட்டான்போன்றிருந் தது எனத் தலைமகள் கூறக்கேட்ட தோழி அவட்குத் தலை மகள் சிறைப்புறத்தானாகச் சொல்லியது.

இ—ர்: கேழல் தாயை யிழந்த தழுவும் தன்மை யுடைய வழகிய குட்டியோடு வளநிறைந்த மலையில் சிறு திணையை யுண்டு வேடாது உயர்ந்த மலைபி னுயர்ந்த வுச்சிக் கண்ணை யுறங்குகின்ற நல்ல மலைநாடன் நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து துறக்கின்றது யாது பயனைத் தரும்? எ—று.

தாஅயிழந்த.....கேழலுறங்கு நாடெனன்றது, த யி ழந்த குருளையோடே திணையையுண்டு கேழலுறங்குகின்ற இத்தன்மையையுடைய நாடனாதலால்தவ்வாறு நிகழ்ச்சல் கூடாதென்பதாம். இனி, தாய் என்றது தலைவி; குருளை

யென்றது அன்பு. எனவே தாம் நம்மைப் பிரிய, பிரிவாற்ற கில்லாது நாமிறந்துபட நம்மேற்கொண்ட அன்போடு வருந்தி யிருத்தலன்றிப் பிரிதல் வேறு பயனைத் தராவென்பது. இதற்கு திணையுணிய கானவர் என்ற பாடங் கொள்க. மெய்ப்பாடு அது. பயன் பிரிவழுங்குவித்தல். (அ)

269. கேழ லுழுதெனக் கிளர்ந்த வெருவை
விளைந்த செறுவிற் றோன்று நாடன்
வாபா தவனுறை நீடி னோர்வளை
யிணையி ரோதி நீயழத்
துணைநனி யிழக்குவென் மடமை யானே.

எ—து: இதுவுரது. குறைநயப்புக் கூறித் தலைமக னைக் கூட்டிய தோழி அவன் இடையிட்டுவந்து சிறைப் புறத்து நின்றுழித் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ர்: பன்றி யுழுததாக வளர்ந்த கொறுக்கைச்சி நெல் விளைந்த செறுவைப்போலத் தோன்றுகின்ற நாடன், ஓத்த வளையையு மிணைந்த சரிய கூந்தலையுமுடையானே! நீயழ வாராது அவ்விடத்துறைதல் நீட்டிக்கின், யான் அவ னைத்தேறி முன் செப்த மடமையான் நீ எனக்குத் துணையா தலையிழப்பேன். எ—று. இறந்து படுவேனென்பதாம்.

கேழலுழுதென.....தோன்று நாடெனன்றது, வேட்கை நலியத் தனக்குவந்த வருத்தத்தானே தலைசாய்ந்து நல்லாரைப்போல வொழுக்கிய துணையையுள்ளானென்பதாம். நீ யழ வாராது அவனுறை நீடின் எனக்கூட்டுக. 'இழக்கு வன் மடமைபோனே' என்றும்பாடம். மெய்ப்பாடும் பய னும் அவை. (க)

270. கிழங்ககற் கேழ லுழுத சிலம்பிற்
றலைவினை கானவர் கொய்தனர், பெயரும்
புல்லென் குன்றத்துப் புலம்புகொ ணெடுவ
காணிணங் கலிழுநோய் செத்துத் [ரை
தாம்வந் தனர்நங் காத லோரே.

எ—து: “ஆங்கதன் தன்மையின் வன்புறையுள் பட” (தொல். கா. சூத். 23, 44.) என்பதால், வரைவு காரணமாக நெட்டிடை சுழிந்து பொருள்வயிற் போகிய தலைமகள் வந்தமையறிந்த தோழி உவந்த உள்ளத்தளாய்த் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: மலைக்கண் தன் இரை காரணமாகக் கீழங்கைத் தோண்டி யெடுக்கும் பன்றி உழுத புழுதிர்கண்ணே வித்த விளைந்த பயிரை வேடர்கள் கொய்து செல்லும் பொலி வழிந்த மலையின் நீண்ட தனிமையுற்ற சாரலைக்கண்டாலும் நாம் அழகின்ற வருத்தத்தைக் கருதித் தாமே வந்தார், நமது காதல் எ—று.

வருத்தமின்றி விழையும் பயிரைக் கானவர் கொய்யுஞ் சிறப்புடையதேனும் அவன் அவ்விடத்து உறையாமையின், புல் லெனவும் புலம்புகொள் எனவும் இழித்தக் கூறப் பட்டதெனக் கொள்க. உம்மை - சிறப்பு. வருத்தமின்றிப் பொருளாத் தேடித் குறித்த பருவத்தில் வந்தனனென்பதற் தோன்றும். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் வற்புறுத்தல். (க0)

உள. கேழற்பத்து முற்றிற்று.

உஅ. குரக்குப் பத்து.

271. அவரை யருந்த மந்தி பகர்வர்
பக்கிற் றேன்று நாடன் வேண்டிற்
பசுப்போற் பெண்டிரும் பெறுகுவன்
றெல்கே ளாகவி னல்குமா லிவட்கே.

எ—து: “அவன் வரைவு மறுப்பினும்” (தொல். கா. சூத். 23, 40.) என்பதால், தலைமகள் வரைவுவேண்டி விடத் தம்மறுத்துழிச் சென்க்குத் தோழி அறத்தொடு கின்றது.

இ—ள்: அவரையை நிறையத் தின்ன மந்தியின் வயிறு பண்டவாணிகரது பைபோலத் தோன்றும் நாடன் தான் விரும்பின், இத் தீங்கு செய்யாது தான் நினைத்த வழி யொழுகும் குணமுடைய பெண்டிர் பலரையும் பெறுகுவன், இவட்குப் பழைய உறவினன் ஆகலின் அருள் செய்யும் எ—று.

அவரை .... நாடனென்றது, ஆண்டு வாழ்வனவும் மேலா முணவுகளிற் குறைவின்றி உண்ணுநாடன் என்பது, உயர்த்திக் கூறியது. உம்மை - சிறப்பு. மெய்ப்பாடு பெருமிகம். பயன் அறத்தொடு நிறைவு. (க)

272. கருவிரன் மந்திக் கல்லா வன்பற
முருவரைத் தீந்தே னெடுப்பி யயல
துருகெழு நெடுஞ்சினைப் பாயுநாட
னிரவின் வருத லறியான்
வரும்வரு மென்ப டோழி யாயே.

எ—து: “குறியிடுபுமை மருடற் கண்ணும்”, (தொல். கா. சூத். 20, 24.) என்பதால், அல்லகுறிப்பட்டு நீங்குந் தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாக முன்னேநான் நிகழ்ந்ததனைத் தோழிக்குச் சொல்லுவான் போன்று தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: வலிய விரல்களையுடைய பிரிதொன்றுமறியாத குரங்கின் குட்டி அரிய மலைக்கண்ணுள்ள இனிய தேன் கூட்டைக் கிளர்த் தெழுப்பி ஈக்கு வெருவிப் பக்கத்தேயுள்ள அச்சம்பொருந்திய நீண்ட மரக்கிளையிற் பாய்கின்ற நாடன் இரவின் இவ்விடத்து வருதலறியான் ஆகவும் யாய் வருவான் வருவான் என்று கூறுகிற்பான், தோழியே! எ—று.

கருவிரன் மந்தி.....பாயு நாடனென்றது, தாம் நம்மை நுகரக் கருதிவந்து குறியுணர்த்த அகைச் சுற்றத்தார் பலரு முணர்ந்தமையை யறிந்து வெருவிப் பெயர்வான் என்பது.

மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரைவொடுவருதல். குறியாவது: தலைவன் குறியிடத்து வந்தமை தோழிக்கும், தலைவிக்குத் தோன்றச் செய்வது. அது நிரொலிப்படுத்தலும் புள்ளெழுப்புதலுமுதலாயின. இவை தலைவனான நற்பிறி தோர் கரணத்தான் நிகழ்வது. நிகழ்த் தலைவனினுயவெனக் கொண்டுபோந்து அவ்விடத்து அவனினுகாமை யுணர்ந்து மனையகம்புகும். பின்னையவன் வந்து அக்குறியெய்ய உடன் போதலுற்றரால் ஆராயப்படுவ தோன்றுகலின் போகாது அங்கிருந்தே பிறிதொன்றன்மேலிட்டு நிகழ்வதவற்றை அவ னறியக்கூறும். குறி வேறுகாரணத்தா னிகழ்வதாவது: நீர்க்கரையிலுள்ள மாங்களின் பழமுதலியன மூக்கூழ்ந்தும் சாற்றினுடிபட்டும் நீர்மேல்வீழ்தல்; புட்கள் வேற்றுப்புள் வருகையாலும் வெருவுகையாலும் எழும்.

இனிக் குறியிடமாவது: வண்டுந் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசமும் கொண்டு புணர்நரம்பென முன்று ஐந்து வாயி லானுங் கொள்ளப்படுந் துப்புரவினைத் தன்னகத்துடைத் தாய்ப் பலவகைப்பட்ட மாங்களானும் கொடிசளானும் பொலிவுடைத்தாய்ப் புறத்தார் அசுத்தாரைக் காண்பதரிதாய் அசுத்தார் புறத்தாரைக் காண்பதெரிதாய் விழைவுவிடுத்த விழுமியோரையும் விழைவுதோற்றுவிக்கும் பண்பிற்று என் பது¹. இது பகற்குறியிடம். “இரவுக்குறியேயில்வரை யிகவாது,² என்பதால் பகற்குறியில் இகப்பதென்க. அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை. கட்டகாரம், பள்ளி யம்பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளியென இவற்றுள் நீங்கிச் செய்குன்றும், இளமாக்காவும், பூம்பந்தரும், விளை யாட்டிடமும் அவற்றைச் சார்ந்தனவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள் னுமாம். குரவரிருக்குமனை தெய்வத்தானமென்று கருதப் படும். அல்லுதுளம் புகவும் போகவும் அருமையுடைமை யானுமாகாதென்பது. இரவுக்குறி யொன்றும் பகற்குறி பலவுமாம். “மனையோர் கிளவி கேட்குமிடத்துச் - செலவு வரவில்லாத தொழிலிற்றுகி மனையிறந்தெல்லையின் மாண் புடைத்தாகு — மகப்புறமாயின் மறுதலைப்படுமே”³ எனக் கூறப்படுதலின்.

(உ)

¹ இறையனாகப். சூத். 18 உரை. ² ஷே. சூத். 19.³ ஷே. சூத். 21 உரை.

273. அத்தச் செயலைத் துப்புற மொண்டளிர்
புன்றலை மந்தி வன்பற முரு
நன்மலை நாட நீசெலி
விண்ணயர் துறவி யென்னினுங் கலிழ்மே.

எ—து: “அனைக்கைவகையாற்” (தொல். கள. சூத். 23. 36.) கொள்வது. வரைவிடைவைத்துப் பிரியுந் தலை மகன் ‘தின்றுணைவியை உடம்படுவித்தேன். இனி, நீயே யிதற்கு உடன்படாது கலிழ்கின்றாய்’ என்றார்க்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ர்: காட்டிலுள்ள அசோகினது பவழம்போலுஞ் சிவந்த வொள்ளிப் துறரைப் புல்லிய தலையையுடைய மந்தியது வலியகுட்டியுண்ணும் நல்லமைநாடனே! நீ பிரிந்து செல்வையேல், உன்னை விரும்பி யுறைகின்றவன் இப்போ தயும் என்னினுங்காட்டி அழாநிற்கும். எ—று.

பிரிவுடம்பட்டாளாயினும் நீ பிரியின் ஆற்றாளென்ப தாம். உம்மை சிறப்பு. அத்தச் செயலை.....நாடவென் றது, அசோகின் இளமையும் வனப்பும் மிக்கதாரைக் குட்டியுண்ணுந் தன்மையாக நீயும் இவளை இளமை நீங்கு முன் வரைவாயென்பதாம். கலிழும் என்பது கலிழ்ம் எனத் திரிந்து நின்றது; போலும் என்பது போன்ம் என நின்றற்போல (முல்லைக்கவி, 1ம் செய்யுளிற் காண்க). துப் புறமொண்மணி யென்றும்பாடம். மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் வரைதல்.

(௩)

274. மந்திக் கணவன் கல்லாக் கடுவ
னெண்கேழ் வயப்புலி குழுமலின் விரைந்து
குன்றுய ரடுக்கங் கொள்ள நாடன்
சென்றனன் வாழி தோழியென்
மென்றோட் கவினும் பாயலுங் கொண்டே.

எ—து: “வரைவிடை வைத்தகாலத்து வருந்தினுட்” (தொல். கள. சூத். 21) என்பதால், வரைவிடைவைத்துத் தலைமகன் பிரிந்துழி ஆற்றாவிக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: மந்திக்கணவனாகிய பிறிதொன்றுங் கற்றறி யாத கடுவன் குரங்கு ஒள்ளிய நிரம்பொருந்திய வெற்றியை யுடைய புலி முழக்கிற்கு அஞ்சி விரைந்து உடனே பிலையி லுள்ள வயர்ந்தபக்க மலையிலேறுகின்ற சிலம்பன், வாழ்வா யாக தோழியே! எனது மெல்லிய தோரினதழகையும் பாயலைபுங்கொண்டு சென்றனன். எ—று.

மந்திக்கணவன்.....நாடனென்றது, புலி பிறவற்றைத் திங்குசெய்யக் கருதாது செய்த முழக்கைத் தனக்குத் திங்கு செய்யக் கருதிற்றென்று கருதிக் கடுவனுயர்ந்த பக்கமலைக் கட் சென்றும்போல இவனுந் நாம் எம்மைப் பாதுகாத் துரைக்கின்ற உரைக்கு அஞ்சிச் சென்றானென்பதாம். உம்மை எச்சம். குழும் - முழங்குதல் என்பது, அகம். 321-ம் செய்யுளிற் காண்க. மெய்ப்பாடு அது. பயன் ஆற்றுதல். (ச)

275. குரங்கின் தலைவன் குருமயிர்க் கடுவன்
குரலஞ் சிறுகோல் கொண்டு வியலறை
மாரி மொக்குள் புடைக்கு நாட
யாரின் நயந்தன மெனினுமெம்
மாய்நலம் வாடுமோ வருளுதி யெனினே.

எ—து: “அனைநிலைவகையாற்” கொள்வது, 273ம் செய்யுளிற்போல. வரையாது வந்தொழுகுந் தலைமகன் இடையிட்டு ரெருதலால் எதிர்ப்பாடு பெறுத் தோழி குறியிடத்தெதிர்ப்பட்டு அவன் கொடுமைகூறி நெருக்கிச் சொல்லியது.

இ—ள்: குரங்கின் தலைவனாகிய நிறம் விளங்குகின்ற கடுவனுனது பிரம்பின் சிறியகோலைக்கொண்டு அகன்ற பாதையிடத்து மழையிலுண்டாகிய மொக்குளை அடிக்கின்ற நாடனே! யாம் நினைவிற்கும்பியதை நீ வெருளாது அருளப் பெறுவேமாயின், எங்களது விரும்பப்படும் அழகு வாடுமோ? எ—று. நீயருளப்பெறின் நம்நலம் வாடாதென்பதாம்.

குரங்கின் தலைவன் குரங்கோல்கொண்டு பாதையின் மாரிமொக்குள் புடைக்குநாட என்றது, நின்னயந்த எங்க ளது நலம் நீ வரையாமலே அழிகின்றதனை நீ இவ்விடையிட்ட ஒழுக்கத்தாலே அழிக்கின்றாயென்பது. மெய்ப்பாடு அது. பயன் வரைவுகடாவல். (ரு)

276. மந்திக் காதலன் முறிமேய் கடுவன்
றண்கமழ் நறைக்கொடி கொண்டு வியல
பொங்க விளமழை புடைக்கு நாட [றைப்
நயவா யாயினும் வரைந்தனை சென்மோ
கன்முறை வேங்கை மலரு
நன்மலை நாடன் பெண்டெனப் படுத்தே.

எ—து: இதுவுமது. வரையாது வந்தொழுகுந் தலை மகனைத் தோழி நெருக்கிச் சொல்லியது.

இ—ள்: மந்தியது காதலனாகிய தளிரை யுண்ணுங் கடுவன் குளிரச்சியையுடைய மணங்கமழ் நறைக்கொடியைக் கொண்டு அகன்ற பாதையின் மிகக் கருக்கொண்ட முகலை யடிக்கின்ற நாடனே! நம்மீது நினக்கு அன்பில்லையாயினும் வரைந்தனை யாய்ச் செல்வாய், கன்முறையிலுள்ள வேங்கை மசம் மலருகின்ற நல்ல மலைநாடனது பெண்டென்று யாவ ருங் கூறுதற்கு எ—று.

மேல்கருக்கொண்டு முற்றிப் பயன்படுவதாகிய இள முகலைக் கடுவன் நறைக்கொடிகொண்டு அடித்துக் கெடுப்பது போல நீயும் வரைந்து மகப்பேற்றிற்குரியளாகிய இவளை இம்மறைத் தொழுக்கத்தாலே கொலை குழ்க்கின்றாயென்பது. கன்முறைவேங்கை மலருமென்றதனால் வரைதற்குரிய பருவ முங் கூறியவாறாயிற்று. இனி, ஈரமற்ற கன்முறைக்கண் ணினும் வேங்கைமலர்ந்து சிறப்பெய்தினும்போல இவளும் தன்மேலன்பில்லாத நின்னில்லின்கண்ணிருந்து மகப்பெற் றுச் சிறப்படைதற்கு உரியனென்பதுமாம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (சு)

277. குறவர் முன்றின் மாதிண்டு துறுகற்
கல்லா மந்தி கடுவனோடு களுங்

குன்ற நாடநின் மொழிவ லென்றும்
பயப்ப நீத்த லென்னிவள்
கயத்துவளர் குவையி னாமர்த்த கண்ணே.

எ-து: இதுவுமது. வரையாது வந்தொழுகுந் தலை
மகன் புணர்ந்து நீங்குழி எதிர்ப்பட்டதோழி வரைவுகடா
வியது.

இ-ள்: குறவரது முற்றத்தில் மிருகங்கள் சொறி
மாற்றுதல் காரணமாகவுள்ள துறுகற்கண்ணே பிற்தொன்
றுங் சற்றறியாத மந்தி கடுவனோடு தள்ளும் மலைநாடனே!
நினக்கு யானொன்று சொல்லுவேன்; இவளது, தடாகத்தில்
வளர்கின்ற குவளைமலர்போலும் சுழலுதலைபுடைய கண்கள்
எக்காலத்தும் பசப்பூப் பிரிகின்றது யாதோ? எ-று.

குரவர்..... நாடவென்றது, சுற்றத்தார்நிலே இவ
ளொழுக்கம் புலனாகியுள்ளது விளையுமேதத்துக்கு நாண
தோய் என்பது. இனிக் கல்லாமையையுடைய மந்தி தானுங்
குறவர்க்கு வெருவுதலின்றி அவர் முற்றத்துக்கன்மேல் தன்
கடுவனோடு பிரிவின்றித் துள்ளிவிளையாடு நாடாடுகவையத்தும்
இதற்குத்தக வொழுகாது இவளை இவ்விதம் வருத்தல் தகா
தென்பதாம். உகளுமென்பது முற்கூறிய பொருட்கு
இடக்கர். கடுவனெடுக்குமெனவும் பாடம். மந்திதானு
மென்னுமும்மை தொக்கது; சிறப்பும்மை, மெய்ப்பாடு பெரு
மிதம். பயன் வரைவுகடாவல். (எ)

278. சிலம்பின்வெதிரத்துக் கண்விடு கழைக்கோல்
குறங்கின் வன்பறழ் பாய்ந்தொ விலஞ்சி
மீனெறி தூண்டிலி னிவக்கு நாட
ஊற்றோர் மறவா நோய்தந்து
கண்டோர் தண்டா நலங்கொண்டனனே.

எ-று: “மறைந்தவற் காண்டல்” என்னுஞ் சூத்தி
ரத்து “அன்னவு முளவே” (தொல். கள. சூத். 20) என்
பதால், வரையாது வந்தொழுகுந் தலைமகன் சிறைப்புறத்தா
னாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள்: மலையிலுள்ள முங்கிலாகிய கணுக்கள்விட்டு
விளங்குங் கழைக்கோல் குறங்கின் வலிய குட்டி பாய, நீர்
நிலையில் பரதவர் மீனைப் பதித்தற்கு எறிபுந் தூண்டிலைப்
போல், ஒங்கிபுந் தாழ்ந்துந் தோன்றுகின்ற நாடன் தன்னை
யடைந்தவர்கள் ஒருகாலத்தும் மறவாத படராகிய நோயைத்
தந்து கண்டவர்களுக்கு எவ்வகையானும் கவர்த லமையாத
அழகைக்கொண்டான் எ-று.

உற்றோர் மறவாநோய் - உற்றோர் எக்காலத்து மறவா
நோயென்றும், சுற்றத்தார் கண்டு மறவாநோய் என்றும், உறப்
படுவோரைக் கூறுவோர் நினைக்கும் நோய் என்றும் பொருள்
படுமாறு சாண்க. மறவாநோய், தண்டாநலம் என்பன
மிகுதி கூறியவாறு. “எனல் காவலர் கவனென விரீஇக்-
கான யானை கைவிடுபசங்கழை - மீனெறி தூண்டிலி னிவக்-
கும்”¹ என்பது குறுந்தொகை. அத்து - சாரியை. உற்றோர்
என்றது தன்னை. கண்டோரென்றது தலைவனை.

குரங்கு தன்மேலிருந்துழி வளைந்து அது பாய்ந்து
போவுழி நிரிர்கின்ற முங்கிற்கோல் மீனெறி தூண்டில்போல
வோங்குநாடனாலால், தன்னெஞ்சத்து அன்புளதாகிய
காலத்து வளைந்து வளைந்தொழுகி இன்பற்ற காலத்துப்
பணிவின்றித்தலைமைசெய்து ம்லங்கொண்ட தன்கொடுமை
தோன்ற ஒழுகுகின்றனென்பதாம். மெய்ப்பாடு மருட்கை.
பயன் வரைவுவேட்டை. (அ)

279. கல்லிவ ரிற்றி புல்லுவன வேழிக்
குளவி மேய்ந்த மந்தி துணையொடு
வரைமிசை யுகளு நாட நீவரிற்
கல்லகத் ததுவெம் மூரே
யம்பற் சேரி யலராங் கட்டே.

எ-று: “களனும் பொழுதும் வரைநிலை விலக்கிக் -
காதன்மிதநி யுளப்படப் பிறவும்” (தொ. கள. சூத். 23, 31)
என்பதால், இரவுக்குறிவேண்டுந் தலைமகனைத் தோழி வா
வருமைகூறி மறுத்தது.

¹ குறுந்தொகை, செய். 54.

இ—ள்: மலைக்கட் பந்த இத்தியைத் தழுவினவா யேறி அதன் மேற்படர்ந்த மலைமல்லிகைத் தனிரை மேய்ந்த மந்தி தன்கடுவனோடு சிகரத்தின்மேல் துள்ளி விளையாடுகின்ற நாடனே! நீ வரவேண்டின் எமதுரானது சூழ்ந்தமலைகளின் நடுவிடத்தது; அன்றி அவ்விடத்து அம்பலையுடைத்தாய சேரி அலரையும் உடைத்து எ—று.

உகன் தல் - “பல்லானன்னிரை புல்லருந்துகளப் - பயங் கடையறியா”¹ என்பதும் இது. குளவி - குளவிக் கொடியு மாம், மலைப்பச்சையுமாம்: “ஏன லுழுவர் வர சூழ் திட்ட-கான் மிகு குளவிய வன்புசே ரிருக்கை.”² என்பதிற்போல. இத் தியைத் தழுவுவனவாய்ப் படர்ந்த குளவியை என்றுமாம். இத்தியைத் தழுவின குளவியிலேறி எனினுமாம். ஏதாரம் - சிறப்பு.

இற்றமேற்படர்ந்த குளவித்தனிரை மேய்ந்து வரையகத் திலே மந்தி கணவனோடு உகளுநாடனாகலால், இதற்குமுன்பு இவள் நின்னோடு துகர்ந்ததே கொண்டு இனி இவள் நும்பதிக் கண் வாழ்தல்வேண்டு மென்பதாம். இனி, கல்லிவரிற்ற சுற்றத்தராகவும், புல்லுங்குளவி அயலராகவும், தனிரைத் தின்னுதல் அவர்களாலுண்டாய அம்பலையுமலரையும் கெடுத்த லாகவும், மந்தி தலைவியாகவும், வரை தலைவன்மனையாகவும், உகன் தல் இவ்வாழ்க்கையிற் சிறப்புறுதலாகவுங் கொள்க.

அப்பலென்பது: சொல் நிகழப்பெறுதே முகிழ் முகிழ்க் தாற்போல இவர் செயல் இன்னதன்கண்ணதென்பது. அறிய லாகாது ஐயுறு நிலையாதல். அலரென்பது இன்னானோடின்ற ளிடை இதுபோலும் பட்டதென விளங்கச் சொல்லி நிற்பது. உட்டன்மை தோன்றப்பெறுது முகிழ்போறின் அம்பல் என்றும் உட்டன்மைதோன்ற இருத்தலின் அலர் எனவும் உவமை முகத்தாற் கூறப்படுமாறு காண்க. அப்படியாயி னும் தந்தை தன்னையர் அறியுமளவும் களவா மென்பது. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரைவுகடாவல். (க)

¹ பதிறுப்பத்து, செய். 89, 5-6. ² ஷை செய். 30, 22-3.

280. கருவிரன் மந்திக் கல்லா வன்பார்ப்
பிருவெதி ரீர்க்கழை யேறிச் சிறுகோன்
மதிபுடைப் பதுபோற் றோன்று நாட
வரைந்தனை நீயெனக் கேட்டியா [கே.
னுரைத்தனெ னல்லெனோ வரிதென் யாய்க்

எ—து: “தலைவருவிழும்” என்னும் (தொல். அகத் திணை. 39-ம்) சூத்திரத்து “இயல்பு” என்றதினால், புணர்ந் துடன் போகிய தலைமகன் தலைமகளைக் கரணவகையான் வரைந்தானாக, எதிர் சென்ற தோழிக்கு ‘இனியான் இவளை வரைந்தமை நுமர்க்கு உணர்த்தவேண்டும்’ என்றானாக அவன் சொல்லியது.

இ—ள்: வலிய விரல்கள் பொருந்திய மந்தியது கல் லாமையையுடைய இளம் பார்ப்புப் பெரிய மூங்கிலினீரிய கோலின்கண்ணேறிச் சிறியகோலால் மதியை அடிப்பது போலத்தோன்றும் நாடனே! நீவரைந்து கொண்டாயென்று (சாண்டு நின்றாண்டுந்நோர் சொல்லக்) கேட்டு அதையான் என்றாயர்க்குச் சொன்னெனல்லவோ. எ—று.

சூங்கினிளம் பார்ப்பு இருவெதிர்க்கழையேறி மதி புடைப்பதுபோற்றோன்றுநாடவென்றது, திங்குசெய்வாரைப் போலத் தோன்றுவதல்லது உண்மைவகையாற் செய்யா யென்பதாம். மெய்ப்பாடு உவமை. பயன் மகிழ்வித்தல். (க0)

உஅ. தூக்குப் பத்து முற்றிற்று.

உக. கிள்ளைப் பத்து.

281. வெள்ள வரம்பி னுழி போகியுங்
கிள்ளை வாழிய பலவே யொள்ளிறை
யிரும்பல் கூந்தற் கொடிச்சி
பெருந்தோட் காவல் காட்டி யவ்வே.

எ—து: “மெய்தொட்டுப் பயிறல்” (தொல். கள. 11) என்னுஞ் சூத்திரத்து “சொல்லிய” வென்பதால் காட்சி நிமித்தமாகிய கிள்ளையை வாழ்த்திய தென்பர் நச்சினுக்கினி

யர். ஆயத்தோடு விளையாட்டு விருப்பினுற் பொழிலகம்பு தூத்தலைவியை எதிர்ப்பட்டு ஒழுகுகின்ற தலைமகள் அவள் புனங்காவற்கு உரியளாய் நிற்கின்றது கண்டு மகிழ்ந்து சொல்லியது.

இ—ள்: வெள்ளமாகிய எண்ணெய் பொருந்திய பல ஆழிகழிந்தும் கிள்ளைவாழ்க; ஒள்ளிய இழையும் கரிய பல கூந்தலையுமுடைய கொடிச்சியது பெரியதோள்கட்டிற் காவலைக் காட்டியது, அசனல். எ—று.

‘வெள்ள வரம்பி னாழி வாழிய பலவே’ என்பதை

“அடையடுப் பற்பா வருவியாம்ப

லாயிர வெள்ள ஆழி

வாழியாத வாழிய பலவே.” (பதிற்று. செ: 63.)

என்பதானு முணர்க. பலவே - ஏகாரம் தேற்றம். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்தல். (க)

282. சாரற் புறத்த பெருங்குாற் சிறுகினைப்
பேரமர் மழைக்கட் கொடிச்சி கடியவுஞ்
சோலைச் சிறுகிளி யுன்னு நாட
வாரிருள் பெருகின வாரல்
கோட்டுமா வழங்குங் காட்டக நெறியே.

எ—து: இதற்கு 279-ம் செய்யுளின் கூறியது. இரவுக்குர் நேர்த தோழி தலைமகள் வந்து புணர்ந்து நீங்குழி அவனை எதிர்ப்பட்டுச் சொல்லியது.

இ—ள்: சாரல் மலையின் புறத்தவாய பெரிய கதிரையுடைய சிறு திணையைப் பெரிய அமர்ந்த குளிரச்சியையுடைய கண்ணையுடைய கொடிச்சி காவலைச் செய்து ஓட்டவும் சோலையிலுள்ள சிறிய கிளியானது மறித்து மதினைக் கவர நினைக்கின்ற நாடனே! நீ வரும் வழி காட்டகத்த யானைகள் சஞ்சரிக்கும், வருதற்கரிய இருள் மிகுந்தன, ஆதலின் வாரற்க எ—று.

அரிய இருள் மிகுந்தன, நீ வரும் வழி யானைகள் சஞ்சரிக்குங் காட்டகவழிபாதலின் வாராதேயென்றுமாம். கடியவும் உம்மை சிறப்பு.

கொடிச்சி கடியவுஞ் சோலைச் சிறுகிளி திணையுன்னு நாட வென்றது, காவலர் காத்தொழுதலும் களவொழுக்கத்தையே விரும்பாதினாலுயென்பதாம். சாரற்புறம் தலைமையாகவும், பெருங்குாற் சிறுகினை தலைவியாகவும், கொடிச்சி செவிலி முதலிய காவலராகவும், சோலைச் சிறுகிளி தலைவனாகவும், உன்னுதல் இரவுக்குறக்கண் வருதலாகவுங் கொள்க. சோலைச்சிறுகிளியெனவே தலைவனின்னையும் தலைவன் பிறப்பையும் இறப்பக் கூறி இப்பெருநாயுடைய நீ வரைவொடு வரின் நமர் ஏற்றுக்கொள்வர் என இரவுக்குறி பேதங்காட்டி வரைவு கடாயவாறு. புணர்ந்து நீங்குழியெனக் கருத்துரை கோடலின் ‘உண்ணுநாட’ வென்ற பாடம் பொருந்தும்போலும். மெய்ப்பாடு பெருமிதர். பயன் வரைவுகடாவல். (உ)

283. வன்கட் கானவன் மென்சொன் மடமகள்
புன்புல மயக்கத் துழுதவேனற்
பைம்புறச் சிறுகிளி கடிய நாட
பெரிய கூறி நீப்பினும்
பொய்வலைப் படுதும் பெண்டுதவப் பலவே.

எ—து: “நாற்றமும் தோற்றமு” மென்னுஞ் சூத்திரத்துப் ‘பிற’வாற் கொள்வது. தோழி வாயின்மறுக்கவும், தலைமகனற்றாமை கண்டு தலைமகள் வாயில்நேர அவன் பள்ளி யிடத்தானா யிருந்துழிப் புக்கதோழி கூறியது.

இ—ள்: தறுகண்மையுடைய குறவனது மெல்லிய சொற்களையுடைய மடமகள் மயக்கத்தால் அவன் புன்புலத்தில் உழுது வித்திய எனற்கண்படியும் சிறிய புறத்தையுடைய கிளிகளை (யோப்ப முடியாதாகவும்) ஒப்புகின்ற நாடனே! தம் தமராயுள்ளார் நின் குறைபலவுங் கூறி நீப்பினும் நின் பொய்வார்த்தையாகிய வலையில் அகப்படும் பெண்டிர் மிகப் பலர் எ—று. இவளும் அவருள் ஒருத்தியென்பதாம்.

திணைப்புனத்துப் பலவாய்ப் படிக்கின்ற கிளிகளை ஒருத்தி தன்னாற் காக்க முடியாதாயினும் அவற்றை அவன் கடிய முயல்கின்ற நாடவென்றது, நின்னோடு இன்பநுகர்ச்சி

விரும்பு மகளிரை யாங்கள் விலக்க முயல்கின்றது முடியா தென்பதாம்; இனி நம்மால் வாயின்மறுக்கவுந் தடைப் படாது விரும்பிய முடிக்கும் நாட வென்றவாறு. பெரிய கூறி நீப்பினும் - எனதுமுன் பெரிய குளுறவைக் கூறிப் பின் அதை விடினும் என்றுமாம். பின்னிரண்டடியும் முன்னி லைப்புறம். (தொல். கற்பி. சூத். 26).

நாடன் என்ற பாடத்திற்கு வாயின் மறுக்கப்பட்ட தலைமகள் ஆற்றாமையாலாச் சென்று தலைவி சிவப்பாற்றின் மையறிந்த வாயில்கள் தம்முட் கூறியது; 'வாயிலுசாவே தம்முளு முரிய' 1 என்றும் 'எல்லாவாயினு மிருவந்தேளத் தும் - புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருளவென்ப' 2 என்றுமோத் தாகலின். மடக்கமென்பதை வேண்டுமிடத்திற் கூட்டுக.

இன்னநாள் வரைவலெனக் கூறி யன்னுள் வரையாது இரவுக்குறிக்கண் வந்து புணர்ந்து நீங்குந் தலைமகனை எதிர்ப் பட்டுத் தோழி கூறியதுமாம். நாடனெனில் சிறைப்புறம். மெய்ப்பாடும் பயனு மேற்குமாறு கொள்ச. (௩)

284. அளிய தாமே செவ்வாய்ப் பைங்கிளி
குன்றக் குறவர் கொய்தினைப் பைங்கா
லிருவி நீள்புனங் கண்டும்
பிரித நேற்றுப் பேரன் பினவே.

எ—து: "ஓம்படைக் கிளவிப் பாங்கின் கண்ணும்" (தொல். கள. சூ. 23, 25) என்பதால், திணையரிந்துழிக் கிளியை நோக்கிக் கூறுவான்போல் தோழி சிறைப்புறமாக ஓம்படுத்தது.

இ—ர்: தாமே, செய்யவாயுடைய பசிய கிளிகள் மலைவாணரால் திணை கொய்யப்பட்ட பசிய காலையுடைய இருவிரீண்ட புனத்தைக் கண்டும் அதைவிட்டுப் பிரிதலை யற் யாத பேரன்பினையுடைய; அதலின், அளிக்கத்தக்கனவாம் எ—று.

தமக்குப் பயமின்றாய் நதிர்கொய் புனத்தைப் பழகிய காரணத்தால் விடாது கிளிகள் வருவதுபோல நம்மையும்

¹ தொல். செய்யுளியல், சூத். 200. ² தொல். கற்பியல், சூத். 37.

விடாது பாதுகாக்கவென்பது குறிப்பு. ஏகாரம் தேற்றம். உம்மை - சிறப்பு. பிரிதனேற்றா என்றும் பாடம். மெய்ப் பாடு மருட்கை. பயன் ஓம்படுத்து வரைவுகடாவல். (௪)

285. பின்னிருங் கூந்த னன்னுதற் குறமகண்
மென்றினை துவணை யுண்டு தட்டையி
னைவனச் சிறுகிளி கடியு நாட
வீங்குவனை நெகிழப் பிரிதல்
யாங்குவல் லுரையோ வீங்கிவட் றறந்தே.

எ—து: "வேண்டாப் பிரிவினும்" (தொல். கள. சூ. 23, 22) என்பதால், ஒருவழிக் தணந்து வந்த தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ர்: பின்னப்படுங் கரிய கூந்தலையுடைய அழகிய துதலமைந்த கொடிச்சி மெல்லிய திணைமாவையுண்டு மூங்கிற் பிளாச்சினு லாக்கப்பட்ட தட்டுந்தொழிலையுடைய கருவியால் ஒலியுண்டாக்கி மலைநெல்வீற் படியுங் கிளிகளை யோப்புசின்ற நாடனே! இத்தன்மையுடைய இவனைத் துறந்து இறுகிய கைவளை கழலப் பிரிகின்றது எவ்விதம் வல்லாயோ? எ—று.

ஒகாரம் சிறப்பு. துவணை - திணைமா. குறமகள் திணைப் பிண்டியையுண்டு ஐவனச் சிறுகிளிகடியுநாட வென்றது, நின் னோடு இக்காலத்து இன்பதுகர்ந்து பின்பு நின்மனைச் செல்வ மும் பிறர்மகளிரொழியத் தானே துகரும் வேட்கையுடையானைப் பிரிந்து ஒழுதுகின்ற யென்பதாம். மெய்ப்பாடு அது. பயன் வரைவுகடாவல். (௫)

286. சிறுதினை கொய்த விருவி வெண்காற்
காய்த்த வவரைப் படுகிளி கடியும்
யாண ராகிய நன்மலை நாடன்
புகரின்று நயந்தனன் போலுங்
கவருந் தோழியென் மாமைக் கவினே.

எ—து: "வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினு" 1 மென்பதால், உடன்போக்குத் துணிந்த தலைமகன் அஃதோ

¹ தொல். கள. சூத். 21,

ழிந்து தானே வரைவிடை வைத்துப் பிரிய நீனைத்தனைக் குறிப்பினு லற்ற தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

தலைமகள் வரைவிடை வைத்துப் பிரிவலென்றவழித் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது உமாம்.

இ—ள்: சிறுநீனை கொய்யப்பட்ட வெறிய தண்டின் கண் காய்த்திருக்கும் அவரைக்கண் படுக்கினியை ஒப்புகின்ற புதுவருவாயையுடைய நல்ல மலைநாடன் நம்மைத் துறந்து போதலை யின்று விரும்பினுன்போலும், அதுவே எனது மாமையாகிய கவினைக் கவராநிற்கும், தோழி! எ—று. அதுவே என்னுஞ் சுட்டு வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

தீனையிற் கடிந்த கிளியைத் தீனையரிகாற்கண் விளைந்த வரைக்கண்ணும் கடியுநாடென்றது, வரையாதொழுதுத லன்றி உடன் போதலையும் நம்மை விலக்காநின்றா னென்பதாம். புகரென்றது உடன்போதலை. புகரின்றுய்ந் தனன் என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் ஆற்றுமை நீங்குதல். (௬)

287. நெடுவரை மிசையது குறுங்கால் வருடை
தீனைபாய் கிள்ளை வெளுஉ நாட
வல்லை மன்ற பொய்த்தல்
வல்லாய் மன்ற நீ யல்லது செயலே.

எ—று: “நாற்றமுந் தோற்றமும்” என்னுஞ் சூத்தி ரத்துப் ‘பிற’வாற் கொள்வது. இன்னநாளில் வரைவலென்று கூறி அந்நாளில் வரையாது பின்னுமவ்வாறு கூறுந் தலைமகற் குத் தோழி கூறியது. தலைவனைப் பழித்தது.

இ—ள்: நீண்டமலைமேலதாய குறிய கலையுடைய மாணுக்குத் தீனையிற்படியும் கிளிகள் பயப்படுகின்ற நாடனே! நீ பொய்க்குந்தன்மையில் மிசவும் வன்மையுடையாய், பொய் யாத தன்மையில் மிகவும் வன்மையில்லாய். எ—று.

தனக் கிடையுருென்றுஞ் செய்யாத நெடுவரைக்கண் வாழும்வருடையைத் தீனையை மேய்கின்ற கிளி வெளுஉம் நாடவென்றது, நீ சொன்னபோழ்தே எஞ்சற்றத்தார் வரை

வுக்கு இடையூறு செய்யாரென்ப தறியாது வெருவுின்றா யென்பதாம். ‘வல்லைமன்றம்’ எனவும் ‘வல்லாய்மல்லநீ’ யெனவும் பாடம். மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரைவு கடாவல். (௭)

288. நன்றே செய்தவுதவி நன்றுதெரிந்
திராமெவன் செய்குவ நெஞ்சே காமர்
மெல்லியற் கொடிச்சி காப்பப்
பல்குர லேனற் பார்த்தருங் கிளியே.

எ—று: “அவட்பெற்று மலியினும்” என்றதற்கு இரட்டுற மொழிதலென்பதால் (தொல். கள. சூத். 12), கிளி கள் புனத்தின்கட் படியாநின்றனவென்று தலைனியைக் காக்க வேலிபவழி அதனையறந்த தலைமகள் உவந்து தன் நெஞ்சிற் குச் சொல்லியது. பெற்றேமென மகிழ்ந்து கூறியதென்பார் நச்சினுர்க்கினியர்.

இ—ள்: நெஞ்சமே! அழகிய மெல்லிய இயல்பை யுடைய கொடிச்சி காக்குங் காரணமாகப் பல்கதிர்கள் பொருந்திய தீனைப்புனத்தின்கண் பறக்குங்கிளி நமக்கு நன் மையே செய்தன, அவை செய்த வுதவியின் நன்மையை யறந்து யாமியாதுதான் அவைக்குச் செய்குவேம்! எ—று.

பிரதியுபகாரம் பிற்தில்லையென்றபடி. கிளிகள் செய்த உதவி நன்று, அந்நன்றியை யறிந்து எனினுமாம். நன்றி திரிந்து என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ் தல். (௮)

289. கொடிச்சி யின்குரல் கிளிசெத் தடுக்கத்துப்
பைங்குர லேனற் படர்தருங் கிளியெனத்
காவலுங் கடியுநர் போல்வர்
மால்வரை நாட வரைந்தனை கொண்மோ.

எ—று: 287-ம் செய்யுளின் கூறிய ‘பிற’வினை கொள்வது. இற்செறித்தபின்னர்த் தோழி வரைவுகடாவுழி முதிர்ந்த தீனைப்புனம் இவள் காத்தொழிந்தால் வரைவலென் றுற்கு அவள் சொல்லியது.

இ—ள்: பெரிய வரைநாடனே! கொடிச்சியது இனிய குலைக் கேட்டுக் கிளிகள் தம்மினத்தின் குலென்று கருதி மலையிற் பசிய நதிரையுடைய நினைப்புனத்தில் படர்தாராநிற் குங் கிளிகளென்று, ஆவளைக் காவலின் விலக்குவார் போன்றார் நமர், ஆதலின் வரைந்துகொள்வாயாக எ—று.

மலைந்தனை கொண்மோ என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு பெருமீதம். பயன் வரைவுகடாதல். மோ-முன்னிலையை.

290. அறம்புரி செங்கோன் மன்னனிற றுநனி
சிறந்தன போலும் கிள்ளை பிறங்கிய
பூக்கமழ் கூந்தற் கொடிச்சி
நோக்கவும் படுமவ னோப்பவும் படுமே.

எ—து: “புணர்ச்சி வேண்டினும்” (தொல். கள. கு. 23, 22) என்பதால், காவன் மிகுதியான் இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்டு நீங்கியதலைமகன் வந்துழி அவன்கேட்டு வெறுப்புத் தீர்த்தற்பொருட்டால் நினைப்புனங்காவல் தொடங்காநின்ற னென்பது தோன்றத் தோழி கூறியது.

இ—ள்: நன்னெறியை விரும்புஞ் செங்கோன்மையை யுடைய அரசனைக்காட்டினும் மிக நன்குமதிக்கப்படுந் தன் மையனபோலும் கிளிகள், விளங்கிய பூமணங் கமழாநிற்கும் கூந்தலையுடைய கொடிச்சியான் நினைக்கவும்படும் தூத்தவும் படும் எ—று.

அறம் நீதிதூல், புண்ணியமுமாம். புரி - முதனிலைத் தொழிற்பெயர், செய்தலெனினுமாம். செங்கோல் பிற்தி னியைபு நீக்கிய விசேடணம். மன்னன் என்றது தலைமகனை. இல் ஏதுவின் கண்ணது. தான் தெளிவுப்பொருளில் வந்தது. நோக்கல் - நினைத்தல், அது பகற்குறிக்கண் தலைவனை எதிர்ப்படுத்தற்கு ஏதுவாயிருந்தனை. தனக்குப் பிறர் செய்த தீமையைப் பொருட்படுத்தாது அவர் செய்த நன்மையை விரும்புமாசன் எனப் பொதுவகையாற் கூறி வெறுப்பு நீக்கியது. நோக்கவும்படு மோப்பவும்படுமென்றது

நமக்கு வரு மேதத்திற் கஞ்சி மறுக்கப்பட்டும் மறக்கமாட் டேமென்பது குறிப்பு. உம்மைகள் சிறப்பு. மெய்ப்பாடும் பயனுமவை. (க0)

உக. கிள்ளைப் பத்து முற்றிற்று.

௩0. மஞ்ஞைப் பத்து.

291. மயில்க ளாலக் குடிஞை யிரட்டுந்
துறுகல் லடுக்கத் ததுவே பனைத்தோள்
ஆய்தழை துடங்கு மல்குந்
காதலி யுறையு நனினல் லாரே.

எ—து: “ஆற்றீடையுறுதலும் என்பதை இரட்டுற மொழிதலென்பதால்” (தொல். கள. சூத். 12), வரைவிடை வைத்துப் பிரிந்து மீள்கின்ற தலைமகன் பாங்கற்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: மூங்கில்போலுந் தோளையும் அழகிய தழையசைகின்ற அல்குலையுமுடைய நங்காதலி உறைகின்ற நனி நல்லூரானது மயில்கள் ஆரவாரித்தாட யாறும் மாறெலியை யுண்டாக்கும் நெருங்கிய மலைச்சாரலினிடத்தது எ—று. ஏகாரம் தேற்றம்.

மயில்களாலக் குடிஞை யிரட்டுமென்றது, பிரிவாற்றாது வருந்துகின்ற தலைவியைத் தோழி யாற்றுவதித்திருக்கும் என்றவாறு. இனி நாம் வரைவொடு புகத் தலைவி மனமகிழ அவர் செய்யுஞ் சிறப்புமாம். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் இதுகேட்டுப் பாகன் தேரை விரையக் கடாவல். (க)

292. மயில்க ளாலப் பெருந்தே னிமிரத்
தண்மழை தழீஇய மாமலை நாட
நின்னினுஞ் சிறந்தன னெமக்கே நீயயந்து
நன்மனை யருங்கடி யயா
வெந்நலஞ் சிறப்பயா மினிப்பெற் றோனே.

எ—து: “பின்முறை யார்க்கிய பெரும்பொருள் வதுவைத் - தொன்முறை மனைவி யெதிர்ப் பாடாயினும்” (தொல். கற்பி. சூத். 31) என்பதால், பின்முறையார்க்கிய பெரும்பொருள் வதுவை முடித்தானே இல்லத்துக்கொண்டு புதுத் தழித் தலைமகள் உவந்து சொல்லியது.

உ—ர்: மயில்கள் ஆரவாரிக்கப் பெரிய வண்டுகள் ஒலிக்க மழைதழுவிப் பெரிய மலைநாடனே! நீ விரும்பி நல்ல மனைக்கண் அரிப கலியாணஞ் செய்ய யாம்ப்போது தங்கையாகப் பெற்றவன் எமக்கு நின்னினுஞ் சிறப்புடைபன்; ஆன் அவட்கு என்போலு மின்பஞ் சிறப்பதாக. எ—று.

“அவன்சோர்பு காத்தல் கடனெனப் படுதலின் மகன்ற யுயர்புந் தன்னுயர் பாகுஞ்

செல்வன் பணிமொழி யிடல்பாக லான” (தொல். கற்பி. சூத். 33). என்பதோத்தாகலின் இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

மழைப்பருவம் வேண்டியிருக்கின்ற மயில்கள் ஆலத் தேன்களிர மழைபெய்யும் நாடவென்றது, யாங்கள் கருதியிருக்கின்ற பெரும்பொருளாகிய வதுவைச் சடங்கை யாழுவப்பமுடித்தனை என்றவாறு. மயில் தலைவி, தேன் பின்முறை வதுவையாள், மழை தலைவன் செய்த ஆருள் எனக் கொள்க. மெய்ப்பாடு உவகையைச்சார்ந்த பெருமிதம். பயன் பரத்தைமை நீக்குதல். (உ)

293. சிலம்புகமழ் காந்த ணறுங்குலை யன்ன
நலம்பெறு கையினென் கண்புதைத் தோயே
பாய லின்றுணை யாகிய பனைத்தோட்
டோகை மாட்சிய மடந்தை
நீயல துளரோவென் னெஞ்சமர்ந் தோரே.

எ—து: “பண்ணை பகுதி.....எண்ணுஞ் சிறப்பிற்கழிவோன்மேன” (தொல். கற்பி. சூத். 5.) என்பதால், பகற்குறியிடம்புக்க தலைவி பிள்ளை வந்து அவனது கண்புதைத்துழிச் சொல்லியது.

இ—ர்: மலைக்கண் மணம்விசுகின்ற காந்தளின்று நறிய பூங்கொத்தைப்போல அழகு விளங்குகின்ற கையினால் எனது கண்ணை மூடிய பெண்ணே! எனக்குப் பாயலினிடத்துத்துணையாகிய பருத்த தோளையும் மயில்போலும் பெருமையுமுடைய பெண்டு நீ யன்றி என்னெஞ்சின் விரும்பியிருக்கின்றவர் பிற்யாருமில்லையே! எ—று.

எகாரம் வினா. ஓகாரம் எதிர்மறை.

‘நீயலதுளரோ வென்னெஞ்சமர்ந்தோரே’ என்றது, நீயல்லது பிறருளாயினன்றே நான் கூறுவது அறிதல் வேண்டிக் கண்புதைக்கற்பாலது, அஃதில்லாவழிப் புதைப்பது என்? என்று அவன் பேசுதலையை யுணர்த்தியதாம். மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் ஐபதீங் துதல், அன்றி மகிழ்ச்சியுமாம். (1)

294. எரிமருள் வேங்கை யிருந்த தோகை
யிழையணி மடந்தையிற் றோன்று நாட
வினிது செய் தனையா னுந்தை வாழியர்
நன்மனை வதுவை யயரவிவன்
பின்னிருங் கடந்தன் மலரணிந் தோயே.

உ—ர்: “அற்றமழிபுரைப்பினும்” (தொல். கற்பி. சூத். 9, 3.) என்பதால், வதுவை செல்லா நின்றுழித் தலை மகற்குத் தோழிகுறியது.

இ—ர்: நெருப்புப்போலும் மலர்கள் பொருந்திய வேங்கைமரத்தின்கண்ணிருந்த மயில் ஆபரணமணியும் மடந்தையைப்போற்றோன்று நாடனே! நமக்குப் பெற்றகரும் பெரும்பொருளாகிய வினிமையைச் செய்தாயாதலின் துந்தை வாழ்க, இக்கடிமனைக்கண் வதுவையயரும்படி இவளது பின்னிய கரிய கடந்தலின் முன் மலரையணிந்தோய்! எ—று.

நாடனே மலரணிந்தோய் இனிது செய்தாய் துந்தைவாழியர் என்க. மருள் - “வரைமருள் புணரி வான்பிசி ருடைய” என்றற்போல உவமையுருபு (பதிற்றுப்பத்து, செய். 11). இழையணி மகளிர்-கல்பாணக்கோலமமைந்த மகளிர். ஆல்-அசை.

மலர்ந்த வேங்கைக் கணிநுந்த தோகை பொன்னணி
மடந்தையிற்றேன்று நாடவென்றது, நீ வரையாது ஒழுகு
கின்ற ஞான்றும் நின்றமர் பொன்னணிந்த இன்றுபோல
இவள் சிறப்ப வொழுகியென்பதாம். இஃபு முதலியவற்
றால் பொதுளப்பட்ட வேங்கை வதுவையஞ்சாலையாகவும், பூ
ஓமாக்கினியாகவும், தோகை கலியாணக்கோலமமைந்த தலைவி
யாகவுங்கொள்க. மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. (4)

295. வருவது கொல்லோ தானே வாரா
தவணுறை மேவலி னமைவது கொல்லோ
புனவர் கொள்ளியிற் புகல்வரு மஞ்ஞை
யிருவி யிருந்த குருவி வருந்துறப்
பந்தாடு மகளிரிற் படர்தருங் [சே.
குன்றுகெழு நாடனெடு சென்றவென் னெஞ்

எ—து: “வரைவிடை வைத்த காலத்து வருந்தினும்”
(தொல். கள. சூத். 21) என்பதால், தலைமகன் வரைவிடை
வைத்தப் பிரிந்து நீட்டித்துழி உடன் சென்ற நெஞ்சினைத்
தலைமகள் நினைந்து கூறியது.

இ—ள்: வேடர்களது நெருப்புக்கொள்ளிக்குப்பயந்து
தன் கூடாகிய இருப்பிடத்தையடையும் மயில் கதிர்கொய்த
அரிதாளின்கண்ணிருந்த குருவிகள் பந்தாடு மகளிரைப்
போன்று எழுவது விழுவதாய் வருந்துறச் சிறகைவிடுத்து
ஆடிச்செல்லும் மலைகள் பொருந்திய நாடனெடு போயமனம்
தானே வருவது கொல்லோ! அன்றி வாராது அவ்விடத்
துறைதலை விரும்புதலின் பொருந்தியது கொல்லோ! யான
தனையறியேன். எ—று.

எகாரம் பிரிகிலை. கொல் ஐயம். ஓகாரம் இரக்கம்.
‘கொள்ளிக்கு’ என இல்லுருபு குவ்வுபாகத் திரிக்கப்பட்டது.
கெழு அசை. பந்தாடுமகளிரென்னும் ஏனையுமை உள்
ஞறை உவமைக்குச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றது. புனவர்....
.....நாடன் என்றது, பின்பு வரைந்து கொள்ளக் கருதாதே
அவரஞ்சித் தன்மனைவயிற் சென்றவன் இக்காலத்து யானும்
என்னுயத்தாரும் வருந்துறப் பிரிந்தா னென்பதாம்.

இதனை நச்சினர்க்கினியர் “பிரிந்தவழிக் கலங்கினும்”¹
என்னுமிடத்திற்குக் காட்டுவர். அதற்குத் ‘தலைமகன் ஒரு
வழித் தணந்து நீட்டித்துழி உடன் சென்ற நெஞ்சை
நினைந்து கூறியது’போலும்; இதற்கு வேடர் தாம் தமக்குப்
பாதுகாவலாக வைத்திருக்குங் கொள்ளியால் தனக்குத் தீங்கு
வருமென்று கருதி நெடுநாட்பழகிய குருவிகளும் மிக வருந்த
மயில் தன் கூட்டிற் சென்றாற்போல இவனும் அவர் எழுந்த
தெனக் கருதி அதற்கஞ்சித் தன்னுர்க்கு நம்மை வருந்த விட்
டுச் சென்றான் என்பதாம்.

“நோயுமின்பழம்”² என்னுஞ் சூத்திரவிதியினால் நெஞ்
சை உணர்வுடையதுபோலவும் உறுப்புடையதுபோலவும்
கூறிற்று. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் ஆற்றுமை நீங்கு
தல். (௩)

296. கொடிச்சி காக்கும் பெருங்குர லேன
லடுக்கன் மஞ்ஞை கவரு நாட
நடுநாட் கங்குலும் வருதி
கடுமா தாக்கி னறியேன் யானே.

எ—து: 279-ம் செய்யுளிற் காண்க. இரவுக்குறி
வருகின்ற தலைமகற்குத் தோழி ஆற்றருமைகூறி மறுத்தது.

இ—ள்: கொடிச்சியாற் காக்கப்படும் எனலது பெரிய
குரலை மலையில் வாழும் மயில் கவருகின்ற நாடனே! நீ நடு
நாளாகிய கங்குலிலும் வருகின்றாய்; வருங்கால் அவ்விடத்
துக் கடுமாதாக்குமாயின் இதனால் விளைவன யானறியேன்
எ—று.

கொடிச்சி காக்குந் தினையை அவன் காவலைத் தப்பி
மயில் கவர்தாற்போல நீயுமிவ்விடத்துக் காவலைத் தப்பி
இரவுக்குறிக்கண் வருகின்றாய் என்பதாம். கங்குல் நடுநாள்
என்றுமாம். கடுமா - புலி. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன்
வரைவுகடாவல். (4)

¹ தொல். கள. சூத். 20, 9. ² தொல். பொருளியல், சூத். 2.

297. விரிந்த வேங்கைப் பெருஞ்சினைத் தோரை
பூக்கொய் மகளிரிற் றோன்று நாட
பிரியினும் பிரிவ தன்றே
நின்னொடு மேய மடந்தை நட்பே.

எ—து: “நாற்றமுந் தோற்றமும்” என்னுஞ் சூத்திரத்துப் ‘பிற’ வினமைவது. ஒருவழித் தணந்து வந்து வரையவேண்டுமென்ற தலைமகற்குத் தோழி கூறிவது.

இ—ள்: அலர்கள் விரிந்த வேங்கைமாத்தின் பெரிய சினைக்கண்ணிருக்கின்ற தோரையானது பூக்கொய்கின்ற மகளிரைப்போலத் தோன்றும் நாடனே! நின்னோடு பொருந்திய மடந்தையுடைய நட்பானது நீ பிரியினும் பிரியத்தக்கதன்று. எ—று.

மலர்ந்த வேங்கைச்சினைக் கண்ணிருந்ததோரை மலர்கொய்யும் மகளிரைப்போலத் தோன்று நாடவென்றது, நீ மனத்தால் எங்கட்கு நல்லது புரிபாராயினும் நன்மை செய்கின்றாய்போலத் தோன்றுகின்றாயென்பதாம். விரிந்த வேங்கை என்றதால் வரைவு நாளாயிற் றெனவும், தோரை பூக்கொய்களிரிற் றோன்றல் நீயதனை இங்காலத்து முடிக்க வேண்டும் எனவும் கூறியவாறு. பூக்கொய்களிரிற்றோன்றும் என்னும் எனையுமை உள்ளுறையுமைபைத் தருங்கருப்பொருட்குச் சிறப்புக் கொடுத்து நின்றது. உம்மை சிறப்பு. ஒடு வேறு வினைபொடு. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரைவுகடாவல். (ஏ)

298. மழைவர வறியா மஞ்ஞையாலு
மடுக்க னல்லா ரசைநடைக் கொடிச்சி
தானெம் மருளா ளாயினும்
யாந்தன் னுள்ளுபு மறந்தறி யேமே.

எ—து: “பண்பிற் பெயர்ப்பினும்” (கொல். கள. சூத் 12) என்பதால், தலைமகற்குக் குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகட்குணர்த்தியவழி அவள் நாணத்தினால் மறைத்

தொழுகியவதனைக் கூறக்கேட்ட தலைமகன் சொல்லியது. “பரிவுற்று மெலியினும்” என்பது நச்சினுர்க்கினியர் கருத்து.

இ—ள்: மழையின் வரவை யறிந்து மயில்கள் ஆரவாரித்தாடும் மலைநாட்டையுடைய அசைந்த நடைபையுடைய கொடிச்சி தான் எமக்கு அருள்செய்யாளாயினும் யாந்தன்னை நினைத்தலை ஓர்காலத்தும் மறந்தறியேம் எ—று.

மயிலினது வரவையறிந்து மஞ்ஞையாலுமென்றது, யான் நின்னிடத்து வருகின்ற வானினை யறிந்து இதற்கு அவன் மகிழாநிற்கும்; நீ கூறுகின்றது பொய்யென்பது. மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் ஆற்றுமை நீங்குதல், ஐயம் நீங்குதல். (அ)

299. குன்ற நாடன் குன்றத்துக் கவாஅற்
பைஞ்சினைப் பூத்த பருவாய்க் குவளைபு
மஞ்சி லோதி யசைநடைக் கொடிச்சி
கண்போன் மலர்தலு மரிதிவ
டன்போற் சாயன் மஞ்ஞைக்கு மரிதே.

எ—து: இதுவுமது. இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து நீங்கிய நிலைமைக்கண் தலைமகன் ஆயவெள்ளத்தோடுகூடி நிற்கக்கண்ட தலைமகன் தன்னுள்ளே சொல்லியது.

இ—ள்: குன்றநாடனது மலையின்சாரலின் பசிய சினைக்கண் விரிந்தவாயையுடையவாய் அலர்ந்த குவளை யும் அருகிய சிலவாகிய கூந்தலையுடையஅசைந்த நடையை யுடைய கொடிச்சிபது கண்ணைப்போல மலர்தலுமரிது; இவன் சாயலைப்போலும் சாயல் சாயலையுடைய மயிலுக்கு மரிது எ—று.

சாயல் ஐம்பொறியான் துகரும்மென்மை. உம்மை சிறப்பு. குன்றநாடன் அந்நிலத்துக்குரிய முருகவேள், அன்றித் தந்தையுமாம். மலர்தலரிதென்றும் பாடம்.

மெய்ப்பாடு அது. பயன் புகழ்தல். (ஈ)

300. கொடிச்சி கூந்தல் போலத் தோகை
யஞ்சிறை விரிக்கும் பெருங்கல் வெற்பன்
வந்தன நெதிர்தனார் கொடையே
யந்திங் கிளவி பொலிகதின் சிறப்பே.

எ-து: “ஆங்கதன் றன்மையின் வன்புறையுள்
பட” (தொல். கள. சூத். 23, 44.) என்பதால், தலைமகன்
தானேவரைவு வேண்டிவிடச் சுற்றத்தார் கொடைநேர்ந்
தமை தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது.

இ-ள்: கொடிச்சிபது கூந்தலைப்போலத் தோகை
யானது தன்னழகிய சிறகைவிடுக்கின்ற பெரிய மலையை
யுடைய சிலம்பன் வரைவொடு வந்தான்; வந்தமையை
யேற்று அவர்க்குக் கொடையெடுத்தார்கள்; அதனால்
அழகிய இனிய கிளவியையுடையானே! நின் சிறப்புப்
பொலிவதாக எ-று.

ஏகாரம் தேற்றம். கிளவி - அன்மொழி.

கொடிச்சி கூந்தல்போலவேண்டி மயில் சிறகை விரிக்
கும் வெற்பன் என்றது, நின் மகிழ்ச்சிக்குத்தக நின்தயர்
மகிழ்ச்சிகூர்ந்தார் என்பதாம்.

மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் வரைவுநேர்ந்தமை
கூற்றற்புறுத்தல் (க0)

௩௦. மஞ்சைப்பத்து முற்றிற்று.

௩. குறிஞ்சி முற்றிற்று.

க பி ல ர் .

ச. பாலை.

பாலையாவது பிரிதலென்னு முரிப்பொருளைக் கூறுவது.
பிரிதல் என்பது ஓதல், காவல், பகைதணிவினை, வேந்தற்
குற்றழி, பொருட்சிணி, என்பனவும் உடன்போக்குமாம்.
இதை முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றுபொருளினாலுமறிய
வேண்டும். பாலைக்கு நிலமின்றென்ப. ஆயினும் நிலக்
கலப்பே நிலமாம்.

“முல்லையுங் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து

நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப்

பாலையென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்” (சில. காடு.

64-6) என்பது சிலப்பதிகாரம்.

கருப்பொருள்: தெய்வமின்றெனவும், கலந்த நிலத்
தெய்வமெனவும், சூரியனும் தூர்க்கையு மெனவும் கொள்ப.
உண - ஆறலைத்தனவும் ஊரெறிந்தனவுமாம். மா - வலி
யழிந்த யானையும் புலியும் செந்நாயுமாம். மாம் - இருப்பை
யும் ஓமையும். புள் - கழுகும் பருந்தும் புறவும். பறை -
பூசற்பறையும் ஊரெறி பறையும் நிரைகோட்பறையும்.
தொழில் - நிரைகோடலும், சாத்தெறிதலும், சூறையாடலும்.
பண் - பஞ்சரம். மக்கள் - மீளி, காளை, விடலை, எயிற்றி,
பேதை, எயினர் எயிற்றியர், மதவர் மறத்தியர். பூ - மரா,
சூரா, பாதிரி இவற்றின்பூ. நீர் - அறுநீர்க்குவலும் அறு
நீர்ச்சுனையும். ஊர் - கொல்குறுப்பு. உரிப்பொருள்: பிரி
வுரைத்து வனவும் செலவழங்குவனவும் செலவழங்குவிப்
பனவும் பிரிந்துழி இரங்குவனவுமாம்.

௩௧. செலவழங்குவித்த பத்து.

301. மால்வெள் ளோத்திரத்து மையில் வாலிண
ரருஞ்சரஞ் செல்வோர் சென்னிக் கூட்டு
மவ்வரை யிறக்குவை யாயின்
மைவரை நாட வருந்துவள் பெரிதே.

எ—து: “பிரியுங் காலை யெந்நின்று சாற்றிய - மா புடை யெதரு முளப்படப் பிறவும்” (தொல். கற்பி. சூத். 9, 29--30) என்பதால், பிரிவுணர்த்தப்பட்ட தோழி தலை மகற்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: பெருமையுடைய வெள்ளிலோத்திரத்தின் குற்றமற்ற வெள்ளிய பூங்கொத்தை அரிய சுாத்தைச் செல்வோர் தஞ்சென்னியில் வெப்பந்தீர் அணிந்துபோம் அவ் வெல்லையைக் கடப்பையாயின் மைவரை நாடனே! அவன் மிகவருந்துவான். எ—று.

மைவரை நாடவென்றது, நின்னுட்வொழ்வார்பாடோர் குறைவுமின்றி இன்பாநுபவித்திருப்பார் என்றால் அவருள் இவளுமொருத்தியாசலின் இவள் வருந்தாவண்ணஞ் செய்க வென்பது, மனமு எல்லார்க்கு மொப்பப்பயன் கொடுத்த லின். இறக்குவையாயினேனவும் வருந்துவனெனவும் எதிர் காலநகர்ச்சி கூறியவாறு. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் செல்வ முங்குவித்தல். (க)

302. அரும்பொருள் செய்வினை தப்பற்கு முரித்தே
பெருந்தோ ளரிவை தகைத்தற்கு முரியள்
செல்லா யாயினே நன்றே
மெல்லம் புலம்ப விவளழப் பிரிந்தே.

எ—து: “ஒன்றாத் தமரினும்” என்னும் (தொ. அகத். 41-ம்) சூத்திரத்து:

“நாளது சின்மையு மிளமைய தருமையுந்
தாளான் பக்கமுந் தகுதிய தமைதியு
மின்மைய தினிவு முடைமைய துயர்ச்சியு
மன்பின தகலமு மகற்சிய தருமையு
மொன்றப் பொருள்வயி னாக்கிய பாலினும்”

என இவற்றைத் தலைமகன் கூறக் கேட்டிருந்த தோழி, “நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலுந் துணைபே” (தொ. அகத். சூத். 44) என்பதால், பொருள்வயிற் பிரியுந் தலைமகன் பிரிவுடன் படுத்தவேண்டுமென்றாக, அவற்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: மென்மையாகிய கடற்கரையையுடையவனே! இவளமும்வண்ணம் பிரிந்து சென்று தேடக் கருது மரிய பொருளை யீட்டுந் தொழிலுந் தவறுதலுமுண்டு; அன்றி, பெரியவாய தோள்களையுடைய அரிவையுந் தடுத்தற்கு முரிய ளாதலின், நீ செல்லாயாயின் நன்று எ—று.

செல்லிற்றிமைபென்பதாம். ஓகாரம் எதிர்மறை. ஏகா ரங்கள் தேற்றம்.

இதனுள், தகைத்தற்குமுரியள் என்றது மனமேவுத லால் தாளாண்பக்கம்; செய்வினை தப்பற்கு முரித்தது என்றது தத்தம் நிலைமைக்கு ஏற்பப் பொருள் தேடவேண்டுதலின் அது தவறுதலுமுண்டென்றலின் தகுதியதமைதி; செல்லா யாயினே நன்றே என்றது அன்பினதகலம்; இவளது என் றது அகற்சியதருமை. இதனை “நிகழ்ந்தது கூறி” என்னுஞ் சூத்திர உரையானுணர்க. ‘தப்பற்குமுரியள்’ என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (உ)

303. புதுக்கலத் தண்ண கனிய வாலம்
போகிறனைத் தடுக்கும் வேலி லருஞ்சாந்
தண்ணிய விலிய வாக
வெம்மொடும் சென்மோ விடலை நீயே.

எ—து: “நாற்றமும் தோற்றமும்” என்னுஞ் சூத் திரத்துப் ‘பிற’வாற் கொள்வது. சுரத்தருமை கூறி உடன் செல்வு மறுக்குந் தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: புதிய மட்பாண்டம்போலும் கனியையுடைய வாய ஆலமரம் பறவைகளைப் போகவிடாது தடுக்கின்ற வேனிற்கால மிதந்த அரிய சுரமானது குளிர்ச்சியையும் இனிமையையு முடையவாக விடலையே! நீ எம்மோடுஞ் செல்வாய் எ—று.

“புதுக்கலம்போலும் பூங்கனியாலும்”¹ என்பது சிந்தா மணி. உம்மை எதிர்மறை. மோ முன்னிலையைசை. ‘போக னினைத்தடுக்கும்’ என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (ங)

¹ சீவகசிந். மண்மகளிலம்பகம், செய். 7.

304. கல்லாக் கோவலர் கோலிற் றேண்டிய
வானீர்ப் பத்தல் யானை வெளவுங்
கல்லதர்க் கவலை செல்லின் மெல்லியற்
புயனெடுங் கூந்தல் புலம்பும்
வயமான் றேன்றல் வல்லா திமே.

எ—து: “தலைவரும் விழும நிலையெடுத் துரைப்பினும்”
(தொல். அகத்திணை. சூத். 39) என்பதால், பொருள் வயிற்
பிரியலுற்ற தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: தந்தொழிலின்றி மற்றொன்றுங் கற்றறியாத
கோவலர் கோலிற் றேண்டிய பள்ளத்திலுள்ள வெள்ளிய
நீரை நீர்வேட்கையின் வருந்திய யானை பருகும் பலவழிகளை
புடைய கல்லதர்க்கண்ணே செல்லுவையாயின் மெல்லியலை
யும் கரிய நெடிய கூந்தலையுமுடையாள் புலம்புவாள்; ஆத
லின் வயமான்தோன்றலே! எல்லாம் வல்லையாயினும் இது
வல்லமையல்லையாயிருப்பாய் எ—று.

வயமான்தோன்றல் புலமறவனென்றற்போல உவ
மைத்தொகை. வானீர்ப்பதலை என்றும் பாடம். மெய்ப்பா
டும் பயனும் அவை. (ச)

305. களிற்று பிடிதழீஇப் பிறபுலம் படராது
பசிதின வருந்தும் பைதறு குன்றத்துச்
சுடர்த்தொடிக் குறுமக ளினைய
வெனைப்பயஞ்செய்யுமோ விடிலெநின்செலவே.

எ—து: இதுவுமது. உடன்போக்கொழித்துத் தனித்
துச் செவ்வல் என்ற தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: களிற்றியானை தன் பிடியைத் தழுவி வேற்
றுப்புலத்தின்கண் செல்லாதாய்ப் பசி அறிவை வருத்த வருந்
துகின்ற பசுமையற்ற மலைவழிக்கண் விடலையே! சுடர்த்
தொடிக்குறுமகள் வருந்த நின் செலவு யாது பயனைச் செய்
யும்? எ—று.

ஒன்றையுந் தராது என்பது. ஓகாரம் எதிர்மறை. மாரி
யின்றி வெயில் தெறுகையால் பசுமையற்ற குன்றம். “உண்
டற் குரிய வல்லாப் பொருளை - உண்டன போலக் கூறலும்
விதியே” என்பதால் பசிதினவென்னப்பட்டது (தொல்.
பொருளியல், சூ. 19). ‘புலம்படர்ந்து’ என்றும் பாடம்.
மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் அது. (ரு)

306. வெல்போர்க் குரிசினீ வியன்சுர னிறப்பிற்
பல்கா முல்கு லவ்வரி வாடக்
குழலினு மிணைகுவள் பெரிதே
விழவொலி கூந்தன் மாஅ யோளே.

எ—து: இதுவுமது. பிரியுந் தலைமகற்குத் தோழி
பிரிவாற்றாமை கூறியது.

இ—ள்: போரை வெல்லுந்தன்மையையுடைய குரி
சிலே! நீ அகன்ற சுரத்தைக் கடந்து செல்லின் பலவடம்
அமைந்த அல்குலையுடையாள் அழகிய வரிவாட விழவுபோலு
நறுமணம் வீசுந் தழைத்த கூந்தலையுடைய மாயோள் பெரி
தும் குழலினுங் காட்டி யிரங்குவாள். எ—று.

உம்மை சிறப்பு. ஏகாரம் தேற்றம். விழவு-திருவிழா.
விழவொலி உவமைத்தொகை. “விழவாற்றுப் படுத்தபிற்புல்
லென்ற களம்போல”¹ எனவும், “இந்திரவிழவிற்பூவினன்ன”²
எனவும் பலசான்றோரும் விழவைப்பலவகைக்குங் காட்டுதல்
காண்க. அவிழொலி கூந்தலென்றும் பாடம் மெய்ப்பாடும்
பயனும் அவை. (சு)

307. குலிகழை முழங்கமுல் வயமா வெருஉங்
குன்றுடை யருஞ்சாஞ் செலவயர்ந் தனையே
நன்றில் கொண்கநின் பொருளே
பாவை யன்னநின் றுணைப்பிரிந்து வருமே.

எ—து: பொருள்வயிற் பிரியக்கருதிய தலைமகன்
அதன் சிறப்புக்கூறியவழித் தோழியதனை இழித்துக்கூறியது.

¹ பாலைக்கலி, செய். 4, 10-1. ² இத்தூல் 62-ம் செய்யுள்.

இ—ள்: ஒன்றோடொன்று உரிஞ்சிய மூங்கிலிடத்துப் பிறந்த ஒலிக்கின்ற காட்டாக்கினிக்குப் புலியானது பயப்படுகின்ற மலை பொருந்திய அரிய காட்டைக் கடத்தலை விரும்பினாய், கொண்கனே! பாவையைப்போலும் நினது துணையைப் பிரிந்து தேடிவரும் பொருள் நன்மையைத் தருவதின்னு. எ—று.

ஏகாரம் பிரிநிலை. பாவை இயற்றுவோனாலெவ்வித மியற்றப்பட்டதோ அவ்விதம் தான் அழியும் வரை நிற்பது போலப் பெண்களும் நாயகரார் கற்பித்தவண்ணம் நிற்பனின் உவமை கூறப்பட்டது; பண்புவமையும் தொழிலுவமையும். செலவயர்ந்தனையே என்பதில் ஏகாரம் தேற்றம் பொருளே என்பதில் ஏகாரம் பிரிநிலை. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (1)

308. பல்லிருங் கூந்தல் மெல்லிய லோள்வயிற்
பிரியா யாயினு நன்றே விரியினர்க்
காலெறு மொள்வீ தாஅய்
முருகமர் மாமலை பிரிந்தெனப் பிரிமே.

எ—து: பிரியலென்ற தலைமகற்குத் தோழி பிரியா தொழியப்பெறின் நன்று பிரிவையாயின் இப்பருவத்து இம் மலை எங்களைவிட்டுப் பிரிந்தாற் பிரியெனச் சொல்லியது.

இ—ள்: பலவாய கரிய கூந்தலையும் மெல்லிய வியல் பையுமுடையானைப் பிரியாதொழிதல் நன்று; விரிந்த தாற மெத்த தண்டமைந்த எறுழினது ஒள்ளிய பூப்பாந்த முருகனங்கு வீற்றிருக்கும் பெரிய மலையானது எங்களைவிட்டுப் பிரிய நீயும் பிரிவாயாக. எ—று.

உம்மை எச்சம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (அ)

309. வேனிற் றிங்கள் வெஞ்சுர மிறந்து
செலவயர்ந் தனையா னீயே நன்று
நின்னயந் துறைவி கடுஞ்சூற் சிறுவன்
முறுவல் காண்டலி னினிதோ
விறுவரை நாடநீ யிறந்துசெய் பொருளே.

எ—து: “நாற்றமூத் தோற்றமும்” என்னுஞ் சூத் திரத்துப் ‘பிற’வாற்கொள்வது. ‘பொருள்வயிற் பிரிவல்’ என்ற தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது. எதிரது நோக்கிக் கூறியது.

இ—ள்: வேனிற்றிங்களின் வெவ்வித காட்டைக் கடந்துபோதலை விரும்பினால் நீயே, பெரிதும் நின்னை விரும்பியுறைவானது கடுஞ்சூற் சிறுவனது முறுவலைக் காண்டலினுங் காட்டில் இனிமையையுடையதோ இறுவரைநாடனே! நீ சிறுவனைவிட்டுக் கடந்து தேடும் பொருள். எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். ஓகாரம் எதிர்மறை. ‘விரைந்து செய் பொருளே’ என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (கூ)

310. பொலம்பகம் பாண்டிற் காசுநிறை யல்கு
லிலங்குவனே மென்றே ளிழைநிலை நெகிழப்
பிரிதல் வல்லுவை யாயி
னரிதே விடலையிவ ளாய்நுதற் கவினே.

எ—து: பிரிகின்ற தலைமகற்குத் தோழி ‘நீ நினைக்கின்ற கரும்பு முடித்தாயாயினும் இவள் நலம் மீட்டற்கு அரிது’ எனச் சொல்லிச் செலவழுங்குவித்தது.

இ—ள்: பொன்னாலாகிய பசிய வட்டமாகிய காசு நிறைந்த அல்குலையுடையாள் ஒளி பொருந்திய வளையணிந்த மெல்லிய தோளிலணிந்த இழைநிலையானது கழலப் பிரிதலை வல்லையாயின், விடலையே! இவளது அழகுநிறைந்த நெற்றியழகு மீட்டற்கு அரிது. எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (கூ)

நக. செலவழுங்குவித்த பத்து முற்றிற்று.

கஉ. செலவுப் பத்து.

311. வேங்கை கொய்யுநர் பஞ்சரம் விளிப்பினு
மாரிடைச் செல்வோர் ஆறுநலி வெருஉங்
காடிற் தனரே காதலர்
நீடுவர் கொல்லென நினையுமென் னெஞ்சே.

எ—து: “அவனறிவாற் றவற்புமாகலின்” என்னும்
(தொல். கற்பி. 6-ம்) சூத்திரத்துப் ‘பல்வேறு நிலை’யாற்
கொள்வது. ஆற்றது அருமை நினைந்து நீ ஆற்றாயாதல்
வேண்டா, அவர் அவ்வழிமுடியச் சென்றார் என்ற தோழிக்
குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ள்: வேங்கைப்பூக் கொய்கின்றவர்கள் பாலைப்
பண்ணைப் பாடினும் அரிய வழியிற் செல்வோர் அவ்வழி
போதற்கு மிக வெருவுங் காட்டை நம் காதலர் கடந்தார்;
அவர் காட்டிற் போயதற்கன்று, அங்ஙன் நீட்டிப்பார்
கொல்லோ என நினைந்து நையாநிற்கும் என் நெஞ்சம்,
தோழியே! எ—து.

ஏகாரம் தேற்றம். கொல் ஐயம். இதில் பாலையாழ்ப்
பண்ணைக் கூறுக. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் ஆற்றாதல்.

312. அறஞ்சா லியரோ அறஞ்சா லியரோ
வறனுண் டாயினு மறஞ்சா லியரோ
வாள்வனப் புற்ற வருவிக்
கோள்வ லென்னையை மறைத்த குன்றே.

எ—து: “எஞ்சியோர்க்கு மெஞ்சுதலிலவே” (தொல்.
அகத்தி. கு. 42) என்பதால், உடன் போயின தலைமகள்
மீண்டுவந்துழி, ‘நின் ஐயன்மார் பின்தூந்து வந்தவிடத்து
நிகழ்ந்தது என்னை?’ என்ற தோழிக்கு நிகழ்ந்தது கூறத்
தலைமகள் மறைதற்கு உதவிசெய்த மலையை வாழ்த்தியது.

இ—ள்: புண்ணியம் நிறைவதாக, புண்ணியம் நிறைவ
தாக, வெம்மையுண்டாயினும் புண்ணியம் நிறைவதாக,
கொள்ளுதலில் வலிமையுடையவென் தலைவனை மறைத்த
வாள்போலு மருவிபொருந்திய மலை எ—து.

அடுக்கு - உவகைபற்றிய விரைவு. ஓகாரம் அசை.
தலைவனை அன்னிபென்றல் “அன்னி பென்னை என்றலு
முளவே” என்னும் பொருளியல் (52-ம்) சூத்திரத்து வழ
வமைதியாற் கொள்ளப்படும். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன்
ஐயநீக்குதல். (உ)

313. தெறுவ தம்ம நும்மகள் விருப்பே
யுறுதாய ரவலமொ டுயிர்செலச் சாஅய்ப்
பாழ்படு நெஞ்சம் படரடக் கலங்க
நாடிடை விலங்கிய வைப்பிற்
காடிற் தனணங் காத லோளே.

எ—து: “தன்னு மவளு” மென்னும் (தொல். அகத்
திணை, 36-ம்) சூத்திரத்து “அவ்வழியாகிய கிளவியும்” என்
பதால், தலைமகள் புணர்ந்துடன் போகியவழிச் செவிலியாற்
ருமைகண்ட நற்றாய் அவட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: யானும் நும்மகள்மேல் வைத்த காதல் கடி
யப்படுவது; பொருந்திய துயரத்தைத் தருங் கையாறோடே
உயிர் செல்லும்படி மெலிந்துபடு மிபல்பிற்றாய் நெஞ்சம் படு
நோய் வருத்தக் கலக்கமுற்று நாட்டினிடையே குறுக்கிட்ட
வைப்பின்கண் காட்டைக் கடந்தனள் நமது காதலன் எ--து.

பொருந்துந்தன்மைத்தாகிய துயராகிய அவலத்தோடு
உயிர் போம்வண்ண மெலிந்து பாழ்படு நெஞ்சம் படர்வருத்து
தலின் கலங்க நாட்டிடையிற் பொருந்தக் குறுக்கிட்டிருக்கு
மிடமாகிய காட்டைக் கடந்து சென்றாள் நமது காதலன்,
ஆதலின் அவள்மேல் யான் வைத்த காதல் என்னால் நீக்கப்
படுவது என்பதாம்.

அம்ம முன்னிலையை. நும்மகள் சுட்டு. விருப்பே
என்னு மேகாரம் பிரிகிலை. ஓடு - எண்ணெடு. தெறுவது -
அழிக்கப்படுவது.

“.....முக்கண்ணன் மூவெயிலு
முடன்றக்கான் முகம்போல வொண்கதிர் தெறுதலிற்
சேறருங் கணிச்சியோன் சினவலின்....” (பாலைக்கவி செ. 1.)
என்பதிற்போல.

மெய்ப்பாடு அழகையைச் சார்ந்த பெருமிகம். பயன்
குறிப்பினால் அவள்காதலை விடுக என்றலின் ஆற்றுவதித்தல் ()

314. அவிற்கொடி தொட்பக் கழுதுபுக வயரக்
கருங்கட் காக்கையொடு கழுதுவிசும் பகவச்
சிறுகண் யானை யாள்வீழ்த்துத் திரிதரு
நீளிரை யருஞ்சர மென்பநந்
தோளிரை முனிநர் சென்ற வாரே.

எ—து: “ஆவயின் வருவப்பவேறு நிலையினும்”
(களவியல், சூத். 6.) என்பதால், தலைவன் பிரிந்துழி
அவனுடன் போய் மீண்டார் வழியதருமை தங்களிற்
கறக்கேட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: விளங்குகின்ற தொடி சுழலப் பேய்போதற்கு
வருந்தக் கரிய கண்ணையுடைய காக்கையொடு கழுதுகள்
விசும்பின்கண் னொலிக்கச் சிறிய கண்ணையுடைய யானை
கள் அவ்வழிக்கண்ணே செல்வோரை யடித்து விழுத்திக்
திரிதருகின்ற நெடிய விடத்தையுடைய அரிய காடென்று
கூறுப, நமது தோளை வெறுத்தவர் சென்ற வழி. எ—று.

‘தோளிரை’ என ஏழாவது “கன்றலுஞ் செலவு
மொன்றுமார் வினைபே”¹ என்பதாற் கொள்ளப்படும்.
ஒடு உடனிகழ்ச்சி. மெய்ப்பாடு அச்சம். பயன் ஆற்று
தல். (ச)

315. பாயல் கொண்ட பனிமலர் நெடுங்கட்
பூசல் கௌரர் சேய ரென்ப
விழைநெகிழ் செல்ல லுறீஇக்
கழைமுதிர் சோலைக் காடிநந் தோரே.

எ—து: இதுவுமது. சொல்லாது தலைமகள் பிரிந்து
ழித் தலைமகள் வேறுபாடுகண்ட தோழி இரங்கிச் சொல்
லியது.

இ—ள்: இழை நெகிழும்படியாகிய துயரத்தையுறுத்தி
மூங்கில்கள் முதிர்ந்த சோலை பொருந்திய காட்டைக் கடந்து
சென்றவர் நம்மைவிட்டுப் போகின்ற காலத்து அவரை

¹ தொல். சொல், வேற்றுமைமயங்கியல், சூத் 3.

விலக்காதவரை துயின்றிரெனக் கண்ணோடு புலர்ந்து நாம்
கூறுகின்ற பூசலைக் கௌராய்த் தூரிய விடத்தினொன்று
கூறுப, அவர்செயல் இருந்தவாறென்னே! எ—று.

மண்டிலத்தருமை கூறியவாறு. மெய்ப்பாடு அழகை.
பயன் அது. (ந)

316. பொன்செய் பாண்டிற் பொலங்கல நந்தத்
தேரக லல்கு லவ்வரிவாட
விறந்தோர் மன்ற தாமே பிறங்குமலைப்
புல்லரை யோமை நீடிய
புலிவழங் கதர கானத் தானே.

எ—து: இதுவுமது. தலைமகள் மெலிவிற்கு நொந்து
தலைமகள் பிரிவின்கண் தோழி கூறியது.

இ—ள்: பொன்னாற் செய்த வழகிய வட்டமாகிய
காசு பெருகத் தேர்த்தட்டுப் போலும் அல்குலையுடையா
ளது அழகிய தேமலழகுடெட விளங்குகின்ற மலைக்கண்
புல்லிய அரையையுடைய ஓமைகள் நீண்டிருக்கும், புலிகள்
சஞ்சரிக்கும் வழிகள் பொருந்திய காட்டுவழியான் மிகத்
தாமே சென்றார் எ—று.

தாமே ஏகாயம் தேற்றம். மெய்ப்பாடும் பயனுமவை. (க)

317. சூழ்கம் வம்மோ தோழிபாழ் பட்டுப்
பைதற வெந்த பாலை வெங்காட்
டருஞ்சர மிறந்தோர் தேளத்துச்
சென்ற நெஞ்ச நீடிய பொருளே.

எ—து: “பல்வேறுநிலை”யாற்கொள்வது. தலைமகள்
பிரிந்து நீட்டித்துழி, நெஞ்சினைத் தூதுவிட்ட தலைமகள்
அது வாராது தாழ்த்துழித் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழியே! வருவாயாக, பாழ்பட்டு ஈ
மற வெந்த பாலையெனப்படும் வெவ்விய காடாகிய அரிய
சூரத்தைக் கடந்து சென்றவர்மாட்டுப் போயமனம் நீடிய
பொருளை யாதென்று ஆராய்வோம் எ—று.

சுட்டிய பொருளென்று பாடமாயின் தேடியபொரு
ளென்பதாம். தேளத்து என்பது “தோழிதேளத்து”
(அகத்திணையியல், சூத். 36.) என்றிற்போல. “நோயுமின்ப
மும்” (தொல். பொருளியல். 2) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்
கமையச் சென்றநெஞ்சம் என நெஞ்சையுறுப்புடையது
போற் கூறப்பட்டது. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் ஆற்
றுதல். (எ)

318. ஆய்நலம் பரப்ப வரும்படர் நலிய
வேய்மருள் பணைத்தோள் வில்லிழை நெகிழ
நசைநனி கொன்றோர் மன்ற விசைநிமிர்
தோடெரி நடந்த வைப்பிற்
கோடுயர் பிறங்கன் மலையிறந் தோரே.

எ—து: “பல்வேறுநிலை”யினாற் கொள்வது. நம்
மைப் பிரியார் என்று கருதியிருந்த தலைமகள் அவன் பிரிந்
துழி இளங்கிச் சொல்லியது.

இ—ர்: குறைவுபட்ட வழகுபாக்க அரிய படர்நோய்
வருத்த வேய்போலும் பருத்த தோள்களிலணிந்த பிரகா
சத்தையுடைய வணிகள் கழல் நம்மிது வைத்த அன்பு
சிறிதுமின்றிக் கெடுத்தவர், விசைமரம் மிகவுயர்ந்தகூட்
டமாகக் காட்டழல் பரந்த விடத்தையுடைய சிகரங்களுய்
ரப்பெற்ற பிறங்கலாகிய மலையைக் கடந்தவர். எ—று.

மலையிறந்தோர் நனி கொன்றொன்க. “வேய்மருள்
பணைத்தோள்”-வேயையும் மயங்கச் செய்யுந்தோள், வேயைக்
கண்டார்மனதை மயங்கச்செய்யுந் தோள் என்றுமாம்.
விசைமரம் திணைமலை நூற்றைம்பது.

மருள் உவமவுருபு. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (அ)

319. கண்பொர விளங்கிய கதிர்தெறு வைப்பின்
மண்புரை பெருகிய யாமுளி கான
மிறந்தன ரோநங் காதலர்
மறந்தன ரோதி மறவா நம்மே.

எ—து: இதுவுமது. தலைமகன் பிரிந்துழி அவனு
ணர்த்தாது பிரிந்தமை கூறிய தோழிக்குத் தலைமகள் கூற
யது.

இ—ர்: கண்கள் பொருள்வண்ணம் விளங்கிய கதிர்
தெறப்பெற்ற வைப்பினதாகிய மண்ணிடத்துப் புரை பெருகி
யுள்ள மாங்கள் காய்ந்து படப்பெற்ற காட்டைக் கடந்து
சென்றனரோ நங்காதலர், தம்மால் நமக்குமுன் கூறப்பட்ட
வற்றை மறவாத நம்மை மறந்தனராய்—று.

ஓகாரம் இரக்சத்தின்கண் வந்தது. மெய்ப்பாடும் பய
னும் அவை. (சு)

320. முள்ளரை யிலவத் தொள்ளினர் வான்பூ
முழங்கழ லசைவழி யெடுப்ப வானத்
துருபுப்படு கனலி னிருநிலத் துறைக்குங்
கவலை யருஞ்சரம் போயினர்
தவலி லருநோய் தலைத்தந் தோரே.

எ—து: இதுவுமது. தலைமகன் பிரிந்துழிச் சுரத்து
வெய்மை நினைந்து தலைமகள் சொல்லியது. “புணர்ந்துடன்
போகிய கிழவோன் மனையிருந் - திடைச்சுரத் திறைச் சியும்
வினையுஞ் சுட்டி - யன்புறு தக்க கிளத்தறானே” என்ப
தால் இங்ஙனங் கூறியது (தொல். கற்பி. சூ. 7.)

இ—ர்: முட்பொருந்திய அரையினையுடைய இலவ
மரத்தின் ஒள்ளிய பெரிய பூக்கள், முழங்கியபெரியும் காட்
டாக்கினி அசைதலாலுண்டாகிய காற்று எடுக்க வானத்தி
னுண்டாகு மிடியிற்நோன்றும்பொற்கள் நிலத்தில்விழ்பவை
போல், பெரிய நிலத்தின் வீழும் கவலைபொருந்திய அரிய
காட்டைப் போயினர், குறைவுபடுதலில்லாத அரிய நோயை
ஒருதலையா நமக்குத்தந்தோராய். எ—று.

மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (க0)

நக. இடைச்சுரப் பத்து.

321. உலறுதலைப் பருந்தி னுளிவாய்ப் பேடை
யலறுதலை யோமை யங்கவட் டேறிப்
புலம்புகொள் விளிக்கு நிலங்காய் கானத்து
மொழிபெயர் பன்மலை யிறப்பினு
மொழிதல் செல்லா தொண்டொடி குணனே
எ—து: “மீட்டு வரவாய்ந்த வகையின் கண்ணும்”
(தொல். கற்பி. சூத். 5, 46) என்பதால், பிரிந்துபோகா
நின்ற தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தலைமகள் குணம் நினைந்து
இரங்கிச் சொல்லியது.

இ—ள்: காய்ந்த தலையினையுடைய பருந்தினது உளி
வாயையுடைய பேடை காய்ந்த தலையையுடைய ஓமையது
அழகிய கவட்டின்கண்ணேறித் தனியையுறக் கூவும் நிலங்
காய்ந்த காட்டின் செல்லுதல்முடியாத பலமலைகளைக் கடந்
தாலும் நம்மொண்டொடியானது குணம் என்னை விட்டு நீங்
கிலது. எ—து.

உம்மை சிறப்பு. ‘மொழிபெயர்பன்மலை யிறப்பினும்’
என்றது பின்னும் செல்லும் வழியை நோக்கி என்க. மெய்ப்
பாடு அழகை. பயன் ஆற்றுதல். (க)

322. நெடுங்கழை முளிய வேனி நீடிச்
கடுங்கதிர் ஞாயிறு கல்பகத் தெறுதலின்
வெய்ய வாயின முன்னே யினியே
யொண்ணுத லரிவையை யுள்ளுதொறுந்
தண்ணிய வாயின சுரத்திடை யாறே.

எ—து: இதுவுமது. இடைச்சுரத்தின்கண் தலை
மகன் தலைமகள் குணம் நினைத்தலில் தனக்குற்ற வெம்மை
நீங்கியது கண்டு சொல்லியது.

இ—ள்: நெடிய மூங்கில்கள் உலா வேனில் நீடித்துக்
கடுங்கதிரையுடைய ஞாயிறு கல்லானது பிளக்க அழித்தலின்
வெம்மையையுடையவாயிருந்தன முன்னெல்லாம், இப்போது

ஒள்ளிய துதலையுடைய அரிவையை நினைக்குந்தோறுங்
குளிர்ச்சியுடையவாயிருக்கின்றன, யான் செல்லா நிற்கும்
காட்டகவழியானது. எ—து.

முன் - அவளை நினைக்குமுன். ஏகாரங்கள் முன்னிரண்
டும் தேற்றம்; எஞ்சியது அசை. மெய்ப்பாடு வியப்பு. பயன்
ஆற்றுதல். (உ)

323. வள்ளெயிற்றுச் செந்நாய் வயவுறு பிணவிற்
களளியங் கடத்திடைக் கேழல் பார்க்கும் [சூக்
வெஞ்சரக் கவலை நீந்தி
வந்த நெஞ்சநீ நயந்தோள் பண்பே.

எ—து: இதுவுமது. இடைச்சுரத்துத் தலைமகள்
குணம் நினைந்த தலைமகன் அவள் பண்புவந்தனவென உவந்து
நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: கூரிய பற்களையுடைய செந்நாயானது கருப்
பத்தையுடைய தன்பினுயிற்று உணவேண்டிக் கள்ளி மாங்
கள் பொருந்திய காட்டின்கண் பன்றிபைத்தேடும் வெய்ய
சுரத்தின் கவர்வழியைக் கடந்து வந்தன, நெஞ்சமே! நீ
விரும்பியோளது பண்பு. எ—து.

“நோயுமின்பமும்” (பொருளியல் 2.) என்னுஞ் சூத்
திரவிதியால் நெஞ்சைக் கேட்டுக் போல உவமைதோன்றக்
கூறியவாறு. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் ஆற்றுதல். (உ)

324. எரிகவார்ந் துண்ட வென்றாழ் நீளிடைச்
சிறிதுகண் படுப்பினும் காண்குவென் மன்ற
நள்ளென் கங்கு னளிமனை நெடுநகர்
வேங்கை வென்ற சுணங்கிற்
றேம்பாய் கூந்தன் மாஅ யோளே.

எ—து: “காணத்தினமைந்து முடிந்தகாலை” என்னும்
(கற்பியல், 5-ம்) சூத்திரத்துப் ‘பண்ணமை பகுதி’யாற் கொள்
வது. பிரிந்து வந்த தலைமகன் தலைமகளை நலம்பாராட்டக்
கண்டதோழி ‘இவள் குணத்தினையறந்து அமைந்தவாறு
யாது?’ என வினவினாக்கு அவன் சொல்லியது.

இ—ள்: காட்டழல் கவர்த்துண்ட வெயில் மிகுந்த நீண்ட வழியிடத்துச் சிறிதே யான் துயில் கொள்ளுமிடத்தும், நள்ளென்னு மோசையுடைத்தாய இரவின் செறிந்த மனைகள் பொருந்திய நீண்ட நகரின் பொன்போலுஞ் சுணங்கியுடைய நறுமணம் பரந்த கூந்தலையுடைய மாயோனே மிகக் காணப்பெறுவேன். எ—று.

எனவே ஒருபோதும் மறக்க வில்லை யென்றான். வென்ற-உவமையுருபு. உம்மை - உயர்வு சிறப்பு. வேங்கைப்பூவை வென்ற என்றுமாம். “மானெழில் வேய்வென்ற தோளாய் நீ வரிற்றுங்கும்”¹ என்றிற்போல. மாயோன்-மாமை நிறத்தை யுடையான், பெண். மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் ஐய மகற்றல். (ச)

325. வேனி லரையத் திலையொலி வெரீஇப்
போகில்புகா வுண்ணாது பிறிதுபுலம் படரும்
வெம்பலை யருஞ்சுர நலியா
தெம்வெங் காதலி பண்புதுணைப் பெற்றே.

எ—து: இதுவுமது. பிரிந்து வந்த தலைமகள் சுரத்தின் வெம்மை எங்ஙனம் ஆற்றினீர் என்ற தோழிக்குக் கூறியது.

இ—ள்: வேனிற்காலத்து அரை மாத்தினது இலை பொலிக்குப் பயந்து பறவை தன்னுணவை யுண்ணாது வேற்றுப் புலத்திற்குச் செல்லும் வெப்பத்தையுடைய அரிய காடு நம்மை நலிக்கமாட்டாது, எமது விருப்பத்தையுடைய காதலியது பண்பைத்துணையாகப் பெற்றுச் சேறலின். எ—று.

அரையத்து - மாத்து என்றிற்போல. போகில்-பறவை என்பது “புதுக்கலத்தன்னகனிப வாலம் போகிறனைத் தடுக்கு”² மென மேற்கூறியவாற்றானாக. வெம்பலை - ஐசாரியை. சேறலின் என ஒருசொல் வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (ரு)

¹ இந்துல் 303-ம் செய்யுள்.

² பாலைக்கலி, செய்யுள் 20, 15.

326. அழலவிர் நனந்தலை நிழலிடம் பெருது
மடமா னம்பினை மறியொடு திரங்க
நீர்மருங் கறுத்த நிரம்பா வியவி
னின்னா மன்ற சுரமே
யினிய மன்றயா னெழிந்தோள் பண்பே.

எ—து: இதற்கு 321-ம் செய்யுள்விதி. இடைச் சுரத்து வெம்மை ஆற்றுகிய தலைமகள் தலைமகள் குணம் நினைந்து நொந்து சொல்லியது.

இ—ள்: காட்டழல் விளங்கும் அகற்சியுடையவிடத்தில் நிழலையுடைய இடம் பெருமல் மடப்பம் பொருந்திய மானினழகிய பிணையானது தன் கன்றோடு வாட நீர்ப் கத்திலற்ற நிரம்பப்பெருத வழியின் இன்னுமை மிகவுமுடைய, காடு; மிகவுமினிமையுடைய, யான் நீங்க இருக்கின்றோளது குணம். எ—று.

இயவு - வழி. சுரமே - ஏகாரம் தேற்றம். மானின் இளைமைக்கு மறி என்னும் பெயர்

“யாடுங் குதிரையு நவ்விது முழையு

மோடும் புல்வா யுளப்பட மறியே” (மாபியல், 12.) என்பதாற் கொள்ளப்படும். மெய்ப்பாடு வியப்பு. பயன் ஆற்றுதல். (சு)

327. பொறிவரித் தடக்கை வேத லஞ்சிச்
சிறுகண் யானை நிலந்தொடல் செல்லா
வெயின்முனி சோலைய வேயுயர் சுரனே
யன்ன வாரிடை யானுந்
தண்மை செய்தவித் தகையோள் பண்பே.

எ—து: இதுவுமது. பிரிந்த தலைமகள் இடைச்சுரத்தின்கண் தலைமகள் குணம் நினைந்து இரங்கிச் சொல்லியது.

இ—ள்: புள்ளி பொருந்திய பல நிறங்களையுடைய பெரியகையானது வேதலுக்குப்பயந்து சிறிய கண்ணையுடைய யானை நிலத்தைத் தீண்டதல் செய்யாத வெயிலான் முனியப்

பட்டசோலையையுடைய மூங்கில்களுயர்ந்தகாடு, அத்தன்மைய வாய அரியகாடேயாயினும், குளிர்ச்சியைச்செய்தன இந்தப் பெருமையை யுடையானது குணம். எ—று.

முனிதல் - உலர்தல். ஏகாரம் தேற்றம். இத்தகையோள் என்றான் உருவு வெளிப்பாட்டினால்; அன்றி அவன் குணம்நினைந்த மாத்திரையே சுரம் தண்மைய வாதலிற் கூறினென்னினுமாம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (எ)

328. துண்மழை தளித்தென நறுமலர் தாஅய்த்
தண்ணிய வாயினும் வெய்ய மன்ற
மடவா லின்றுணை யொழியக்
கடமுதிர் சோலைய காடிற் தேற்கே.

எ—று: இதுவுமது. 'மழைவிழ்தலாற் சுரம் தண்ணென்றது, இனி வருத்தமின்றிப் போகலாம்' என்ற உழையர்க்குத் தலைமகன் சொல்லியது.

இ—ள்: துண்ணிய மழை துளித்ததாக நற்பவாசனையையுடைய மலர்கள் பார்து குளிர்ச்சியுடைய வாயினும் மிகவும் வெப்பத்தையுடைய; யாதானாயின், மடவாலாகிய வினிய துணையில்லாது அரிய வழிபொருந்திய முதிர்ந்த சோலையவாய காட்டைச் செல்லும் எனக்கு. எ—று.

உம்மை - இழிவு சிறப்பு. காடிற்றதோற்கே என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு வியப்பு. பயன் உற்றதரைத்தல். (1)

329. ஆள்வழக் கற்ற பாழ்படு நனந்தலை
வெம்முனை யருஞ்சுர நீந்தி நம்மோடு
மறுதரு வதுகொ றுணை செறிதொடி
கழிந்துகு நிலைய வாக [நெஞ்சே.
வொழிந்தோள் கொண்டவென் னுரங்கெழு

எ—று: இதுவுமது. இடைச்சுரத்தின்கண் மீள வுறும் நெஞ்சினை நொந்து தலைமகன் உழையர்க்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: ஆள்வழங்குதலில்லாத பாழ்படுதலமைந்த அகற்சியையுடைய விடமமைந்த வெம்முனையாகிய வரிய காட்டைக் கடந்து நம்மோடு சுழலாநின்றதுதானே, செறி தொடி கழிந்து சிந்துகின்ற நிலையவாக நம்மை நீங்கியவன் வாங்கிக்கொண்ட என்னுடைய வலியையுடைய நெஞ்சானது. எ—று.

ஒடு-உடனிகழ்ச்சி. கொல், கெழு அசை. "நோயு மின்பமும்" (பொருளி. 2) என்னுஞ் சூத்திரவிதியான் துன்பம்பற்றி நெஞ்சை உறுப்புடையவாகக் கூறியவாறு. மெய்ப்பாடு-அழகை. பயன் ஆற்றுகை. (க)

330. வெந்துக ளாகிய வெயிற்கட நீந்தி
வந்தன மாயினு மொழிகினிச் செலவே
யழுத கண்ண ளாய்நலஞ் சிதையக்
கதிர்தெறு வெஞ்சுர நினைக்கு
மவிற்கோ லாய்தொடி யுள்ளத்துப் படரே.

எ—று: இதுவுமது. பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்தின்கண் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: வெயிலான் வெந்து துகளாகிய காட்டைக் கடந்து வந்தேமாயினும் மனமே! இனிச் செலவை யொழிவேமாக; விளங்குந் திரண்ட வழகிய தொடியையுடையான் உள்ளத்துப் பொருந்திய துன்பத்தால் அழுகின்ற கண்ணையுடையன் ஆராயப்படும் அழுகுகெடக் கதிரான் அழிக்கப்படும் வெய்ய சுரத்தை நினைத்து வருந்தும். எ—று.

உம்மை-எச்சம். ஏகாரம்-தேற்றம். வெந்துகள் விகாரம். கோல்-திரட்சி என்பதை, சீவகசிந். நாமகளிலம்பகம் 180-ம் செய்யுளுரையிற் காண்க. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (க0)

௩௩. இடைச்சுரப்பத்து முற்றிற்று.

௩௪. தலைவியிரங்கு பத்து.

331. அம்ம வாழி தோழி யவிழிணர்க்
கருங்கான் மராஅத்து வைகுசினை வான்பூ
வருஞ்சரஞ் செல்லுந் ரொழிந்தோ ருள்ள
வினிய கமழும் வெற்பி
னின்னா தென்ப வவர்சென்ற வாரே.

எ—து: “பெறற்கரும் பெரும்பொருள்” (கற்பியல், 9) என்னுஞ் சூத்திரத்துப் ‘பிற’ வாற் கொள்வது. தலைமகள் பிரிந்துழி, ‘செல்லும் வழியிடத்து மலையின் உளதாகிய நாற் றத்தால் நம்மை நினைந்து முடியச் செல்லார், மீள்வரோ?’ என்ற தலைவிக்கு அவர் முடியச் சென்றார் என்பதறிந்து இரங்கித் தோழிகூறியது.

இ—ள்: தோழி! விரிந்த விணர்களையுடைய வலிய காலையுடைய கடம்பினது சினையிலுள்ள வெள்ளியபூ அரிய சுரத்தைச் செல்வோர் தாம்விட்டுப் பிரிந்தோரை நினைக்கும் பொருட்டு நது நாற்றம் வீசும் மலையின் நந்தலைவர் சென்ற வழி இன்னுமையையுடைய தென்று கூறுவர். எ—து.

அம்மவாழி முன்னிலையைசை. மராம்-வெண்கடம்பு என் பது ‘வான்பூ’ என்பதாற் பெறப்படும். மெய்ப்பாடு பெரு மிதம். பயன் ஐயந்தீர்த்தல். (க)

332. அம்ம வாழி தோழி யென்னதாஉ
மறனில மன்ற தாமே விறன்மிசைக்
குன்றுகெழு கானத்த பண்பின் மாக்கணங்
கொடிதே காதலிப் பிரிதல்
செல்ல லைய வென்னா தவ்வே.

எ—து: “அவனந்வாற்ற” வென்னும் (கற்பியல் 6ம்) சூத்திரத்துப் ‘பல்வேறு நிலை’ யாற் கொள்வது. பிரிந்த தலை மகன், ‘சுரத்திடைக்கழியச் சென்றான்’ என்பதுகேட்ட தலை மகள் அங்குள்ளமாக்களை நொந்து தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: சிந்தும் தருமமில்லாதன தாம், வலிமிக்க மலைகள் பொருந்திய காட்டின்கண்ண நற்குணமில்லாத மிருகங் கள், ‘கொடுமையையுடையது காதலையைப் பிரிதல்; நீ செல் லாதே’ என்று கூறுகின்றல். எ—து.

வலிய உணவினையுடைய மலைகள் பொருந்திய காட்டி டத்தவாகிய மிருகக்கூட்டம் நந்தலைவர்க்கு ‘நின்காதலையைப் பிரிதல் கூடாது, ஐயனே! செல்லல்’ என்னுது; ஆதலின் அவை தாம் மிகச்சிந்தும் அறமுடையவல்ல என்றுகூறிய வாரும். தாமே ஏகாரம் பிரிநிலை. கொடிதே ஏகாரம் தேற் றம். கெழு அசை. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் ஆற் றுதல். (உ)

333. அம்ம வாழி தோழி யாவதும்
வல்லா கொல்லோ தாமே யவண
கல்லுடை நன்னாட்டுப் புள்ளினப் பெருந்தோ
டியாஅந் துணைபுணர்ந் துறைதும்
யாங்குப் பிரிந்துறைதி யென்னா தவ்வே.

எ—து: இதுவுமது. புட்களை நொந்து சொல்லியது.

இ—ள்: தோழியே! சிந்தும் வல்லமையில்லாதன கொல்லோ? அவ்விடத்த மலைகள் பொருந்திய நல்ல நாட்டி னுள்ள புள்ளிமையாகிய பெருங்கூட்டம்; ‘யாங்கள் எமது துணையைச் சேர்த்திருக்கின்றனம் நீ எப்படி நினது துணை யைப் பிரிந்திருக்கின்றனை?’ என்கின்றல். எ—து.

தாமே அசை. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. பாட பேதம்: வல்லர், வல்லார்; ‘அவரைக் கல்லுடை’, ‘யென்னு மாறே; ‘என்னுவவ்வே; ‘புள்ளைநொந்து’ (இது கருத்துரையில்) (ங)

334. அம்ம வாழி தோழி சிறியிலை
நெல்லி நீடிய கல்காய் கடத்திடைப்
பேதை நெஞ்சம் பின்செலச் சென்றோர்
கல்லினும் வலியர் மன்ற
பல்லித முண்க ணழப்பிரிந் தோரே.

எ—து: இதுவுமது. பிரிவு நீடஆற்றாளாகிய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! சிறிய இலைகளையுடைய நெல்லியரங்கள் நீண்ட கற்கள்காய்ந்த காட்டின்கண் அறியாமையுடைய வென்னெஞ்சு தன்பின்னே செல்ல, பலவிதழ் பொருந்திய பூப்போலும் மையுண்டகண்ணழ, பிரிந்து சென்றோர் கல்லினும் காட்டில் மிக மனம் வலியர். எ—து.

பின்வருவனவற்றை யுணர்ந்து அதற்குத்தக நடவாமை யின் பேதைநெஞ்சு மென்றான். “நோயுமின்பமும்” என்னுஞ் சூத்திரவிதியான் நெஞ்சையுணர்வுடையது முறுப்புடையதுமாகக் கூறினான். ஓரும் ஏயும் அசை. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

(ச)

335. அம்ம வாழி தோழி நம்வயி

னெய்த்தோரன்ன செவிய வெருவை
கற்புடை மருங்கிற் கடுமுடை யார்க்குங்
காடுநரி கடிய வென்ப

நீடி யிவண்வருநர் சென்ற வாறே.

எ—து: இதுவுமது. தலைமகள் சென்ற சுரத்திடத்துக் கொடுமை பிறர்கூறக்கேட்ட தலைமகள் ஆற்றாது தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! நெய்த்தோரையன்ன சிவந்த கழுகு மலையின்புடையாகிய மருங்கின்கண்மிக்க புலால் நாற்றத்தை யறிந்து ஆரவாரிக்குங் காடுகக்கொடிய, என்பார், நம்மை விட்டுச் சென்று இவ்விடத்து வருகின்றவர் சென்றவழி. எ—து.

நெய்த்தோர் - இரத்தம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

(ரு)

336. அம்ம வாழி தோழி நம்வயிற்

பிரியலர் போலப் புணர்ந்தோர் மன்ற
நின்றதில் பொருட்பிணி முற்றிய
வென்றுழ் நீடிய சுரனிறந் தோரே.

எ—து: இதுவுமது. பிரிவதற்குமுன்பு தங்களுடனவனொழுகிய திறம் நினைந்து தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி நம்மிடத்து முன்னெல்லாம் பிரியார் போன்று புணர்ந்தவர் மிகவும் நிலையில்லாத பொருள்மேற் சென்ற விருப்பம் முடிய வெயில் நீடித்த காட்டைக் கடந்தார். எ—து.

மெய்ப்பாடு வியப்பு. பயன் அது.

(சு)

337. அம்ம வாழி தோழி நம்வயின்

மெய்யுற விரும்பிய கைகவர் முயக்கினு
மினிய மன்ற தாமே [ளே.
பனியிருங் குன்றஞ் சென்றோர்க்குப் பொரு

எ—து: இதுவுமது. தலைமகள் பொருள் வயிற் பிரிந்துழித் தன்முயக்கினும் அவற்குப் பிற்காலத்துப்பொருள் சிறத்தெனத் தலைவியிரங்கித் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! நம்மாட்டு மெய்யுறும்படி விரும்பிய கைகவர் முயக்கினுங்காட்டிற் பனிபொருந்திய பெரிய மலையைக் கடந்து சென்றவருக்குத் தாந் தேடக்கருதிய பொருள் பெரிதுமினியதாம். எ—து.

தாமே - ஏகாரம் அசை. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் அது.

(எ)

338. அம்ம வாழி தோழி சார

லிலையில மலர்ந்த வோங்குநிலை யிலவ
மலையுறு தீயிற் சுரமுதற் றோன்றும்
பிரிவருங் காலையும் பிரித
லரிதுவல் லுநர்நங் காத லோரே.

எ—து: “பல்வேறு நிலை” யாற் (கற்பியல், 6) கொள்வது. தலைமகள் பிரிந்துழி இக்காலத்தே பிரிந்தாரெனத் தலைமகள் இரங்கித் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! சாரலில் இலையிலாதனவாய் மலர்ந்திருக்கின்ற உயர்ந்த தோற்றத்தையுடைய இலவமாய் மலையிற்பற்றி எரிகின்ற அக்கனிபோன்று காட்டிடத்தில் தோன்றும் பிரிவரிய காலத்தினும் பிரிதல் நங்காதலர் பெரிதும் வல்லுநர். எ—று.

மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

(அ)

339. அம்ம வாழி தோழி சிறியிலைக்
குறுஞ்சினை வேம்பி னறும்பழ முனீஇய
வாவ லுகக்கு மாலையு
மின்றுகொல் காதலவர் சென்ற நாட்டே.

எ—று: இதுவுமது. தலைமகன் குறித்த பருவவாசின்கண் மாலைப்பொழுது கண்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகன் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! சிறிய இலையையுடைய குறுஞ்சினை களையுடைய வேப்பமரத்தின் நற்ப பழத்தை யுண்ணுதற்கு வெளவால் உயரப்பறக்கின்ற மாலைக்காலமு மின்றுகொல்? நமது காதலவர் சென்ற நாட்டின். எ—று.

‘உசுக்கும்’ என்பது பாடமாயின் கக்கும் எனவுர், ‘உவக்கும்’ என்பதாயின் மகிழும் எனவும் பொருள்கொள்க. இதற்கு உணீஇய - உண்டவென்க. காதலவர் என்னுமிடத்தில் தோழியவர் என்று பாடங்கொள்ளின் முதலடியிலுள்ள தோழி என்பது மிகையாகவிருத்தலின் காதலவர் என்னும் பாடம் சிறப்புடைத்து. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (க)

340. அம்ம வாழி தோழி காதல
ருள்ளார் கொன்ன மருளுற் றனங்கொல்
விட்டுச் சென்றனர் நம்மே
தட்டைத் தீயி னூரல ரொழுவே.

எ—று: இதுவுமது. தலைமகன் பிரிந்துழிக் கடிதின் வருவர் என ஆற்றியிருந்த தலைவி அவன் நீடித்துழி ஆற்றாது தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தோழி! காதலர் நம்மைவிட்டுச் சென்றவர் நினைபார்கொன்? மூங்கிலிற் றேன்றிய திபைப்போல ஊரின் கண் அலரொழ யாம் மருளுற்றனம். எ—று.

நம்மே - ஏ அசை. கொன் காலத்தின் வந்தது. கொல் அசை. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (க0)

௩௪. தலையிரங்கு பத்து முற்றிற்று.

—௧௭௭௭—

௩௩. இளவேனிற் பத்து.

341. அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
சூயிற்பெடை யின்குர லகவ
வயிர்க்கேழ் நுண்ணற னுடங்கும் பொழுதே.

எ—று: “பல்வேறுகிலை” (கற்பியல், சூத். 6) யாற் கொள்வது. தலைமகன் பிரிந்துழிக் குறித்தபருவம் வாக்கண்ட தலைமகன் சொல்லியது. இப்பத்திற்கும் இதவே துறை.

இ—ள்: அவரோ வாரார், அவராற் குறிக்கப்பட்ட சூயிற்பெடையானது தனது இனிப குரலால் ஒலிபாதிந்க நுண்மணல் நிறம் விளங்கும் நுண்ணிதாயரித்தொழுகும் நீர் குறையுங்காலந்தான் வந்தது. எ—று.

ஓகாரம் இரக்கக்குறிப்பு. அறல்=அரித்தொழுகு நீர் என்பது, பாலைக்கலி 34-ம் செய்யுளில்

“அலர்தாய துறைநண்ணி யயிர்வரித் தறல்வார”
என்பதனுரையானுணர்க. அயிர் - நுண்மணல் என்பதுங் காண்க.

இப்பத்திற்கும் மெய்ப்பாடு அழகை; பயன் ஆற்றாதல்.

342. அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
சுரும்புகளித் தாலு மிருஞ்சினைக்
கருங்கா னுணவங் கமழும் பொழுதே.

இ—ள்: அவரோவாரார், அவராற் குறிக்கப்பட்ட வண்டுகள் தேனையுண்டு மயங்கிப் பண்ணைப்பாடா நிற்கும்

பெரிய சினைகள் பொருந்திய கருங்கால் நுணுமம் பூக்க
ளலர்ந்து மணம் வீசங்காலந்தான் வந்தது. எ—று. (உ)

343. அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
திணிநிலைக் கோங்கம் பயந்த
வணியிசு கொழுமுனை யுடையும் பொழுதே.

இ—ள்: அவர் வரவில்லை, அவராற் குறிக்கப்பட்ட
திணிந்த நிலையுடைய கோங்கமாங்கனின்ற அழகுமிக்க கொழு
விய அரும்புகள் மலருங் காலந்தான் வந்தது. எ—று. (1)

344. அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
நறும்பூங் குரவம் பயந்த
செய்யாப் பாவை கொய்யும் பொழுதே.

இ—ள்: அவரோ வரவில்லை, அவராற் குறிக்கப்பட்ட
நறும்பூக்கள் பொருந்திய குரவமரமின்ற அலங்கரிக்கப்
படாத குரம்பாவையைப் பொழிற்கண் விளையாட்டிற்குக்
கொய்யுங்காலந்தான் வந்தது. எ—று.

‘நறும்பூங் குரவம் பயந்த செய்யாப்பாவை, என்பதில்
நறும்பூ என்பது குரவம் என்னும் முதலுக்கேற்ற அடை;
“கருந்தகட்டு—ளைப்பூ மருதினென்னிண ரட்டி” (திருமுரு
காற். 27-8) என்பதில் ‘கருந்தகட்டு ளைப்பூ’ என்பதுபோல.
செய்யாப்பாவை என்பது பூ, அது பாவை போறலின்
பாவை எனப்பட்டது. செய்யும்பாவையோடு வேற்றுமை
தோன்றச் செய்யாப்பாவை என்றார். இதனை, வினையெதிர்
மறுத்துப் பொருள் புலப்படுத்தலாகிய விபாவனையணி பென்
பர் அணிநூலார்.

குராப்பூ பாவைபோலுமென்பது, “உண்டோலுறுத்த-
நீயுநின் பாவையு நின்னு நிலாவிடு நீன்கூவே”. (திருக்
கோவை. செய். 241) என்பதனாலும், “குரவலர்ப் பாவை
பெற் றெடுப்ப” (தணிகைப். நாடு. செய். 57) என்பதனாலும்,
“தழைகெழு பாவை பலவும் வளர்க்கின்ற தன்கூவே.”
(இறையனாகப். சூத். 23, உரை, உதா. செய். 185) என்
பதனாலும் அறியப்படும். (ச)

345. அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
புதுப்பூ வதிர ருஅய்க்
கதுப்பற லணியுங் காமர் பொழுதே.

இ—ள்: நந்தலைவரோ வாரார், அவராற் குறிக்கப்பட்ட
புதிய பூக்களையுடைய புனலிக்கொடியானது பரத்தலினுலே
கருமணலானது கதுப்பைப்போல அழகு கொள்ளுகின்ற
விரும்பப்படத்தக்க இளவேனிற்காலந்தான் வந்தது. எ—று.

அதிரல் = புனலிக் கொடி. கதுப்பு = கூந்தல். தா அய்
என்னுஞ் செய்தென்னெச்சம் ஏதுப்பொருட்டு. சென்றற்
காற்று வீசுவதினாலும் பலவகைப் பூக்களும் மலர்ந்து நறு
மணங் கமழுதலானும் மன்மதன் முடிசூட்டுங் காலம் அதுவா
கலானும் இளவேனிலைக் காமர்பொழுதென்றார். (ரு)

346. அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
யஞ்சினைப் பாதிரி யலர்ந்தெனச்
செங்க ணிருங்குயி லறையும் பொழுதே.

இ—ள்: நந்தலைவரோ வாரார், அவராற் குறிக்கப்
பட்ட வழக்கிய சிணையையுடைய பாதிரிமரமானது மலர்ந்த
தாகச் செங்கண்ணவாய கரிய சூயில் கூவுங்காலந்தான் வந்
தது. எ—று. (ஊ)

347. அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
யெழிற்றகை யிளமுலை பொலியப்
பொரிப்பூம் புன்கின் முறிதிமிர் பொழுதே.

இ—ள்: நந்தலைவரோ வாரார், அவராற் குறிக்கப்பட்ட
அழகுபொருந்திய பெருமையுடைய இளையமுலைகள் பொலி
வடைய நெற்பொரிபோலும் பூவினையுடைய புன்கமரத்தின்
தனிரை யப்புங்காலந்தான் வந்தது. எ—று.

“செந்தலை வெண்கறைய பொரிப்பூம்புன்கு” என்றார்
பிறரும். (எ)

348. அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
வலஞ்சரி மராமும் வேய்ந்துநம்
மணங்கமழ் தண்பொழின் மலரும் பொழுதே.

இ—ள்: நந்தலைவரோ வாரார், அவராற் குறிக்கப்
பட்ட வலமாகச் சுழித்த வெண்கடம்பினால் அலங்கரிக்கப்
பட்டு நம்முடைய நறுமணம் வீசும் குளிரந்த சோலை மலருங்
காலந்தான் வந்தது. எ—று. (அ)

349. அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
பொரிகான் மாஞ்சினை புதைய
வெரிகா விளந்தளி ரீனும் பொழுதே.

இ—ள்: நந்தலைவரோ வாரார், அவரற் குறிக்கப் பட்ட பொரியுங் காலையுடைய மாமரத்தின் கொம்பர் மறைய நெருப்பைக் கக்கும் இளந்தளிரை யீனும் காலந்தான் வந்தது. எ—று. (க)

350. அவரோ வாரார் தான்வந் தன்றே
வேம்பி னெண்பூ வுறைப்பத்
தேம்படு கிளவியவர் தெளிக்கும் பொழுதே.

இ—ள்: நந்தலைவரோ வாரார், அவரற் குறிக்கப்பட்ட வேம்பினது ஒள்ளிய பூவுதிர இனிமையுண்டாகுங் கிளவியையுடையவர் நம்மைத் தெளிவிக்குங்காலந்தான் வந்தது. எ—று.

இப்பத்திலுமுள்ள ஓகரம் இரக்கம், ஏகரங்கள் அசை. இவற்றிற்கு மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் ஆற்றுகல். (க0)

௩௫. இளவேனிற் பந்து முற்றிற்று.

—

௩௬. வரவுரைத்த பத்து.

351. அத்தப் பலவின் வெயிறின் சிறுகா
யருஞ் சுரஞ் செல்வோர் அருந்தினர் கழியுங்
காடுபின் னெழிய வந்தனர் தீர்க்கிளிப்
பல்லித முண்கண் மடந்தைநின்
னல்லெழி லல்குல் வாடிய நிலையே.

எ—று: “மாபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி - விரவும் பொருளும் விரவுமென்ப” (அகத்திணையியல், 45) என்பதால், பிரிந்த தலைமகன் வரவுணர்ந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: காட்டுப்பலாவினது வெயில் தின்ற சிறிய சாயை அரிய காட்டிடைச் செல்கின்றவர்கள் அருந்தினராய்க் கழிகின்ற காடானது பின்னே கழிய நந்தலைவர் வந்தனராக வின் பலவிதழுகள் பொருந்திய பூப்போலும் மையுண்ட கண்ணையுடைய மடந்தையே! நினது நல்லழகினையுடைய வல்குல் வாடின தன்மை யினித் தீர்குவாய். எ—று.

மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் ஆற்றுகித்தல். (க)

352. விழுத்தொடைமறவர் வில்லிடத்தொலைந்தோ
ரெழுத்துடை நடுக லன்ன விழுப்பிணர்ப்
பெருங்கை யானை யிருஞ்சின முறைக்கும்
வெஞ்சுர யரிய வென்னார்
வந்தனர் தோழிநங் காத லோரே.

இதுவுமது.

இ—ள்: குற்றமில்லாத தொடையையுடைய மறவர் வில்லினின்றும் அம்பையேவுவதனால் தொலைந்தோரது பெயர் பொறிக்கப்பட்ட நடுகல்லைப்போன்ற பெரிய சருச்சரையை யுடைய பெரிய கை பொருந்திய யானை வலிய கோபமிகும் வெவ்விய சுரம் அரியவென நினைபாராய்த் தோழி! நங்காத லர் வந்தனர்; வாட்டமொழிகுவாய். எ—று.

“தொலைந்தோர் எழுத்துடை நடுகல்” என்பது,

“கைவினை மாக்கள் கலுழிக்க னைக்கிழந்து
செய்வினை வாய்ப்பவே செய்தமைத்தார்—மொய்ப்போர்
மறவர் பிணம்பிறக்கி வாள்வாய்ந்து விழ்ந்தோன்
பிறபெயர்குழ் கன்மேற் பெரிது.”¹

என்பதிற்போல, யுத்தத்தினிறந்த வீரனது பெயரும் புகழும் எழுதி நடுங்கல். அவனுற்றார் இமய முதலிய புண்ணியமலையிற் கற்கொணர்ந்து தொழில் பெறுத்தி நட்டு அபிடேக அலங்காராதிகள் செய்து பூசித்து வாழ்தல் இயல்பு.

“என்னெழுள் நில்லன்மின் தெவ்வீர் பலரென்னை
முன்னின்று கன்னின் றவர்.”² என்பது மிது.

“வெஞ்சுரயரிய வென்னார் வந்தனர்” என்றது, வழியருமை கோக்காது விரைவின் வந்தார் என்பது. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (உ)

¹ தொ. புறத்திணை. சூத். 5, உரை. ² திருக்குறள், செய். 771.

353. எரிக்கொடிக் கவைஇய செவ்வரை போலச்
சுடர்ப்பூண் விளங்கு மேந்தெழி லகல
நீயினிது முயங்க வந்தனர்
மாயிருஞ் சோலை மலைபிறந் தோரே.

இதுவுமது.

இ—ள்: சோதிவல்லிக்கொடி சூழ்ந்த சிவந்த மலை
பைப்போல ஒளிபொருந்திய ஆபாணம் விளங்கும் ஏந்திய
அழகையுடைய மார்பைத் தோழி! நீ யினிதாக முயங்குகற்கு
மிகப் பெரிய சோலைபொருந்திய மலையைக் கழிந்தோர் வந்த
னர். எ—று.

மெய்ப்பாடும் பயனு மவை.

(ஈ)

354. ஈரம்பிணவு புணர்ந்த செந்நா யேற்றை
மறியுடை மான்பிணை கொள்ளாது கழியு
மரிய சுரன்வந் தனரே
தெரியிழை யரிவைநின் பண்புகர விரைந்தே

இதுவுமது.

இ—ள்: அன்பிணையுடைய பெண்ணாய் புணர்ந்த செந்
நாயேற்றையானது குட்டியையுடைய மான்பிணைபைக்
கொள்ளாது போம் அரிய சுரத்தைக் கடந்து விளங்குகின்ற
இழையையுடைய அரிவையே! நினது பண்பைத்தர விரைந்து
வந்தனர். எ—று.

கொடுமை நினைந்து ஆற்றாளாய் தலைவிக்குத் திகின்றய
வழி வந்தாரென ஆற்றுவித்தது. மெய்ப்பாடும் பயனு மவை.

355. திருந்திழை யரிவை நின்னல முள்ளி [கெனச்
யருஞ்செயற் பொருட்பிணி பெருந்திரு வுறு
சொல்லாது பெயர்தந் தேனே பல்பொறிச்
சிறுகண் யானே திரிதரு
நெறிவிலங் கதர கானத் தானே.

எ—து: இதுவுமது. நினைந்த எல்லையளவும் பொருள்
முற்ற நிலலாது பெற்ற பொருள்கொண்டு தலைவியை நினைந்து
மீண்ட தலைமகன் அவட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: திருந்திய இழையையுடைய அரிவையே!
யான் பிரிந்தவிடத்து நினது அழகை நினைந்து, அரியசெயலை
யுடைய பொருள்மேற்கொண்ட ஆசை பெரிய செல்வத்தை
யடைகுவென்று நினைந்து, விலக்குவரெனக்கருதி நட்பி
னார்க்கும்பேசாது, பலமுள்ளிபொருந்திய முகபடாத்தை
யுடைய சிறுகண்களையுடைய யானைதிரிகின்ற குறுக்குவழி
யமைந்த வழிபொருந்திய காட்டுவழியே வந்தேன். எ—று

‘பொருட்பிணி பெருந்திருவுறுக’ என்றது; குறிப்பினால்
வெகுண்டுரைத்தது. சொல்லாது பெயர்தந்தேனே என்றது
நட்டோர் உடன்சென்றோருக்குச் சொல்லாமையை. செல்
லாது என்றும் பாடம். ஏகாரம் தேற்றம், பிரிநிலை. மெய்ப்
பாடு மருட்டை. பயன் உவப்பித்தல். (ஈ)

356. உள்ளுதற் கினிய மன்ற செல்வார்
யானே பிணித்த பொன்புனை கயிற்றி
னொள்ளெரி மேய்ந்த சுரத்திடை
யுள்ளம் வாங்கத் தந்தநின் குணனே.

எ—து: இதற்கு 324-ம் செய்யுள் விதி. வினைமுற்றி
மீண்டு வந்த தலைமகன் தலைவிக்கு அவன் குணம் புகழ்ந்து
கூறியது.

இ—ள்: அரசர் யானே கட்டிய பொன்னல்லங்கரிக்கப்
பட்ட கயிறுபோலும் ஒள்ளிய அக்கினி பற்றியெரிக்கப்பட்ட
காட்டின்கண் யான் சஞ்சரிக்குங்கால் என்னுள்ளத்தை வாங்
கும்பொருட்டுத் தந்த உன்னுடைய குணம் யாம் நினைத்
தற்குஇனிய. எ—று.

எவ்வகையானுஞ் சிறத்தலின் செல்வரென்றது அரசரை.
மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்வித்தல். (ஈ)

357. குரவ மலர வரவம் பூப்பச்
சுரனணி கொண்ட கானங் காணாஉ
வழுங்குக செய்பொருட் செலவென விரும்பி
னங்கலிழ் மாமை கவின [நின்
வந்தனர் தோழிநங் காத லோரே.

எ—து: இதற்கு “அத்தப் பலவின்” என்னுஞ் செய் யுள்விதி கொள்க. பொருள்வயிற்பிரிந்து ஆண்டுறைகின்ற தலைமகன் குறித்த பருவ வரவுகண்டு கடிதின் மீண்டு வந்தமை தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: குரவமரம் மலர், கடம்பமரம் பூப்ப, சுரமா னது பொருந்திய காட்டைக்கண்டு மேல்வரும் பொருள் மேற்கொண்ட ஆசையான் வருஞ் செலவு கெடுவதாகவென நினைந்து நினது அழகொழுகாரினின்ற அழகிய நிறம் அழகு பெறத் தோழி! நங்காதலர் வந்தனர். எ—று.

மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் ஆற்றுவித்தல். (எ)

358. கோடுயர் பன்மலை நிறந்தன ராயினு
நீட விடுமோ மற்றே நீடுநினைந்து
துடைத்தொறுந் துடைத்தொறுங் கலங்கி
யுடைத்தெழு வெள்ள மாகிய கண்ணே.

எ—து: இதுவுமது. தலைமகளாற்றாமைகண்டு பிரிந்த தலைமகன் வந்தனனாகத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: சிகரங்களுயரப்பட்ட பலமலைகளைக் கழிந்தா ராயினும் அவ்விடத்து அவரை நீட்டிக்க விடாதே, பெரிதும் அவர் பிரிந்திருத்தலை பெண்ணித் துடைக்குந்தோறும் துடைக்குந்தோறுங் கலங்கி அணையையுடைத் தெழுகின்ற வெள்ளமாகிய கண். எ—று.

ஒகாரம் எதிர்மறை. மற்று வினைமாற்று அடுக்கு மிகு திண்கண் வந்தது. ஏகாரம் அசை. களவுக்காலத்துக் கண் அவர்க்குச் செய்த நன்மைகுறித்துக் கண்மேலேற்றியும் தெளிவகப்படுத்தலின் பிரிந்து நீட்டியார் எனப் பிரிவின்மே லேற்றியு முரைக்க. நல்லதற்கு. மெய்ப்பாடும் பயனு மவை.

359. அரும்பொருள் வேட்கைய மாகிநிற் றுறந்து
பெருங்க லதரிடைப் பிரிந்த காலைத்
தவநனி நெடிய வாயின வினியே
யணியிழை யுள்ளியாம் வருதலி
னணிய வாயின சுரத்திடை யாதே.

எ—து: மீண்டுவந்த தலைமகன் அவளைப் பிரிகின்ற காலத்துச் சுரத்துச் சேய்மையும் வருகின்ற காலத்து அதன் அணிமையும் கூறியவாறு.

“காமக் கிழத்தி மனையோ ளென்றவ
ரேழுறு கிளவி சொல்லிய வெதிருஞ்
சென்ற தேளத் துழப்புநனி விளக்கி.”

என்பது விதி. (தொ. கற்பி. கு. 5, 49-51)

இ—ள்: அழகிய இழையாய்! நின்னைத் துறந்து அரிய பொருளிடத்து விருப்புடையமாகிப் பெரிய கல்லதர்க் கண்ணே பிரிந்துபோங்காலத்து மிக நெடியவாயிருந்தன, யா முள்ளியிப்போது வருதலின் மிக அணியவாயின அக்காட்டு வழி. எ—று.

எல்லாவற்றிலும் சிறத்தலின் அரும்பொருளெனப்பட் டது. தவநனி இரண்டிடத்துங் கூட்டப்பட்டது. மெய்ப் பாடு ஆக்கம்பற்றிய மருட்கை. பயன் மகிழ்வித்தல். (கூ)

360. எரிகவார் துண்ட வென்றாழ் நீரிடை
யரிய வாயினு மெளரிய வன்றே
யவவுறு நெஞ்சங் கவவுநனி விரும்பிக்
கடுமான் றிண்டேர் கடைஇ
நெடுமா லோக்கிநின் னுள்ளியாம் வரவே.

எ—து: இதுவுமது. வினைமுற்றி மீண்டுவந்த தலை மகன் ‘சுரத்தருமை நோக்காது வந்தவாறு என்னை?’ என வினாறிய தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: நெடிய மான்கோக்குப்போலும் நோக்கினை யுடையாளே! ஆசைபொருந்திய நெஞ்சம் முயங்குதலை மிக விருப்பி, விசையினையுடைய குதிரைபூண்ட தேரைச் செலுத்தி நின்னை நினைத்து யாம் வர அக்கனி கைக் கொண்டு உண்ட வெயில்பொருந்திய நீண்ட வழி அருமை யுடையவாயினும் அது நமக்கு எளிமையுடைய. எ—று.

“கவவுக்கை விடப்பெறும் பொருட்டிறத்த
அவவுக்கை விடுத லுதமனும் பொருளே.”

(கலித்தொகை, செய். 14)

என்பதிற்போல அவவு என்பது ஆசை, அவா. அன்
றே ஆசை. உம்மை எதிரது தழீஇய வும்மை. 'கவவநனி
விரும்பு' என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. ( )

உசு. வரவுணத்த பத்து முற்றிற்று.

உசு. முன்னிலைப் பத்து.

361. உயர்கரைக் கான்யாற் றவர்மண லகன்றுறை
வேனிற் பாதிரி விரிமலர் குவைஇத்
தொடலை தைஇய மடவரன் மகளே
கண்ணினுங் கதவ நின்முலையே
முலையினுங் கதவநின் தடமென் றோளே.

எ—து: “ஒன்றுத் தமரினும்” என்னுஞ் சூத்திரத்த
“அப்பாற் பட்ட வொருநிறத் தானும்” (அகத்திணை சூ. 41)
என்பதால், புணர்ந்துடன் போகிய தலைமகன் இடைச்சுரத்
துக்கண் விளையாட்டு வகையாற் பூத்தொடுக்கின்ற தலைமகளைக்
கண்டு புநழ அவன் அதற்கு நாணிக் கண்புதைத்தவழிச்
சொல்லியது.

இ—ள்: உயர்ந்த கரைபொருந்திய கான் யாற்றின்
விளங்குகின்ற மணல்பொருந்திய அகன்ற துறைக்கண்ணே
வேனிற்காலத்துப் பாதிரிமலரைக் குவித்து அதனுல்தொடலை
தொடுக்கும் மடப்பந்தோன்றுதலையுடைய பெண்ணே! கண்
னினுங் கோபத்தை உடைய நினது முலை, அம்முலையினுங்
கோபத்தை உடைய நினது பெரிய மெல்லிய தோள்கள்.
எ—று.

உம்மைகள் உயர்வு சிறப்பு. முலையே ஏகாரம் பிரிநிலை.
தோளே ஏகாரம் தேற்றம். ‘உயரநல்’ என்றும் ‘அவிரநல்’
என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு நகை. பயன் உவகை. (க)

362. பதுக்கைத் தாய வொதுக் கருங் கவலைச்
சிறுகண் யானை யுறுபகை நினையா

சியாங்குவந் தனையோ பூந்தார் மார்ப்
வருள்புரி நெஞ்ச முய்த்தா
விருள்பொர நின்ற விரவி னுனே.

எ—து: “பெற்றகருங் பெரும்” என்னுஞ் சூத்திரத்
துப் ‘பிற’ வாற்கொள்வது. சேணிடைப்பிரிந்த தலைமகன்
இடை நிலத்துத் தங்காது இரவின்கண் வந்துழித் தோழி
சொல்லியது.

இ—ள்: பருக்கைக்கற்கள் பரந்த ஒதுக்கிடமரிதாய
கவர்த்த வழிக்கண் சிறிய கண்ணையுடைய யானையது பகை
யாகிய புலி ஏதஞ் செய்யுமென்பதை நினையாது எவ்விதம் வந்
தாயோ? பூவாலாய மாலைபொருந்திய மார்பனே! நமக்கு
அருள்புரியு நெஞ்ச செலுத்த இருள் செறிய நின்ற இரவின்
கண். எ—று.

ஆனருபு ஏழாவதன் பொருட்கண் வந்தது. “பாத்தை
யிற்ப் பிரிந்த காலையான” (கற்பியல், 46) என்றிற்போல.
‘பதுக்கைதாய’ எனவும், ‘முபாத்தா’ எனவும் பாடம். ஓநா
ரம் வினா. மெய்ப்பாடு அச்சம். பயன் வரைவுகடாவல்.

363. சிலைவிற் பகழிச் செந்துவ ராடைக்
கொலைவ லெயினர் தங்கைநின் முலைய
சுணங்கென நினைதி நீயே
யணங்கென நினையுமென் னணங்கு நெஞ்சே

எ—து: இதற்கு 361-ம் செய்யுள்விதி கொள்க.
புணர்ந்துடன் போகின்ற தலைமகன் இடைச்சுரத்துத் தலை
மகளை நலம்பாரட்டியது.

இ—ள்: சிலையாகிய வில்லும் பகழியும் செவ்விய துவ
ராதையுமுடைய கொலைத்தொழில் வல்ல எயினரது தங்
கையே! நின்னுடைய முலை டிடத்தன சுணங்கென்று நினைக்
கின்றாய் நீ, என்னுடைய வருந்துகின்ற நெஞ்சம் தெய்வ
மெனக் கருதும். எ—று.

ஏகாரம் பிரிநிலை. ‘கொலைவிலெயினர்’ என்றும் பாடம்.
உள்ளுறையுணர்க. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்வித்
தல். (உ)

364. முளமா வல்சி யெயினர் தங்கை
யினமா வெயிற்றிக்கு மிந்நிலை யறியச்
சொல்லினே னிரக்கு மளவை
வெள்வேல் விடலை விரையா தீமே.

எ—து: “தலைவரும் விழுமம்” (அகத்திணை. சூத். 39)
என்னுஞ் சூத்திரத்து “போக்கற் கண்ணு” மென்பதால்,
உடன்போக்கு நயந்த தலைமகன் அதனைத் தோழிக்குணர்த்த
அவள் முடிப்பாளாய்ச் சொல்லியது.

இ—ள்: முட்பன்றியுனை உணவாகவுடைய எயினரது
தங்கையாகிய இளமைபொருந்திய அழகிய எயிற்றிக்கும் நீர்
உடன்போக்கு நயந்த தன்மையைச் சொல்லி உடன்படு
வித்து வருங்காறும் வெற்றிபொருந்திய வேலையுடைய விட-
லையே! விரையாதே. எ—று.

முளமா - முட்பன்றியாதல் “மோழலம் பன்றியோடு
முளவுமாக் காதி யட்ட”¹ என்பதனால்தக. எயிற்றிக்கும்
உம்மை எச்சம். ‘எயிற்றிக்கு நின்னிலை’ என்றும் பாடம்.
மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் உடன்போக்கு நயத்தல். ()

365. கணமா தொலைச்சித் தன்னையர் தந்த
நிணவூன் வல்சிப் படுபுள் ளோப்பு
நலமா ணெயிற்றி போலப் பலமிகு
நன்னல நயவர வுடையை
யென்னோற் றனையோ மாவின் றனிரே.

எ—து: “பண்பிற்பெயர்ப்பினும்” (களவியல், 12)
என்னுஞ் சூத்திரத்து “ஆற்றிடையுறுதலும்” என்பதை யிரட்-
டுற மொழிதலாற் கொள்வது. வணவிறைவைத்துப் பிரிந்து
மீள்கின்றான் இடைச் சூர்த்துக் குழைத்த மாவின் றனிர்கண்டு
சொல்லியது.

இ—ள்: கூட்டமாகிய மிருகங்களைக் கொன்று தமை
யன்மார் கொடுத்த நிணமமைந்த வுனாகிய உணவில் படியும்
பறவைகளையோப்பும் நல்ல மாட்சிமையுடைய எயிற்றியைப்

¹ சீவகசிந். பதுமை. 68.

போல் பலம் மிகுந்த நல்ல அழகு விருப்பம் வருதலையுடைய;
யாதுதவஞ் செய்தாயோ? மாவினது தனிரே! எ—று.

ஓகாரம் வினா. ‘நிணவூன்’ என்றும் ‘அலமாலெயிற்றி
போல நலமிக’ என்றும் பாடம். இதனைப்போகின்றான் கூறிய
தென்பார் நச்சினுக்கினியர். மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன்
பாகன்விரையக்கடாவல், போகின்றானுயின் ஆற்றதல். ()

366. அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யென்றோழி
பசந்தனள் பெரிதெனச் சிவந்த கண்ணை
கொன்னே கடவுதி யாயி னென்னது உ-
மறிய வாருமோ மற்றே
முறியிணர்க் கோங்கம் பயந்த மாறே.

எ—து: “நாற்றமுந் தோற்றமும்” என்னுஞ் சூத்-
திரத்து “முன்னிலை யறனெனப் படுதலென் றிருவகைப்-
புரைதீர்க்கவி தாயிடைப் புகுப்பினும்” என்பதால், தலை
மகளை நோக்கி இவ்வேறுபாடு எற்றினுயிற் றென்று வினா
விய சேவிலிக்குத் தோழி அறத்தொடு கின்றது.

இ—ள்: அன்னையே! வாழி, பிரார்த்திக்கின்றேன்;
அன்னாய்! என்னோழி இப்போது பசப்புற்றான் பெரிதாக
வென்று சிவந்த கண்ணை, அச்சமுண்டாகச் செலுத்துவா
யாயின் சிந்தும் அதனையாம் அறிய முடியுமோ; முன் தனிர்
பொருந்திய பூங்கொத்தினையுடைய கோங்கினாலய தன்மை.

இது முன்னாள் அவன் தந்த கோங்கம்பூவால் வினைந்த
தெனப் பூத்தருபுணர்ச்சி கூறியவாறு. இது கருப்பொரு
ளாற் பாலை. ஓகாரம் எதிர்மறை. மற்று வினைமாற்று. ஏகா-
ரம் அசை. அறத்தொடு நிலை எதிடு. (பொருளியல், 13).
‘அரியவாருமோ’, ‘பயந்தமார்பே’ என்றும் பாடம். மெய்ப்
பாடு பெருமிதம். பயன் களவுவெளிப்படுதல். (சு)

367. பொரியரைக் கோங்கின் பொன்மருள் பசவி
விரியிணர் வேங்கையொடு வேறுபட மிலைச்சி
விரவுமல ரணிந்த வேனிற் கான்யாற்றுத்

தேரோடு குறுக வந்தோன்

பேரோடு புணர்ந்தான் நன்னையிவ ஞாயிரே.

எ—து: இதுவுமது. நொதுமலர் வரைவின் கண் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடுகின்றது.

இ—ள்: பொரிந்த அரையையுடைய கோங்கினது பொன்போலும் பசிய பூவை விரிந்த இணையையுடைய வேங்கையது பூவோடு வேறுபடச் சூடிப் பரந்த மலாணிந்த வேனிற் கண் கான்யாற்றிடத்தில் யாம் அழுந்துழிக் தேரோடு குறுக வந்தவன்பெயரோடு கலந்தது இவஞாயிர், அன்னையே! எ—று.

அறத்தொடுகிலே ஏதீடு. இது, “முல்லை யுங் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் றிரிந்து - நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதையருறுத் துப் - பாலை யென்பதோர் படிவங்கொள்ளும்” (சிலப். காடு காண். 64-6) என்பதற்கையையக் குறிஞ்சிக்கருப்பொருளாகிய வேங்கையும் முல்லைக்கருப்பொருளாகிய கான்யாறும் பாலை யின் முதற்பொருள் கருப்பொருளாகிய வேனிலுங் கோங்குங் கூறியிருத்தல் காண்க. இது காலத்தாற்பாலை. வேங்கைப்பூக் கூறியதால் இவனைக் கூடியுளன் என்றும் கோங்கம்பூக் கூறியதால் பிரிந்திருக்கின்றனென்பதுங் கூறிய வாறு.

‘கான்யாற்றுத் தேரோடு குறுகவந்தோன்’ என்றது, கான்யாற்றில் யாங்கள் அழுந்துழிக் குறுகவந்தோன் என்ற வாறு. எனவே புனறபுணர்ச்சி கூறியவாறு. ‘பேரோடு புணர்ந்தன்று இவஞாயிர்’ என்றது, அன்றுதொட்டு இவ ஞாயிர் இன்னான் தந்த உயிரென அவன் பேரோடு பட்டது என்றவாறும். ஒடு உடனிகழ்ச்சி மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

(எ)

368. எரிப்பூ விலவத் தாழ்கழி பன்மலர்
பொரிப்பூம் புன்கின் புகர்நிழல் வரிக்குந்
தண்பத வேனி லின்ப நுகர்ச்சி
யெம்மோடு கொண்மோ பெருமநின்
னம்மெ லோதி யழிவில ளெனினே.

எ—து: “வருத்த மிகுதி சுட்டுங் காலை - யுரித்தென மொழிப வாழ்க்கையு ளிரக்கம்” (பொருளியல், 32) என்ப தால், ‘வேனிற்காலத்து தம்மொடு விளையாட்டு நுகரவருவல்’ என்று பருவங்குறித்துப் பிரியலுற்ற தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: எரிபோலும் பூவையுடைய இலவமரத்து மலர்ந்து வாடியுந் தந்த பலபூக்கள் பொரிபோலும் பூவை யுடைய புன்கின் குற்றமமைந்தநிழலிற் கோலஞ் செய்யும் தண்ணிய பதத்தையுடைய வேனிற்காலத்து விளையாட்டாகிய இன்ப நுகர்ச்சியை எம்மோடு கொள்வீராமன், பெரும! நினது அழகிய மெல்லிய கூந்தலையுடையாள் நீ வருந்துணை யும் ஆற்றியுள்ளாயின். எ—று.

மோ - அசை. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் செலவழுங்குவித்தல்.

(அ)

369. வளமலர் ததைந்த வண்டுபடு நறும்பொழின்
முனைநிரை முறுவ லொருத்தியொடு நெடுநற்
குறிநீ செய்தனை யென்ப வலரே
குரவ நீள்சினையுறையும்
பருவ மாக்குயிற் கெளவையிற் பெரிதே.

எ—து: “அவனநிவாற்றவறியும்” (கற்பியல், 6) என் னுஞ் சூத்திரத்துப் “பல்வேறு நிலை”யாற் கொள்வது. பாத்தை யொருத்தியுடன் பொழிலகத்துத் தங்கிவந்த தலைமகன் தலை மகள் வினாவியவழி, ‘யாரையும் அறியேன்’ என்றானை அவன் கூறியது.

இ—ள்: செழித்த மலர்நெருங்கிய வண்டுகளொலிக் கின்ற பொழிலின்கண் முனைபோலும் நிரைந்த பற்களையுடைய ஒருத்தியோடு முன்னாளின் தங்கி விளையாடினபென்று கூறு வார், அக்கூற்றாகிய அலர் குரவினது நீண்ட சினைக்கண் தங் கும் வேனிற்பருவத்திற்குரிய சூயிலினது ஒலியினும் பெரிது. எ—று.

ஏகரம் பிரிநிலை. ஒடு உடனிகழ்ச்சி. இது பாலைக் குரிய வேனிற்கண் நிகழுங் குரவுங்குயிலுங் கூறுதலிற் பாலை யாயிற்று. மெய்ப்பாடு வெகுளி, பயன் வாயின்மறுத்தல்.

370. வண்சினைக் கோங்கின் தண்கமழ் படலை
யிருஞ்சிறை வண்டின் பெருங்கிளை மொய்ப்ப
நீநயந் துறையப் பட்டோள்
யாவ னோவெம் மறையா தீமே.

எ—து: இதுவுமது. பாத்தையொருத்திக்குப் பூவ
ணிந்தான் என்பதுகேட்ட தலைமகள் அஃதில்லையென்று
மறைத்த தலைமகற்குக் கூறியது.

இ—ள்: வளவிய சிளையையுடைய கோங்கம்பூவா
லாய குளிர்ந்த வாசனையுடைய மாலைபைக் கரிய சிறகை
யுடைய வண்டுக்கூட்டம் மொய்க்கவணிந்த நீ விரும்பித் தங்
கியவள் யாவளோ? மறையாதே, சொல். எ—து.

இது பாலைக்குரிய கருப்பொருளாகிய கோங்கு கூறின
மையிற் பாலையாயிற்று. ஓகாரம் விழைவு. மெய்பாடும் பயனு
மவை. (க0)

௩௭. முன்னிலைப் பத்து முற்றிற்று.

௩௮. மகட்போக்கியவழித் தாயிரங்கு பத்து.

371. மள்ளர் கொட்டின் மஞ்ஞையாலு
முயர்நெடுங் குன்றம் படுமழை தலைஇச்
சுரநனி யினிய வாகுக தில்ல
வறநெறி யிதுவெனத் தெளிந்தவென்
பிறைதுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே.

எ—து:

“தன்னு மவனு மவளுஞ் சுட்டி
மன்னு நிமித்த மொழிப்பொருள் தெய்வ
நன்மை திமையச்சஞ் சார்தலென்
றன்ன பிறவு மவற்றெடு தொகைஇ
முன்னிய கால மூன்றுடன் விளக்கித்
தோழி தேளத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலு
மாகிய கிளவியு மவ்வழி யுரிய” (அகத்திணை 36.)

௩௮—மகட்போக்கியவழித்தாயிரங்கு பத்து. 251

என்பதால், தலைமகள் தலைமகளை உடன்கொண்டு சென்றுழி
மகட்போக்கிய நற்றாய் நெஞ்சொடு சொல்லியது.

இ—ள்: வீரர் பறைமுழக்கினால் மயில்களாலாநிற்கும்
மிகவுயர்ந்த மலையினுண்டாகிய மேகங்கள் மழையைச்
சொரிந்து வழி பெரிதுமினிமையுடையவாகுக, கற்புநெறியிது
வென்று தெளிந்த பிறைபோலும் துதலையுடைய எனதுசிறு
மகள் சென்ற காடு. எ—து.

தில்ல - விழைவு. ‘தாயிரங்கிய பத்து’ என்றும், ‘தாயி
ரங்குப் பத்து’ என்றும் பாடம். ‘கொட்டுமஞ்ஞை’ எனவும்
பாடம்.

அறநெறி இதுவெனத்தெளிந்த என்மகனென்று தாய்
கூறவே, உடன்போக்குத் தருமமென்று மகிழ்ந்து கூறி எதிர்
காலத்தை நோக்கி நன்மை குறித்து நெஞ்சொடுகூறியவாறு
காண்க, மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் ஆற்றுகை. (க)

372. என்னு முள்ளினள் கொல்லோ தன்னை
நெஞ்சுணத் தேற்றிய வஞ்சினக் காளையொ
டமுங்கன் மூதா ரலரொழச்
செழும்பல் குன்ற மிறந்தவென் மகளே.

எ—து: “தன்னுமவனும்” என்னுஞ் குத்திரத்து
‘அன்ன பிறவு’ மென்பதால், தலைமகள் உடன்போக்கியவழித்
தாய் என்னை நினைப்பாளோ என இரங்கிக் கூறியது.

இ—ள்: தன்னெஞ்சு பொருந்தும்படி தெளிவித்த வஞ்
சினத்தையுடைய காளையுடன் இரக்கத்தையுடைய மூதா
ரிடத்து அலரொழ வளவிய பலமலைகளைக் கடந்த எனது மகள்
என்னை அங்கு நினைப்பாளோ? எ—து.

தன்னை என்றது தலைவியை. சொன்னவண்ணஞ்
செய்து முடிப்பது வஞ்சினம். ஒடு - உடனிகழ்ச்சி. இனி,
இரக்கத்தையுடைய மூதாரில் அலர் எழ வளவிய பலமலை
களைக் கடந்து சென்றவெனது மகள் தன்னெஞ்சுயரையு
நினையாமல் தன்னை நினைக்கும்படி தெளிவித்த காளையோடு
என்னையும் நினைப்பாளோ என்றும் உரைக்கலாம். இதில்

தன்னை என்றது தலைவனை; ஓடு எண்ணெடு. மாதாவை மறக்கப்படாதென்பதால் தன்னை விதந்து கூறினான். மெய்ப்பாடு அவலம். பயன் ஆற்றாமை நீங்குதல். (உ)

373. நினைத்தொறுங் கலிழு மிடும்பை யெய்துக
புலிக்கோட்பிழைத்தகவைக்கோட்டுமுதுகலை
மான்பிணை யணைதர வாண்குரல் விளிக்கும்
வெஞ்சுர மென்மக னாய்த்த
வம்பமை வல்வில் விடலை தாயே.

எ—து: இதுவும் முற் சூத்திரத்து 'அச்சங் கூறியது. தலைமகளைத் தலைமகன் கொண்டு தலைக்கழிந்த கொடுமை நினைந்து நற்றாய் கூறியது.

இ—ள்: புலியாற் கொலையாதலைத் தப்பிய கவைத்த கோட்டையுடைய முதிய கலையானது தனது பிணை மான் அணைய ஆண்குரலால் விளிக்கும் வெய்ப்குரத்தில் எனது மகளைக்கொண்டுசென்ற புதுமையார்ந்த வலிய வில்லையுடைய விடலையதுதாய் யான் என்மகளை நினைக்குந்தோறும் அழுகின்ற துயரத்தை அடைவாளாக. எ—று.

தீமையையும் அச்சத்தையும் தன்னொஞ்சொடு விளக்கிக் கூறியவாறு. இவட்காக யான் பட்டதுயரம் அவன்றாயும் படவேண்டும் என்றவாறுமாம். மெய்ப்பாடு அச்சத்தைச் சார்ந்த வெகுளி. பயன் அது. (ங)

374. பல்லாழ் நினைப்பினு நல்லென் றாழ
மீளி முன்பிற் காளை காப்ப
புடியகம் புகா அக் கூந்தலன்
கடுவனு மறியாக் காடிற் தோளே.

எ—து: இதுவும் முற் சூத்திரத்து 'அன்ன பிற' வாற் கொள்வது. தலைமகன் உடன் போயவழி அவளினமை நினைந்து இரங்கித் தாய் கூறியது.

இ—ள்: பலமுறை நினைப்பினும் மிக்க வலியுடைய காளை காப்ப முடியகம்புகாத கூந்தலையுடையாள் உலாவந்

ந அ—மகட்போக்கியவழித்தாயிரங்கு பத்து. 253

தொழில்வல்ல குங்கும் போயறியாத மாங்கள் செறிந்ந் நல்ல கோடைபொருந்தியவாய காடிற்றாள். எ—று.

கால்குருகு என்றற்போல என்னுழகாடு என்க. என் றாழ்=கோடை. 'மீளிமுன்பின்' என்றது 'வலிமுன்பின்' என்றற்போல. மெய்ப்பாடு அழுகை. பயன் அது. (ச)

375. இதுவென் பாவை பாவையிதுவென்
நலமரு நோக்கி நலம்வரு சுடர்துதற்
பைங்கிளி யெடுத்த பைங்கிளி யென்றிவை
காண்டொறுங் காண்டொறுங் கலங்க
நீங்கின னோவென் பூங்க ணோளே.

எ—து: இதுவும் பேலைச் சூத்திரத்துக் "கண்டோர் பாங்கினும்" என்பதால், சேரியும் அயலுந் தேடிக்காணாது வந்தாமைக் கண்டு தலைமகள் தாய் சொல்லியது.

இ—ள்: இது என்னுடைய பாவைபோல்வாளது விளை யாட்டுக்குரிய பாவை, இது என்னுடைய சுழலுநோக்க மமைந்த இன்பம் வருதற்கேதுவாய ஒளிபொருந்திய நுதலையுடைய பசிய கிளிபின்பது வசனம்போலும் வசனமுடையாள் எடுத்த பசியகிளி, என்றுசொல்லி இவையிற்றை நான் காணுந்தோறும் காணுந்தோறும் கலங்க, பூப்போலுங் கண்ணன் என்னை விட்டு நீங்கினனோ? எ—று.
பாடபேதம்:—

'இதுவென் பாவைக் கினிய நன்பாவை
யிதுவென் பைங்கிளி யெடுத்த பைங்கிளி
யிதுவென் பூவைக் கினிய சொற்பூவையென்
நலம்வரு நோக்கி நலம்வரு சுடர்துதல்
காண்டொறுங் காண்டொறுங் கலங்கி
நீங்கினனோவென் பூங்கணோளே.'

இ—ள்: இது என்னுடைய விளையாட்டிற்குரிய பாவை போல்வாளது இனிமையைத் தருமழகிய பாவை, இது என் பைங்கிளிபோல்வாளெடுத்து வளர்த்த பசியகிளி, இது என் பூவைக்கு இனிமையைத்தரும் சொல்லையுடைய நாகணவாய் என்று சொல்லிச் சுழலும் நோக்கினுள் காணுந்தோறும்

காணுந்தோறும் கலங்கியிருக்க இன்பம் வருதற்கேதுவாய
வொளிபொருந்திய துதலையுடைய பூப்போலுங் கண்ணினுள்
என்னை விட்டு நீங்கினோ? எ—று.

இரண்டினும் ஓகாரம் இரக்கம். கலங்கி என்பதைக்
கலங்க வெனினுமாம். கலங்கி என்பதைத் தலைவிமேலாக்கிச்
சுரத்திற்காணுமிவைகளைத் தான்வைத்திருந்தவற்றிற் கினிய
வாக நினைந்து கலங்கிச் சென்றாளோவென அவள் செயலைத்
தாய் நினைந்து சொன்னாளெனினுமாம். அடுக்கு மிகுதிக்கண்
ணது. என்று வினைப்பொருளின் வந்தது. பாவை - சுரத்
தின் குரம்பாவை; தலைமகள் காணாதல்.

மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

(௫)

376. நாடொறுங் கலிழு மெனினு மிடையின்று
காடுபடு தீயிற் கனலியர் மாதோ
நல்வினை நெடுநகர் கல்லெனக் கலங்கப்
பூப்புரை யுண்கண் மடவரற்
போக்கிய புணர்த்த வறனில் பாலே.

எ—று: இதுவும் மேலைச்சூத்திரத்து 'தீமை' என்ப
தால், தலைமகள் போயவழி நற்றாய் விதியை வெகுண்டு
சொல்லியது.

இ—ள்: இன்பத்தையுடைய நெடிய நகரினுள்ளார்
கல்லெனக் கலங்க, பூப்போலும் மையுண்ட கண்ணையுடைய
மடவரலைக் காட்டின்கண் போக்கும்படி செய்த தீவினையா
னது என் மகளியில்லாது நாடொறும் அழுமெனினுங் காட்
டினிடையே நின்று காட்டினுண்டாகுந் தீயைப்போலக்
கொதிப்பதாக. எ—று.

மாதோ அசை. உம்மை எச்சம். மெய்ப்பாடும் பய
னும் அவை.

(௬)

377. நீர்நசைக் கூக்கிய வுயவல் யானை
யியம்புணர் தூம்பி னுயிர்க்கு மத்தஞ்
சென்றனண் மன்றவென் மகளே
பந்தும்பாவையுங் கழங்குமெமக் கொழித்தே.

௩௮—மகப்போக்கியவழித்தாயிரங்கு பத்து. 255

எ—று: இதுவும் மேற்கூத்திரத்து 'அன்னபிறவு'
மென்பதால், தலைமகள் உடன்போயவழி அவன்பந்து முத
லாகிய கண்ட நற்றாய் கலங்கிச் சொல்லியது.

இ—ள்: நீர்வேட்கைக்கு மேற்கொண்ட வருத்த
முடைய யானை நெடுவங்கியம் என்னும் வாத்தியம்போல
நெட்டுயிர்ப்புக்கொள்ளுங் காட்டின்கண், என் மகள் தனது
பந்தையும் பாவையையும் கழங்கையும் எமக்கு விட்டுச் சென்
றனளே. எ—று.

'இயம்புணர்தூம்பு' என்பது "கண்ணிடை விடுத்த
களிற்றுயிர்த் தூம்பின்"¹ என்பதனுரையானு முணரப்படும்.
நசைக்கு - நான்காவது அதன்பொருட்டாதற்கண் வந்தது.
மன்ற - தேற்றப்பொருளின் கண்ணது. ஏகாரம் அசைநிலை.
உம்மை எண்ணுமமை. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (எ)

378. செல்லிய முயலிப் பாஅய சிறகர்
வாவ லுகக்கு மாலையாம் புலம்பப்
போகிய வவட்கோ நோவேன் நேமொழித்
துணையிலள் கலிழு நெஞ்சி
னினையே ருண்க ணிவட்குநோ வதுவே.

எ—று: இதுவும் மேலைச்சூத்திரத்து "தோழிதேன்
த்தும்" என்பதால், தலைமகள் உடன்போயவழி அவள்
தோழியாற்றாமைகண்ட நற்றாய் சொல்லியது.

இ—ள்: போதற்கு முயன்று பார்த்த சிறகையுடைய
வாவல் உயரப்பறக்கும் மாலைக்காலத்தின் யாம் வாடச்
சென்ற அவன்மேற் கொண்ட காதல் காரணமாக நான்
நோவாநின்றேன், தேன்போலும் மொழியினையுடையானைத்
துணையிலளாய் கலிழுகின்ற நெஞ்சினையுடைய இவட்கும் ஒத்த
வழகிய மையுண்ட கண் வருந்தாநிற்கின்றது. எ—று.

சிறகர் - அர் நற்றுப்போலி. கு முன்னது காதல்,
பின்னது நட்பு. ஏகாரம் பிரிநிலை. பிரிந்தகாலத்துத் துய
ருறுத்தலின் தேமொழியென்றாள். "ஆர்தார்வாயிற்றேனும்
புளிக்கும்" என்ப. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (அ)

¹ மலைபடுகடாம், 6,

379. தன்னம ராயமொடு நன்மண நுகர்ச்சியி
லினிதாங் கொல்லோ தனக்கே பவிவரை
யினக்களிறு வழங்குஞ் சோலை
வயக்குறு வெள்வே லவற்புணர்ந்து செலவே

எ—து: இதுவும் மேற்கூத்திரத்து “அவ்வழியாகிய
களவியுமுரிய” என்பதால், புணர்ந் துடன்போகியவழித்
தோழி யறத்தொடு நிற்பக்கேட்ட நற்றாய், ‘அதனை முன்னே
யறிவித்து நாம் மணம்புணர்த்த ஒழுகாது போயினள்’ என
நொந்து சொல்லியது.

இ—ள்: தன்னை விரும்பி ஒழுகும் ஆயத்தோடு செய்
யும் நல்ல மணத்தினும் மற்று மனுபவங்களினும் இனிமை
யுடையதுகொல்லோ அவட்கு? பனிபொருந்திய மலைக்கண்
கூட்டமாகிய யானைகள் சஞ்சரிக்குஞ் சோலையின் விளங்குத
லுற்ற வெள்ளிய வேலையுடைய தலைவனைக் கூடிச் செல்கின்
றது. எ—று.

ஒடு உடனிகழ்ச்சி. கொல்லோ ஐயவினா. ஏகாரம்
பிரிநிலை. மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் அது. (க)

380. அத்த நீளிடை யவனொடு போகிய
முத்தேர் வெண்பன் முகிழ்நகை மடவா
றாய ரென்னும் பெயரே வல்லா
றெடுத்தேன் மன்ற யானே
கொடுத்தோர் மன்றவவ ளாயத் தோரே.

எ—து: “எஞ்சி யோர்க்கு மெஞ்சுத லிலவே” (அகத்
திணை. 42) என்பதால், தலைமகள் உடன்போயவழித்
தெருட்டுவார்க்குச் செவிவித்தாய் சொல்லியது.

இ—ள்: காட்டின் நீண்டவழியிடத்துத் தலைவனோடு
சென்ற முத்துப்போலும் வெண்பல்லுத்தோன்றும் நகையை
யுடைய மடப்பந் தோன்றுதலை யுடையாளது தாயர் என்று
கூறும் பெயரே வல்ல வண்ணம் எடுத்தேன் மிக யான், பெரி
தும் அப்பெயரைக் கொடுத்தவர்கள் அவரின் ஆயத்தோர்.
எ—று.

ஒடு உடனிகழ்ச்சி. ஏர் உவமவுருபு. “துளி தலைத்தலைஇ
ய மணியேரைம்பால்”¹ என்றாற்போல. பெயரே ஏகாரம்
தேற்றம். யானேஏகாரம் பிரிநிலை. ‘தாயளென்னும் பெயரே
னல்லாறு’ என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு அழகை. பயன்
ஆற்றுகல். (க0)

நஅ. மகட்போக்கியவழித் தாயிரங்குபத்து ழுற்றிற்று.

நக. உடன்போக்கின்கண் இடைச்சுரத்துரைத்த பத்து.

381. பைங்காய் நெல்லி பலவுடன் மிசைந்து
செங்கான் மராஅத்த வாரிநிழ லிருந்தோர்
யார்கொ லளியர் தாமே வார்சிறைக்
குறுங்கான் மகன்றி லன்ன
வுடன்புணர் கொள்கைக் காத லோரே.

எ—து: “பொழுதுமாரும்” (அகத்திணை. 40) என்
னுஞ் சூத்திரத்து “சேய்நிலைக் ககன்றோர் செலவினும்” என்
பதால், உடன்போக்கின்கண் இடைச்சுரத்துக் கண்டோர்
சொல்லியது.

இ—ள்: நெல்லியின் பசிய காயைப் பலவிற்கா
யுடனே உண்டு செய்யதண்டையுடைய வெண்கடம்பின்
வாய அழகிய நிழலில் இருந்தோர் யார்கொல்? அன்புடை
யாரிற் றுமே யன்புடைபர், நீண்ட சிறுகிணையுடைய குறுகிய
காலையுடைய மகன்றிலையொக்கும் ஈருடம்பி லோருயிர் கலந்த
தன்மைக் காதலர். எ—று.

கொல் ஐயம். தாமே - ஏகாரம் பிரிநிலை. பலாக்கா
யுண்டல் “அத்தப் பலவின் வெயிறின் சிறுகா - யருஞ்சாஞ்
செல்வோர் அருந்தினர் கழியும்”² என்பதானறிக. ‘அகன்
றில்’ என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் மகிழ்
தல். (க)

¹ அகம், செய். 8, 15. ² இந்நூல், செய். 351.

382. புள்ளொலிக் கமர்த்த கண்ணன் வெள்வேற்
 றிருந்து கழற்காளையொ டருஞ்சுரங் கழிவோ
 ளெல்லிடை யசைந்த கல்லென் சீறார்ப்
 புனையிழை மகளிர்ப் பயந்த
 மனைகெழு பெண்டிர்க்கு நோவுமார்பெரிதே.

எ—து: இதுவுமது. தலைமகள் இடைச்சுரத்தினது
 ஊரின்கண் எல்லிடைத் தங்கியவழி அவ்வூர்ப் பெண்டிர்
 பார்த்து இரங்குதல் கண்டார் சொல்லியது.

இ—ள்: பறைவைதனின் ஒலிக்குத் தன்னியல்பின்
 வேறுபட்ட கண்ணளாய வெள்ளிய வேலையுடைய திருத்த
 முற்ற கழலையுடைய காளையுடனே அரிய காட்டைக் கடந்த
 வள் பகற்கண் தங்கிய ஒளிபொருந்திய சீறாரின் அலங்கரிக்
 கப்பட்ட இழையணியும் மகளிரைப்பெற்ற மனைக்கண் வாழும்
 பெண்டிர்க்கு நோப் பெரிது. எ—று.

கெழுவும் மாறும் அசை. மெய்ப்பாடு அது. பயன்
 உடன்போக்குத் தகாதெனல். (உ)

383. கோட்சுரும் பரற்று நாட்சுரத் தமன்ற
 நெடுங்கான் மராஅத்துக் குறுஞ்சினை பற்றி
 வலஞ்சுரி வாலினர் கொய்தற்கு நின்ற
 மள்ள னுள்ள மகிழ்கூர்ந் தன்றே
 பஞ்சாய்ப் பாவைக்குந் தனக்கு
 மஞ்சாய் கூந்த லாய்வது கண்டே.

எ—து: இதுவுமது. உடன்போகிய தலைமகள் தலை
 மகன் வளைத்த கொம்பிற்பூர்கொண்டு தனக்கும் பாவைக்கும்
 வகுக்கக்கண்டார் கூறியது.

இ—ள்: தேனைக்கொள்ளும் வண்டுக ளொலிக்கின்ற
 காலையில் காட்டின்கண்ணவாய மிகநெடிய காலையுடைய கடம்
 பின் குறிய சீனையைப்பற்றி வலமாகச் சுரித்த வெள்ளிய பூங்
 கொத்தைக் கொய்தற்குக் கொடுத்து நின்ற வீரனது மன
 மகிழ்ச்சி மிகுந்தது, ஐந்துவகையான ஆராய்ந்து முடிக்குங்

கூந்தலையுடையாள் தனக்கும் பசிய தண்டான்கோரையாற்
 செய்த பாவைக்கும் வகுத்தலைக் கண்டு. எ—று.

அஞ்சாய் கூந்தல் அன்மொழி. ஏகாசம் தேற்றம். 'ஆய்
 வதுகொண்டே' என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு உவகை.
 பயன் மகிழ்தல். (ஈ)

384. சேட்புல முன்னிய வசைநடை யந்தணிர்
 நும்மொன் றிரந்தனென் மொழிவ லெம்மார்
 யாய்நயந் தெடுத்த வாய்நலங் கவின
 வாரிடை யிறந்தன ளென்மி
 னேரிறை முன்கையென் னுயத் தோர்க்கே.

எ—து: "எஞ்சியோர்க்கு மெஞ்சுதலிலவே" (அகத்.
 42) என்பதால், உடன்போகிய தலைமகள் ஆண்டு எதிர்வரும்
 அந்தணர்க்குக் கூறியது.

இ—ள்: தூரியவிடத்தைக் கருதிய அசைந்த நடையை
 யுடைய அந்தணிற்காள்! நும்மையானொன்று இரந்தனளாய்
 மொழிகின்றேன், எம்மூர்க்கண்ணே (என்னைக்கெடுத்திருந்து
 வருந்தும்) ஒத்த சந்தியையுடைய முன்கையையுடைய ஆயத்
 தாருக்கு யாய் விரும்பி யெடுத்த ஆராயப்படுமின்பம் அழகு
 பெற அரிய காட்டு வழியைக் கடந்தனளென்று கூறுவீரா
 மின். எ—று.

மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் வருத்தம் தணிவித்தல். (இ)

385. கடுங்கட் காளையொடு நெடுந்தே ரேறிந்
 கோள்வல் வேங்கை மலைபிறக் கொழிய
 வேறுபல் லருஞ்சுர மிறந்தன ளவளெனக்
 கூறுமின் வாழியோ வாறுசென் மாக்க
 ணற்றே ணயந்து பாராட்டி
 யெற்கெடுத் திருந்த வறனில் யாய்க்கே.

எ—து: இதுவுமது. வரைவு மறுத்துறி உடன்போய்
 தலைமகள் இடைச்சுரத்துக்கண்டாரை 'யான்போகின்ற
 படியை யாய்க்கு நீர் கூறவேண்டும்' எனச் சொல்லியது.

இ—ள்: தறுகண்ணையுடைய காணையோடும் நெடிய தேரையேறிக் கொலைத்தொழில் வல்ல வேங்கைபொருந்திய மலைகள் பின்னேகழிய வேறுகிய பல அரிய காட்டைக் கடந்தாள் அவளென்று எனது நல்லதோள்களை விரும்பி முன்னெல்லாம் பாராட்டி இப்போது என்னைக் கெடுத்து அவ்விடத்திருந்த நல்வினையிலளாய யார்க்கு இவ்வழிப் போகின்றவர்களே! கூறுவிராமின். எ—று.

ஒடு உடனிகழ்ச்சி. வாழி - முன்னிலையசை. ஓகாரம் சிறப்பு. “தேரும் யானையுங் குதிரையும் பிறவும் - ஊர்ந்தன ரியங்கலு முரிய ரென்ப” (தொ. பொருளி. 18) என்பதால், கனவொழுக்கத்தின்கண் ஊர்தியிற் சேறல் வழுவாயினும் அமைக்கப்பட்டது. ‘அறனில்பாய்’ என்றாள் வரைவு நேர்ந்து மணச்சிறப்புக் காணுது மறுத்தமையின். ‘வேங்கைய’ என்றும்; ‘வேரன்மலருஞ் சுரம்’ என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் போக்குணர்த்தியாற்றுகல். (நு)

386. புன்கண் யானையொடு புலிவழங் கத்த
நயந்த காதலற் புணர்ந்துசென்றனனே
நெடுஞ்சுவர் நல்லின் மருண்ட
விடும்பை யுறுவிரின் கடுஞ்சுன் மகளே.

எ—து: இதுவுமது. புணர்ந்துடன்போகிய தலைமகளை இடைச்சுரத்துக் கண்டார் அவள்தாய்க்குச் சென்று கூறியது.

இ—ள்: நெடிய சுவர் பொருந்திய நல்ல இல்லின்கண் இருந்து மயக்கக்கொண்ட துன்பத்தை உறுகின்றவளே! நினது கடுஞ்சுன்மகள் வலியழிந்த யானையோடு புலி சஞ்சரிக்கும் அருவழியைத் தன்னைவிரும்பிய காதலனைக் கூடிச் சென்றாள். எ—று

‘நயந்த காதலற் புணர்ந்து’ என்றதால், ஒருவரையொருவர் விடாத அன்பினர் என்பது பெறப்படும். பாவத்தை யுடையவனைப் பாவி பென்பதுபோல உறுதலையுடையவளை உறுயி என்றது. சென்றனனே - ஏகாரம் தேற்றம். ஒடு எண்ணெடு. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (சு)

387. அறம்புரி யருமறை நவின்ற நாவிற்
நிறம்புரி கொள்கை யந்தணிர்தொழுவுலென்
றெண்டொடி வினவும் பேதையம் பெண்டே
கண்டென மம்ம சுரத்திடை யவளை
யின்றுணை யினிதுபா ராட்டக்
குன்றுயர் பிறங்கன் மலைபிறற் தோளே.

எ—து: “பொழுது மாறும்” (அகத்திணை. 40) என்று குத்திர்த்து “வாவினும்” என்பதால், பின் சென்ற செவிலியால் வினாவப்பட்ட அந்தணர் அவட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: ‘நல்வினையிதும் அரிய வேதாத்தியயனஞ் செய்யும் நாவினது திறம்போன்ற திறத்தைச் செய்யுங் கொள்கையுடைய அந்தணர்! தொழுவேன்’ என்று சொல்லி, ‘ஒரொண்டொடியான் இவ்வழியாற்போயினனோ?’ என்று வினவுகின்ற பேதையையுடைய பெண்ணே! அவளைக்கண்டேம் காட்டின்கண், இனியதுணை வன் இனிதாகப் புனைந்துரையா நிற்கப் பக்கமலைகளுயர்ப்பெற்ற விளங்கும் மலையைக் கடந்து சென்றாள். எ—று.

‘அறம்புரியருமறை நவின்றநாவிற் நிறம்புரி கொள்கை யந்தணிர்’ என்ற வரையும் செவிலி கூற்றைக்கொண்டு கூற்றார். இதனார் போந்தவாய் பொருள் நல்லனவற்றையே சொல்வதும் செய்வதும் உடைய அன்பினர் என்பது. ‘பேதையம் பெண்டே’ என்பது உலக நடையும் நூல்விதியும் அறியாளே என்பது. உலகநடையாவது பிறந்தவிடத்துப் பயன்படாமை. அவை முத்து, யாழ்சை, பூ, சந்தனம், பெண் என்பன. நூல்விதியாவது கணவனே தெய்வமென்று அவன் சொற்படி நடக்கல். ஆதலின் அவன்போதல் அறமென்று கருதிவந்தேம், நினக்கும் அது என்றார். இதனை “எறித்தரு கதிர்தாங்கி”¹ என்னுங் கலியுட்காண்க,

ஏகாரம் பிரிநிலை. அம்ம உரையசை. நாவின்றிறம் = நடுவுநிலைமை. அம் - அசை. மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் செவிலியைத் தடுத்தல். (எ)

¹ பாலைக்கலி, செம், 8.

388. நெருப்பவிர் கனலி யுருப்புச்சினந் தணியக்
கருங்கால் யாத்து வரிநிழ லிரீஇச் [டிப்
சிறுவரை யிறப்பிற் காண்குவை செறிதொ
பொன்னேர் மேனி மடந்தையொடு
வென்வேல் விடலை முன்னிய சுரனே.

எ—து: “பொழுது மாறும்” (அகத். 40) என்னுஞ்
சூத்திரத்து “விடுப்பினும்” என்பதால், தேடிச்சென்ற செவி
லிக்கு இடைச்சூத்துக் கண்டார் அவனைக் கண்ட திறங் கூறி
யது.

இ—ர்: நெருப்பைப்போல விளங்கும் சூரியனது
கொதிப்பாகிய சினந் தணியும்பொருட்டுக் கரிய காலையுடைய
யாவினது அழகிய நிழலிலிருந்து சிந்தாகிய காலவெல்லை
யைக் கடந்தால் நெருங்கிய தொடியையும் பொன்போலு மழ
கிய மேனிடையுமுடைய மடந்தையோடு வெற்றிப்பொருந்திய
வேலையுடைய விடலை முற்பட்ட காட்டைக் காண்பாய்.
எ—று.

ஒடு உடனிகழ்ச்சி. எர் - உவமவுருபு. யா - ஒருவகை
மரம். மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் ஆற்றுகல். (அ)

389. செய்வினைப் பொலிந்த செறிசுழ னோன்றான்
மையணற் காணையொடு பைய வியலிப்
பாவை யன்னவென் னாய்தொடி மடந்தை
சென்றன னென்றி ரைய
வொன்றின வோவவ ளஞ்சிலம் படியே.

எ—து: “எஞ்சு போர்க்கு மெஞ்சுத லிலவே” (அகத்
திணை. 42) என்பதால், பின் சென்ற செவிவித்தாய், வின
வப்பட்டோர் ‘கண்டோம்’ என்புழிச் சொல்லியது.

இ—ர்: செய்யப்படுந் தொழில்பொலிவுபெற்ற இறு
கிய கழலணிந்த வலிய தாளையுடைய கரிய தாடியையுடைய
காளையோடு மெல்ல நடந்து கொல்லிப்பாவைபோலும் எனது
அழகிய தொடியணிந்த மடந்தை சென்றனென்றீர்; வியக்கத்

தக்க அவனது அழகிய சிலம்பணியுந் தாள்கள் அதற்குப்
பொருந்தியன அன்றே! எ—று.

ஐய - வியக்கத்தக்க என்னும் பொருளவாதல், “ஆயி
தழ்ப் பன்மல ரையகொங் குறைத்தா”¹ என்பதிலும், “தெரு
ளுற வைய முடிப்பையின் றெனவே”² என்பதிலுங் காண்க.

ஒடு உடனிகழ்ச்சி. ஓகாரம் எதிர்மறை. ‘சென்றனன்’
என்னுமளவுங் கண்டோர் கூற்றைக்கொண்டு கூறினான்.
மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் ஐயப்படுதல். (க)

390. நல்லோர் ஆங்கட் பரந்துகை தொழுது
பல்லாழ் மறுகி வினவு வோயே
திண்டோள் வல்விற் காணையொடு
கண்டனெ மன்ற சுரத்திடை யாமே.

எ—து: 388-ம் செய்யுளின் கூறிய “தாய்நிலை கண்டு
தடுப்பினும் விடுப்பினும்” என்பதால், பின்சென்ற செவி
லித்தாய் பலரையும் வினாவக் கண்டோர் தாங்கண்டவாறு
அவர்க்குக் கூறியது.

இ—ர்: நல்லோராகிய அவர்கள்கண் சென்று கை
தொழுது பலமுறை மறுக்கமுற்று ‘இவ்வழிக்கண் இவ்வகை
யாள் ஒருத்தி சென்றானோ?’ என்று வினாவுவோயே! அவள்
வலியதோளின் வலியவிலையுடைய ஓர் காளையுடன் இக்
காட்டுவழிக்கண் சென்றது யாம் கண்டேம். எ—று.

ஒடு உடனிகழ்ச்சி. யாம் காணாமையிலலை; கண்டும்,
அறன் எனக் கருதிப் போந்தேம் என்றவாறு. ஆற்றுகலின்
மன்ற தெளிவுப்பொருளின் வந்தது. மெய்ப்பாடு பெரு
மிதம். பயன் ஆற்றுகலித்தல். (க0)

நக. உடன்போக்கின்கண்
இடைச்சூத் துரைத்த பத்து முற்றிற்று.

¹ பாலைக்கலி, 28, 8. ² கல்லாடம், செய். 1, 40.

சு0—மறுதரவுப் பத்து.

391. மறுவி றாவிச் சிறுகருங் காக்கை
அன்புடை மரபினின் கிளையோ டாரப்
பச்சுன் பெய்த பைந்நிண வல்சி
பொலம்புனை கலத்திற் றருகு வென் மாதோ
வெஞ்சின் விறல்வேற் காளையோ
டஞ்சி லோதியை வரக்கரைந் தீமே.

எ—து: “தன்னு மவனும்” (அகத். 36) என்னுஞ் சூத்திரத்து “மன்னுமித்தம்” என்பதால், உடன் போகிய தலைமகள் மீடற்பொருட்டுத் தாய் காகத்திற்குப் பராய்க்கடன் உரைத்தது.

இ—ர்: நல்ல இறகினையுடைய சிறு கருங்காக்கையே! அன்பையுடைய முறைமைபொருந்திய நினை சுற்றத்தோடு நீயு முண்ணும்பொருட்டுப் பசியவூனிடப்பட்ட பசிய நிணமாகிய உணவைப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட பாத்திரத்தின் வைத்துத் தருகுவேன்; யாதானாயின், வெவ்வி யசினம் பொருந்திய வெற்றியமைந்த வேலையுடைய காளையோடும் சென்ற அழகிய சில்லுப்போல முடிக்கப்படுங் கூந்தலையுடையானே வரும்வண்ணம் கரைவாயாக. எ—று.

அன்பாவது பிறப்புவுகையாற் றொடர்புடையார்மாட் டுத் தோன்றும் மனநெகிழ்ச்சி. அது இன்ப துன்பங்களிற் காணப்படும். காகத்துக்கு இக்குணம் விசேஷமுடைமையின் அன்புடை மரபின் என்றான். “நோயு மின்பமும்” என்னும் (பொருளியல், 2-ம்) சூத்திரப்படி இன்பமும் துன்பமுமாகிய இரண்டின் நிலைக்களமாக மெய்ப்பாடு தோன்ற, அஃறிணைப்பொருளை உயர்திணைப் பொருட்படுத்திச் செய்யாதன செய்வனவும் சொல்லாதன சொல்வனவுமாக “பால்கெழு கிளவி நால்வர்க்கு முரித்தே” (பொருளியல், சூத். 5) என்பதால் நற்றாய் மகட்போக்கி வருந்துவாள் தன்னெதிரே தோன்றிய காகத்தை நோக்கி மறுநில் காக்கையே! செய்ந் நன்கொன்றார்க்கு உய்தியில்லை எனப்படுதலின் மறவேன்;

நீயெனக்கு ஒருதவிசெய்வாய்; அது யாதாயின், என்னருமை மகளொருத்தி என்னைத் துறந்து தன்னை விரும்பியவோர் காளையின்பின் சென்றாள், அவளை இந்நகருக்கு வரக் கூறுவாயாக; அப்படியாயின் நீயும் இப்போது ஒரு குறையை யுடையையாயுழல்வாய், அதுதான் உணவின்மையாற்போலும்; அதற்கு நீயேயன்றி அன்புடைய நின் சுற்றத்தாரும் கூட உண்டு பசியவருத்தமில்லையாக உங்களுணவிற் சிறந்த ஊனோடு கலந்த நிணத்தை பகலுணவாக அழகிய பொற்கலத்திலே தருவேன் என்றாளென்க.

‘அன்புடை மரபினின் கிளையார்’ என்றதால் அன்பினை யுடைய என் கிளை மகிழுவென்றும், ‘பச்சுன் பெய்த பைந்நிணவல்சி’ என்றதால் வேறுபாடிலராய்த் தலைவனுந் தலைவியுமின்றே வால்வேண்டுமென்றும், ‘பொலம்புனை கலத்தில் தருகுவென்’ என்றதால் இங்கே மணச்சிறப்பு நிகழ்த்தருவாய் என்றும் உவமவாயிற்படுத்துக் கூறியவாறு.

ஒடுக்கன் உடனிகழ்ச்சி. மாதோ அசை. ‘கரைந் திடுமே’ என்றும் பாடம்; அதற்கு ‘அன்புடை மரபினின் கிளை’ எனப் பாடமிருத்தலின் பொருத்தமின்று. தன் கிளையென்றிருத்தல்வேண்டும். கரைவதற்குக் கொடுப்பேன் என்றான். அதற்கு மெய்ப்பாடு அவலம், இதற்கு உவகை. பயன் தலைமகளைக் காண்டல். “பணங்களைஞ் சாலும் பருவரவார்த்தவன் நில்லையன்ன” என்னும் சிற்றம்பலக்கோவையினுங் காண்க. (க)

392. வேய்வனப் பிழந்த தோனும் வெயிறெற
வாய்கவின் ரெலைந்த நுதலு நோக்கிப்
பரியல் வாழி தோழி பரியி
னெல்லையி விடும்பை தருஉ
நல்வரை நாடனோடு வந்த மாறே.

எ—து: “எஞ்சியோர்க்கு மெஞ்சுதலில்லை” (அகத். 42) என்பதால், உடன் போய் மீண்டுவந்த தலைமகள் வழிவால் வருத்தச் சண்டு ஆற்றாளாகிய தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: வேய் தனது வனப்பை இழத்தற்குக் காரணமாகிய தோளையும் வெயில்வருத்துதலால் ஆராயப்படுங் கவின் றொலைந்த துதலையும் பார்த்து வருந்தாதே, வாழ்வாயாக, தோழி! நீ வருந்தின் நான் நல்ல மலைபாடனோடு வந்த காரணம் எல்லையில்லாத துன்பத்தைத் தராநிற்கும். எ—று.

வாழி - அசையுமாம். ஒடு - உடனிகழ்ச்சி. மாறு - காரணம். மெய்ப்பாடு இனிவரல். பயன் ஆற்றுவித்தல். (உ)

393. துறந்ததற் கொண்டு துயரடச் சாஅ
யறம்புலந்து பழிக்கு மனைக ணாட்டி
யெவ்வ நெஞ்சிற் கேம மாக
வந்தன னொரின் மகளே
வெந்திறல் வெள்வேல் விடலைமுந் துறவே.

எ—து: முற்செய்யுளின் விதியால், அயலோர் தலைமகள் உடன்போய்மிண்டு வந்துழி அவள் தாய்க்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: நின்னைத் துறந்துபோய் அவளை நினைத்தாக் கொண்டு துன்பம் வருத்த மெலிந்து நல்வினையை வெறுத்துப் பழிக்கும் நீர்நிறைந்த கண்ணையுடையாளே! நினது வருந்தும் நெஞ்சிற்கு வருந்தாது துணையாக நின் மகள் வெய்ய திறலையுடைய வெள்ளிய வேலையுடைய விடலை முன்கை வந்தனர். எ—று.

‘கொண்டும்’ என்றும், ‘மயற்கணாட்டி’, ‘உண்கணாட்டி’ என்றும், ‘வெஞ்சினவெள்வேல்’ என்றும் பாடம். ஓகாரம் அசை. ஏகாரம் பிரிநிலை. மெய்ப்பாடும் பயனு மவை. (ங)

394. மாண்பில்கொள்கையொடுமயங்குதயர்செய்த
வன்பி லறனு மருளிற்று மன்ற
வெஞ்சுர மிறந்த வஞ்சி லோதிப்
பெருமட மாண்பினை யலைத்த
சிறுதுதற் குறுமகட் காட்டிய வம்மே.

எ—து: “தன்னுமவனு” மென்னுஞ் சூத்திரத்து (அகத்திணை. 36) “அவ்வழியாகிய கிளவியுமுரிய” என்ப

தால், உடன்போய்த் தலைமகள் மீண்டுவந்துழித் தாய் சுற்றத்தார்க்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: வம்மின், சுற்றத்தாரே! மாட்சிமையில்லாத கொள்கையுடன் மயங்குதற்குக் காரணமாய் துயரையுறுத்திய அன்பில்லாத அறனும், தாம் வெவ்விய சுரத்தைக் கடந்த அழகிய சிலவாகிய கூந்தலையுடைய பெரிய அழகிய கருக்கொண்ட மாண்பிணையின் நோக்கை வென்ற நோக்கையும் சிறுதுதலையுமுடைய சிறுமகளைப் பெரிதும் அருள்செய்து காட்டிற்று. எ—று.

கருக்கொண்டமான் நோக்கென்பது சீவ. சிங். மண்மகளிலம்பகம் 189-ம் செய்யுளிற்காண்க.

ஒடு - உடனிகழ்ச்சி. உம்மை சிறப்பு. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்தல். (ச)

395. முனிவயிர்ப் பிறந்த வரிவளர் கூரெரிச்
சுடர்விடு நெடுங்கொடி விடர்முகை முழங்கு
மின்னு வருஞ்சுரந் தீர்ந்தன மென்மெல
வேகுமதி வாழியோ குறுமகள் போதுகலந்து
கறங்கிசை யருவி வீழும்
பிறங்கிருஞ் சோலைநம் மலைகெழு நாட்டே.

எ—து: “இடைச்சுர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியொடுவழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கு முரியன்” (தொல். செய்யுளியல், 194) என்றும், “ஒன்றாத்தமரினும்” (தொ. அகத். 41) என்னுஞ் சூத்திரத்து “அப்பாற்பட்ட வொருதிறத்தானும்” என்பதால்; தலைமகள் உடன்போக்கின்கண் இடைச்சுரத்துத் தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: உலர்ந்த முங்கிலினிடத்துப் பிறந்த காற்றால் வளரும் மிகுந்த எரிச்சுடரானது விடுகின்ற நெடிய கொடியானது சென்று வெடிப்பையுடைய குகைக்கண் முழங்குகின்ற இன்னமையையுடைய அரிய சுரத்தைக் கடந்தனம், இனி மென்மெலச் செல்வாய், குறுமகளே! பூக்கள் விரவிச் சுழலும் ஒலிபொருந்திய அருவிவி புகின்ற விளங்குகின்ற பெரிய சோலையினையுடைய நமதுமலைபொருந்திய நாட்டின்கண். எ—று.

விடர்முகை-இரட்டைக்களவி எனினுமாம். மதி, வாழி-
முன்னிலையசை. வாழி-வியங்கோளெனினுமாம். ஓ சிறப்பு,
கெழு அசை. மெய்ப்பாடு வியப்பு. பயன் ஆற்றுவித்தல்.

396. புலிப்பொறி வேங்கைப் பொன்னிணர் கொய்
கதுப்பய லணியு மளவை பைபயச் [துநின்
சுரத்திடை யயர்ச்சியை யாறுக மடந்தை
கல்கெழு சிறப்பி னம்மு
ரெல்விருந் தாகிப் புகுக நாமே.

இதுவுமது.

இ—ள்: புலிப்புள்ளிபோலும் புள்ளிபொருந்திய வேங்
கையினது அழகிய இணைக்கொய்து நினது கூந்தலயலின்
அணியும் அளவை மென்மெலக் காட்டின் வழியைக்கடந்த
வருத்தத்தை யாறுவாயாக, மடந்தையே! மலைகன்பொருந்
திய சிறப்பினையுடைய நமதுருக்குப் பகல்விருந்தினராக நாம்
புகுவோம், எ—று.

புலிப்பொறி - உவமத்தொகை. கெழு அசை. புலிப்
பொலி என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. ()

397. கவிழ்மயி ரொருத்திற் செந் நாயேற்றை
குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியும்
சுரநனி வாரா நின்றன ளென்பது
முன்னுற விரைந்தகீ ருரையி
லின்னகை முறுவலென் னுயத் தோர்க்கே.

எ—து: “எஞ்சியோர்க்கு மெஞ்சுதலிலவே” (அகத்
திணை, 42) என்பதால், தலைமகள் உடன்போய் மீள்வான்
தன்னுர்க்குச் செல்கின்றாரைக்கண்டு கூறியது.

இ—ள்: கவிழ்ந்து தொங்குகின்ற மயிர்பொருந்திய
கழுத்தையுடைய செந்நாயேற்றையானது குருளைபொருந்திய
பன்றியைக் கவர்ந்து கொள்ளாதுபோய் சுரத்திடைப்பெரி
தும் வருகின்றாள் என்றாள் என்பது நமக்கு முன்போய்
விரைந்து செல்கின்ற நீவிர் இனிய நகையையுடைய எனது
ஆயத்தினர்க்குச் சொல்லுவிராமின். எ—று.

குருளை பன்றியின் இளமைக்காதல் “நாயே பன்றி”¹
என்னுஞ் சூத்திரத்தானறிக. மெய்ப்பாடு அது. பயன் ஆற்
றுத்தல். (எ)

398. புள்ளு மறியாப் பல்பழம் பழுநி
மடமா னறியாத் தடநீர் நிலைஇச்
சுரநனி யினிய வாகுக வென்று
நினைத் தொறுங் கலிழு மென்னினு
மிகப்பெரிது புலம்பின்று தோழிநம் மூரே.

எ—து: “தலைவரும் விழும் நிலையெடுத்துரைப்பினும்”
(அகத்திணை, 39) என்னுஞ் சூத்திரத்து “இயல்பு” என்ற
தால், தலைமகள் மீண்டு வந்துழி அவட்குத்தோழி சொல்லி
யது.

இ—ள்: புட்களும்றியமாட்டாப் பல பழம் பழுத்து
மடமானுமறியமாட்டாத் தடநீர்நிலைத்து அச்சரம் மிக இனிய
வாகுகவென்று சுரத்தின் கொடுமையை நினைக்குந்தோறும்
அழும் என்னினும் மிகப்பெரிது புலம்பினது நம்மூர், தோ
ழியே! எ—று.

இனியவாதல் - பலபழம்பழுத்தலும் நீர்நிலைத்தலும்.
உம்மை சிறப்பு. ‘பல்பழம் பழுஉ’ என்றும், ‘கலங்கின்று’
என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு இனிவரல். பயன் தம்நிலை
யுரைத்தல். (அ)

399. தும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினும்
எம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிகெனச்
சொல்லி னெவனோ மற்றே வென்வேன்
மையற விளங்கிய கழலடிப்
பொய்வல் காளையை யீன்ற தாய்க்கே.

எ—து: “தன்னுமவனும்” (அகத்திணை, 36) என்
னுஞ் சூத்திரத்து “அவ்வழியாகிய கிளவியும்” என்பதால்,
உடன் கொண்டுபோன தலைமகள் மீண்டு தலைவியைத் தன்
னில்லத்துக் கொண்டுபுகுழி அவன்றாய் அவட்குச் சிலம்பு

¹ தொ. மரபியல், 8.

கழிநோன்பு செய்கின்றனான்கேட்ட நற்றாய் ஆண்டு நின்
றும் வந்தார்க்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தன்மனைக்கட் சிலம்பைக் கழித்து ஒழிந்த
கலியாணஞ்செய்யினும் என் மனைக்கட் செய்யும் வதுவை
யாகிய நல்ல கலியாணம் நீங்கச்செய்கவென்று சொல்லின்
யாதோ? வெற்றிபொருந்திய வேலையுடைய குற்றமற விளங்
கிய கழல்கட்டிய காலையுடைய பொய்வல்ல காளையைப்
பெற்றதாய்க்கு. எ—று. மற்றே - அசை.

பாடபேதம்:—

‘தன்மனைச் சிலம்பு தழீஇயயரினு
மென்மனை வதுவை நன்மனைங் கழிக
வென்றுநாஞ் சொல்லி லெவனோ தோழி
பையறல் விளங்கு கழலடிப்
பொய்வல காளையை யின்ற தாய்க்கே’

எ—று: இது முன்னரேபோன்று தோழிக்குக் கூறி
யது.

இ—ள்: தன்மனைக்கட் சிலம்பைத் தரித்து விழாக்
கொண்டாடினும் என்மனைக்கட் செய்யு நல்ல வதுவைக் கலி
யாணஞ்செய்யாது கழிக என்று காளே தாய்க்குச் சொல்லில்
எவனோ? தோழி! எ—று.

இரண்டிற்கும் மெய்ப்பாடு அவலம். பயன் தலைவி
யைக் காண்டல்.

“விளம்பழம் கமழங் கமஞ்சூற் குழிசிப் - பாசந்தின்ற்
தேய்கான் மத்த - நெய்தெரி யியக்கம் வெளின்றுதன் முழங்
கும்-வைகுபுலர் விடியன் மெய்கரந்து தன்கா-லரியமை சிலம்பு
கழீஇப் பன்மாண்-வரிபுனை பந்தொடு வைஇய செல்வோள்”¹
என்று கூறப்படுதலின் கழித்துப்போதலுண்டென்பது.
அன்றி “பாமரைமேகலைபற்றிச் சிலம்பொதுக்கி” என்றலி
னும் களவிடத்து அரவந் தோன்றாமைக் கழற்றிவைத்துப்
போதலுண்டென்க. இன்றி, செலவிடத்துக் காலணி நடைக்
குப் பொருந்தாமையானும் பாசமாயிருப்பதானுமாம். ஆக
லின் கழற்றிவைத்துச் சென்றாட்கு தலைவன்மனைக்கண்

¹ நற்றிணை, செய். 12.

தழீஇயயர்தல் ஒருதலையா வேண்டப்படும். கழீஇயயர்தல்
அவ்வாறொருதலையானே வேண்டற்படாதென உணரற்
பாற்று. (க)

400. மள்ள ரன்ன மரவந் தழீஇ
மகளி ரன்ன வாடுகொடி துடங்கு
மரும்பதங் கொண்ட பெரும்பத வேனிற்
காதல் புணர்ந்தன ளாகி யாய்கழல்
வெஞ்சின விறல்வேற் காளையொ
டின்றுபுகு தருமென வந்தன்று தாதே.

எ—று: “கழிவினும் வரவினும்” (கற்பியல். 12) என்
னுஞ் சூத்திரத்து “ஆசும்” என்றதால், உடன் போய்
வதுவை யயார்ப்பட்ட தலைவி ‘தலைவனோடு இன்று வரும்’
எனக் கேட்ட செவிலித்தாய் நற்றாய்க்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: மள்ளையொத்த மரவத்தைத் தழுவி மக
ளிரை யொத்த ஆடுகொடியானது அசையும் அரிய பதங்
கொண்ட பெரிய பதமாகிய வேனிற்கண் அன்பு புணர்ந்தவ
ளாகி அழகிய கழலையுடைய வெய்ய சினத்தைக்கொண்ட
வெற்றிபொருந்திய காளையோடு இன்றைக்கு வருமென்று
தூதுவந்தது எ—று.

தனக்குப் பொருந்திய தலைவனோடு பிரியாத காதலை
யுடையளாய் ஓர் குறையுமின்றி வருவன் எனத் தலைமகள்
நிலை கூறியவாறு. ஏனை உவமைகள் உள்ளுறை உவமைக்
குச் சிறப்புக்கொடுத்து நின்றன.

மெய்ப்பாடு உவமை. பயன் ஆற்றுவித்தல். (க0)

௪௦. மறுதரவுப் பத்து முற்றிற்று.

பாலை முற்றிற்று.

—

ஓதலாந்தையார்.

—

௫. முல்லை.

முல்லையாவது இருத்தலும் அதன் நிமித்தமுமாம். அது பிரிவுணர்த்தியவழிப் பிரியாரென்றிருத்தலும், பிரிந்துழிக் குறித்தபருவமன்றென்று தானே கூறுதலும், பருவம் வருந்துணையும் ஆற்றியிருந்தமை பின்னர்க் கூறுவனவும் இருத்தல். இனிப் பருவங்கண்டு ஆற்றாது தோழி கூறுவனவும், பருவமன்றென்று வற்புறுத்துவனவும், வருவர் என்று வற்புறுத்துவனவும், தலைவன் பாசறைக்கண்ணிருந்து உரைத்தனவும் அவைபோல்வனவும் இருத்தல் நிமித்தமெனப்படும் உரிப்பொருள்.

இதற்கு முதற்பொருளின்: நிலம்—காடுங் காடுசார்ந்த விடமும்; பொழுது காரும் முன்பனியும் மாலையும். இவை முல்லைக்கு உரியவாதற்குக் காரணம் பிரிந்து மீளும் தலைவனியல்பெல்லாம் பிரிந்திருந்த கிழத்தி கூறுதலே பொருளாகலின் என்க. அம்முல்லைப்பொருளாகிய மீட்சிக்குத் தலைவி இருத்தற்கும் உபகாரப்படுவது கார்காலமாம். வினைவயிற் பிரிந்து மீள்வோன், விரைபரித்தோர் ஊர்ந்து பாசறையின் நின்று மாலைக்காலத்து ஊர்வயின்வருவங் காலம் கார்காலமாம். அது வெம்மையும் தண்மையும் சமப்பட்டு நின்று நீரும் கிழலுஞ் சிறந்து இன்பம்பயத்தலானும், புள்ளும் மாவும் துணையோ டின்புற்று விளையாடுவன கண்டும் புல்லை மேய்ந்து கொல்லேற்றோடு புனிற்றாக் கன்றையுள்ளி மன்றிற் புதுதாவும், தீங்குழல் இசைப்பவும், பந்தர் முல்லை வந்து மணங் கஞற்றவும் வருகின்ற தலைவற்கும் இருந்த தலைவிக்கும் காமக்குறிப்புச் சிறத்தலின் அக்காலத்து மாலைப்பொழுதும் உரித்தாயிற்று.

கருப்பொருளின்: மாயவன் தேய்வம். சாமையும் வாகும் முதியையும் உணவு. உழையும் புல்வாயும் முயலும் மா. கொன்றையுங் குருந்தும் மரம். கானங்கோழியுஞ் சிவலும் புள். ஏறுகோட்பறை பறை. நிரைமேய்த்தலும் வாகு

சக—செவிலிகூற்றுப் பத்து.

273

முதலியன களைகட்டலும் கடாவிடுதலும் தோழில். முல்லை யாழ் யாழ். முல்லையும் பிடவும் தளவும் தோன்றியும் பூ. கான்யாறு நீர். பாடியும் சேரியும் பள்ளியும் ஊர். இடையர் இடைச்சியர் ஆயர் ஆப்ச்சியர் தாழ்ந்தோர்; குறும்பொறை நாடன் கிழத்தி மனைவி உயர்ந்தோர்.

சக. செவிலிகூற்றுப் பத்து.

401. மறிபிடைப் படுத்த மான்பிணை போலப்
புதல்வ னடுவண னாக நன்று
மினிது மன்றவவர் கிடக்கை முனிவின்றி
நீன்ற வியலகங் கவையிய
வினு மும்பரும் பெறலருங் குரைத்தே.

எ—து: “கழிவினும் வரவினும்” (கொல். கற்பி. 12) என்னுஞ் சூத்திரத்து “ஆகும்” என்பதால், கடிமனைச்சென்று வந்த செவிவி உவந்தவுள்ளத்தளாய் நற்றாய்க்குச் சொல்லியது.

இனி இத்தலைச்செய்யுள் முக்காலத்தினும் செவிவி அல்லவை கடிதலும் நல்லவை யுரைத்தலும் தலைமகட்கேயன்றி நற்றாய்க்கும் உரைக்கு மென்றமையின், வறுவை நிகழ்ந்து தலைவன்மனைக்கட்சென்று இல்லறமியற்ற மகப்பயந்து மகிழ்ந்திருப்பதனை அங்குச் சென்று கண்டுவந்தவள் சொல்லியது. இல்லறமியற்றியிருந்தல் கற்பாயினமையின் இங்குச் சேர்க் கப்பட்டது.

இனிவருகின்ற பாட்டு ஒன்பதனுள் முதலெட்டினுக்கும் இஃதொக்கும்.

இ—ள்: குட்டி நடுவிற்படுத்திருக்கும் மாணையும் பிணையையும் போலப் புதல்வன் நடுவிற்படுப்ப நின்மகனும் தலைவனும் இசையக் கிடக்கையானது வெறுப்பின்றிப் பெரிதும் இனிமையையுடைத்தே; அது நீலநிறத்தையுடைய அகன்ற உள்ளிடமாகிய ஆகாயத்திற் சூழ்ந்த விரும்பியவற்றைப் பெறும் மேலுலகத்தவராகிய தேவரும் பெறற்கரியது. எ—று.

மறியிடைப் படுத்த மான்பிண்போல என்னுழுவமை யால் வினையும் மெய்யும் இரண்டுவமையும் பெறப்படும்.

உம்பரும் - உம்பர் உலகத்தும் என்றுமாம். உம்மை சிறப்பு. மான்பிண்போல வென்பது மானும் பிணையும் என உம்மைத்தொகையாயும் மான்பிண்பென ஒருபெயராயும் கொள்ளப்படும். ஒன்றாய்க்கொள்ளுமிடத்து அவன் கிடக்கை என்றே பாடங்கொள்க. இடையின் மறி எனவே ஒரு பாகத்துப்பிணையும் மற்றொருபாகத்துக் கலையுண்டென்பதும், 'நடுவண் புதல்தனாக அவர்கிடக்கை' எனவே ஒருபக்கத்துத் தலைவன் என்பதும் சொல்லாமலே பெறப்படும். மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்வித்தல்.

இத்துறை பெல்லாவற்றிற்குமிவை யொக்கும். (க)

402. புதல்வற் கவைஇய தாய்புற முயங்கி
நசையினன் வதிந்த கிடக்கை பாணர்
நரம்புளர் முரற்கை போல
வினிதா லம்ம பண்புமா ருடைத்தே.

இ—ள்: புதல்வனைச் சூழ்ந்து கிடக்கும் தாயின்புறத் தே முயங்கி விருப்பமுடையனாய்த் தங்கிய தலைமகனது கிடக்கையானது பாணரது யாழின் நரம்புளர்தலாலுண்டாய இசையைப்போல இனிமையுடைத்து, நல்ல குணத்தையும் உடைத்து. எ—று.

ஆல் ஆர் இரண்டுமசை. இது அன்புடைமை கூற்றிற்.

403. புணர்ந்த காதலியிற் புதல்வன் றிலையு
மமர்ந்த வுள்ளம் பெரிதா கின்றே
யகன்பெருஞ் சிறப்பிற் றற்கை பெயரன்
முறுவலி னின்னகை பயிற்றிச்
சிறுதே ருருட்டுந் தளர்நடை கண்டே.

இ—ள்: தன்னைப் புணர்ந்த காதலியினுங் காட்டிற் புதல்வனிடத்து விரும்பிய உள்ளம் பெரிதாகின்றது; அகன்ற பெரிய சிறப்பினையுடைய மகனது முறுவலின் இனிய நகைபைப் பழகி, சிறுதேருருட்டுகின்ற தளர்நடையைக் கண்டு. எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். காதலியின் - இன் பொருளின் கண்ணது. 'காதலின்' என்றும் பாடம். தந்தை பெயரன் = மகன். (ங)

404. வாணுத லரிவை மகன்முலை யூட்டத்
தானவன் சிறுபுறங் கவையின் னன்று
நறம்பூந் தண்புற வணிந்த
குறும்பல் பொறைய நாடுகிழ வோனே.

இ—ள்: ஒளிபொருந்திய துதலையுடைய தலைவி மகனுக்கு முலையையூட்டத் தான் அவளது சிறுபுறத்தைப் பெரிதுஞ் சூழ்தான், நறிய பூக்கள்பொருந்திய நாடுகிழவோன். எ—று.

ஏகாரம் சுற்றசை. 'நறம்பூந்தண் புறவணிந்த நாடு' என்பது நாட்டுவளங் கூறியவாறு. (ச)

405. ஒண்சுடர்ப் பாண்டிற் செஞ்சுடர் போல
மனைக்குவிளக் காயினன் மன்ற கனைப்பெயற்
பூப்பல வணிந்த வைப்பிற்
புறவணி நாடன் புதல்வன் றுயே.

இ—ள்: ஒள்ளிய சுடரையுடைய பாண்டிற்கண் விளங்குஞ் செஞ்சுடரைப்போல ஒளி பொருந்திய மழையினற் பல பூக்கள் பொருந்திய இடத்தையுடைய புறவணி நாடனது புதல்வன்தாயானவன் அவன் மனைக்கு விளக்காயினன். எ—று.

பாண்டிற் செஞ்சுடர் என்பது கால்விளக்கு என்றும் அகல்விளக்கு எனவும் தேரின் கண்ணுள்ள சூரியன் எனவுமாம். சூரியனென்பது "தேரோன்முலை மறைந்தானென்பது சூரியனுருளிமா-சூரியன் தேர்க்குதிரை" என்பதாலும் பாண்டிற் சுடர் = சூரியன் என்பது. தேர்ச்சுடர் மண்ணுக்கு விளக்காயினற்போல இவளும் மனைக்கு விளக்காயினாளெனச் சிறப்பித்தாள் இவ்வாழ்க்கைச் சிறப்புத்தோன்ற. 'பூப்பல வணிந்த வைப்பு' என்பது செவ்வமுடைமை கூறியவாறு. கனைப்பெயலென்பதால் வேண்டியகாலத்து மழைபெய்தலுமாம். புறவு = முல்லைநிலம். (ரு)

406. மாத ருண்கண் மகன்வினை யாடக்
காதலித் தழீஇ யினிதிருந் தனனே
தாதார் பிரச மூதம்
போதார் புறவி னாடுகிழ வோனே.

இ—ள்: அழகிய மையுண்ட கண்களையுடைய மகன்
வினையாடாநிற்கக் காதலியைத் தழுவி நிறைந்ததேனை வண்டு
கண்ணும் பூக்கள் நிறைந்த நாடுகிழவோன் இனிதாயிருந்
தான். எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். தாதார் பிரசமூதம்போதார் புறவி
நாடுகிழவோன் என்பது செல்வமிசையுடையவனாய் விருந்தி
னைய புபசரித்தலை யுடையானென்பது.

‘காதலிற்றழீஇ’, என்றும் ‘மூதம்’ என்றும் பாடம்.

407. நயந்த காதலித் தழீஇப் பாணர்
நயம்படு முரற்கையின் யாத்த பயன்றெறிந்
தின்புறு புணர்ச்சி நுகரு
மென்புல வைப்பினாடு கிழவோனே.

இ—ள்: விரும்பிய காதலியைத் தழுவிப் பாணரது
விருப்பமுண்டாகும் இசையின் அமைக்கப்பட்ட பபனைத்
தெரிந்து இன்புறம்புணர்ச்சியை அனுபவிக்கும், மென்புல
வைப்பின் நாடு கிழவோன். எ—று.

பாடல் கேட்டிருந்தமை கூற்றும். (எ)

408. பாணர் முல்லை பாடச் சுடரிழை
வாணுத லரிவை முல்லை மலைய
வினிதிருந் தனனே நெடுத்தகை [லிந்தே.
துனிதீர் கொள்கைத்தன் புதல்வனாடு பொ

இ—ள்: பாணர் முல்லைப்பண்ணைப் பாட, ஒளிபொருந்
திய ஆபரணத்தையுடைய வாணுதலரிவையானவன் கற்பைப்
பூண, வெறுப்பின்றிய கொள்கைபொருந்திய தனது புதல்வ
னோடும் நெடுத்தகை இனிதிருந்தான். எ—று.

இது அவளில்லறம் முட்டாதியற்றியமை கூற்றும். (அ)

409. புதல்வற் கவைஇ யினன் தந்தை மென்மொ
புதல்வன் ருயோ விருவருங் கவையின் [ழிப்
வினிது மன்றவவர் கிடக்கை
நனியிரும் பரப்பினிவ் வலகுட னுறுமே.

இ—ள்: புதல்வனைச்சூழ்ந்து கிடந்தான் தந்தை, மென்
மைய மொழியையுடைய புதல்வனதுதாயோ அவ்விருவரையு
மகத்திட்டுக்கிடந்தான், அல்துஇனிதே; அவரின் அக்கிடக்கை
மிகப்பெரிய பரப்பமைந்த இவ்வுலகோடு பொருந்தும். எ—று.

இது அவரின் அன்பின்தன்மை கூறியவாறு, இதனை
இரண்டாம் மூன்றாம் செய்யுளாகவைத்தல் பொருந்தும்
போலும். ஓகாரம் சிறப்பு. உலகோடு உலகவழக்கோடு.
உலகுடன் என்னும் உடன் ‘அதனினியறல்’¹ என்னுஞ் சூத்
திரத்து ‘அன்னபிறவும்’ என்பதால் அமைக்கப்படும் ஒடு உரு
பின்கண்ணது. (க)

410. மாலை முன்றிற் குறுங்காட் டின்னகை
மனையோ டுணைவி யாகப் புதல்வன்
மார்பி னுரு மகிழ்நகை யின்பப்
பொழுதிற் கொத்தன்று மன்னோ
மென்பினித் தம்ம பாணன் தியாழே.

எ—று: கடிமனைச்சென்ற செவிலி தலைமகனுந் தலை
மகளும் புதல்வனோடு பாடல்கேட்டிருந்தமை கண்டு தன்
னுள்ளே உவந்து சொல்லியது.

இ—ள்: மாலைமுன்றிற்கண் சிறுமையாகக் காட்டும்
இனிய நகை பொருந்திய மனையோள் துணைவியாகப் புதல்
வன் மார்பின்கண் ஊராநிற்கும் மகிழ்ச்சி நகையினுண்டாய்
இன்பம் அமைந்த காலத்திற்குப் பாணனது யாழ் ஒத்த
தன்று, பிணியையுடைத்து. எ—று.

மன் ஆக்கம். ஏகாரம் - பிரிநிலை. அம்ம - உரையசை.
இது செவிலிதன்னுள்ளே சொல்லியது. மெய்ப்பாடு உவகை.
பயன் மகிழ்தல். (கௌ)

சக. செவிலி கூற்றுப் பத்து முற்றிற்று.

¹ தொ. சொல். வேற்றுமை. சூத் 13.

சஉ. கிழவன் பருவம் பாராட்டுப் பத்து.

411. ஆர்குர லெழிலி யழிதுளி சிதறிக்
கார்தொடங் கின்றூற் காமர் புறவே
வீழ்தரு புதுப்புன லாடுகந்
தாழிருங் கூந்தல் வம்மதி விரைந்தே.

எ—து: “காணத்தினமைந்து முடிந்தகாலே” (கற்பி
யல், 5) என்னுஞ் சூத்திரத்து “பண்ணமைபகுதி” என்ப
தால், பருவங்குறித்துப் பிரிந்த தலைமகன் அப்பருவத்துக்கு
முன்னே வந்து தலைவியொடு கூடிச் செல்லாநின்றழிப் பரு
வம் வந்ததாகத் தான் பருவத்துக்கு முன்னே வந்தமை
தோன்றக் கூறுவான் தலைவிக்கு உரைத்தது.

இ—ர்: நிறைந்த முழக்கத்தையுடைய மேகம் மிக்க
துளியைச் சிதறிக் காலத்தைத் தொடங்கியது, புறவமானது
விரும்பப்படுகின்ற புதுப்புனலை யாடுவேம், தாழ்ந் கரிய
கூந்தலையுடைய பெண்ணே! விரைந்து வருவாயாக எ—று.

ஆல் அசை. ஏகாரம் தேற்றம். சிதறி - சிதற என்னு
மாம். மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் மகிழ்வித்தல். (க)

412. காயா கொன்றை நெய்தன் முல்லை
போதவிழ் தளவமொடு பிடவலர்ந்து கவினிப்
பூவணி கொண்டன்றூற் புறவே
பேரமர்க் கண்ணி யாடுகம் விரைந்தே.

இதுவுமது.

இ—ர்: காயாவும் கொன்றையும் நெய்தலும் முல்லை
யும் பேரரும்பு விரியும் செம்முல்லைபுடன் பிடவமும் மலர்ந்து
அழகுபட்டுப் பூவணியைக்கொண்டது புறவம், பெரிய மாறு
பட்ட குளிரந்த கண்ணியே! அவ்விடத்து பூக்கொய்தன்
முதலிய சோலைவிளையாட்டையாம் போயாடுவோம், விரைந்து
வருவாயாக. எ—று.

விளையாட்டு நயப்புக் கூறியது. ஒடு உடனிகழ்ச்சி.
ஏகாரம் தேற்றம். தளவு = செம்முல்லை என்பது “சிரல்

வாய்ச்செம்முகைத் தளவு”¹ எனமேற் கூறுமாற்றானுணர்க.
மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (உ)

413. நின்னுத னாறு நறுந்தண் புறவி
னின்னே போல மஞ்ஞை யாலக்
கார்தொடங் கின்றூற் பொழுதே
பேரிய லரிவை நானயத் தகவே.

இதுவுமது

இ—ர்: பேரியலரிவையே! நினது துதல்நாறு நிற்கும்
நல்ல குளிரந்த புறவின் நின் சாயலைப்போலச் சாயலையுடைய
வாய மயில்கள் ஆலாநிற்கக் காளைத் தொடங்கியது பொழுது,
நாம் விரும்பும் வண்ணம். எ—று.

நின்னே, பொழுதே - ஏகாரங்கள் தேற்றம். ஆல்
அசை. நாறுதல் - அழகுபெறத்தோன்றல். மெய்ப்பாடும்
பயனும் அவை. (ஈ)

414. புள்ளு மாவும் புணர்ந்தினி துகளக்
கோட்டவும் கொடியவும் பூப்பல பழுனி
மெல்லிய லரிவை கண்டிகு
மல்ல லாகிய மணங்கமழ் புறவே.

இதுவுமது.

இ—ர்: புட்களும் மிருகங்களும் புணர்ந்து இனிதாய்த்
துள்ளக் கோட்டையுடையவும் கொடிகளும் பலபூக்கள் நிறை
யப்பெற்று வளமுடையவாகிய மணங்கமழாநிற்கும் புறவு,
மெல்லிய இயல்பையுடைய பெண்ணே! அவற்றைக்காண்.
எ—று.

பழுனி “கொற்பழுத்தவேலான்” என்பதுபோல. உம்
மை எண்ணும்மை. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (ச)

415. இதுவே மடந்தைநா மேவிய பொழுதே
யுதுவே மடந்தைநா முள்ளிய புறவே

¹ இந்துல், செய். 447.

யினிதுடன் கழிக்கு லிளமை
யினிதா லம்ம வினியவர்ப் புணர்வே.

இதுவுமது.

இ—ள்: மடந்தையே! இதுவே நாம் விரும்பியகாலம்; உதுவே மடந்தை! நாம் உள்ளிய புறவு; தமக்கினியாரோடும் புணர்ச்சி இனிது; அவர் கூடிக்காலத்தைக் கழிக்கின் அவர் இளமை இனிமையுடைத்து. எ—று.

ஏகரம் முன்னிரண்டும் பிரிகிலை, பின்னவை அசை. ஆல் அசை. அம்ம - முன்னிலையசை. இரண்டு முறை விளித்தான் காதல் மிகுதியான். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (௫)

416. போதார் நறுந்துகள் கவினிப் புறவிற்
ருதார்ந்து
களிச்சுரும் பரற்றும் காமர் புதலின்
மடப்பிடி தழீஇய மாவே
சுடர்த்தொடி மடவாற் புணர்ந்தனம் யாமே.

எ—து: இதுவுமது. பருவங்குறித்துப் பிரிந்த தலை மகன் பருவத்துக்கு முன்னே வந்து தலைவியோடு கூடிச் செல்லாநின்றழி அதற்கு இனியதைத் தன்னுள்ளே சொல்லு வான்போன்று தலைவியறியுமாற்றற் சொல்லியது. முன்னிலைப்புறம்.

இ—ள்: போதினிறைந்து நயபராகம் அழகுபெறுத் தும் புதலின் தேனையுண்டு களிக்குஞ் சுரும்புகள் பாடாநிற்கும் அழகிய புறவின்கண் மடப்பிடியைத் தழுவின களிறு, யாமும் விளக்கமமைந்த தொடியணிந்த மடவாலைப் புணர்ந்திருக்கின்றோம். எ—று.

கவினிய புதலின் எனவும் காமர் புறவின் எனவும்கொள் ளப்பட்டது. துகள்=பராகம், பூந்தாது. (சு)

417. கார்வலத் தன்றூற் புறவே பலவுட
னோர்பரத் தனவாற் புனமே யோர்கலந்து

தாதார் பிரச மொய்ப்பப்
போதார் கூந்தன் முயங்கின ளெம்மே.

இதுவுமது.

இ—ள்: கார்வலம் கலக்கப்பட்டது புறவு; பலவுடன் ஏர்பரந்தன புனம்; அழகுதலத்து தாதையுண்ணும் வண்டுகள் மொய்ப்பப் பூக்கள் நிறைந்த கூத்தலையுடையாள் எம்மை முயங்கினள். எ—று.

ஆல்கள் அசை. ஏகாரங்கள் தேற்றம். இரண்டுக்கும் மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (எ)

418. வானம் பாடி வறங்களைத் தானு
தழிதுளி தலைஇய புறவிற் காண்வா
வானர மகளோ நீயே
மாண்முலை யடைய முயங்கி யோயே.

எ—து: “மீட்டுவா வாய்ந்த வகையின்கண்ணும்” (கற் பியல், 5, 46) என்பதனை இரட்டுற மொழிதலால், குறித்த பருவத்து உதவ வாராநின்ற வழிக்கண் உருவு வெளிப்பாடு கண்டதலைமகன் இல்லத்துப்புக்குழித் தலைமகளுக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: வானம்பாடியின் வெம்மையை நீக்கி யமை யாது மிக்க துளியைச் சொரிந்த புறவின் யான்காண்வா வானரமகளோ நீயே மாட்சிமையுடைய முலைகள் பொருந்த முயங்கியோய். எ—று.

ஒகாரம் ஏகாரம் தேற்றம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (அ)

419. உயிர்கலத் தொன்றிய செயிர்தீர் கேண்மைப்
பிரிந்துற லறியா விருந்து கவவி
நம்போ நயவரப் புணர்ந்தன
கண்டிசு மடவரல் புறவின் மாவே.

எ—து: இன்பநுகர்ச்சிக்கேற்ற பருவம் வந்தழித் தலைமகளோடு புறவிற் சென்ற தலைமகன் அவ்விடத்து மாக் களை அவட்குக் காட்டிச் சொல்லியது.

இ—ள்: ஈருடலின் ஓர் உயிர் கலந்தொன்றிய குற்ற நீங்கிய அன்பிணையும் பிரிந்துறுவதறியாது புதுவதாய்க் கலந்திட்டு நம்மைப்போல விருப்பம்வரப் புணர்ந்தன புறவின்கண் ணுள்ள மாக்கள், மடவரலே! காண்பாயாக. எ—று.

மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (க)

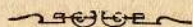
420. பொன்னெனமலர்ந்தகொன்றைமணியெனத் தேம்படு காயா மலர்ந்த தோன்றியோடு நன்னல மெய்தினை புறவே நின்னைக் காணிய வருதும் யாமே வாணுத லரிவையோ டாய்நலம் படர்ந்தே.

எ—து: குறித்த பருவத்து எய்திய அணித்தாக வந்த தலைமகன் பருவத்தால் அணிகொண்ட புறவை நோக்கிச் சொல்லியது.

இ—ள்: பொன்னைப்போல மலர்ந்தன கொன்றை; நீலமணியைப்போல மலர்ந்தன இனிமையுடைய காயா; மலரப் பெற்ற தோன்றியோடு மிக்க நலத்தை யடைந்தாய் புறவே! யாம் நின்னைக் காண ஒள்ளிய துதலையுடைய அரிவையோடு நினது மிக்க அழகை நினைந்து வருவேம். எ—று.

என உவமவுருபு “அவைதாம் அன்னவேய்ப்ப” என்ற (உவமவியல், 11-ம்) சூத்திரத்து ‘பிற’ வாற் கொள்வது. ஒடுக்கன் உடனிகழ்ச்சி. புறவே ஏகாரம் விளி. யாமே ஏகாரம் தேற்றம். “நோயும்ன்பமும்” (பொருளியல், 2) என்னுஞ் சூத்திரத்து விதியான் கேளாதன கேட்பனவாகக் கூறப்பட்டது. ‘மலர்ந்த’ வென்பது தோன்றியோடும் கூறப் பட்டது. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (க0)

சஉ. கீழவன்பருவம் பாரட்டுப் பத்து முற்றிற்று.

சஉ. விரவுப் பத்து.

421. மாலை வெண்காழ் காவலர் வீச நறும்பும் புறவி னெடுங்குமுய லிரியும் புன்புல நாடன் மடமக ணலங்கிளர்பனைத்தோள்விளங்கினசெலவே.

எ—து: “மாபுநிலை திரியா மாட்சிய வாகி — விரவும் பொருளும் விரவுமென்ப” (அகத்திணை, 45) என்பதால், வினை பலவற்றிற்கும் பிரிந்தொழுஞ் தலைமகன் பின்பு மனை வயின் நீங்காது ஒழுகுகின்ற காதலுணர்ந்தோர் கூறியது.

இ—ள்: மாலெக்காலத்துத் தடியைக் காவலர்க ளெறிய நறிய பூக்கள் பொருந்திய புறவின்கண் செடியின் ஒதுங்கியிருந்த முபல்கள் ஓடும் புன்புல நாடனது மடமகளின் அழகுவுளரும் பெரிய தோள்கள் தலைவனது செலவைத் தடுத்தன. எ—று.

இறைச்சியைக் கருதியும் பயிர் அழித்தலைக் கருதியும் முயலைக் காணுதேயும் தடியைச் செடிக்கண் னெறிந்து பிடிக்கக்கருத ஓடும்நாடன்மகளாதலின் தோள்பசந்து காட்டுதலின் வினையிற் சேறல் நின்றதென்றார். மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் அன்புமிகுதி கூறல். (க)

422. கடும்பரி நெடுந்தேர்க் கால்வல் புரவி நெடுங்கொடி முல்லையோடு தளவமல ருதிர விரையுபு கடைஇநாஞ் செல்லி னிரைவளை முன்கை வருந்தலோ விலளே.

எ—து: “பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாங்கினும்” (கற்பியல், 5, 48) என்பதால், மீளுகின்றான் தேர்ப்பாகன் கேட்பச் சொல்லியது.

இ—ள்: கடும்பரி நெடுந்தேர்க்கண் பூட்டிய காலால் வலிய புரவிகளை நெடியகொடிமுல்லையோடு செம்முல்லைமலர் உதிர விரையச்செலுத்தி நாம் சென்றால் நிரைந்த வளையணிந்த முன்கையையுடையாள் வருந்துதலினள். எ—று.

ஓகாரம்-தெரிநிலை. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் பாகன் தேரை விரையக் கடாவல். (உ)

423. மாமழை யிடிபூஉத் தளிசொரிந் தன்றே வாணுதல் பசப்பச் செலவயர்ந் தனையே யாமே நிறுறுந் தமையல மாய்மல ருண்கணு நீர்நிறைந் தனவே.

எ—து: “பெறற்கும் பெரும்பொருள்” (கற்பியல், 9) என்னுஞ் சூத்திரத்து ‘பிற’ வாற் கொள்வது. கார்ப்பரு வத்திலே பிரியக் கருதிய தலைமகற்குத் தோழி தலைமகனது ஆற்றமை கூறிச் செலவழங்குவித்தது.

இ—ள்: கரியமேகங்கள் இடித்துத் துளியைச் சொரிந் தன; வாணுதல் பசக்கும் வண்ணம் செல்வை விரும்பினாய்; யாம் நினைத் துறந்து அமையேம்; அழகிய மலர்போன்ற மையுண்டகண்ணும் நீர்நிறையப் பெற்றன. எ—று.

ஏகாரம் முன்னிரண்டும் தேற்றம்: பின்னது பிரிகிலை. உம்மை முற்றும்மை. இது கார்ப்பருவத்தே கூறுதலான் முல்லையாயிற்று. தலைவருவிழும் எடுத்துக் கூறினான். மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் செலவழங்குவித்தல். (ங.)

424. புறவணி நாடன் காதன் மடமக
          ஹொண்ணுதல் பசப்ப நீ செவிற் நெண்ணீர்ப்
          போதவிழ் தாமரை யன்னரின்
          காதலம் புதல்வ னமுமினி முலைக்கே.

இதுவுமது.

இ—ள்: புறவு அணிகொண்ட நாடனது காதலையுடைய மடமகளின் ஒண்ணுதல் பசப்ப நீ சென்றால் தெண்ணீர்க்கண் போது விரியும் தாமரைபோன்ற நினைது காதலையுடைய அழகிய புதல்வர் இனி (பாலுண்ண) முலையை விரும்பி அழா கிற்கும். எ—று.

குறையின்றி வளரும் புதல்வன் குறையுடையனாய் அழ வானென எதிர்கால நிகழ்ச்சி கூறியவாறு. குறை அவன் இறத்தலிற் பாடில்லாமை. ‘அழுமணி’ என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அன. (ச)

425. புன்புறப் பேடை சேவ விற்புற
          மன்ன ரியவரி னிரங்குங் கானம்
          வல்லை நெடுந்தேர் கடவி
          னல்ல லருநோ யொழித்தலெமக் கெளிதே.

எ—து: “பேரிசையூர்திப் பாகர்பாங்கினும்” (கற்பி யல், சூத். 5) என்பதால், வினைமுற்றி மீளச் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: மெல்லிய புறத்தையுடைய பேடு சேவல் இன் புற அரசாது வாத்திபகாரின் நன்மைபோல இங்காநிற்குங் காட்டைக்கடக்க வினாவில் நெடியதேரைச் செலுத்தின் பாகனே! எமக்குத் துன்பத்தைத்தரும் அரியநோபைக் கழித் தல் எளிதாகும். எ—று.

சேவலின் பக்கத்தே யென்றுமாம். இன்புற, புறம் என்னுமிரண்டையும் உவமானம் உவமேயமாகிய இரண்டிடத் துங் கூட்டுக. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் பாகன் தேரை விரையச் செலுத்துதல். (ரு)

426. வென்வேல் வேந்த னருந்தொழி றுறந்தினி
          நன்னுதல் யானே செலவொழிந் தனெனே
          முரசுபா டதிர வேவி
          யரசுபடக் கடக்கு மருஞ்சமத் தானே.

எ—து: “வேற்றுநாட் டகல்வயின் விழுமத் தானும்” என்பதால், வேந்தற்குத் தானைத்தலைவனாய் ஒழுஞ்சுத்தலைமகன் பிரிந்து வினைமுடித்து வந்து தலைவியோடு கூடியுறைகின்றழி இன்னும் பிரியுங்கொல் என்று கருதிய தலைமகட்குக் கவற்சி தீரச் சொல்லியது.

இ—ள்: வெற்றிபொருந்திய வேலையுடைய அரசனது அரிய தொழிலிலிட்டு இனி, நன்னுதல்! யான் செல்வை நீங்கினேன், முரசு பக்கத்தில் ஒலிக்க ஏவி வேற்றரசர் இறக்க வெற்றிகொள்ளும் போரிடத்து. எ—று.

போரிடத்துச் செல்வை நீங்கினேன் என்க. யானே ஏகாரம் - பிரிகிலை. ஒழிந்தனெனே ஏகாரம் தேற்றம். சமத் தானே - ஏகாரம் அகை. சமத்தானே என்பதில் ஆன் இடப்பொருளில் வந்தது. “குறிப்பறிவுறுஉங் காலையான”¹

¹ இறையனாகப். சூத். 10.

எனவும், “இன்ன என்னுஞ் சொன்முறையான” எனவும் இறையனாரும் தொல்காப்பியனாரும் கூறுதல் காண்க. ஆசிரியப்பாவினு ஏகாரம் சிறப்புடைமையின் அகரம் ஏகாரமாய்த் திரிந்தது. ஆன் உருபு இறுதி அகரமாதல்; “குஐ ஆனென வருடம் இறுதி அவ்வொடு சிவனும் செய்யுளுள்ளே”¹ என்ப தோத்தாகலின். மெய்ப்பாடு அது. பயன் தெளிவித்தல்.

427. பேரமர் மலர்க்கண் மடந்தை நீயே
காரெதிர் பொழுதென விடலொல் லாயே
போருடை வேந்தன் பாசறை
வாரா னவனென்ச் செலவழுங்கினனே.

எ—து: இதுவுமது. ‘பிரியுங்கொல்’ என்று ஐயுற்ற உடன்படாமை மேற்கொண்டு ஒழுக்கின்ற தலைமகட்குத் தான் பிரிவொழிந்ததற்குக் காரணங் கூறித்தேற்றியது.

இ—ர்: பெரிய விருப்பத்தைத் தரும் மலர்போலுங் கண்ணையுடைய மடந்தை! நீ கார்காலமென யான் போதற் குப் பொருந்தாய்; போர்த்தொழிலையுடைய வேந்தன் பாசறைக்கு அவன் வாரான் என்று செலவு தவிர்ந்தான்; ஆதலின் நானினிப் போதலின்று. எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (எ)

428. தேர்செல வழுங்கத் திருவிற் கோலி
யார்கலி யெழிலி சோர்தொடங் கின்றே
வேந்துவிடு விழுத்தொழி லொழிய
யான்றொடங் கினனா னிற்புறந் தரவே.

எ—து: இதுவுமது. ‘பிரியுங்கொல்’ என்று ஐயுற்ற தலைகள் ஐயந்தீரச் சொல்லியது.

இ—ர்: யாம் செல்லுந்தேர் செலவழுங்கும் வண்ணம் அழகிய வில்லைவளத்து நிறை முழுக்கத்தையுடைய மேகம் சொரிதலைத் தொடங்கியது; அரசனா லேவப்படும் பெருமை

¹ தொல். சொல். வேற். மயங். சூத். 25.

யார்த்த வினைநீங்கி, யான் நினைப் புறந்தருதலைத் தொடங்கினேன். எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். ஆல் அசை. ஒழிய ஒழிந்து எனத் திரிக்கப்பட்டது. ‘கார் தொடங்கின்றே’ என்றும் பாடம். திருவிட்-இந்திரவில் என்ப. சிலப். அடைக்கலக்காதை 156-ம் அடி உரையிற் காண்க.

மெய்ப்பாடு உவகையைச்சார்ந்த பெருமீதம். பயன் ஐயந்தீர்த்தல். (அ)

429. பல்லிருங் கூந்தல் பசப்பு நீவிடற்
செல்வேந் தில்ல யாமே செற்றார்
வெல்கொடி யரண முருக்கிய
கல்லா யானே வேந்துபகை வெலற்கே.

எ—து: இதுவுமது. குறிப்பினால் பிரிவுணர்ந்து வேறு பட்ட தலைமகள் உடம்படுவாளாக வேந்தர்க்கு உற்றுழிப்பிரியுந் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ர்: பல்வாய கரியகூந்தலையுடையாய்! நீ பசப்பை விடின், பனைவாது வெற்றிக்கொடிநாட்டிய மகிலையழித்த பிறதொழிலைக் கற்றறியாத யானைப்படையையுடைய வேந்தனது பகைவெல்லுதற்கு யாம் இக்காலத்துச் செல்வோம். எ—று.

தில்ல காலத்தின் வந்தது. யாமே - ஏகாரம் பிரிநிலை. ‘செற்றார்’ அரண முருக்கிய கல்லாயானேவேந்துபகை வெலற்கு’ எனவே ஒருதலையானே பகையை வென்று நீட்டியாது வருவல் என்று உடன்படுமாறு கூறினான். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (ஆ)

430. நெடும்பொறை மிசைய குறுங்காற் கொன்
யடர்பொன் னென்னச் சுடரிதழ் பகருங் [றை
காண்கெழு நாடன் மகளே
யழுத லான்றிசி னழுங்குவல் செலவே.

எ—து: இதுவுமது. ‘பிரியுங்கொல்’ என்று ஆற்றாளாகிய தலைமகட்குத் தலைமகள் பருவவாவு கூறி இது காரணத்தாலும் பிரியேன் எனக் கூறியது.

இ—ள்: நெடியமலையின்மேலுள்ள குறிபகாலையுடைய கொன்றை தகட்டுப்பொன்போலச் சுடர்பொருந்திய இதழைக் கொடுக்கும் காடுபொருந்திய நாடனது மகளே! நீ அழுதலை அமைவாயாக; யான் செல்வை பொழிவேன். எ—று. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை.

ஐயுறுதலெங்ஙனமாயின்: தலைமகன் கச்சை முதலியன அணிதலும் அம்பு முதலியன தெரிந்தெடுத்துத் திருத்ததலும் பள்ளியிடத்திருந்து முன்னுட்களினும் விசேடமாக அருளிச்செய்தலும் முதலியன. இவற்றையறிந்த தலைவி இவை பண்டுபோலா; பெரிதும் மகிழத்தக்கனபோலக் காட்டின; பிரியக்கருகினுள் கவடுபோலும்; மற்று நின்னிற் பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேனாவேன் என்ற சொல் பொய்ப்பட்ட தாமென ஆற்றாாயினள். “துன்புறு பொழுதினு மெல்லாங் கிழவன்—வன்புறுத் தல்லது சேறலில்லை”¹ என்பதும், “செல்விடை யழுங்கல் செல்லாமை யன்றே—வன்புற குறித்த றவிர்ச்சியாகும்”² என்பது மோத்தாகலின் ஆற்றிப் பின்செல்லுமென்பது. இது பாலை. வற்புறுத்தலும் செல்வழுங்கலுமாகிய தலைக்கூற்றுப் பாலைப் பகுதிக்கெல்லாங் கொள்க. (௧௦)

சஉ. விரவுப் பத்து முற்றிற்று.

சச. புறவணிப் பத்து.

431. நன்றே காதலர் சென்ற வாரே
யணிநிற விரும்பொறை மீயிசை
மணிநிற வருவின தோகையு முடைத்தே.

எ—று: “எல்லா வாயிலு மிருவர் தேளத்தும், புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள வென்ப” (தொ. கற். சூ. 37) என்றும், “எல்லா வாயிலும் கிழவோன் பிரிவயிற்—பல்லாற் றானும் வன்பொறை குறித்தன்று” (இறையனாகப். சூத். 53) என்றும், தோழி உறுகணைம்பலை உடையள் என்பதால், ‘பிரி

¹ தொ. கற். சூ. 43. ² தொ. கற். சூ. 44.

வுடம்பட்டும் ஆற்றாய் ஆகின்றது என்னை?” என்று வினவிய வழி, ‘அவர் போன சுரம் போகற்கரிதென்று ஆற்றேனென் றேன்’ என்ற தலைமகனுக்கு ‘வேனிற்காலங் கழிந்தது; கார்ப் பருவத் தோற்றத்திலே பிரிந்தாராகலான் அச்சுரம் நன்று’ எனத் தோழி சொல்லி ஆற்றுவித்தது.

இனி வருகின்ற பாட்டு ஒன்பதிற்கும் இஃது ஒக்கும்.

இ—ள்: நம் காதலர் சென்றவழி அழகிய நிறம் பொருந்திய பெரிய மலையின்மேல் மணிபோலும் நிறத்தை யுடைய சாயலைப்பொருந்தியவாய மயில்களு முடையதாக லின் நன்று ஆற்றுவாய். எ—று.

நன்றே ஏகாரம் தேற்றம். ஆறே ஏகாரம் பிரிசிலை. உம்மை மரங்களும் தளிர்ந்தன அலர்ந்தன என்று சொல்ல வேண்டுதலின் எச்சம். மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் ஆற்று வித்தல். இவை பத்துக்கும் மெய்ப்பாடும் பயனும் இவை.

432. நன்றே காதலர் சென்ற வாரே
சுடுபொ ன்ன்ன கொன்றை சூடிச்
கடிபுரு வனர்போன் மள்ளரு முடைத்தே.

இ—ள்: தோழி! நன்று, காதலர் சென்ற சுரம்; யாதானாயின், ஓடவைத்த பொண்ணைப்போன்ற கொன்றை மலரைச் சூடிக் கலியாணத்துக்குப் போகின்றவர்களைப்போன் மள்ளரையு முடைத்தாய் இருக்கின்றது. எ—று. (உ)

433. நன்றே காதலர் சென்ற வாரே
நீர்ப்பட வெழிலி வீசங்
கார்ப் பெயற் கெதிரிய கானமுமுடைத்தே.

இ—ள்: தோழி! காதலர் போன சுரம் நன்று; யாதா னாயின் நீருண்டாக மேகங்கள் வீசங் கார்காலத்துப் பெயலை யேற்றுக்கொண்ட காடுமுடைத்து. எ—று.

பெயற்கு என்பதில் கு உருபு ஐ உருபுப்பொருளின் வந் தது. (ஈ)

434. நன்றே காதலர் சென்ற வாறே
மறியுடை மான்பிணை யுகளத்
தண்பெயல் பொழிந்த விற்பமு முடைத்தே.

இ—ள்: தோழி! காதலர் சென்ற சுரமானது நன்று
கன்றையுடைய மான்பிணை துள்ளத் தண்ணிய மழைபொழிந்த
இன்பமும் உடைத்து. எ—று. (ச)

435. நன்றே காதலர் சென்ற வாறே
நிலனணி நெய்தன் மலரப் [தே.
பொலனணி கொன்றையும் பிடவமு முடைத்

இ—ள்: தோழி! காதலர்போன சுரம் நன்று; யாதா
னயின், நிலன் அணிந்த நெய்தல் மலரப் பொன்னையணிந்த
கொன்றையும் பிடவமும் உடைத்து. எ—று. (ரு)

436. நன்றே காதலர் சென்ற வாறே
நன்பொ னன்ன சுடரிணர்க் [தே.
கொன்றையொடு மலர்ந்த குருந்துமா ருடைத்

இ—ள்: தோழி! காதலர்போன சுரம் நன்று; யாதா
னயின், மாற்றுயர்ந்த பொன்போலும் ஒளிபொருந்திய பூக்
கொத்துக்களையுடைய கொன்றையினோடும் மலர்ந்த குருந்த
மாங்களையுடைத்து. எ—று. (௩)

437. நன்றே காதலர் சென்ற வாறே
யாலித் தண்மழை தலைஇய
வாலிய மலர்ந்த முல்லையு முடைத்தே.

இ—ள்: தோழி! காதலர் சென்ற சுரம் நன்று; யாதா
னயின், ஆலாங்கட்டிகள் அமைந்த குளிர்த் த மழை சொரிய
வாலியவாய மலர்ந்த முல்லையு முடைத்து. எ—று. (௪)

438. நன்றே காதலர் சென்ற வாறே
பைம்புதற் பல்பூ மலர
விற்புறத் தகுந பண்புமா ருடைத்தே.

இ—ள்: தோழி! காதலர்போன சுரம் நன்று; யாதா
னயின், பசிய புதல்கள் பலபூக்களை மலர்தலின் இன்பமுறத்
தக்கவையான பண்பினையுடைத்து. எ—று. (அ)

439. நன்றே காதலர் சென்ற வாறே
குருந்தங் கண்ணிக் கோவலர்
பெருந்தண் ணிலைய பாக்கமு முடைத்தே.

இ—ள்: தோழி! காதலர்போன சுரம் நன்று; யாதா
னயின், குருந்தமலராலாய அழகிய கண்ணியையுடைய இடை
யாது பெரிய தண்ணிய நிலையவாய பாக்கத்தை யு முடைத்து.
எ—று.

கண்ணி = முடியில் அணியும் மாலை என்பது சிந். நாமக
ளிலம்பகம் 164-ம் செய்யுளிற் காண்க. பாக்கம்=சிந்தூர்.

440. நன்றே காதலர் சென்ற வாறே
தண்பெய லளித்த பொழுதி [தே.
னெண்கடர்த் தோன்றியும் தளவமு முடைத்

இ—ள்: தோழி! காதலர்போன சுரம் நன்று; யாதா
னயின், குளிர்த் த மழைபெய்து பாதுகாத்த காலத்தின் ஒன்
ளிய விளக்குப்போலும் மலையையுடைய தோன்றியும் செம்
முல்லையு முடைத்து. எ—று.

நன்றே ஏகாரம் பிரிநிலை; ஆறே ஏகாரம் தேற்றம். இப்
பத்தின்கண்ணுள்ளவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். உம்மை எச்
சம். ஒண்கடரென்னும் அடையான் செம்பூவென்பது
பெறப்படும். இப்பத்துக்கும் மெய்ப்பாடு மருட்கை, பயன்
ஆற்றுவித்தல். (க0)

சச. புலவணிப் பத்து முற்றிற்று.

சடு. பாசறைப் பத்து.

441. ஐய வாயின செய்யோள் கிளவி
கார்நா னுருமொடு கையறப் பிரிந்தென
நோய்நன்கு செய்தன வெமக்கே
யாமுறு துயரமவ ளறியினோ நன்றே.

எ—து: “ஒன்றாகத் தமரினும்” (அகத்திணை, 41) என்னுஞ் சூத்திரத்தப் “பாசறைப் புலப்பலும்” என்பதால், சென்ற வினை முடியாமையிற் கார்காலம் வந்தவிடத்து மீளப் பெருத தலைமகன் தலைமகளுழைசின் றும் வந்த துதர்வார்த்தை கேட்டு இரங்கியது.

இ—ள்: வியக்கத்தக்கவாயின செய்யோள் கிளவி கால இடியேறேடு செயலறும் வண்ணம் பிரிந்ததனால் எமக்கு நோயை மிகச்செய்தன; யாமில்விடத்துறு துயரம் அவளறியின் நன்று. எ—று.

செய்யோள் கிளவி வியக்கத்தக்கவாயின; பிரிந்தேடு கக் கார்காலம் இடியோடு செயலறும்வண்ணம் மிக நோயைச் செய்தன எமக்கு; யாமில்விடத் துறுசின்ற துயரத்தை யவளறியின் நன்று என்றுமாம்.

இப்பத்திற்கும் மெய்ப்பாடு அவலம், பயன் தலைமகனைக் காண்டல். (க)

442. பெருஞ்சின வேந்த நருந்தொழி றணியின்
விருந்துநனி பெறுதலு முரியண் மாதோ
விருண்டதோன்று விசம்பி னுயர்நிலை யுலகத்
தருந்ததி யனைய கற்பிற்
குரும்பை மணிப்பூட் புதல்வன் றுயே.

எ—து: வேந்தற் குற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் வினை முடியாமையிற் பாசறைக்கண்ணிருந்து பருவவாவின்கட் சொல்லியது.

இ—ள்: பெருஞ்சினத்தையுடைய வேந்தனது அரிய போர்த்தொழில் முறற்பெறின் இருண்டு தோன்றுகிற்கும் விசம்பின் உயர்ந்த நிலைத்தாகிய வுலகத்துள்ள அருந்ததிபோலுங் கற்பினையுடைய குரும்பைபோன்ற வடிவுள்ளமணிகளை யுடைய கண்கிணிப்பூணணிந்த புதல்வன் தாயானவன் விருந்தாற்றுதலை மிகப் பெறுவான் எ—று.

மாதோ அசை. (உ)

443. நனிசேய்த் தென்னா நற்றே ரேறிச்சென்
நிலங்கு நிலவி னிளம்பிறை போலக்

காண்குவெந் தில்லவவன் கவின்பெறு சுடர்
விண்ணுய ரரண்பல வெளவிய [நுதல்
மண்ணுறு முரசின் வேந்துதொழில்விடினே.

இதுவுமது.

இ—ள்: விண்ணவோங்கிய அரண்கள் பலவற்றைக் கைக்கொண்ட சீவிச் செய்யப்பட்ட வெற்றிமுரசினையுடைய வேந்தனது தொழில் விடப்பெறின், மிகத் தூரிய என்று கருதாது நல்ல தேரை யேறிச் சென்று, விளங்கும் நிலவினையுடைய எண்ணுட் பக்கத் திளம்பிறையைப்போல விளங்கும் அவளது அமுதுபெறும் சுடர்நுதலைக் காண்பேம். எ—று.

“மாக்கட னடுவ ணெண்ணுட் பக்கத்துப்
பசுவெண் டிங்கள் தோன்றி யாங்குக்
கதுப்பயல் விளங்குஞ் சுடர்நுத லென்ப”¹

என்றார் குறுந்தொகையினும். தில்ல விழைவின் கண்ணது. மண்ணுதல்=சீவுதல். ‘மண்ணுமுச்சி’ என்பதா லுணர்க. (1)

444. பெருந்தோண் மடவரற் காண்குவெந் தில்ல
நீண்மதிலரணம் பாய்ந்தெனத்தொடிபிளந்து
வைந்துதி மழுகிய தடங்கோட் டியானே
வென்வேல் வேந்தன் பகைதணிக்
தின்னுந் தன்னாட்டு முன்னுதல் பெற்றினே.

இதுவுமது.

இ—ள்: பெருந்தேனையுடைய மடவரைக் காண்பேம், நீண்ட மதிலாலாகிய அரணத்தைப் பாயத் தொடிப்பூண் பிளந்து கூரிய நுதி மழுங்கிய வளைந்த கோட்டை யுடைய யானையை யுடைய வெற்றிபொருந்தியவேலையுடைய அரசன் பகையைத் தணிந்து இன்னுந் தன்னாட்டுக்குப் போதலைக் கருதப்பெற்றால். எ—று.

தில்ல - விழைவின் கண்ணது. (ச)

445. புகழ்சால் சிறப்பிற் காதலி புலம்பத்
துறந்துவந் தனையே யருந்தொழிற் றகட்டுர்

¹ குறுந்தொ. செய். 129.

நல்லேறு தழீஇ நாகுபெயர் காலை
யுள்ளுதொறுங் கலிழு நெஞ்சம்
வல்லே யெம்மையும் வரவிழைத் தனையே.

எ—து: பாசறைக்கண்ணிருந்த தலைமகன் பருவவா
வின் கண் தலைமகளை நினைந்து நெஞ்சொடு புலந்து சொல்லி
யது.

இ—ள்: புகழ் நிறை சிறப்பினை யுடைய காதலி புலம்
பும்படி அவளை விட்டு இங்கு வந்தனையே; அருத் தொழிலை
யுடைய பாசறையின்கண் நல்ல ஏற்றைத் தழுவி நாகானது
போகும்பொழுது அவற்றின் செயலை நினைக்குந்தோறுங்
கலிழும் மனமே! விரைவில் எம்மையும் வரும்படி செய்தாய்.
எ—று.

ஏகரம் பிரிநிலை. உம்மை எச்சம். 'வரவழைத்தனையே'
என்றும் பாடம். (௫)

446. முல்லை நாறுங் கூந்தல் கமழ்கொள
நல்ல காண்குவ மாஅ யோயே
பாசறையருந்தொழி லுதவிநங்
காதனன் னாட்டுப் போதரும் பொழுதே.

எ—து: பாசறைக்கண்ணிருந்த தலைமகன் பருவவா
வின் கண் உருவு வெளிப்பாடு கண்டு சொல்லியது.

இ—ள்: முல்லைப்பூமணம்விசங் கூந்தலானது வாசனை
கமழ நல்லவற்றை யாம் காண்பேம், மாயோயே! பாசறை
யின் அரியதொழிலையுதவி நம்முடைய விருப்பமமைந்த நல்ல
நாட்டிற்குப் போம்பொழுதின். எ—று. (௬)

447. பிணிவிடு பெறுத மன்னவன் ரொழிலே
பனிவளர் தளவின் சிரல்வாய்ச் செம்முகை
யாடு சிறைவண் டவிழ்ப்பப்
பாடல் சான்ற காண்கம்வா னுதலே.

எ—து: வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன்
அவன் வினைமுற்றி மீளும் வேட்கையனுப்ப் பருவவாவின
கண் தலைமகளை நினைத்துச் சொல்லியது.

இ—ள்: வேந்தனது போர்த்தொழில் பிணிப்புவிடுவ
தாக; பனியால் வளரும் செம்முல்லையின் சிச்சிலிவாய்போ
லுஞ் செவ்விய முகையிடத்து ஆடும் சிறைவண்டானது
விரிப்பப் பாடல் சான்றன காண்பேம், வாணுதலே! எ—று.

ஏகரம் பிரிநிலை.

(௭)

448. தழங்குரன் முரசங் காலை யியம்பக்
கடுஞ்சின் வேந்தன் ரொழிலெதிர்ந் தனனே.
மெல்லவன் மருங்கின் முல்லை பூப்பப்
பொங்குபெயற் கணைதுளி காரெதிர்ந் தன்றே
யஞ்சி லோதியை யுள்ளுதொறுந்
துஞ்சா தலமர னுமெதிர்ந் தனமே.

எ—து: இதுவுமது. வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த
தலைமகன் பருவம் வந்தவிடத்தினும் மீளப்பெறுது அரசன்
செய்தியும் பருவத்தின் செய்தியும் தன் செய்தியும் கூறி
ஆற்றினாயது.

இ—ள்: தழங்குங் குரலினையுடைய முரசானது காலை
யின் ஒலியாநிற்கக் கடுஞ்சினத்தையுடைய அரசன் போர்த்
தொழிலை யெதிர்ந்தான்; மெல்லென அவன்பக்கத்தே முல்லை
கள் பூக்கும்வண்ணம் மிகுந்த பெயலாகிய நெருங்குந் துளி
யைக் கார்காலம் எதிர்த்தது, அழகிய சிலவாகிய கூந்தலை
யுடையானை நினைக்குந்தோறும் துஞ்சாது துன்பத்தை நாம்
ஏற்றுக்கொண்டோம். எ—று.

'தழங்கு குரல்' 'முழங்கு குரல்' என்பனவும் பாடம். (௮)

449. முரம்புகண் ணுடையத் திரியுந் திகிரியொடு
பணைநிலை முனைஇய வயமாப் புணர்ந்து
திண்ணிதின் மாண்டன்று தேரே [னே.
யொண்ணுதற் காண்குவம் வேந்துவினை விடி

எ—து: முற்கூத்திரத்து "முடிந்தகாலத்துப், பாக
னெடு விரும்பிய வினைத்திறவகையினும்" (அகத்திணை, 41)
என்பதால், பாசறைக்கண் வேந்தனெடு வினைப்பொருட்
டாற் போந்திருந்த தலைமகன் அவ்வேந்தன் மாற்றுவேந்

தர் தருதிறைகொண்டு மீள்வானாகப் பொருந்துழித் தானும் மீட்சிக்குத் தேரைச் சமைத்த எல்லைக்கண்ணே அவ்வரசன் பொருத்தந்தவிர்ந்து மீண்டும் வினைமேற்கொண்டானாகக் கூறியது.

இது வேந்தன் திறைகொண்டு மீள்வுழித் தானும் சமைத்த தேரை அழைத்துக் கண்டு திண்ணிதின் மாண்டன்று தேர் எனப் பாகனொடு கூறியவழி அவ்வேந்தன் திறைவாங்காது பகைமேற் சென்றானாகப் பாகனை நோக்கிக் கூறியது. இது நச்சினுர்க்கினியர் கருத்து.

மீள்வானாகப் பிரிந்துழித் தேர்சமைத்து அழைத்துழைக் கண்டவெல்லைக்கண் என்பது புத்தகப் பாடபேதம்.

இ—ள்: பருக்கைக்கற்கள் கண் உடையத் திரிகின்ற திகிரியோடும், பந்தியின்நின்றலைவெறுத்த வெற்றியையுடைய குதிரைகளின்று தேர் திண்ணிதாய் மாட்சிமைப்பட்டது; வேந்தன் போரைத் தவிரின் நாம் ஒள்ளிய துதலையுடையானைக் காண்போம். எ—று.

ஒடு உடனிகழ்ச்சி. ஏகாரம் தேற்றம். (சு)

450. முரசுமா நிரட்டு மருந்தொழிற் பகைதணிந்து
நாடுமுன் வியரோ பீடுகெழு வேந்தன்
வெய்ய வுயிர்க்கு நோய்தணியச்
செய்யோ ளிளமுலைப் படைஇயரென் கண்ணே

எ—று: “பாசறைப்புலம்பல்” என்பதால், வேந்தற்கு உற்றுழிப்பிரிந்த தலைமகன் வினைமுற்றுமைபிற் பாசறைக்கண்ணிருந்து தன்மனக்கருத்துரைத்தது.

இ—ள்: போர்ப்பறைமாறாக ஒலிக்கும் அரிய தொழில் பொருத்திய பகையைத் தணிந்து பெருமையமைந்த வேந்தன் தன்நாட்டைக் கருதுவானாக, வெய்யவாய நெட்டுயிர்ப்புக் கொள்ளும் நோய்தணியச் செய்யோளது இளமுலையிடத்து என் கண்களானவை படுக. எ—று.

‘இடைமுலை’ என்றும் பாடம். இப்பத்துக்கும் மெய்ப்பாடு அவலம், பயன் தலைமனைக் காண்டல். (கௌ)

சுரு. பாசறைப் பந்து முற்றிற்று.

சுசு. பருவங்கண்டு கிழத்தியுரைத்த பத்து.

451. கார்செய் காலையொடு கையறப் பிரிந்தோர்
தேர்தரு விருந்திற் றவிர்குதல் யாவது
மாற்றருந் தானே நோக்கி
யாற்றவு மிருத்தல் வேந்தனது தொழிலே.

எ—று: “அவனறிவாற்றவறியுமாகலின்” (கற்பியல், 6) என்னுஞ் சூத்திரத்துப் “பல்வேறு நிலையினும்” என்பதால், வேந்தர்க்குற்றுழிப்பிரிந்த தலைமகன்குறித்த பருவகினைந்து ஆற்றியிருந்த தலைமகள் அப்பருவவரவிற்குப் பாசறையினின்றும் வந்தார் அசன்செய்தி கூறக்கேட்டு ஆற்றாளாய்ச் சொல்லியது.

இ—ள்: கார்செய்காலையுடன் செயலும் வண்ணம் பிரிந்தோர் தோனது தரும் விருந்தினைத்தாராது விடுதல் எத்தன்மையது? மாற்றுதற்கரிய சேனைபைப் பார்த்து மிகவும் தங்குதல் வேந்தனது தொழில். எ—று.

யாவது = எத்தன்மையது. வருவர் என ஆற்றாளானான் அவன்செய்திகேட்டு நீட்டிக்கிருத்தல் அவன்தொழில் என ஆற்றினானென்க. இப்பத்திற்கும் மெய்ப்பாடு அவலம், பயன் தலைமகனைக் காண்டல். (க)

452. வறந்த ஞாலந் தெளிர்ப்ப வீசிக்
கறங்குர லெழிலி கார்செய் தன்றே
பகைவெங் காதலர் திறைதரு முயற்சி
மென்றோ ளாய்கவின் மறையப்
பொன்புனை பிரத் தலர்செய் தன்றே.

எ—று: இதுவுமது. குறித்த பருவத்து வாராது தலைமகன் பகைமேல் முயல்கின்ற முயற்சிகேட்ட தலைமகள் கூறியது.

இ—ள்: நீர்வற்றிய கோடைக்காலந் தனித்தலுண்டாகத் துளியைச் சிதறிக் கறங்கு குரலையுடைய மேகம் கார் காலத்தையுண்டாக்கியது; பகையை விரும்பிய நங்காதலர் மாற்றுவேந்தரை வென்று திறைவாங்க முயலும் முயற்சியா

னது நம் மெல்லிய தோள்களின் மிக்க அழகு மறையும்படி
பொன்றாழ்ந்தாற்போலும் பிர்க்கலரை யுண்டாக்கியது.
எ—று.

பிர்க்கலர்—பிர்க்கம்பூ. (உ)

453. அவலுறுந் தேரை தெவிட்ட மிசைதொறும்
வெங்குரற் புள்ளின மொலிப்ப வுதுக்காண்
கார்தொடங் கின்றற் காலையதன
னீர்தொடங் கினவா னெடுங் கணவர்
தேர்தொடங் கின்ற நம்வயி னானே.

எ—து: பருவங்கண்டாற்றுகைய தலைமகள் தோழிக்
குச் சொல்லியது.

இ—ள்: பள்ளத்தினுள்ள தேரைபொலிக்க, மேலிடந்
தோறும் வெவ்விய குலையுடைய பறவைகள் ஒலிக்க, உவ்
விடத்தே காண்பாயாக! காலைத்தொடங்கியது காலம்,
அதனால் நீரைச் சொரியத்தொடங்கின நெடிய கண்கள், நம்
மிடத்து அவர்தேர் வாத் தொடங்குதல் இல்லையாயிற்று.
எ—று.

ஆல், ஆன்கள் அசை. 'மிசைதொறும்' = அவற்றையுண்
ணுந்தொறும் எனினுமாம். (உ)

454. தளவின் பைங்கொடி தழீஇப் பையென
நிலவி னன்ன நேரரும்பு பேணிக்
கார்நயந் தெய்து முல்லையவர்
தேர்நயந் துறையுமென் மாமைக் கவினே.

எ—து: பருவவரவின்கண் தலைமகள் ஆற்றுகையத்
தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: தளவினது பசிய கொடியைத் தழுவி மெல்
லென நிலவைப்போன்ற ஒத்த அரும்பைப் பாதுகாத்துக் கார்
காலத்தை விரும்பியிருக்கும் முல்லைக்கொடி; தலைவரது தேர்
வாவை விரும்பி இருக்கும் எனது மிக்க அழகு. எ—று. (1)

455. அரசபகை தணிய முரசுபடச் சீனைஇ
யார்குர லெழிலி சோர்தொடங் கின்றே

யளியவோ வளிய தாமே யொளிபசந்து
மின்னிழை நெகிழச் சாஅய்த்
தொன்னல மிழந்தவென் றடமென் றேனே.

எ—து: ஆற்றுவிக் குந் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்
லியது.

இ—ள்: அரசன் பகைமேற் சென்ற தொழில் குறைய,
முரசொலியடங்க, கோபித்து நிறைந்த குலையுடைய மேகம்
மழையைச் சொரிதலைத் தொடங்கியது; அளியவோ? அளிய
தாமே, ஒளிபசப்பூர்ப்பட்டு ஒளியையுடைய இழை நெகிழும்
வண்ணம் மெலிந்து பழைய அழகு இழக்கப்பெற்றன எனது
பெரிய மெல்லியதோள்களானவை. எ—று.

ஏகாரம் முன்னதுதேற்றம் பின்னவை அசை. ஓகாரம்
இரக்கம்.

(பழையவுரை) அரசு பகைதணிந்து எல்லாரும் மீனும்
வண்ணம் கார்வந்தது; இத்தோளுக்குரியவரோ போதார்.

456. உள்ளார் கொல்லோ தோழி வெள்ளிதழ்ப்
பகன்மதி யுருவிற்பகன்றை மாமலர்
வெண்கொடி யீங்கைப் பைம்பு, ந லணியு
மரும்பனி யளையு கூதி
ரொருங்கிவ ணுறைத நெளித்தகன் றேனே.

எ—து: குறித்தபருவம் வரவும் தலைமகள் வந்திலதை
ஆற்றுகைய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: நம்மை நினையார் கொல்லோ? தோழியே!
வெள்ளிய இதழையுடைய பகற்சந்திரன்போலும் வடிவு
பொருந்திய பகன்றையினது பெரிய மலர்வெண்கொடியைப்
பசிய ஈங்கைப் புதலானது அணியாநிற்கும் அரிய பனிகலந்த
கூதிர்க்காலத்தே ஒருசேர இவ்விடத்து யாம் தங்குவேமென்
பதைத் தெளிவித்துச் சென்றவர். எ—று.

கொல்லோ - ஐயவினா. (க)

457. பெய்ப்பனி நலிய வுய்தல்செல் லாது
குருகின நாலும் பிரிவருங் காலைத்

துறந்தமை கல்லார் காதலர்

மறந்தமை கல்லாதென் மடங்கெழு நெஞ்சே.

எ—து: பருவவாவின்கண் ஆற்றுவிற்கும் தோழிக் குத் தலைமகள் சொல்லியது.

இ—ர்: பெய்யும் பனி வருத்த உய்யமாட்டாது பறவையினம் ஒலிக்கும் பிரிதலரிப காலத்து நம்மைப் பிரிந்திருத் தலைப் பொருந்தமாட்டார் காதலர், அதனை மறந்திருக்கமாட்டாது, என்னுடைய மடம்பொருந்திய நெஞ்சம். எ—று.

‘மடங்கெழுநெஞ்சே’ என்றான் தலைவர் பிரிந்திருக்குங் காலத்து அவனாற் கற்பிக்கப்பட்ட கற்பனையைக் கடந்திரங்குதல் தகாதென்பதை நினைந்து மனத்தின்மேல் ஏற்றிக் கூறினான். எனவே தானாற்றினேனென்பதுபடக் கூறினான்; எப்படியெனின் நான் ஆற்றேனாயன்று கவல்கின்றது, அவர் குறித்த பருவம் வந்தது கண்டு தாமெடுத்துக்கொண்ட வினை முடியாது வருந்திவருவல்கொல்லோ என ஆற்றேனாயினேனென்பது. இதனை மேற்போந்தனவும் வருவனவுமாகிய கிளவிகட்கெல்லாங் கொள்க. (எ)

458. துணர்க்காய்க் கொன்றை குழற்பழ மூழ்த்தன
வதிர்பெயற் கெதிரிய சிதர்கொ டண்மலர்
பாணர் பெருமகன் பிரிந்தென
மாணல மிழந்தவென் கண்போன் றனவே.

எ—து: பருவங்குறித்துப் பிரிந்த தலைமகள் வரவு பார்த்திருந்த தலைமகள் பருவமுதிர்ச்சிகூறி ஆற்றினாயது.

இ—ர்: கொத்தாகக் காய்கள் பொருந்திய கொன்றை மாங்கள் குழல்போலும் பழத்தை உதிர்த்தன; அதிரும் பெயலுக்கு ஏற்றுக்கொண்ட சிந்துதலுற்ற குளிரந்த மலர்கள் பாணர்பெருமகனாகிய தலைவன் பிரிய மாட்சிமைபொருந்திய அழகையிழந்த எனது கண்களைப்போன்றன. எ—று.

கொன்றைப் பழத்தைக் குழற்குவமை கூறுதல் “கொன்றைப் பழக்குழற்கோதையர்” என்ப வளையாபதியினும். இனிக்

சுரு—பருவங்கண்டு சிழத்தியுரைத்த பத்து. 301

“கொன்றைப் திங்குழல்களாமோ தோழி”¹ என வேயங் குழலும் என்ப சிலப்பதிகாரத்தும். கொன்றைமலரைக் கண்ணுக்குவமையாக ‘கொன்றைப் பூவிற்பசந்த வுண்கண்’² எனமேலுங் கூறுவர். பழமூழ்த்தன, மலர் கண்போல் அழகிழந்தன எனப் பருவமுதிர்ச்சி கூறியது. சிதர்—சிந்துதல்.

459. மெல்லிறைப் பனைத்தோட் பசலை தீரப்
புல்லவு மியைவது கொல்லோ புல்லா
ராரரண்கடந்த சீர்கெழு தானை
வெல்போர் வேந்தனெடு சென்ற
நல்வய லூர னுறுந்தண் மார்பே.

எ—து: வேந்தன் வினைமுற்றினான் நின்காதலர் கடுக வருவர் எனக்கேட்டதலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ—ர்: மெல்லிய முன்சந்தினைப்பொருந்திய பனை போலும் தோள்கள் பசலைநீங்க, புல்லவும் இயைவது கொல்லோ? பகைவரது வெல்லநீங்கிய அரணத்தை வெற்றிகொண்ட சிறப்பினையுடைய சேனையையுடைய போரை வெல்லுகின்ற அரசனோடு போன நல்லவயலூரனது நயிதண்ணிய மார்பினை. எ—று.

கொல் ஐயம், ஓகாரம் சிறப்பு. ஒடு உடனிகழ்ச்சி. “திலம் பெயர்ந்துறைபு நிலையின் மருங்கிற்—களவுறை கிளவி தோன்றுவ தாயிற்—நினைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரையார்”³ என்றும் “திணைமயக்குறுதலுங் கடிநிலையிலவே”⁴ என்றுங் கூறலின் ஊரன் எனப்பட்டது. (கூ)

460. பெருஞ்சின வேந்தனும் பாசறை முனியா
விருங்கலி வெற்பன் றுதுந்தோன்று
ததையிலை வாழை முழுமுத லசைய
வின்ன வாடையு மலைக்கு
மென்ன குவென்கொ லளியென் யானே.

எ—து: வேந்தற்குற்றழிப் பிரிந்த தலைமகனைப் பருவ முதிர்ச்சியினும் வாக்கானது தலைமகள் சொல்லியது.

¹ சிலப். 17. ஆச்சியர் பாட்டு, 1. ² இந்துல், செய். 500.

³ இறையனாகப். கு. 51. ⁴ தொ. அகத். கு. 12.

இ—ள்: பெரியசினத்தையுடைய வேந்தனும் பாசறைக் கண்ணிருத்தலை வெறான்; பெரிய முழக்கத்தையுடைய நம் வெற்பனது தூதும் வருதலின்று; நெருங்கிய இலையையுடைய வாழையின் பெரிய அடி அசையும்படி துன்பஞ் செய்யும் வாடையும் அலைவைச்செய்யும்; எளியனாகிய யான் எவ்விதமா வேன். எ—று.

வேந்தனும் உம்மை எச்சம். தூதும் உம்மை சிறப்பு. வாடையும் உம்மை முற்று. இப்பத்துக்கும் மெய்ப்பாடு அவலம், பயன் தலைமகனைக் காண்டல். (க0)

சுரு. பருவங்கண்டு கிழத்தியுணர்த்த பத்து ழுற்றிற்று.

சுரு. தோழி வற்புறுத்த பத்து.

461. வான்பிசுர்க் கருவியிற்-பிடவுமுறை தகையக்
கான்பிசுர் கற்பக் கார்தொடங் கின்றே
யினையல் வாழி தோழி யென்பதூஉ
நிற்றுறந் தமைகுவ ரல்லர்
வெற்றி வேந்தன் பாசறை யோரே.

எ—து: “பெற்றகரும் பெரும் பொருள்” (கற்பியல், 9) என்னும் சூத்திரத்து ‘பிறவும்’ என்பதால், பிரிவிடை வேறுபட்ட கிழத்தியைத் தோழி வரவுகூறி, ‘உரைத்தபருவம் வந்ததாகலான் அவர் வருவார்’ என வற்புறியது.

இ—ள்: மேகம் சிந்துகின்ற துளிமுதலிய கூட்டத்தினால் பிடவானது மொட்டுக்கள் விரிய, கானம் சிந்துதல் செய்யக் கார்தொடங்கியது; தோழியே! வாழி, வருந்தற்க; சிற்றும் நினைத்துறந்து இருப்பாரல்லர், வெற்றிபொருந்திய வேந்தனது பாசறைக்கட்சென்ற நந்தலைவர். எ—று.

கான்பிசுர் கற்ப என்றது ‘மழைபெய்திட்டால் மரம் பெய்யும்’ என்னும் முறைமைபற்றிக் கூறியது. இவை பத்திற்கும் மெய்ப்பாடு பெருமிகம், பயன் ஆற்றுவரித்தல். (க)

462. ஏதில பெய்ம்மழை காரென மயங்கிய
பேதையங் கொன்றைக் கோதைநிலைநோக்கி
யெவனினி மடந்தைநின் கலிழ்வே நின்வயிற்
றகையெழில் வாட்டுந ரல்லர்
முகையனிழ் புறவி னுடிறந் தோரே.

எ—து: பருவங்கண்டு வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி பருவமன்றென வற்புறியது.

இ—ள்: காலமல்லாத காலத்துப் பெய்யுமழையைக் கார்காலமழையென்று மயங்கிய பேதைமையுடைய கொன்றைமரத்தின் மாலையாந்தன்மைபொருந்திய அலர்நிலையைப் பார்த்து எப்படி இப்போது மடந்தையே! நினது கலக்கம்? நின்னிடத்துப் பொருந்திய அழகைக்கெடுப்பவர் அல்லர், முகைகள் விரியும் புரவின் நாட்டைக் கடந்து சென்றவர். எ—று.

பேதையங்கொன்றை எனவும், மடந்தை எனவும் அந் தின்மைதோன்றக் கூறினார். ஏகாரம் எதிர்மறை. ‘மயங்கிப்’ என்றும் பாடம். (உ)

463. புதன்மிசைநறுமலர்கவின் பெறத்தொடரிநின்
னலமிகு கூந்த றகைகொளப் புனைய
வாரா தமையலோ விலரே நேரார்
நாடுபடு நன்கலந் தரீஇயர்
நீடினார் தோழிநங் காத லோரே.

எ—து: குறித்த பருவம் வரவும் தலைமகன் தாழ்த்துழித் தோழி காரணங்கூறி வற்புறியது.

இ—ள்: சிறுதுறின்மேலுள்ள மணம்விசும் மலரைக் கவினுண்டாகத் தொடுத்து நினது அழகுமிகுங் கூந்தலானது மெருமைகொள்ளத் தரித்தற்கு வரது அமையல் இலர், பகைவரது நாட்டின்கண்ணுண்டாகும் நல்லபொருளைத் தருதற்கு நீட்டித்தார் தோழியே! நமது காதலர். எ—று.

ஓகாரம் சிறப்பு. ஏகாரம் தேற்றம். “பிழைத்தது பிழையாதாகல் வேண்டியும் பிரிவு”¹ எனக்கூறலின், நேரார் நாடுபடுநன்கலம் என்பது பகைவர் திறைதந்த நாடுகாத்து அந்நிடத்துண்டாம் பொருள் என்பது. (ங)

¹ தொல். அகத். சூத். 28.

464. கண்ணெனக் கருவினை மலரப் பொன்னென
விவர்கொடிப் பிர மிரும்புதன் மலரு
மற்சிர மறக்குந ரல்லரின்
எற்றேண் மருவாற் குலமரு வோரே.

எ—து: வரைந்த அணுமைக்கண்ணே பிரிந்த தலை
மகன்முறித்த பருவம்வந்துழி, 'இதனைமறந்தார்' என்ற தலை
மகட்குத் தோழி 'வரைதற்கு முன் அவரன்புடைமை இது
வாகலான் மறத்தல் கூடாது' எனச் சொல்லி வற்புறிப்பது.

இ—ள்: மகளிர்கண்ணைப் போலக் காக்கணங் கொடி
மலர, பொன்னைப்போலப் படருங் கொடியாகிய பிரக்குக்கரிய
புதலின்மேல் மலரும் பனிக்காலத்தின் நம்மை மறந்திருப்பா
ரல்லர், தினது அழையுடைய தோளைச் சேர்த்துச் சுழன்று
திரிவோர். எ—று.

கருவினை கண்ணிற்குவமை; "காதலர்ப் பிரிந்தகையறு
மகளிர்—நீர்வார் கண்ணிற் கருவினை மலர்" என்பதுங்காண்க.
பின்பனிக்காலமென்க, "பின்பனி தானு முரித்தெனமொ
ழிப்"1 எனப்பாலைக்குக் கூறலின். (4)

465. நீரிகு வன்ன நிமிர்பரி நெடுந்தேர்
கார்செய் கானம் பின்படக் கடைஇ
மயங்குமல ரகல நீயினிது முயங்க
வருவர் வாழி தோழி
செருவெங் குருசி றணிந்தனன் பகையே.

எ—து: பருவங்கண்டு வேறுபட்ட தலைமகளை வேந்
தன் வினைமுடித்தான் எனக்கேட்டதோழி 'வருவர்' என வற்
புறிப்பது.

இ—ள்: நீர்விழுந்தன்மைபோன்ற நிமிர்ந்த குதிரை
பூணப்பட்ட நெடிய தேரைக் கார்செய்காடு பின்னாகச்
செலுத்திக் கலக்கப்பட்ட மலரணிந்த மாற்பை நீ இனிமையுற
முயங்குதற்கு நந்தலைவர் வருவார் தோழி! வாழி, போரை
விரும்பிய அரசன் மாற்றுவேந்தர்மேற்கொண்ட பகையைத்
தணிந்தான். எ—று.

1 தொ. அகத்திணை. குத். 10.

'நீரிகுவன்ன பரித்தேர்' என்றதால் வினையுமையும் உரு
வுமையுங் கொள்ளப்படும். உயர்விடத்தினின்று விழுதல்
பெறப்படும். அது மலையினின்றும் அருவி வீழ்தல்; விழும்
நீர் பிற்தோரிடத்துத் தங்காது பள்ளத்திற் றங்குவதுபோலத்
தேரும் பிற்தோரிடத்துத் தங்காது மனைக்கண் வந்து தங்கு
மென்பது. இனி, தேர் மலையும் அருவி தேரிடைப்பூண்ட
பரியுமாம். 'நீரிகுவன்ன' என்றும் பாடம். (௫)

466. வேந்துவிடு விழுத்தொழிலெய்தியேந்துகோட்
டண்ணல் யானை யரசுவிடுத் தினியே
யெண்ணிய நாளாகம் வருதல் பெண்ணியற்
காமர் சுடர்நுதல் விளங்குந்
தேமொழி யரிவை தெளிந்திசின் யானே.

எ—து: பிரிவின்கண் ஆற்றாளாய தலைமகன் 'அவர்
போனகாரியம் இடையூறின்றி முடித்துவருதல் பல்லாற்றா
னுந் தெளிந்தேன்' எனத்தோழிசொல்லி ஆற்றுவித்தது.

இ—ள்: வேந்தனலைவப்படும் பெருமைபொருந்திய
வினைமேற்சென்று ஏந்திய கோட்டினையுடைய பெருமையிற்
சிறந்த யானையரசைவிட்டு இப்பொழுதே தம்மாற் குறிக்கப்
பட்ட நாளுள் வருதலை, பெண்ணியல்பமைந்த அழகிய ஒளி
பொருந்திய நுதல்விளங்குகின்ற இனிய வசனத்தையுடைய
அரிவையே! யான் தெளிந்தேன். எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். "பிரிவினீட்டம்" என்னும் இறை.
41-ம் சூத்திரவுரையான் நாட்குறித்துப் பிரிந்தானென்றறியப்
படும். (சு)

467. புனைமிறை நெகிழ்ச் சாஅப் நொந்துநொந்
தினையல் வாழியோ விசுளை வினைவயிற்
சென்றோர் நீடினர் பெரிதெனத் தங்காது
நம்மினும் விரையு மென்ப
வெம்முரண் யானை விறற்போர் வேந்தே.

எ—து: தலைமகன் வினைவயிற்பிரிய ஆற்றாளாகிய தலை
மகளைத் தோழி வற்புறிப்பது.

இ—ள்: அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆபரணநெகிழ்மெலிந்து மிக நொந்து வருந்தற்க, தோழியே! போர்த்தொழிலின்மேற் சென்றவர் நீட்டித்தார் மிகஎன்று தங்காது, நந்தலைவரது வெவ்விவ வலியையுடைய வெற்றிப்பொருந்திய போரையுடைய யானைபாசு தலைவனை வரவிரும்பும் நம்மைக்காட்டினும் விரைந்து வரும் என்று கூறுவர். எ—று.

வாழியோ அசை. உம்மை சிறப்பு. இறைபனாகப் பொருள், 53-ம் சூத்திரத்தின் உதாரணச் செய்யுளான் போர்க்குச் சென்ற யானை, சூதிகை தங்காமை உணர்க. (எ)

468. வரிநுணல் கறங்கத் தேரை தெவிட்டக்
கார்தொடங் கின்றே காலை யினிநின்
னேரிறைப் பனைத்தோட் கார்விருந் தாக
வடிமணி நெடுந்தேர் கடைஇ
வருவரின்று நங் காத லோரே.

எ—று: பிரிவுநீட ஆற்றாளாய தலைமகளுக்குத் தோழி பருவங்காட்டி இன்றே வருவர் என வற்புறியது.

இ—ள்: புள்ளியுடைய நுணலானது கறங்காநிற்கத் தேரைகள் ஒலியாநிற்கக் காணாத் தொடங்கியது காலம்; இனி நின்று ஒத்தசந்தினையுடைய பருத்த தோள்கட்கு அது பவிக்கப்படும் விருந்தாக, அடிக்கும் மணிகட்டிய தேரைச் செலுத்தி நங்காதலர் இன்றுவருவர். எ—று.

நுணல் = தவளை விசேடம். ஏகாரம் தேற்றம். (அ)

469. பைந்தினை யுணங்கல் செம்பூழ் கவரும்
வன்புல நாடற் றீஇய வலனோர்
பங்க ணிருவிசும் பதிர வேறெடு
பெய்றெடங் கின்றே வானங்
காண்குவம் வம்மோ பூங்க ணேயே.

எ—று: பிரிவுநீட ஆற்றாளாய தலைமகளுக்குத் தோழி 'அவரை நமக்குத் தருதற்கு வந்தது காண் இப்பருவம்' எனக் காட்டி வற்புறியது.

இ—ள்: பசியதினையுலர்தலைச் செம்பூழ்ப்பறவை கவருகின்ற வன்புலநாடனைத் தருதற்கு முகில்கள் வலத்தே எழுந்து அழகிய இடமகன்ற பெரிய ஆகாயமதிர இடிபோடு மழை பெய்தலைத் தொடங்கியது; ஆகலின், அழகிய கண்ணையுடையாளே! (பிரிந்த தலைவர் கூறிய பருவம் கடிதின் வந்தது, வருவர்) பாங்காண்பேம் வா. எ—று.

வன்புலநாடன் = முல்லைநிலத்தலைவன். வலனோர், "உலகமுலப்பவலனோர்"¹ என்றாற்போல. ஒடு உடனிகழ்ச்சி. ஏகாரம் தேற்றம். மோ அசை. (க)

470. இருநிலங் குளிர்ப்ப வீசி யல்கலு
மரும்பனி யனைஇய வற்சிரக் காலை
யுள்ளார் காதல ராயி னொள்ளிறை
சிறப்பொடு விளங்கிய காட்சி
மறக்க விடுமோநின் மாமைக் கவினே.

எ—று: பருவம் வந்ததுகண்டு தாம் குறித்த இதனை மறந்தாரென் வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி வற்புறியது.

இ—ள்: பெரிய நிலங்குளிரவீசி நாள்தோறும் தாங்கற்கரும் பனிகலந்த வாடைக்காலத்தை நினைபார் காதலராயின், ஒள்ளிய இழைபாளே! சிறப்பொடுவிளங்கிய நினது மாமைக்கவின் காட்சி மறக்கவிடாது. எ—று.

ஒடு உடனிகழ்ச்சி. ஓகாரம் எதிர்மறை. முதல் இரண்டு அடிக்கும்=நிலமீழுறவீசி நாள்தோறும் தாங்கற்கரிய குளிர்கலந்த முன்பனிக்காலத்தை என்று பொருள் கூற்றினுமாம். இப்பத்திற்கும் மெய்ப்பாடு பெருமிகம், பயன் ஆற்றுவித்தல்.

௪௭. தோழி வற்புறுத்தபத்து முற்றியு.

சஅ. பாணன் பத்து.

471. எல்வளை நெகிழ் மேனி வாடப்
பல்லித முண்கண் பனியிலைக் கலங்கத்
துறந்தோன் மன்ற மறங்கொடு குருசி
லதுமற் றுணர்ந்தனை போலா
யின்னும் வருதி யென்னவர் தகவே.

எ—து: “பெறற்கும் பெரும்பொருள்” (கற்பியல், 9) என்னுஞ் சூத்திரத்துப் ‘பிறவு’ என்பதால், பருவவரவின் கண் தூதாகவந்த பாணன் கூறியவழித் தோழி சொல்லியது.

இ—ள்: ஒளிபொருந்திய வளைகழல், மேனிவாடப், பலவிதங்களையுடைய மலர்போலும் மையுண்டகண் பனியிலைத் தலாற் கலங்கத் துறந்தான் மிகமறத்தையுடைய குரிசில்; அதையுணர்ந்தவனைப்போலாய் இன்னும் வருகின்றாய், அவர் தகைமை யாது? எ—று.

மற்று அசை. மெய்ப்பாடு அழகை, பயன் தலைமகன் தகைமை யுணர்தல். (க)

472. கைவல் சீறியாழ்ப் பாண துமரே
செய்த பருவம் வந்துநின் றதுவே
யெம்மி னுணரா ராயினுந் தம்வயிற்
பொய்ப்படு கிளவி நாணலு
யெய்யா ராகுத னோகோ யானே.

எ—து: இதுவுமது. குறித்த பருவம் வரவும் தலைமகன் வாரானாகியவழித் தூதாகவந்த பாணற்குத் தோழி கூறியது.

இ—ள்: தொழில்வல்ல சிறிய யாழ்ப்பாணனே! நுந்தலைவர் குறித்துக் கூறிச்சென்ற காலம் வந்து நின்றது; அதை அவர் எம்போலுணரப்பெறா ராயினுந், தம்மிடத்துப் பொய்யுண்டாகுங் கிளவிக்கு நாணுதலையும்நயராத்தற்கு யான் நோவாரின்றேன். எ—று.

எய்யார் = அறியார், ‘எய்யாமைபே யறியாமைபே’ என்பதோத்தாகலின். (தொ. உரியி. 46).

துமரே - ஏகாரம் பிரிநிலை. நின்றதுவே-ஏகாரம் தேற்றம். உம்மை இழிவு சிறப்பு. நாணலும் - உம்மை எச்சம். ஓகாரம் சிறப்பு. மெய்ப்பாடு மருட்கையைச்சார்ந்த அழகை. பயன் தலைமகன் வாவு விருப்பம். (உ)

473. பலர்புகழ் சிறப்பினுங் குருசி லுள்ளிச்
செலவுநீ நயந்தனை யாயின் மன்ற
வினா வரும்பட ரெம்வயிற் செய்த
பொய்வ லாளர் போலக்
கைவல் பாணவெம் மறவா தீமே.

எ—து: “அவனறிவாற்ற வறியும்” (கற்பியல், 6) என்னுஞ் சூத்திரத்துப் “பல்வேறு நிலையினும்” என்பதால், ‘தலைமகன் பிரிந்த நாட்டிற் செல்வேம்’ என்ற அவன்பாணற் குத் தலைமகன் சொல்லியது.

இதுதூதுவிடக் கருதிக் கூறியதென்பர் நச்சினுக்கனியர்.

இ—ள்: பலரானும் புகழப்படும் சிறப்பினையுடைய துமது தலைவனைக் கருதிச் செல்லுதலை நீ விரும்பினாயின், பெரிதும் இன்னுமை பொருந்திய அரிய துன்பத்தை எம்மிடத்துச் செய்த பொய்வல்லாரைப்போல, தொழில்வல்லபாணனே! எம்மை மறவாதே. எ—று.

‘துங்குருசில்’ என்றான் பாணன்தலைவன் நாட்டிற்குப் போதலினும் தனக்குத்துயரஞ் செய்தலினும். பொய்வலாளரென்றான் சொன்னபடி செய்யாமையின். கைவல் பாணவென்றான் தூதுசென்று பெண்களை அவற்குவசப்படுத்தலின். தம் வருத்தத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்பான் எம்மறவாதீமென்றான். மெய்ப்பாடு பெருமிதம். பயன் தூதுவிடுதல்.

474. மையறு சுடர்துதல் விளங்கக் கறுத்தோர்
செய்யரண் சிதைத்த செருமிகு தானையொடு
கதழ்பரி நெடுந்தே ரதர்ப்படக் கடைஇச்
சென்றவர்த் தருகுவ லென்னு
நன்ற லம்ம பாணன் தறியே.

எ—து: இதுவுமது. பிரிவின்கண் ஆற்றாமைகண்டு, ‘தூதாகிச்சென்று அவனைக்கொணர்வல்’ என்ற பாணன் கேட்பத் தலைமகன் கூறியது.

‘இது பாணனைத் தூதுவிட்டுக் கூறியது’ என்பர் நச்சி னுர்க்கினியர்.

இ—ள்: குற்றமற்ற ஒளிபொருந்திய துதல் விளங்க, பகைவரது செவ்விய அணையழித்த போர்மிக்க சேனையுடன் வினாந்து செல்லும் குதிரைபூண்ட நெடியதேரை வழியுண்டா கச் செலுத்திச் சென்றவரை அழைத்துத் தருவேனென்னும் பாணனது அறிவுடைமை நன்மையுடைத்து. எ—று.

ஒடு உடனிகழ்ச்சி. அம்ம-முன்னிலைபகை. ஆல் அசை.

மெய்ப்பாடு உவகையைச்சார்ந்த பெருமிதம். பயன் தூதுபோக்கல். நச்சினுர்க்கினியர் கருத்திற்கு-கேட்போர் தோழி; மெய்ப்பாடு அது, பயன் மகிழ்தல். (ச)

475. தொடிகிலை கலங்க வாடிய தோளும்
வடிநல நிழந்தவென் கண்ணு நோக்கிப்
பெரிதுபுலம் பினனே சீறியாழ்ப் பாண
னெம்வெங் காதலொடு பிரிந்தோர்
தம்மோன் போலான் பேரன் பினனே.

எ—து: இதுவுழது. பிரிவின்கண் வேறுபட்ட தலை மகள் தலைமகனுழை நின்றும் வந்தார்கேட்பத் தன்மெலிவு கண்டு இரங்கிய பாணனைத் தோழிக்கு மகிழ்ந்து சொல்லியது.

இ—ள்: இறுகத்தரித்த தொடி நிலையினின்றும் வேறு பட வாட்டமுற்றதோளையும் மாவடுவின் அழகை இழக்கப் பெற்ற எனது கண்ணையும் பார்த்து மிகப் புலம்பினன் சிறிய யாழ்ப்பாணன், என்னிடத்திற் கொண்ட மிக்கநாதலொடு பிரிந்து போனார் தம்மவனைப்போலாகான், எம்மிடைப்போன் பினையுடையன். எ—று.

தொடி = வளைகழலாதிருப்பதற்கு முன்கையில் இறுகத் தரிப்பது. நிலைகலங்க வென்பது இறுக்கமின்றி அசைய. உம்மை எண்ணும்மை. ஏகாரம் தேற்றம். மெய்ப்பாடு மருட் கை. பயன் தூதுபோக்கல். (ரு)

476. கருவி வானங் கார்சிறந் தார்ப்பப்
பருவஞ் செய்தன பைங்கொடி முல்லை

பல்லான் கோவலர் படலைக் கூட்டு
மன்பின் மாலையு முடைத்தோ
வன்பில் பாண வவார்சென்ற நாடே.

எ—து: இதுவுழது. ‘பிரிவாற்றாமை அவற்கும் உள தன்றே, நீவேறுபடுகின்றது என்னை?’ என்ற பாணற்குத் தலைமகள் கூறியது.

இ—ள்: மின் இடி முதலிய தொகுதியையுடைய முகில்கள் கார்காலத்திற் சிறந்தவாய் ஒலிப்பப் பசிய கொடியாகிய முல்லைகள் அலர்ந்து பருவஞ்செய்தன; பல ஆனிரை யையுடைய ஆயர் இலைத்தொடையைத் தொடுக்கும் அன் பில்லாத மாலைக்காலமும் உடைத்தோ? அன்பில்லாத பாண னே! தலைவர் சென்ற நாடு. எ—று.

படலை - இலைத்தொடை என்பது, “பைந்தளிர்ப் படலை பருஉக்காழாரம்”¹ என்பதனுணையிற் காண்க. உம்மை சிறப்பு. மெய்ப்பாடு அழகை. பயன் அது. (க)

477. பனிமலர் நெடுங்கண் பசுலை பாயத்
துனிமலி துயரமொ டரும்பட ருழப்போள்
கையறு நெஞ்சிற் குயவுத் துணையாகச்
சிறுவரைத் தங்குவை யாயிற்
காண்குவை மன்னாற் பாணவெந் தேரே.

எ—து: “ஒன்றாத் தமரினும்” (அகத்திணை. 41) என் னுஞ் சூத்திரத்துப் “பாசறைப் புலம்பலும்” என்பதால், தலைமகன்மாட்டுப் பாணனைத் தூதாக விடுத்த தலைமகன் கூறியது.

இ—ள்: குளிர்ந்த மலர்போலும் நெடிய கண்ணிற் பசுலை பாக்க வெறுப்பு நிறைந்த துன்பத்தோடு அரிய நினைவு மிகுதியால் வருந்துவோளது துன்புறு நெஞ்சிற்கு வருத்தத் தீர்க்குந் துணையாகச் சிறிதுகாலத் தங்குவையாயின், காணுவை, நமது தேரை. எ—று.

¹ சிலப். 4, அந்திமலை. 41.

ஒடு உடனிகழ்ச்சி. “உயாவே உயங்கல்” (தொல். உரியியல் 73) என்றலின் உயா - வருத்தம் என்பது. மன் - ஆக்கம். ஆல் - அசை. ‘நெஞ்சத் துயவுத் துணையாகி’ என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடு பெருமிகம். பயன் வருத்தந் தணிவித்தல். (எ)

478. நீடின மென்று கொடுமை தூற்றி
வாடிய துதல் ளாகிப் பிறிதுநினைந்
தியாம்வெங் காதலி நோய்மிகச் சாஅய்ச்
சொல்லிய துரைமதி நீயே
முல்லை நல்யாழ்ப் பாணமற் றெமக்கே.

எ—து: இதுவுமது. பிரிந்துறையுந்தலைமகன் தலைமகன் விட்ட தூதாய்ச்சென்ற பாணனை ‘அவன் சொல்லிய திறம் கூறு’ எனக்கேட்டது.

இ—ள்: நீடித்தேமென்று கொடியவற்றை எடுத்துக் கூறி, வாட்டம் பொருந்திய துதலையுடையளாய், வேறு நினைத்து, யாம் விரும்புங்காதலி நோய்மிகுவான் மெலிந்து சொல்லியதை அறியேனா எனக்கு முல்லையாழ்ப்பாணனே! நீ சொல்லுவாய். எ—று.

பிந்து நினைத்தல்-நீட்டித்தலின் வாரானென நினைத்தல். மதி-முன்னிலையசை. ஏகாரம்-தெளிவு. மற்று-வினைமாற்று. ‘பிந்துநினைந் தியாம்வெங் காதலி நோய்மிகச் சாஅய்’-வேறு நினைத்து அந்த விருப்பத்தையுடைய காதலியுற்ற கோபைய யாமுற்று மிகமெலியச்சொல்லியது சொல்லென்றான், அன் பின்தன்மை தோன்ற. அ என்னுஞ் சுட்டு இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் நிகழ்ந்தவற்றைக் குறித்தது. பிந்து நினைத்தல் - இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கண் நிகழ்ந்தவற்றை இகழ்ந்து பிந்து நினைத்தல். மெய்ப்பாடு அமுலையைச்சார்ந்த பெருமிகம். பயன் தலைவி நிலையத்தல். (அ)

479. சொல்லுமதி பாண சொல்லுதோ றிரிய
நாடிடை விலங்கிய வெம்வயி னுடொறு
மரும்பனி கலந்த வருளில் வாடை
தனிமை யெள்ளும் பொழுதிற்
பலிமலர்க் கண்ணி கூறிய தெமக்கே.

எ—து: இதுவுமது. தலைவிவிடத் தூதாய்ச்சென்ற பாணன் மாற்றங்கூறக் கேட்ட தலைமகன் ‘இவ்வாடைவருத் தத்திற்கு மருந்தாக இன்னுங் கூறவேண்டும்’ எனக்கூறிபது.

இ—ள்: நாட்டிடத்தை விலகிய எம்மிடை நாடோறும் அரிய பனிகலக்கப்பட்ட அருளில்லாத வாடைபானது தனித்தமையால் எள்ளும்பொழுதின, பனிபொருந்திய மலர் போலுங் கண்ணன் நின்னிடத்துக் கூறிவிட்டது எமக்கு நீ சொல்லுந்தோறும் இனியவாயிருக்கின்றவாதலின், பாணனே! இன்னுஞ் சொல்லுவாய். எ—று.

மதி - முன்னிலையசை. பொருள்கோள் விற்பூட்டு. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்தல். (க)

480. நினக்குயாம் பாணரு மல்லே மெமக்கு
நீயுங் குருசிலை யல்லே மாதோ
நின்வெங் காதலி தன்மனைப் புலம்பி
யிரித முண்க ணுகுத்த
பூசல் கேட்டு மருளா தோயே.

எ—து: “நிலம் பெயர்ந் துறைதல் வரைநிலை யுரைத் தல் - கூத்தர்க்கும் பாணர்க்கும் யாத்தவை யுரிய” (கற்பியல், 28) என்பதால், தலைமகளுக்குத் தூதாய்ப் பாசறைக்கட் சென்ற பாணன் தலைமகனை நெருங்கிச் சொல்லியது.

இ—ள்: தலைவ! நினது விருப்பத்தையுடைய காதலி தன்மனைக்கண்ணிருந்து தனிமையுற்று ஈரிய இதழ் பொருந்திய மையுண்கண்கள் நீர்சொரிந்த வருத்தத்தைக்கேட்டும் அருள் செய்யாதோய்! நினக்கு யாம் பாணருமல்லேம், எங்கட்கு நீ தலைவனுமல்லே. எ—று.

உம்மை இழிவு சிறப்பு. மாதோ அசை. பூசல்=வருத்தம் என்பது “புலம்பெயர்ந்தொளித்த களையாப்பூசல்” எனப் பதிற்றுப்பத்து 44-ம் செய்யுளிற்காண்க. மெய்ப்பாடு மருட்கை. பயன் தலைமகனை மனைக்கண் செலுத்துதல். (க0)

சஅ. பாணன் பத்து முற்றிற்று.

—௩௭௭—

சக. தேர் வியங்கொண்ட பத்து.

481. சாயிறைப் பனைத்தோ எவ்வரி யல்குற்
சேயிறை மாதரை யுள்ளி நோய்விட
முள்ளிட் டூர்மதி வலவநின்
புள்ளியற் கலிமாப் பூண்ட தேரே.

எ—து: “பேரிசை யூர்திப் பாகர் பாங்கினும்” (கற்பி
யல், 5) என்பதால், வினைமுற்றி மீண்டதலைமகன் தேர்ப்
பாகற்குக் கூறியது.

இ—ள்: வாடிய சந்துபொருந்திய பருத்ததோளும்
ஆழியவரிபொருந்திய அல்குலும் சிவந்த இழையையுமுடைய
மாதரை நினைத்து நம்நோய்தீரத் தாற்றுக்கோலை மாமேலிட்
டுப் புட்போல நிலந்திண்டாத செல்வினையுடைய கலித்த
குதிரைபூண்ட நினதுதேரை, பாகனே! செலுத்துவாய்.
எ—று.

எண்ணுமை தொக்கது. முட்கோல் குதிரைகளை
ஏவுங்கருவி; அதை இக்காலத்துச் சவுக்கென்ப.

“வடிகயி றுய்ந்து முட்கோல் வலக்கையாற் றுங்கி வென்றி
முடிக்கெனப் புரவி முள்ளாலுறுத்தினான்.....”

என்றார் சிந்தாமணியிலும் (காந்தருவ. செய். 302).

புள்ளியற் கலிமா என்பதை,

“வினைவயிற் பிரிந்தோன் மீண்டுவருங் காலை

யிடைச்சுர மருங்கிற் றவிர்த லில்லை

யுள்ளம் போல் வுற்றுழி யுதவும்

புள்ளியற் கலிமா வுடைமை யான” (கற்பியல், 53)

என்பதானுணர்க.

மதி முன்னிலையசை. தாற்றுக்கோலில் முள்ளுடைமை
பின் முட்கோல் எனப்படும். முள்ளிடுதல் = தாற்றுக்கோல்
முள்ளை மாவின்மேற் றைக்கச்செய்தல். விரைந்து செல்வது
கருதி அதன் வருத்த நோக்காது கூறினான். (க)

482. தெரியிழை யரிவைக்குப் பெருவிருந் தாக
வல்லிரைந்து கடவுமதி பாக வெள்வேல்

சக—தேர் வியங்கொண்ட பத்து. 315

வென்றடு தாளை வேந்தனெடு
நாளிடைச் சேப்பி னுழியி னொடிதே.

இதுவுமது.

இ—ள்: தெரியப்படும் இழையை யணிந்த அரிவைக்
குப் பெரிய விருந்தாக மிகவினைந்து செலுத்துவாய், பாகனே!
வெற்றிவேலாகிய வென்று அடுகின்ற தாணையையுடைய வேந்
தனெடு ஒரு முகூர்த்தம் இவ்விடைத்தங்கின் அம்முகூர்த்
தம் ஒருழியினும் நீட்டித்தது. எ—று.

மதி முன்னிலையசை. ஒடு உடனிகழ்ச்சி. இன் நீக்கப்
பொருட்டு.

தாளைவகையின் வேல் ஒன்றாயினமையின் வேற்றாளை
வேந்தனென்றான். அது “பெரும்பகை தாங்கும் வேலி
னானும்” என்ப வாகைத்திணையின் (தொ. புறத். சூத். 21).
வேலைவிதந்து கூறுதல் வெற்றியுடையதெனப் பொருள்பட
லானும், முக்கட்கடவுட்கும் முருகற்கும் படையாகலானும்,
பிறசான்றோருஞ் சிறப்பக் கூறலானுமாம்.

‘வென்றடுதாளை’ = பகைவரையஞ்சுவித்து வெல்லலும்,
அஞ்சாதாரை அட்டுவெல்லலுமாம். நாள் என்றது ஈங்குச்
சிறிதுகாலத்தை. காதலுடையாரைப் பிரிந்திருப்பார்க்கும்
பிரியாதிருப்பார்க்கும் காலம் வேடுபடுதல் கணமோருழி,
ஊழியோர்கணம், என்னும் முதுமொழியா னுணரப்படும்.
இன் உவமையுருபெனினுமாம். (உ)

483. ஆறுவனப் பெய்த வலர்தா யினவே
வேந்துவிட் டனனே மாவிரைந் தனவே
முன்னுறக் கடவுமதி பாக
நன்னுத லரிவை தன்னலம் பெறவே.

இதுவுமது,

இ—ள்: வழி அழகுபொருந்த மலர்கள் பார்த்தன;
அரசனும் போர்த்தொழிலை விட்டான்; மாவும் விரைந்தன;
ஆதலின், நல்ல நுதலையுடைய அரிவைதனது இன்பத்தைப்

பெறும் பாருட்டாக, பாகனே! முற்படச் செலுத்துவாய். எ—று.

‘முன்னுற’ என்பதை திருக்கோவை. 16-ம் செய்யுளின் காண்க. ஏகாரங்கள் எண்ணேகாரங்கள். (௬)

484. வேனி லீங்கக் கார்மழை தலைஇக் [ந்து
காடுகவின் கொண்டன்று பொழுதுபாடு சிற
கடியக் கடவுமதி பாக
நெடிய நீடின நேரிழை மறந்தே.

இதுவுமது.

இ—ள்: கோடை நீங்கக் கார் மழையைச் சொரிந்து காடானது அழகைக்கொண்டது; யாம் ஒத்த இழையானே மறந்து மிக நீட்டித்தனமாகலின், கார்காலமானது பெருமை சிறக்க, விரையச் செலுத்துவாய், பாகனே! எ—று.

நேரிழை ஆகுபெயர். சிறந்து சிறக்க எனத் திரிக்கப் பட்டது. (ச)

485. அரும்பட ரவல மவளுந் தீரப்
பெருந்தோ ணலம்வர யாமு முயங்க
வேமதி வலவ தேரே
மாமருண் டுகளு மலரணிப் புறவே.

இதுவுமது.

இ—ள்: ஆரிய படராகிய அவலம் அவளும் நீங்க, பெரியதோள் அழகுவர, யாமும் முயங்க, மாக்கள் மயங்கித் துள்ளும் புறவின், பாகனே! நமது தேரைவிரையக் கடவுவாய். எ—று.

உம்மை முன்னையது எச்சம் பின்னையது முற்று. எ= செலுத்து, முதனிலைவினை. இதனை அகம் 134, நற்றிணை, 21 என்னுஞ் செய்யுட்களின் காண்க. (௫)

486. பெரும்புன் மாலையானது நினைஇ
யரும்பட ருழத்தல் யாவ தென்றும்
புல்லி யாற்றூப் புரையோட் காண

வள்புதெரிந் தூர்மதி வலவநின்
புள்ளியற் கலிமாப் பூண்ட தேரே.

இதுவுமது.

இ—ள்: பெரியபுன்மாலையின் அமையாது நினைத்து ஆரிய துன்பத்தை அனுபவித்தல் எத்தன்மைத்து? என்றுந் தழுவிடும் ஆற்றாத உயர்ச்சியையுடையோனைக் காண்டற்கு, பாகனே! நினைதுபுட்போன்ற இயல்பினையுடைய கலித்த குதிரை பூண்டதேரை வாரைத்தெரிந்து பிடித்தியக்கிச் செலுத்துவாய். எ—று. (சு)

487. இதுமற் பிரிந்தோ ருள்ளும் பொழுதே
செறிதொடி யுள்ள முவப்ப
மதியுடை வலவ வேமதி தேரே.

இதுவுமது.

இ—ள்: இக்காலம், பிரியாதார்போலன்று, பிரிந்தார் நினைவுகூரும்பொழுதுஆகலின், செறிந்ததொடியணிந்த காதலி யுள்ளம் மகிழ யாம் போதற்குப் பாகுதான்முற்றக்கற்ற மதியையுடைய பாகனே! நினைதுதேரைச் செலுத்துவாய். எ—று.

மன் ஒழியிசை. ஏகாரம் தேற்றம். (ஏ)

488. கருவி வானம் பெயரெடங் கின்றே
பெருவிறற் காதலி கருதும் பொழுதே.
விரியுளை நன்மாப் பூட்டிப்
பருவர நீரக் கடவுமதி தேரே.

இதுவுமது.

இ—ள்: தொகுதியையுடைய மேகம் பெயலைத் தொடங்கியது; காதலி கருதுங்காலம்; அவள் துன்பம் நீங்க, பெரிய வெற்றியமைந்த விரியும் பிடர்மயிரையுடைய நல்ல குதிரையைப்பூட்டி நினைது தேரை, பாகனே! செலுத்துவாய். எ—று.

பெருவிறல் நன்மா எனக்கூட்டுக. ஏகாரம் முன்னது தேற்றம், பின்னது அசை. (அ)

489. அஞ்சிறை வண்டி னரியின் மொய்ப்ப
மென்புல முல்லை மலரு மாலைப்
பையு ணெஞ்சிற் றைய லுவப்ப
நுண்புரி வண்கயி றியக்கிநின்
வண்பரி நெடுந்தேர் கடவுமதி விரைந்தே.

இதுவுமது.

இ—ள்: அகத்தே சிறையையுடைய வண்டின் அழகிய இனம் மொய்க்கப் புறவினிடத்தாய் மெல்லிய முல்லை மலரு கின்ற மாலைக்காலத்துத் துன்பம்பொருந்திய நெஞ்சினளா கிய தையல் மகிழ, நுண்ணிய புரியமைந்த வண்மை பொருந் திய கடிவாளக்கயிற்றை இயக்கி, பாகனே! நினது வண்பரி நெடுந்தேரை விரையச் செலுத்துவாய். எ—று.

இன் சாரியை. மதி முன்னிலையசை.

“அஞ்சிறை வண்டி னரிக்கண மொலிக்குங்
குன்றமார் துறைதலு முரிய னதாஅன்று”

எனத் திருமுருகாற்றுப்படை (76-ம் அடி) யிலும் வருதல் காண்க. (க)

490. அந்திங் கிளவி தான்றா வெம்வயின்
வந்தன்று .....
ஆய்மணி நெடுந்தேர் கடவுமதி விரைந்தே.

இதுவுமது.

இ—ள்: அழகிய இனிய கிளவியை யுடையாள் தா எம்மிடத்து வந்தது.....
அழகிய மணிகட்டிய நீண்ட தேரை, பாகனே! விரைந்து செலுத்துவாய். எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். இச்செய்யுளின் இரண்டாமடியிற் சில சீர்கள் காணப்படவில்லை.

இப்பத்திற்கும் மெய்ப்பாடு உவகையைச்சார்ந்த பெரு மிதம், பயன் பாகன் தேரைக் கடிது செலுத்துதல். (க0)

சக. தேவியங்கோண்ட பத்து முற்றிற்று.

௫0. வரவுச்சிறப்புரைத்த பத்து.

491. காரெதிர் காலையா மோவின்று நலிய
நொந்துநொந் துயவு முள்ளமொடு
வந்தனெ மடந்தைநின் னோர்தர விரைந்தே.

எ—று: “காணத்தி னடைந்து முடிந்த காலே” (கற்பி யல், 5) என்னுஞ் சூத்திரத்துப் ‘பண்ணமை பருநி’ யாற் கொள்வது: வினைமுற்றிப் புருந்த தலைமகன் பள்ளியிடத் திருந்து தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: கார் முற்படுங் காலத்து யார் தடையின்று மெலிய வருந்தி வருந்தி வாடும் நெஞ்சோடு வந்தனெம், மடந்தையே! நினது அழகைத் தர விரைந்து. எ—று.

ஒவுதல் ஒழிதல் என்பது “ஒல்லும் வகையா னறவினை போவாதே”¹ என்பதனுறு மற்க. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்வித்தல். (க)

492. நின்னே போலு மஞ்சை யாலநின்
னன்னுத னுறு முல்லை மலர
நின்னே போல மாமருண்டு நோக்க
நின்னே யுள்ளி வந்தனெ
னன்னுத லரிவை காரினும் விரைந்தே.

இதுவுமது.

இ—ள்: அழகிய துதலையுடைய அரிவையே! யாம் வரும் வழியிடத்து, நின்னைப்போலும் சாயலினையுடைய மயில்கள் ஆட, நினது துதல் நாற்றத்தை வீசும் முல்லை மல ராநிங்க, நின்னைப்போல மாக்கள் மருண்ட நோக்கத்தை யுடையவாய் நோக்க, அவையிற்றைநோக்கிக் காரினும் விரைந்தேனும் நின்னை நினைந்து வந்தேன். எ—று.

ஏகாரம் முன்னிரண்டும் தேற்றம், பின்னது பிரிநிலை. இன் - நீக்கம். உம்மை சிறப்பு. நீக்கி எனவும் பாடம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (உ)

¹ திருக்குறள், செய். 33.

493. ஏறுமுரண் சிறப்ப வேறெதி ரிரங்க
மாதர் மான்பிணை மறியொடு மறுகக்
கார்தொடங் கின்றே காலே
நேரிறை முன்கைகின் னுள்ளியாம் வரவே.

இதுவுமது.

இ—ள்: ஏறுகள் கோட்டான் மண்ணையிடந்து சத்
தித்து வலிசிறப்ப, இடி அதற்கு எதிர்த்திடுங்க, காதலை
யுடைய பிணைமான் மறியோடு மறுகக் காரைத் தொடங்கி
யது காலம், ஒத்த சந்துபொருந்திய முன்கையை யுடை
யாளே! நினைபுள்ளி யான் வர. எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (௩)

494. வண்டு தாதுதத் தேரை தெவிட்டத்
தண்கமழ் புறவின் முல்லை மலர
வின்புறுத் தன்று பொழுதே
நிள்குறி வாய்த்தனந் தீர்க்கிளிப் படரே.

இதுவுமது.

இ—ள்: வண்டுகள் தாதையுண்ணுகிற்ச, தேரைகள்
ஒலியாநிற்க, தண்ணிய நறு நாற்றம் விசும் புறவினிடத்து
முல்லைகள் மலராநிற்க, இன்பத்தை யுறுத்தது காலம்; அரி
வையே! நினது குறிப்புக்கு வாய்க்கப்பெற்றனம் ஆகலின்
இனித் துன்பத்தைத் தீர்குவாய். எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். குறி - பிரிவாற்றாமையைத் தருங்
கார்காலத்திற்கு வரவேண்டுவது. மெய்ப்பாடும் பயனும்
அவை. (௪)

495. சென்னில மருங்கிற் பன்மலர் தாஅய்ப்
புலம்புதீர்ந் தினிய வாயின புறவே
பின்னருங் கூந்த னன்னலம் புனைய
வுள்ளுதொறுங் கலிழு நெஞ்சமொடு
முள்ளெயிற் றரிவையாம் வந்த மாறே.

இதுவுமது.

இ—ள்: செல்லுகின்ற நிலமருங்கின் பல மலர்கள்
பாந்து தனிமை தீரப்பட்டு இனிமையுடைய ஆயின புறவு;
பின்னிய கரிய கூந்தல் நல்லழகைச் செய்ய, நினைக்குந்தோ
றுங் கலிழும் நெஞ்சத்தோடு, முட்போலும் கூரிய எயிற்
நினைபுடைய அரிவையே! யாம் வந்த காரணம். எ—று.

யாம் வந்தமாறு கூந்தல் நன்னலம் புனைய எனக் கூட்டி
முடிக்க. ஏகாரம் தேற்றம். 'செந்தில்' மென்றும் 'வந்த
வாறு' என்றும் பாடம். மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (௫)

496. மாபுதல் சேர வரகிணர் சிறப்ப
மாமலை புலம்பக் கார்கலித் தலைப்பப்
பேரமர்க் கண்ணி நிற்பிரிந் துறைநர்
தோடுணை யாக வந்தனர்
போதவிழ் கூந்தலும் பூவிரும் புகவே.

எ—து: "பெற்றகரும் பெரும் பொருள்" (கற்பியல்,
9) என்னுஞ் சூத்திரத்துப் பிறவாற் கொள்வது:—அது தலை
மகன் வரவு மலிந்து கூறுவது. குறித்த பருவத்தின்கண்
தலைமகன் வந்துறித் தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

இ—ள்: மாக்கள் சிறு துற்றைச் சேர, வரகின் இணர்
கள் சிறக்க, கரிய மலை தனிமை யுடைய, காரானது கலித்து
மழையைப் பெய்ய, பெரிய அமர்த்த கண்ணுளே! நினைப்ப
பிரிந்துறைந்தவர் நினது தோள்க்குத் துணையாதற்கு வந்தா
ராதலின் போதவிழுவ் கூந்தலும் இனிப் பூவை விரும்புவ
தாக. எ—று.

உம்மை சிறப்பு. மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்
வித்தல். (௬)

497. குறும்பல் கோதை கொன்றை மலர
நெடுஞ்செம் புற்ற மீயல் பகர
மாபசி மறுப்பக் கார்தொடங் கின்றே
பேரிய லரிவைநின் னுள்ளிப்
போர்வெங் குருசில் சென்ற வாரே.

இதுவுமது.

இ—ள்: குறிய பல கோதைகளைக் கொன்றையானது
மலர, நெடிய சிவந்தபுற்று ஈயலைக்கொடுக்க, மாக்கள் பசியை

மறுப்பக் கார்தொடங்கியது. பெரிய அழகையுடைய அரிவையே! நின்னை நினைத்து, போராவிரும்பிய குரிசில் வந்த காரணம். எ—று.

ஏகாரம் தேற்றம். கொன்றைப்பூ மாலைபோல மலர்தலின் கோதை எனப்பட்டது. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (1)

498. தோள்கவி நெய்தின் தொடிநிலை நின்றன
நீள்வரி நெடுங்கண் வாள்வனப் புற்றன
வேந்துகோட் டியாணை வேந்துதொழில் விட்
விரைசெல நெடுந்தேர் கடைஇ [டென
வரையக நாடன் வந்த மாறே.

இதுவுமது.

இ—ள்: நிமிர்ந்த கோட்டையுடைய யானையையுடைய வேந்தன் போர்த்தொழிலை விட்டானாக, விரைந்து செல்லுந் தன்மையையுடைய நீண்ட தேரைச்செலுத்தி வரையகநாடன் வந்த காரணத்தால் நினதுதோள் அழகுபெற்றன, வளையல் நிலையின் நின்றன, நீண்டசெவ்வரி பொருந்திய நீண்டகண் வானின் அழகைப்பெற்றன. எ—று.

மெய்ப்பாடும் பயனுமவை. (அ)

499. பிடவ மலரத் தளவ நனையக்
கார்கவின் கொண்ட கானங் காணின்
வருந்துவள் பெரிதெனவருந்தொழிற்ககலாது
வந்தன ரானங் காதல
ரந்திங் கிளவியின் னுய்நலங் கொண்டே.

இதுவுமது.

இ—ள்: பிடவமரம் மலரவும் செம்முல்லை அரும்பை யினவுங் காரினாலே அழகைக் கொண்ட புறவைக்காணின் மிகவும் வருந்துவாளென்று அரிய போர்த்தொழிலின்கண் நீட்டியாது, அழகிய இனிய சொல்லையுடையாளே! நினது மிக்க அழகைக்கொண்டு நந்தலைவர் வந்தார். எ—று.

ஆலும் எயும் அசை. தொழிற்கு என்னும் நாலாவது ஏழாவதன் பொருட்கண் வந்தது,

“கனையரி நாணற் கிழங்கு மணற்கின்ற
முனையோ ரன்ன முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய”

என்பதில் மணற்கு என்பதுபோல, (தொல். வேற்று. மயங். சூத். 23). மெய்ப்பாடு உவகை. பயன் மகிழ்வித்தல். (க)

500. கொன்றைப் பூவிற்ப சந்த வுண்கண்
குன்றக நெடுஞ்சுனைக் குவளை போலத்
தொல்கவின் பெற்றன விவட்கே வெல்போர்
வியனெடும் பாசறை நீடிய
வயமான் ரோன்றனி வந்த மாறே.

எ—று: வினைமுற்றுவந்த தலைமகற்குத் தொழி சொல்லியது.

இ—ள்: வெல்லுகின்ற போரையுடைய விசாலித்த நீண்ட பாசறைக்கண் நீட்டித்த சிங்கத்தையொத்த தலைவனே! நீ வந்தகாரணத்தால், கொன்றைப் பூவைப்போல மைதிட்டிய கண்கள் மலையகத்துள்ள நீண்ட சுனையின் கணுள்ள குவளைமலரைப்போல இவனாக்குப் பழைய அழகைப் பெற்றன. எ—று.

இன் உவமவுருபு. ஏகாரம் பிரிநிலை. வயமான் உவமத் தொகை. வேற்றுமைத்தொகையாக்கினும் பொருந்தும்; இப் பொருட்கு வயமான் = குதிரை. மெய்ப்பாடும் பயனும் அவை. (க0)

௫0. வரவுச் சிறப்புரைத்த பத்து முற்றிற்று.

௫. முல்லை முற்றிற்று.

பேயனார்.

ஐங்குறுநூறு முற்றிற்று.

மருதமோ ரம்போகி நெய்தலம் மூவன்
கருதுங் குறிஞ்சி கபிலன்—கருதிய
பாலையோத லாந்தை பனிமுல்லை பேயனே
நூலையோ தைங்குறு நூறு.

இத் தொகை தொகுத்தார்:

புலத்துறைமுற்றிய கூடலூர்கிழார்;

தொகுப்பித்தார்:

யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல்கும்
பொறையார்.

செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அ		அம்ம ... நாளு	155
அஞ்சிலோதி	37	அம்ம ... நென்னல்	79
அஞ்சிறை வண்டி	318	அம்ம ... பன்மலர்	168
அணங்குடைப் பனி	116	அம்ம ... பன்மா	80
அணிரடை யெருமை	66	அம்ம ... பாசிலை	78
அத்தச் செயலை	189	அம்ம ... பாணன்	77
அத்த நீளிடை	256	அம்ம ... பைஞ்சு	154
அத்தப் பலவி	238	அம்ம ... மகிழ்நன் கடன்	25
அந்திங் கிளவி	318	அம்ம...மகிழ்நன் மருதயர்	26
அம்பணத் தன்ன	32	அம்ம...மகிழ்நன் றன்சொல்	28
அம்ம வாழி கொண்க	93	அம்ம...மகிழ்ந னயந்தோர்	„
அம்மவாழி தோழி காதலர்	151	அம்ம...மகிழ்ந னெண்	29
அம்ம ... காதலருள்	234	அம்ம...மகிழ்ந னெருநான்	26
அம்ம ... கொண்கன்	79	அம்ம...யவிலிணர்	230
அம்ம ... சாரலிலை	233	அம்ம...யாவது	231
அம்ம ... சிறியி...க்கு	234	அம்ம...யானின்	82
அம்ம ... சிறியி...நெல்	231	அம்ம...பூரன்	29
அம்ம ... நம்மலை நறு	155	அம்ம...பூரன்மற்றந்	27
அம்ம ... நம்மலை மணி	153	அம்ம...யென்	230
அம்ம ... நம்மலை வரை	153	அம்ம வாழி பாண புன்னை	89
அம்ம ... நம்மூர் ந	152	அம்ம வாழி பாண வெவ்வை	61
அம்ம ... நம்மூர் நிரர்	156	அம்ம வாழியோ மகிழ்ந	53
அம்ம ... நம்மூர்...பூத்த	26	அயல் புறந்தந்த	21
அம்ம...நம்மூர்...யாம்பல்	27	அரசு பகை தணிய	298
அம்ம ... நம்மொடுசி	157	அரும்பட ரவல்	316
அம்ம ... நம்வயிற்	232	அரும்பொருள் செய்	212
அம்ம ... நம்வயின்	233	அரும்பொருள் வெ	242
அம்ம ... நம்வயினெ	232	அலங்கிதழ் நெய்தற்	124
அம்ம ... நலமிக	83	அலங்கு மழை	150
அம்ம ... நலனே	82	அலமரலாயமோ	46
அம்ம ... நன்று	83	அவரையருந்த	186
அம்ம ... நாமழ நீல	81	அவரோ ... குயிற்	235
அம்ம ... நாமழப் பன்னுள்	157	அவரோ ...சுரும்	„

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அவரோ ... திணி	236	அன்னை...நம். ப பலர்	72
அவரோ ... நறும்	„	அன்னை...நெய்தல்	76
அவரோ ... புதிப்	„	அன்னை...புன்னை...பொன்	„
அவரோ ... பொரி	238	அன்னை...புன்னை யொடு	72
அவரோ ... யஞ்சி	237	அன்னை...முழங்கு	73
அவரோ ... யெழி	„	அன்னை...யவநாட்டு	74
அவரோ ... வலஞ்	„	அன்னை...யுதுக்காண்	71
அவரோ ... வேம்பி	238	அன்னை...யென்றேழி	74
அவலுந் தேரை	298		
அவிர் கொடி	220	ஆ	
அழலவிர்	227	ஆப் நலம் பாப்ப	222
அள்ளலாடிய	19	ஆர்குரலெழிலி	278
அளிய தாமே	198	ஆள்வழக்கற்ற	228
அறஞ்சாலியரோ	218	ஆறுவனப்பெய்த	315
அறம்புரி செங்கோ	202		
அறம்புரி யருமறை	261	இ	
அறியாமையி	166	இதமற் பிரிந்தோ	317
அறியேமல்லே	163	இதுவென் பாவை	253
அறுசில் கால	17	இதுவே மடந்தை	279
அன்றாய் வாழிவே...		இந்திர விழவிற்	45
கானவர்	141	இரவினாறு மின்றுயி	116
அன்றாய்...நம்பட்ப்பைத்		இருங்கழிச்சே	126
தேன்	138	இருஞ்சாயன்ன	16
அன்றாய்...நம்பட்ப்பைப்		இருநிலக் குளிர்ப்ப	307
புலவு	142	இலங்குவனோ தெளிர்ப்ப	131
அன்றாய்...நம்மார்	137	இலங்கு வீங்கெல்	133
அன்றாய்...நன்று	140	இளம்பிறையன்ன	182
அன்றாய்...நீமற்	141		
அன்றாய்...யஃதெவன்	138	ஈ	
அன்றாய்...யுவக்காண்	140	ஈரம்பிணவு	240
அன்றாய்...யென்றேழி	139		
அன்றாய்...யென்றே...		உ	
பசந்	247	உடலினே னல்லென்	48
அன்றாய்...யென்னை	135	உண்டுறை யணங்கிவள்	23
அன்னை தந்த	169	உயர்கரைக் கான்	244
அன்னையு மறிந்தனள்	161	உயிர்கலந்தொன்றிய	281
அன்னையாழிவேண்...கழிய	75	உலகுதலைப் பருந்தி	224
அன்னை நம்மார்...நீனிற	71	உள்ளார் கொல்லோ	299
		உன்னுதற்கினியு	241

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
எ		கடற்கோடு செறிந்த	128
எக்கர் ஞாழல் செருந்தி	95	கடுங்கட்காளையொடு	259
எக்கர் ஞாழ் லரும்பு	98	கடும்பரி நெடுந்தேர்	283
எக்கர் ஞாழலிகந்து	99	கண்டெனமல்லமோ	49
எக்கர் ஞாழலினர்	97	கண்டிகு...தும்பை	88
எக்கர் ஞாழலிறங்கினர்	95	கண்டிகு...தெண்டிரை	87
எக்கர் ஞாழற்சிறியிலை	97	கண்டிகு...முண்டக	84
எக்கர் ஞாழற் புள்	96	கண்டிகு...புண்கண்	87
எக்கர் ஞாழற் பூவி	100	கண்டிகு...யுற	88
எக்கர் ஞாழன் மலரின்	99	கண்டிகு...யொண்ணுதல்	86
எக்கர் ஞாழ் நறுமலர்	100	கண்டிகு...யொள்ளிழை	85
எக்கர் மாஅத்திப்	16	கண்டிகு...வண்டல்	86
எமக்கு நயந்த	117	கண்ணெனக்கருவி	304
எரிக்கொடிக்	240	கண்பொர விளங்கிய	222
எரிகவர்ந்துதுண்ட...ச்		கணங்கொளருவி	123
சிறிது	225	கணமாதொலைச்சி	246
எரிகவர்ந்துண்ட...யரிய	243	கதிரிலை நெடுவேற்	54
எரிப்புலிவத்	„	கரந்தையஞ் செழுவற்	22
எரிமருள்வேங்கை	205	கருங்கால் வேங்கை	150
எருமை நல்லேற்றினம்	64	கருங்கோட்டெருமை கயிறு	65
எல்வனோ நெகிழ	308	கருங்கோட்டெருமைச்செக்	63
என்னு முள்ளினள்	251	கரும்பினெந்திரங்	41
ஏ		கரும்பு நடுபாத்தியற்	47
ஏதில பெய்	303	கருவிரன்...வன்பற	187
ஏறுமுரண்சிறப்	320	கருவிரன்...வன்பார்	195
ஐ		கருவிவானங்கார்	310
ஐயவாயின	291	கருவிவானம் பெயல்	317
ஓ		கரைசேர் வேழங்	12
ஓண்டார்ப் பாண்டி	275	கல்லாக்கோவல	214
ஓண்டொடியரிவை	115	கல்லி வரிற்றி	193
ஓ		கலிழ்மயிரொருத்	268
ஓங்கு பூ வேழத்தி	14	களிறுபிடி தழீஇ	214
க		கறிவளர் சிலம்பி	167
கட்டளை யன்னமணி	146	கன்னி விடியற்	49
கடற்கோடறுத்த	130	கா	
		காண்மதி பாணநீ	94
		காண்மதி பாணவிருந்	91

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
காமங் கடவு	161	கை	
காயா கொன்றை	278	கையுற வீழ்ந்தமை	160
கார்கலந் தன்றா	280	கைவல் சீறியாழ்	308
கார்செய் காலை	297	கோ	
காரெதிர் காலை	219	கொடிச்சி காக்கு	207
கானலம் பெருந்தறை	133	கொடிச்சி கடந்தல்	210
கி		கொடிச்சியின் குரல்	201
கிழங்குழ் கேழல்	185	கொடிப்பூ வேழம்	13
கு		கொன்றைப் பூவிற்	323
குரங்கின் றலைவன்	190	கோ	
குரவ மலர மாவ	241	கோட்சுரும் பரற்ற	258
குருகுடைத் துண்ட	56	கோடி ரெல்வளை	131
குறவர் முன்றி	191	கோடு புலங் கொட்ப	129
குறங்கையிரும்புலி	147	கோடுயர் பன்மலை	242
குறும்பல் கோதை	321	கா	
குன்றக் குறதன் கடவுட்	177	சாந்த மரத்தபூழி	144
குன்றக் குறவன் காத...மட		சாபிறைப் பிணைத்	314
குன்றக் குறவன் காத...மட	178	சாரற் பலவின்	145
குன்றக் குறவன்...மென்		சாரற் புறத்தபெ	196
குன்றக் குறவன்...வண்டு	176	சு	
குன்றக்குறவன்...வரையா	175	சிலம்பின் வெதிரத்து	192
குன்றக்குறவன்...எணிமயி	177	சிலம்புகமழ் காந்த	204
குன்றக் குறவன் சாந்த	174	சிலைவிற்பகழி	245
குன்றக் குறவன் புல்	173	சிறுகட் பன்றி...லொடு	183
குன்றக் குறவ னூர்ப்பி	172	சிறுகட்பன்றி...றுறு	183
குன்றக் குறவ னொமறு	174	சிறுதினை கொய்த	199
குன்ற நாயன்	209	சிறுதினை மேய்ந்த	180
கூ		சிறுநணி வரைந்த	120
கூதிராயிற் றண்கலிழ்	34	சு	
கே		சூரும்புணக் களி	162
கேட்டிசின் வாழியோ	43	சூ	
கேழ ஓழுத	185	சூதார் குறுந்தொடி	59
		சூழ்கம் வம்மோ	221

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
சே		துறந்ததற்கொண்டு	266
செந்நலஞ் செறுவிற்	22	துறையெவனணங்கும்	39
செய்வினைப் பொலி	262	தெ	
செல்லிய முயலி	255	தெரியிழை யரிவை	314
செவியிற் கேட்பினு	57	தெறுவதம்ம	219
சென்னில மருங்கி	320	தே	
சே		தேர்செலவமுங்க	286
சேட்புல முன்னி	259	தோ	
சோ		தொடிரிலை கலங்க	310
சொல்லுமதி பாண	312	தோ	
சூ		தோள்கவினெய்தின	322
சூலிகழை முழங்	215	தோளுங்கூந்தலு	119
த		ந	
துண்ணு நெய்தற்	127	நம்முறுதயா	164
தன்புனலாடு	67	நயந்த காதலி	276
தவநிலராயினும்	118	நல்குமதி வாழியோ	119
தழங்குரன் முரசு	295	நல்லோராங்கட்	263
தளவின் பைங்கொடி	298	நறுவடிமாஅத்தி மூக்	145
தன்பார்ப்புத் தின்னு	30	நறுவடி மாஅத்தி	45
தன்னம் ராயமொடு	256	நன்பொ னன்ன	181
தா		நன்றேகாதலர்...குருந்	291
தாயிழந்த	184	நன்றேகாதலர்...சுடுபோ	289
தாய்சாப் பிறக்கும்	20	நன்றேகாதலர்...தண்	291
தி		நன்றேகாதலர்...நன்போ	290
திண்டேர்த் தென்னவன்	40	நன்றேகாதலர்...நில	290
திருந்திழை யரிவை	240	நன்றேகாதலர்...நீர்	289
திரையிமி ழின்னரிசை	115	நன்றேகாதலர்...பைம்	290
தீ		நன்றே.....மறியு	290
தீம்பெரும் பொய்கை	33	நன்றே.....யணி	288
து		நன்றே.....யாலி	290
துணர்க் காய்க்கொன்	300	நன்றே செய்தவுதவி	201
துணையோர் செல்வமும்	37	நன்றே பாண	89
		நணிசேய்த்தென்னு	292

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
நா		ப	
நாடொறுங்கலி	254	பதல்கொள்	42
நாணிலமன்ற	92	பகலிற்றோன்றும்	42
நாரை நல்லினங்	125	பகன்றைக் கண்ணி	59
நி		பகன்றை வான்மலர்	67
நின்னுதனறு	279	பண்பிலை மன்ற	93
நின்னேபோலு	319	பண்பும் பாயலும்	118
நின்றொன்று	92	பதுக்கைத் தாய	244
நினக்கியாம் பாண	313	பரியுடை நன்மாண்	12
நினக்கே யன்ற	34	பல்லிருங் கூந்தல்	287
நினைத்தொறுங்	252	பல்லிருங் கூந்தன்	216
நீ		பல்லாழ் நினைப்	252
நீடின மென்று	312	பலர்புகழ் சிறப்	309
நீர்நசைக்கூ	254	பலரிவ ணைவ்வா	53
நீரிசுவன்ன	304	பழனக் கம்புள்	44
நீருறையோழி	38	பழனப் பன்மீன்	50
நீலமேனி	1	பழனப் பாகல்	68
நு		பனிமலர் நெடுங்கண்	311
நுண்ணோர் புருவ	149	பா	
நுண்மழைதளித்	228	பாணர் முல்லை	276
நும்மனைச் சிலம்பு	269	பாயல் கொண்ட	220
நெ		பு	
நெடுங்கழை முனி	224	பிடவை மலரத் தளவ	322
நெடும்பொறை	287	பிணிவீடுபெறுக	294
நெடுவரைமிசை	200	பின்னிருங்கூந்த	199
நெய்த விருங்கழி	123	பு	
நெய்தலுண்கண்	121	புகழ்சால் சிறப்	293
நெய்த னறுமலர்	122	புணர்ந்த காதலி	274
நெய்யொடுமய	143	புதல்வர்க் கவைஇய	274
நெருப்பவீர் கன	262	புதல்வர்க்கவைஇயினன்	277
நெறிமருப்பெருமை	62	புதன்மிசை நறு	303
நெ		புதன்மிசை நுடங்கும்	15
நொதம லாளர்	126	புதுக்கலத் தன்ன	213
		புதுப்புன லாடிய	54
		புலக்குவே மல்லேம்	55

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
புலிகொல் பெண்	182	பைதலமல்லேம்	91
புலிப்பொறிவேங்	268	பைந்தினை யுணங்	306
புள்ளுமறியா	269	பொ	
புள்ளுமாவூமாம்	279	பொய்கைப் பள்ளி	46
புள்ளொலிக் கமர்த்த	258	பொய்ப்பெறியா	171
புறங்கணி நாடன்	284	பொய்யா மரபி	168
புன்கண்யாளை	260	பொரியரைக்கோ	247
புன்புறப் பேடை	284	பொலம்பசும்	217
புன்னை நுண்டா	127	பொறிவரித்தடக்	227
புனலாடுமகளிர்	69	பொன்செய்பாண்	221
புனையிழைநெகிழ	305	பொன்னென மலர்	282
பெ		போ	
பெய்ப்பணி நலிய	299	போதார் கூந்த	159
பெய்மணல்வரை	170	போதார் நறு	280
பெய்மணன் முற்ற	170	ம	
பெருங்கடற்...கருங்	109	மகிழ்நன் மாண்	61
பெருங்கடற்...றுறை	113	மகிழ் மிகச் சிறக்க	31
பெருங்கடற்...நீத் து	109	மடவ ளம்மநீ	48
பெருங்கடற்...பொன்	113	மணந்தினை யருளா	57
பெருங்கடற்...யறுகழி	111	மணலாடு மலிர்	14
பெருங்கடற்...யிருங்...த்த	110	மந்திக்கணவ	189
பெருங்கடற்...யிருங்...நெய்	114	மந்திக் காதலன்	191
பெருங்கடற்...யிருங்...மரு	110	மயில்களாலக்குடி	203
பெருங்கடற்...யிருங்...யினக்	112	மயில்களாலப்பெ	203
பெருங்கடற்...வரி	111	மழைவரவறியா	208
பெருஞ்சின வேந்தன்	292	மள்ளர் கொட்டின்	250
பெருஞ்சின வேந்தனும்	301	மள்ளரன்ன தடங்	64
பெருந்தோண்மட	293	மள்ளரன்ன மர	271
பெரும்புன்மலை	316	மறியிடைபடுத்த	273
பெருவரைவே	148	மறுவிறாவி	264
பே		மனை நடுவயலை	11
பேரமர் மலர்க்கண்	286	மா	
பை		மாண்பில் கொள்	266
பைங்காய் நெல்லி	257	மாதருண்கண்	276
பைஞ்சாயக் கூந்தல்	53	மாபுதல்சோ	321

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
மாமழையிடி	283	வரிநுணல் கறங்க	306
மாரிகடிக்கொள	24	வருவது கொல்லோ	206
மால்வெள்ளோ	211	வருவையல்லே	159
மாலைமுன்றிற்	277	வலம்புரியுமுத	129
மாலை வெண்காழ்	282	வலையல் பாண்மகன்	36
		வள்ளெயிற்றுச்	225
மி		வளமலர் ததைந்த	249
மின்னவிர் வயங்கி	160	வளைபடுமுத்தம்	130
		வளையணி முன்கை	132
மு		வறந்த ஞாலம்	297
முரசு மாறிட்டு	296	வன்கட்கானவ	197
முரம்பு கண்ணுடை	295		
முல்லை நாறுங்	294	வா	
முள்ளரையிலவ	223	வாணுத லரிவை	275
முள்ளி நீடிய	18	வார்கோட்டு	162
முள்ளி வேரனை	19	வாழியாதன்...நன்று	9
முள்ளெயிற்றுப்பாண்	35	வாழியாதன்...நெற்பல	3
முளமா வல்சி	246	வாழியாதன்...பகைவர்	6
முளவயிர் பிறந்த	267	வாழியாதன்...பசியில்	7
		வாழியாதன்...பால்பல	5
மே		வாழியாதன்...மாரி	10
மேல்லிறைப்பனை	301	வாழியாதன்...யரசு	9
மென்றினை மேய்ந்த	179	வாழியாதன்...யறநனி	8
		வாழியாதன்...வினைக	5
மை		வாழியாதன்...வேந்து	7
மையறுசுடர்	309	வரன்பிசிக்கருவி	302
		வானம்பாடி	281
யா			
யாங்கு வல்லுரை	158	வி	
யானெவன் செய்கோ	90	விசும்பிழிதோகை	52
		விண்டுவன்ன	43
வ		விரிந்தவேங்கை	208
வண்சினைக்கோ	250	விழுத்தொடை	239
வண்டுதாதாத	320		
வண்டுறை நயவரும்	60	வே	
வண்ண வெண்டழை	52	வெகுண்டனனென்ப	56
வயலைச்செங்கொடி	39	வெண்டலைக்குருகின்	58
வயன்மலரம்பல்	51	வெண்ணுதற்கம்பு	59

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
வெந்துகளாகிய	229	வெள்ளாங்கு...யுளர	103
வெல்போர்க்குரிசில்	215	வெறிசெறித்த	169
வெள்ளவரம்பி	195	வென் வேல் வேர்	285
வெள்ளாங்...காலை	105		
வெள்ளாங்...கானலம்	106	வே	
வெள்ளாங்...கனற்சே	103	வேங்கைகொய்	218
வெள்ளாங்—கையறு	102	வேந்துவிடு விழு	305
வெள்ளாங்...நொந்ததன்	108	வேப்பு நனையன்ன	24
வெள்ளாங்...பசிதின	107	வேய்வனப்பிழந்த	265
வெள்ளாங்...பதைப்பத்தி	104	வேனிலரையத்	226
வெள்ளாங்...பதைப்பவொ	105	வேனிற்றிங்கள்	216
வெள்ளாங்...மிதிப்ப	101	வேனினைக்	316

அரும்பத அகராதி

[எண்கள் பாட்டின் எண்கள்]

அ	அணங்கியோன்-வருத்திய
அகடு-வயிறு 81	வன் 182, 245, 250
அகம்-மனை, உள்ளிடம் 41	அணங்கு-தெய்வம் 28, 174, 368;
அகம்புகன் மரபு-வீட்டினுள்	வருத்தம் 53, 256
ளே புகுதற்குரிய முறை 41	அணங்குந்ரோர்-அன்ப
அக மனை-உள்ளேயுள்ள	மடைந்தோர் 173
கட்டை 168	அணல்-தாடி 389
அகலம்-மாப்பு 353, 465	அணிந்தன்-அணிந்தது 182
அகவுதல்-அழைத்தல்,	அத்தம்-காடு, அருஞ்சரம் 273,
ஒலித்தல் 60, 62, 314, 341	351, 380;
அங்கலிழாகம்-அழகு வேறு	அரியவழி 377, 386
படுகின்ற தேகம் 106	அதர்-வழி 304, 316, 356,
அச்சிரம்-முன்பனிக் காலம் 223	359, 474
அசைஇ-சென்று 95	அதிரல்-புனலிக் கொடி 345
அசைய-மெலிந்த 174	அந்தணிர்-அந்தணர்களே
அசைந்த-தங்கிய 382	384, 387
அசையியல்-நுடங்கிய இயல்	அந்தாமகளிர்-தெய்வமாதர் 76
பிணையுடையாள்	அம்-அழகு 106, 174
அஞ்சனம்-மை 16	அம்பணம்-மாக்கால் 43
அஞ்சாய் கூந்தல்-ஐந்து வகை	அம்பல்-சிலரறிந்து கூறும்
யான ஆராய்ந்து முடிக்குந்	பழிச் சொல், பலரறிய
கூந்தலையுடையாள் 383	வெளிப்படாதது 9, 134, 279
அஞ்சிலோதி-அழகிய சிலவா	அம்பி-தோணி 98, 168
கிய கூந்தல் 49, 299	அமர்-விருப்பம், மாட்சிமை 198
பெடி கூந்தலையுடையாள் 391,	அமார்க்கண்-மாறுகொண்ட
448	கண் 412
அஞ்சிறை வண்டு-அகத்தே	அமர்த்த-போர்செய்தலை
சிறகையுடைய வண்டு 489	யுடைய 79;
அடர்பொன்-தகட்டுப்	சுழலுதலையுடைய 277
பொன் 430	அமர்த்த கண்ணன்-வேறு
அடுக்கம்-பக்கமலை 220, 262,	பட்ட கண்ணன் 382
267, 274;	அமர்த்துணை-பொருந்திய
மலைச் சாரல் 261	துணை (பெண்) 64
அடம்பு-அடம்பு (ஒருவகைக்	அமர்த்தோர்-விரும்பியிருக்
கொடி) 101, 147	கின்றவர் 293

அரும்பத அகராதி

335

அமைந்தன்-பொருந்தி	அவலம்-கையாறு 313, 485
யது 103	அவவு-ஆசை, அவா 380
அமையாது-அடங்காது 164	அவிர்-(= விளங்குகின்ற)
அமையும்-போதும் 20 (எ-து)	இழை 74
அயம்-நீர் 264	அவிர் மணல் 361
அயர்தல்-செய்தல் 61, 230,	அவிழ் இணர்-விரிந்த பூந்
292, 399;	கொத்து 82
விரும்புதல் 147, 309;	அவினி-ஒருசேரன், ஆதன்
வருந்தல் 314	மகன் 1-10
அயிர்-நுண்மணல் 341	அழி துளி-மிக்கதுளி 251, 257,
அரண்-அரணம் 443, 459, 474	411, 418
அரணம்-காவல், மதிவ் 429, 444	அழுங்கல்-இரங்கல், கெடு
அரி-இரேகை 174, 257;	தல் 181, 372
அழகிய 265, 268	அள்ளல்-சேறு 22, 96
அரிக்குரல்-இனிய குரல் 85	அளிய-அளிக்கத்தக்கன 120,
அரிகால்-அரிந்த தாள் 47,	284
284, 286	அளை-வளை 22, 23, 27, 30, 214
அரிநர்-அறுப்போர் 190	அளைஇ-அள்ளி 124
அரிப்பறை-அரித்தெழும்	கலந்து 171
ஒசையையுடைய பறை 81	அளைஇய-கலந்த 252, 456,
அருங்குரைத்து-அரிது 401	470
அருந்தென-உணவென்று 93	அளைகண்டி-நீர் நிறைந்த
அரும்பதம்-அரிய உணவு,	கண்களையுடையாள் 393
அரிய காலம் 400	அற்சிரம்-அச்சிரம், முன்
அரை-ஒருவகை மரம் 325	பனிக் காலம் 464, 470
அல்கல்-தங்குதல் 159, 184	அற்றம்-அவமானம், சோர்வு
அல்கலம்-நாள்தோறும் 470	அறத்தொடு நிலை-களவினைத்
அல்கு-நாள்(தோறும்) 81	தமர்க்கு வெளிப்படுத்தல்
அல்குல்-அரை 291	168, 241
அலங்குதல்-அசைதல் 8, 220	அறல்-அரித்தொழுகும் நீர் 341
அலம்வரு-இன்பம் வருதற்	கருமணல் 345
கேதுவாகிய 375	அறவன்-அறமுடையவன் 152,
அலமரல்-சுழல் 18, 64, 375,	212
448	அறிவிலார்க்கு வெண்பூ 41
அலர்-பலர் அறிந்து கூறும்	அறிவுநீர்-அறியச்செய்து
பழிச்சொல் 71, 75, 77, 143,	அறுகழி-நீரற்ற கழி 165
164, 279, 483	அறுபு-அற்று 152
அலவன்-நண்டு 179, 197	அறை-பாறை 219, 276;
அலறு-(= காய்ந்த) தலை	(ஆகுபெயராக) சனை;
யோமை 321	அறை மலர் 208
அவல்-பள்ளம் 447, 453	அறைதல்-ஒலித்தல், கூவுதல் 346

அறை புனல் 193
அனை-அத்தன்மையதாகிய 57

ஆ

ஆகம்-மாப்பு 106, 197
ஆகற்க ஆகாதொழிக 4, 9
ஆங்கு-அப்படி 110; போல 44
ஆட்டி-அலைத்து 197
ஆடல்-ஆடிய நாளில் 224
ஆடிய-விளையாட்டையாடிய 115
ஆடு-ஆடுகின்ற 220, 447
ஆதன்-அவினியின் தந்தை 1-10
ஆம்பல்-அல்லி 21, 34, 35, 40,
57, 65, 68, 72, 91, 93, 96;
ஒருவகைப் பண் 215
ஆழர்-சோழநாட்டுள்ள ஓர்
ஊர் 56
ஆமைப் பார்ப்புத் தாய்முக
நோக்கி வளர்தல் 44
ஆமையை நாரை புண்ணல் 81
ஆய்-ஆராயப்படும், மிக்க 330,
384, 420, 499
ஆய்நதல்-அழகு குறைந்த
நகல் 200;
அழகு நிறைந்த நுதல் 310
ஆய்மணி-அழகிய மணி 490
ஆய்மலருண்கண் 242, 423
ஆயத்தார்-திரளாகியமகளிர் 1
ஆயம்-மகளிர்கூட்டம் 31, 64,
83, 123, 171, 185, 281, 379
ஆயவெள்ளம் 299
ஆயின்ற-ஆயிற்று 236
ஆர்க்கும்-ஆரவார்க்கும் 335
ஆர்க-உண்க 4
ஆர்கலி-நிறைந்தமுழக்கம் 428
ஆர்குரல்-நிறைந்தகுரல் 455
ஆர்தல்(ஆரும்)-உண்ணுதல்
164, 188
ஆரம்-சந்தனம் 254
ஆரண்-வெல்லற்கரிய அரண்
459

ஆரிடை-அரிய காட்டுவழி 311,
327, 384
ஆவி-ஆலங்கட்டி 213, 437
ஆலும்-ஒலிக்கும் 85, 342; ஆர
வாரித்து ஆடும் 250, 291,
298, 371, 413, 492
ஆற்றவும்-மிகவும் 451
ஆற்றுதேம்-செய்துவையாதேம்
111
ஆற்றுமை - பொறுக்கமாட்டா
மை, பொறுக்கும் வலியில்
லாமை 160, 198, 283,
358, 423
ஆற்றற-ஆற்றதற்கு 59
ஆறு-வழி 311, 385, 483
ஆன்-பசு, பசுநிரை 476
ஆன்றிசின்-அமைவாயாக 430
ஆனாத-அமையாத 151
ஆனாத-அமையாமல் 133, 199
209, 418

இ

இகந்த படு-உயர்ந்து வளரும்
148
இகுவன்ன-விழுந்தன்மை
போன்ற 465
இகுளை-தோழி 467
இசின்-ஓர் அசைநிலை 41, 73,
74, 85
இட்டிய-சிறிய 215
இடந்தலைப்பாடு-இடத்தை
யடைதல் 197
இடியூஉ-இடித்து 423
இடும்பை-அன்பம் 373, 392
இணர்-பூங்கொத்து 82, 142,
144, 148, 396, 496
இணையீரோதி 269
இமிர்தல் } -ஒலித்தல் 86, 143,
இமிழ்தல் } 171, 215, 292
இமைக்கும்-ஒளியைச் செய்
பும் 105

இயம்புணர் தூம்பு-நெடுவங்கி
யம் என்னும் வாத்தியம் 377
இயல்-செலவு இயல்பு 481, 486
இயல்-நடந்து 389
இயவர்-வாத்தியக்காரர் 215, 425
இயவு-வழி 326
இயற்படமொழிதல் 100
இயற்பழித்தல் 100, 166, 167
இரட்டும்-மாறியொலிக்கும்
291, 450
இரற்றுதல்-ஒலித்தல் 114, 152
இரீஇ-இருந்த 388
இருப்பை ஒருர் 58
இரும்-வலிய 216; பெரிய 431
இருமை-கருமை 231, 239, 281
இருவி-வினையரிதான் 284,
286, 295
இலஞ்சி-பொய்கை 94 278
இலவம்-இலவமரம் 320, 338,
368
இவர் கொடி-படருள்கொடி 464
இவறுதிரை-உலாவுகின்ற
திரை 177
இழிபு-இறங்கி 101
இழை-ஆபரணம், இழைக்கப்
பட்ட அணிகலம் 25, 122,
210, 310
இழைத்தல்-செய்தல் 6
இள மழை-கருக்கொண்ட
முகில் 276
இற்றி-இத்திரமாம் 279
இறங்கு (=தாழ்ந்த) இணர் 142
இறந்து-கடந்து 309
இற-இறவுமீன் 179, 188, 196
இறல்-தேன்கூடு 214, 272
இறுபு-இற்று 213
இறுவரை-பக்கமலை, பெரியமலை
309
இறை-சந்து 163, 181, 239,
384, 459, 468, 481, 493;

சந்தையுடையமுன்கை 20,
140, 165
இறைகூடும்-தங்கும் 142
இறைகொள்ளுதல்-தங்குதல் 40
இறைச்சி-இறைச்சிப் பொருள்,
கருப்பொருளினுள்ளே கொ
ள்ளும் பொருள் 177
இன்ன-அன்பம் 395, 473
இன்ன-அன்பஞ்செய்பவன்
150
இளைஇ-வருந்தி 160
இளைகுவன்-இரங்குவன் 306
இளைப்பவருத்த 237
இளைய-இத்தன்மையான 93
இளையல்-வருந்தற்க 461

ஈ

ஈங்கைப்புதல்-இண்டைச்
செடிப் பற்றை 456
ஈரம்பிணவு-அன்பையுடைய
பெண் (நாய்) 354
ஈரிதமுண்கண்-குளிர்ந்த இத
ழையுடைய மையுண்ட
கண் 480
ஈன்றனென்-பெற்றேன் 155
ஈனும்-பெறும் 168, 401

உ

உகக்கும்-உயரப்பற்கும் 339,
378
உகள-துள்ள 434
உகளும்-துள்ளும் 414
உகுத்தல்-அதிகமாகச் சொல்
லுதல் 136
உகைக்கும்-செலுத்தும் 192
உட்கொண்ட-கருதின 77
உடலினென்-பகைத்தேன் 66
உடன்போக்கு-(தலைவனோடு)
கூடப் போதல் 200, 235,
236, 254, 286, 305, 312,
364, 381

உடையும்-மலரும்	343
உண்டுகறையணங்கு-உண்ணப்	
படும் நீர்த்துறையிலுள்ள	
தெய்வம்	28
உண்ணப்பாவை	128
உண்ணும்-அனுபவிக்கின்ற	84
உணங்குதல்-உலர்தல்	207,
	468, 469
உணர்ப்பு-உணர்த்தல், ஊடல்	
தீர்த்தல்	58
உணர்ப்புவயின் வாராஜுடல்-	
தலைவன் தெளிவிக்கப்படுந்	
தன்மைக்கணில்லாதஊடல்	58
உணர்இ-உண்டு	268
உணர்இய-உண்டற்கு	338
உயம்மோ-உய்வாய்	83
உயவல்-வருத்தம்	377
உயவும்-வாடும்	491
உயவுத் துணை-உசாத்துணை,	
வருத்தந் தீர்க்குந்துணை,	477
உயிர்க்கும்-நெட்டுயிர்ப்புக்	
கொள்ளும்	377
உரவுக்கடல்-பார்த்த கடல்	172
உருமு-இடி	320, 441
உலமருவோர்-சுழலுவோர்	464
உலறுதலைப் பருந்து-காய்ந்த	
தலையையுடைய பருந்து	321
உவக்காண்-உவ்விடத்தே	
பார்ப்பாயாக	206, 207
உவலைக்கடவல்-தழை மூடிய	
கிணறு	203
உள்ளுறையுபவம் (பக்கம் 4, 78)	
உளப்படுத்தது-சேர்த்தது	1
உளர்தல்-கோதுதல்	153;
யாழ் வாசித்தல்	402
உளி பருந்தின் வாய்க்கு	
உவமை	321
உளை-அகவிதழ் 7; அரும்பும்	
பருவம் 19; குதிரையின்	
தலையில் அணியப்படும் சா	
மரை 13; பிடர்மயிர்	488

உறுவி-உறுதலையுடையவள்	386
உறைக்கும்-உதிரும்	30, 320;
நிகர்க்கும்	185; மிகும் 352
உறைத்தரும்-உதிர்ந்து கிடத்	
கின்ற	189
உறைவி-உறைபவன்	309

ஊ

ஊக்கிய-மேற்கொண்ட	377
ஊத-உண்ண	494
ஊதும்-உண்ணும்	89
ஊரன்-மருதநிலத் தலைவன்	1,
	2, 3, 10, 39, 383
ஊரனை-ஊராகவுள்ளாய்	54, 88
ஊரின்-சென்றால்	54
ஊழ்கழிபன் மலர்-மலர்ந்து	
வாடி யுதிர்ந்த பலபூக்கள்	368
ஊழ்த்தன-உதிர்ந்தன	458

எ

எக்கர்-நீர் கொண்டுவந்திட்ட	
மணற்றிடர்	19, 141-150
எடுப்பி-கிளர்த்து எழுப்பி	272
எதிர்ந்தனம்-ஏற்றுக்கொண்	
டோம்	
எந்திரம்-ஆலை	55
எய்யாமை-அறியாமை	119, 242
எய்யார்-அறியார்	472
எயிற்றி-எயினச்சாதிப் பெண்	
	364, 365
எயினர்-பாலேநில மாக்கள்	363,
	364
எரிக்கொடி-சோதிவல்லி	353
எருத்து-கழுத்து	397
எருமைப்போத்து-எருமைக்	
கடா	91
எருவை-கழுகு 335; கொறுக்	
கச்சி	269
எல்-ஒளி	27, 165, 257, 471;
பகல்	382, 396

எவ்வம்-வருத்தம்	59, 393
எவ்வை-எம் தங்கை	88, 89
எழிலி-மேகம்	251, 411, 428,
	433, 452, 455
எழுக்கோ-எழுவேமோ	236
எழுத்துடைநடுகல்	352
எற்பாடு-சூரியன் அத்தமிக்குங்	
காலம்	116
எறுழ்-குறிஞ்சிக்குரிய ஒரு	
வகை மரம்	308
என்றும்-என்று கூறுவேம்	11
என்றாழ்-வெயில்	324, 336,
	360; கோடை 374
என்னதூஉம்-சிறிதும்	332
என்னை-என்தலைவன்	110, 204,
	312

ஏ

ஏளர்-அழகு	72
ஏமதி கடவுவாயாக	485, 487
ஏர்-உவம உருபு	34; அழகு 225
ஏழுச்சி	
ஏற்றை-புலி செந்நாய் இவற்	
றின் ஆண்	216, 354, 397
ஏறு-இடபம், இடி, ஏருமை	
ஆண்	93, 445, 493
ஏனல்-தினை	263, 283, 288,
	293, 296

ஐ

ஐது-மென்மை	135, 176
ஐம்பால்-கூந்தல்	84
ஐய-ஐயனை	332
ஐயள்-வியக்கத்தக்கவள்	255
ஐயன்மார்-தமையன்மார்	312
ஐவனம்-மலைநெல்	267, 285

ஓ

ஓண்டொடி-ஓண்டொடி	40;
பெண்	321, 387
ஓத்தன்று-ஓத்ததன்று	410

ஒப்பவொப்புரை	2
ஒப்பில் போலி	167
ஒருத்தல்-யானை, பன்றி இவற்	
றின் ஆண்	266, 267
ஒருவழித் தணத்தல்-தலைமகன்	
சிலநான் வேற்றிடத்துச் செ	
ன்று உறைதல்	
ஒல்லா-பொருந்தாமல்	93
ஒல்லாசெய்த-கெடுத்த	93
ஒல்லேம்-பொருந்தேம்	88
ஒழிசு-ஒழிவேம்	330

ஔ

ஔங்கல்-மலையினுச்சி, உயர்ச்சி	
	231
ஔதம்-திரை	145, 155
ஔதி-கூந்தல்	49, 222
ஔதி-தெளித்து, ஊடலுணர்த்தி	
	67
ஔப்ப-தூத்த, ஔட்ட	290
ஔபும்-தூத்தம், ஔட்டம்	365
ஔம்படுத்தது-பாதுகாக்கும்படி	
செய்தது	284
ஔவின்று-(ஔ இன்று) தங்குதல்	
இன்றி, தடையின்றி	491

க

கஞலல்-நெருங்கல், செறிதல்	
	3, 8, 16, 99
கட்சி-காடு	250
கட்டளை-பொன்னுரைக்குங்	
கல்	215, 263
கட்டுர்(கட்டு+ஊர்)-பாசறை	445
கடம்-காடு 323, 330, 334;	
அரிய வழி	328
கடவ-செலுத்த	237
கடவுதி-வினாவுதி	366
கடன்-செய்தற்குரியது	31
கடாயது-தூண்டியது	236
கடி-கலியாணம் 292; காவல்;	
மிகுதி	29

கடிதல்-ஒட்டுதல் 282, 285
 கடுஞ்சூல்-முதற்கூல் 309, 386
 கடுத்தன்-ஐயங்கொண்டான் 194
 கடுமா-புலி 296
 கடுமான்-குதிரை 78, 360
 கடுமுடை-மிக்க புலால்நாற்றம் 335
 கடுவன்-ஆண்குரங்கு 251, 274
 —7, 374
 கடைஇ-செலுத்தி 360, 422, 465, 468, 474, 498
 கண்டிகும்-கண்டேம் 121-8, 198; காண்பாய் 158, 194, 264, 414, 419
 கண்டிசின்-காண்பாயாக 105, 106
 கண்ணி-குடும்பு, முடிமலை 135
 கண்ணி-கண்ணையுடையவன் 479
 கண்ணை-கண்ணையுடையாய் 366
 கண்படுத்தல்-அயில்கொள்ளல் 324
 கண்விடு-கணுக்கள் விட்டு விளங்கும் 278
 கதம்-கோபம் 218
 கதவ-கோபத்தையுடையன 361
 கதழ்தல்-விரைந்து செல்லல் 78, 474
 கதப்பு-கூந்தல் 74, 197, 345, 396
 கம்புள்-சம்பங்கோழி 60, 85
 கயம்-தடாகம், சூனை 84, 277
 கயில்-மூட்டுவாய் 72
 கரணம்-மணச்சடங்கு 148, 280
 கரந்தை-ஒரு பூடு 26
 கருவி-தொகுதி 476, 487
 கருவினை-காக்கணங்கொடி 464
 கரைந்திமே-கராவாயாக, கூப்பிடுவாயாக 391
 கலம்-மாக்கலம் 192; அணிகலம் 316

கலி-ஒலி, முழக்கம் 199, 428
 கலித்தல்-தழைத்தல் 65, 96
 கலிமா-மன எழுச்சியையுடைய குதிரை 481, 486
 கலிழ்தல்-கலங்குதல் 106, 174, 220, 259, 270, 357, 373, 375, 378
 கலிழி நீர்-கலங்கல் நீர் 203
 கலிழும்-அழும் 270
 கவலை-கவர்த்தவழி, பலவழி 304, 320, 362
 கவவு-அகத்திடுதல், உள்ளாக அணைத்தல் 360, 419
 கவாஅன்-சாரல் 299
 கவின-அழகு பெற 200
 கவைஇய-சூழ்ந்த 401, 402
 கவையினன்-அகத்திட்டுக் கிடந்தான் 409
 கவையினன்-சூழ்ந்தான் 404
 கழங்கு-கழற்சிக்காய் 245, 246, 248-50, 377
 கழங்கு பார்த்தல் (பக். 172) 377
 கழறுதல்-இடித்துரைத்தல் 98, 138
 கழனி-வயல் 4
 கழி-கடலையடுத்த உப்புநீர்ப் பரப்பு
 கழிய-மிகவும்; கழியினது 155
 கழிய முண்டகம்-கழிக்கணுள்ள முள்ளி 108
 கழுது-பேய் 314
 கழை-மூங்கில் 307, 315, 322
 கழைக்கோல்-மூங்கிற்கோல் 278
 கள்வன்-நண்டு 21-30
 களிறு (ஆணையானை) கோட்பிழைத்த புலி 218
 களைஞர்-நீக்குகின்றவர் 183
 கறங்குதல்-ஒலித்தல் 452; சுழலுதல் 395
 கறி-மிளகுகொடி 243, 246
 கறுத்தோர்-பகைவர் 471

கன்முறை-மலைக்குகை 246, 276
 கன்னம்-நோய் தணித்தற்குப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஒரு படிமம் 245, 247
 கன்னி-(இருள்) கெடாத 68
 கனலியர்-கொதிப்பதாக 376
 கனலி-சூரியன் 388
 களைதளி-நெருங்கும் தளி 448
 களைப்பெயல்-ஒலிபொருந்திய மழை 405

கா

காடி-றத்தல்-காட்டைக் கடத்தல் 311, 374
 காண்மதி-முன்னிலையசை 134, 140
 காப்பாள்-காவற்றொழிலையுடைய ஆள் 206
 காம்பு-மூங்கில் 20
 காழ்-வடம் 306; மரவயிரம் 421
 காளை-பாலிலித்தலைவன் 372, 374, 382, 400
 கான்பிள்கிற்ப (என்றது மழை பெய்தால் மரம் பெய்யும் என்றபடி) 461
 கானகநாடன்-குறிஞ்சி நிலத்தலைவன் 217, 253
 கானல்-கடற்கரைச்சோலை 132, 136, 152, 154, 184, 191, 198
 கானவர்-வேடர் 208, 268, 270
 கானவன்-குறவன், வேடன் 283
 கி
 கிடக்கை-கிடத்தல் 401, 409
 கிழத்தி-தலைவி 461
 கிழமை-உரிமை
 கிழவோன்-தலைவன், உரியவன் 404, 406-7
 கிள்ளி-சோழன் 78
 கிள்ளை-கிளி 281-90

43a

கிளவி-சொல் 100, 185, 441, 472, 490, 499
 கிளைக்கும்-தோண்டும் 100

கு

குட்டுவன்-குட்டநாடன், சேரன் 178
 குடம்பை-கூடு 99
 குடிசை-யாறு 291
 குடுமி-சாமரை 202
 குணில்-குறுந்தடி 87
 குப்பை-குவியல் 181
 குரங்கின் தலைவன்-ஆண் குரங்கு 275
 குரம்பை-சிறுகுடி 252
 குரல்-கதிர் 282, 288, 296
 குரவம்-குராமரம் 344, 357, 369
 குரவம்பூவைப் பாவையென்றல் 344, 357
 குரவைக்கூத்து 181
 குரிசில்-தலைவன் 306
 குரு-நிறம் 238, 275
 குருகு-நாரை 7, 17, 81, 86, 144, 180, 184
 குருளை-பன்றிக்குட்டி 265, 268, 397
 குரை-(இசைநிறை) இடைச்சொல் 401
 குலமுதல்-குலதெய்வம் 259
 குவைஇ-குவித்து 361
 குழவி-எருமைக் கன்று 92; யானைக் கன்று 216
 குழுவல்-முழங்குதல்; இது புலியின் முழக்கத்திற்குப் பெயர் 218, 274
 குளவி-மலைமல்லிகை, குளவிக் கொடி, மலைப்பச்சை 279
 குற்று-பறித்து 23; குற்ற-பறித்த, கொண்ட 187

குறிப்பிற் றேன்றச் சொல்
லல் 208
குறும்பொறை-சிறுமலை,
குன்று 183
குறுமகள்-சிறியவள், இளையன்
52, 254, 257
குறை-முடிக்கப்படும் காரியம்

கூ

கூட்டுவிரை-கலந்த நன்
மணம் 212
கூர்ந்தன்று-மிருந்தது 383
கூவல்-கிணறு 203

கே

கேடிறு-ஒருவகைமீன் 47, 147
கெண்டை-சேல்மீன் 40
கெழு-பொருந்திய (என்னும்
பொருளுடைய ஒரு சாரி
யை) 17, 85, 110, 140,
210, 254, 457
கெழுதகை-உரிமை 245

கே

கேட்டிசின்-கேட்பாயாக 59
கேண்மை-உறவு 111; அன்பு
419
கேழ்-பொருந்திய 11, 12 (உ
ரிச்சொல்)
கேழல்-பன்றி 263-5, 270, 323
கேள்-உரிமையுடையான் 121-
8; உறவினன் 271

கை

கைகவர்-கையாலேகவர்ந்த 337
கைபுனை-தொழில்பெறப் புனை
யப்பட்ட 182
கையறுதல்-செயலறுதல், மன
மழிதல் 152, 183, 223,
441, 451, 477

கையுற-தொழில்பொருந்திய
235
கையுறை-கையிற்சேர்த்துவது,
தழை முதலியன 187
கைவண்-கொடைத் தொழி
லாற் கிறந்த 58, 61
கைவல்-தொழில் வல்ல 472

கோ

கொங்கு-தேன் 226
கொட்கும்-சமுலம் 158
கொட்டு-பறைமுடிக்கம் 371
கொட்ப-திரிய 192; சமுல 314
கொடி-நெடிய 14, 91; நீட்சி
395
கொடிச்சி-குறத்தி 256, 258
260, 281, 282, 288, 289,
296

கொண்கண்-நெய்தல் கிலத்
தலைவன் 101, 103, 104,
114, 119, 121, 130, 137-
8, 140, 180-1, 193, 195,
200, 307
கொண்டல்-கீழ்காற்று 209
கொளீஇ-கொளுவி 111
கொளீஇய-கொள்ளுதற்கு 216
கொற்கை-பாண்டி நாட்டில் தா
மிரபர்ணி நதி கடலோடு கல
க்குமிடத்தமைந்த ஒருதுறை
முகப் பட்டினம் 185, 188
கொற்கைக் கோமான்-பாண்டி
யன் (உரையில் சேரன் என்
றிருப்பதைப் பாண்டியன்
எனத் திருத்திக்கொள்க) 188
கொன்-இக்காலத்து (இடைச்
சொல்) 194
கொன்னே-அச்சமுண்டாக 366

கோ

கோங்கம்-கோங்கிலவு 343,
366, 367

கோங்கு-ஒருவகை மரம் 370
கோட்ட-கொம்பரையுடை
யன் (மரங்கள்) 414
கோட்டுமா-யானை 282
கோடல்-காந்தள் 223
கோடு-கொம்பு 92, 97, 264;
கரை 177; சங்கு 191,
192, 194, 196; உச்சி
318, 357
கோண்-(=வளைந்த) நேர்
இலங்குவளை 136
கோதை-மாலை 26, 54, 497
கோல்-திரட்சி, திரண்ட 330
கோவலர்-இடையர், ஆயர் 87,
304, 438, 439, 476
கோள்-கொள்ளுதல் 216, 312;
கொலை 385

கோ

கொவை-பழிமொழி 131;
ஒலி 369

கா

காஅய்-மெலிந்து 27, 28, 104,
109, 161, 284, 313, 393,
455, 467 475
காந்தம்-சந்தனமரம், சந்த
னம் 212, 240, 253, 254
காய்-தண்டான்கோரை 18
காயல்-(ஐம்பொறியானு நுக
ரும்) மென்மை 255, 299
காயற்று-மென்மையை
யுடைத்து 14
காயிறை (காய் இறை) வா
டிய சந்து 481
காரல்-பக்கமலை, மலைப்பக்
கம் 213, 214, 282
காரல்-காரலிடத்தன் 201
காலியர்-நிறைவதாக 312

சி

சிதர்-சிந்துதல் 458
சிதைக்கும்-கெடுக்கும் 170

சிமை-மலையினுச்சி 268
சிமையம்-(உச்சி, கொடுமுடி;
ஆகுபெயராக) கொம்பு 100
சிரல்-சிச்சிலிப் பறவை 447
சிரறல்-கோபித்தல்
சிலம்பு-மலை, பக்கமலை 211,
226, 243, 253, 264, 278
சிலம்பு-மாதர் காலணி 389, 399
சிறுநணி-மிக விரைந்து 180
சிறுபுறம்-முதுகு 404
சிறைப்புறம்-மனைக்குப் புற
மான மறைவான இடம்
சிறை-அணை, கரை, காவல் 53,
78
சினை-மரக்கிளை 19, 142, 169,
369; முட்டை 20; சூல் 111
சினைஇ-கோபித்து 455
சினைஇய-கோபித்தலையுடைய
248

சி

சிக்கும்-துடைக்கும் 19; கெ
டுக்கும் 20

கூ

கூடர்-ஒளி, விளக்கு 405, 440
கூடுபொன்-ஒடவைத்த பொன்
432
கூணங்கு-தேமல் 76, 255, 324;
பூந்தாது 76
கூரம்-அரிய காடு, பாலை நில
த்து அரிய வழி 306-7, 309,
314, 320, 326, 330, 356,
383, 397
கூரும்பு-வண்டு 65, 239, 342,
383, 416
கூனை-மலை ஊற்று 225, 299

து

குது-உபாயம் 71
குர்-அச்சம் 71

சூரல்-பிரம்பு 275
சூழ்கம்-ஆராய்வோம் 317
சூள்-சபதம், உண்மை வசனம்
8, 31, 37, 227

சே

செத்து-அறிந்து, கருதி 106,
166, 239, 267, 270, 289
செத்தென-இறக்க 151, 60
செம்புனல்-சிவந்த புனல், புது
வெள்ளம் 80
செம்பூழ்-செம்பூழ்ப் பறவை 469
செய்யாப் பாவை-சூரவ மரத்

தப் பூ 344

செயலை-அசோக மரம் 211, 273
செருந்தி-பஞ்சாயக் கோரை 18;
ஒருவகை மரம் 112, 141, 182
செல்லல்-செல்லாதே 77, 332;
தூன்பம் 315

செலவழுங்குவித்தல்-பிரிந்து
செல்வதைத் தவிர்த்தல்
செலீஇயர்-சென்று 215
செறு-வயல் 3, 26, 27, 57,
218, 269
செறுஉம்-நெருங்கும் 218

சே

சேக்கும்-தங்கும், தயிலும் 9,
154, 157, 162, 169, 482
சேர்ப்பன்-நெய்தனிலத் தலை
வன் 108, 111-2, 117,
157, 159, 179

சோ

சோர்-மழையைச் சொரிதல்
428, 455
சோலை 244, 282, 315, 353,
379, 395

சூ

சூரியு-சூரியன் 322
சூலம்-பூமி 452

சூழல்-புலிநகர்க்கொன்றை 103,
141-50, 169, 191
சூன்று-நாள் 39, 77, 179,
261, 277, 294

சூ

சூகிழ்மதி-விழிப்பாயாக 200
சூகிழ்வனர்-நெகிழ்ந்து, மெ
லிந்து 32
சூகிழ்-நெகிழ், மெலிய, கழல்
39, 234, 455
சூலிகழை-ஒன்றோடொன்று
உரிஞ்சிய மூங்கில் 307

த

தகடு-தட்டை வடிவு, பூவின்
புறவிதழ் 219
தகர்-ஆட்டின் ஆண், கடாய் 238
தகை-தகுதிப்பாடு 188; பெ
ருமை 347
தகைய-விரிய 461
தகைக்குவென்-தடுப்பேன் 118
தகைத்தல்-தடுத்தல் 302
தஞ்சம்-பற்றுக்கோடு 50
தட்டை-பரந்த வடிவம் 215;
கிளி முதலியன ஒட்டுங் க
ருவி 285; மூங்கில் 340
தடங்கோடு-வளைந்த கொம்பு
94, 98

தடமென்தோள்-பெரிய மெல்
லிய தோள் 11, 143, 455
தண்டா-அமையாத 278
தண்பதம்-தண்ணிய இடம்
(வழி); புதுப்புனல் 368
தண்பெயல்-தண்ணிய மழை 434
தணத்தல்-பிரிதல் 83
ததை, ததைந்த-நெருங்கிய
460, 155
தந்தை பெயரன்-மகன் 403
தப்பல்-தவறுதல் 302
தம்மோன்-தம்மவன் 475

தரீஇய-தருதற்கு 469
தரீஇயர்-தருதற்கு 463
தலைஇ-சொரிந்து 371
தலைஇய-சொரிந்த 418, 437
தலைத்தந்தோர்-ஒருதலையாகத்
தந்தவர் 320

தலைத்தலைக்கொள-ஒவ்வொருவ
ரும் தாம்தாம் பெற்றுக்கொ
ள்ள 33
தலைப்பெய்திம்-சேர்வாயாக 86
தலைப்பெய்வான்-சேரும்படி 135
தலைப்பெயல்-முதற்பெய்த
மழை 80

தவல்இல்-குறைவுபடுதல்
இல்லாத 320
தழங்குரல்-தழங்குங்குரல்;
தழங்குதல்-முழங்குதல் 448

தழை-தளிராலும் மலராலுஞ்
செய்யப்படும் மகளிருடை
72-3, 147, 187, 201, 211,
256, 291

தளவம் } -செம்முல்லை 412,
தளவு } 432, 447, 454, 499
தளிர்-தளி 423
தளித்தென-தளித்ததாக 328
தறுகண்-அஞ்சாமை 261, 262
தன்னையர்-தமையன்மார் 365

தா

தாஅம்-பாக்கும், பரவும் 208,
219
தாஅய்-பரந்து 327, 328, 345
495

தாஅய-பரந்த 308 (இச்செய்யு
ளில் தாஅய் என்றிருப்ப
தைத் தாஅய் எனத் திருத்
திக்கொள்க)
தாக்கணங்கு-தீண்டிவருந்நர்
தெய்வம் 23
தாது-தேன் 67, 82, 89, 406,
416-7

தாய-பரந்த 112
தார்-மாப்பிலணியும்மலை 33,
82, 182
தாவி-பலகறை 166
தாளை-சேலை 451

தி

திகிரி-தேர் உருளை 449
திங்கள்-மாதம் 309
திண் பிணி அம்பி-வலிய கட்
டினையுடைய தோணி 98
திதலை-தேமல், 29, 72, 231
திமிர்தல்-அப்புதல் 347
திரங்க-வாட 326
திருவில்-அழகியவில்(வானவில்)
428

தில், தில்ல-விழைவு, காலம்
முதலியவற்றைக் குறிக்கும்
ஒரிடைச்சொல் 12, 204, 241,
260, 371, 429, 443-4
திளைக்கும்-இடைவிடாது நெரு
ங்கும் (அடிக்கும்) 177, 199
திளை-207, 230, 261, 263, 268,
281-2, 284-5, 469

தி

தீம்-இனிய 185
தீர்க-தீர்குவாய், நீங்குவாய் 351,
494

து

துகள்-பூந்தாது 416
துஞ்சிய-துஞ்சு, தூங்க 205
துடும்-ஒர்ஒலிக்குறிப்பு 61
துணர்-பழக்குலை 214, 458
துணிநீர்-தெளிந்தநீர் 224
துணை-பெண், மனைவி 26, 64;
உதவி 477
துதி-நுதி(துதிக்காலன்னம்) 106
துப்பு-பவளம் 273
தும்பி-வண்டு 20, 215

அயருழத்தல்-அயர் எய்துதல்	242
அயல்வரும்-அசைகின்ற	72
அவர்-பவளம் 185; சிவப்பு	363
அவலை-திவலை, தாவல்	141, 163
அறுகல்-நெருங்கிய கல், குண்டு	210, 239, 262, 267, 277, 291
அறைவன்-நெய்தனிலத்தலை	
வன், 105, 109, 110, 111,	
113, 141, 152, 158	
அன்னலம்-சேரமாட்டோம்	63
அனி-வெறுப்பு	408
அனியுறுகிளவி-அன்பந் தோன்	
றச் சொல்லல். பக்.	3
தூ	
தூம்பு-உட்டுளை	16, 20;
மதகு 109; நெடுவங்கியம்	377
தூவல்-மழை	206
தூவி-காக்கை, நாரை இவற்	
றின் இறகு	153, 156, 391
தே	
தெய்ய-அசைநிலை இடைச்	
சொல்	64, 65, 257
தெய்யோ-தெய்ய என்பதன்	
திரிபு	231-40
தெருட்டுவார்-தெளியச்செய்	
வார்	380
தெவிட்டல்-ஒலித்தல்	453, 468, 494
தெளிந்திகின்-தெளிந்தேன்	466
தெளிப்ப-ஒலிப்ப	24, 197, 235;
தளிர்ந்தலுண்டாக	452
தெறுதல்-அழித்தல்	322
தெறுவது-கடியப்படுவது	
நீக்	313
தென்னவன் பாண்டியன்	54
தே	
தேளத்து-இடத்து	317

தேம்-தேன்	378, 466;
இனிய	259, 350, 420;
நறுமணம்	324
தேர்ந்து-தேடி	162
தேரைதெவிட்ட-தேரைகள்	
ஒலிப்ப	68, 453, 467, 468, 494
தேற்றஞ்செய்து-தெளிவித்து	
	23
தேன்-வண்டு	292; தேன்குடு
	272
தேனூர்-பாண்டிநாட்டு ஊர்க	
ளுள் ஒன்று	54, 55, 57
தை	
தைஇ-தொடுத்த, செய்து	52
தைஇய-தொடுக்கும்	361
தையல்-பெண் (தலைவி)	489
தோ	
தொடங்கிந்து-தொடங்கிற்று	
	75
தொடரி-தொடுத்த	463
தொடலை-மாலை	187, 361
தொடலை (=தூங்கவிட்ட)	
யொன்வான்	206
தொடி-கைவளை, வளைகள் கழ	
லாதிருத்தற்கு முன்கையில்	
அணிவது	24, 28, 38, 40, 83, 329, 330, 498;
யானைக்கொம்பிற்கு இடும்	
பூண்	444
தொடை-தொடுத்தல்	352
தொண்டி-சேரநாட்டுக் கடற்	
கரைப் பட்டினம்	171-80
தொலைச்சி-கொன்று	365
தொழிற்ற-தொழிலையுடைய	
	445
தொறு-தொறும்	171
தோ	
தோகை-மயில்	294, 297, 431
தோடு-கூட்டம்	333

தோளுற்றோர்-தோளை எதிர்ப்	
பட்டோர்	177
தோற்க-மெலிகின்றன	12
தோன்றி-செங்காந்தட்டி	420, 440
ந	
நுக்க-மலர்ந்த	151
நடுநாள்-இடையாமம்	296
நந்தல்-பெருகுதல், தழைத்தல்	
	316
நப்பிரிந்து-நம்மைப்பிரிந்து	227
நயம்-விருப்பம்	407, 419
நரம்பு-ஆர்த்தன்ன-நரம்புகள்	
ஆரவாரித்தாற்போலும்	185
நல்கல்-பாதுகாத்தல்	86, 179;
அருள்செய்தல்	167
நலம்-அழகு, அன்பு, இன்பம்,	
நிறம்	49, 67, 76, 80, 104, 139, 159, 197, 200, 299, 324, 455, 463, 485
நள்ளென்-நள்ளென்னும் ஓசை	
யையுடைய	324
நள்ளென்-நள் என்னுமோசை	
யுண்டாக, விரைந்து	104
நளி-குளிரிந்த	179; செறிந்த
	324
நளிந்து-செறிந்து	222
நறுமை-நன்மணம், நன்மை	61, 70, 213, 344, 404, 413, 444, 459
நறைக்கொடி-ஒருவகைக்கொடி	
	276
நன்பொன்-மாற்றுயர்ந்தபொன்	
	263, 436
நன்மான்-பெருமைபொருந்திய	
குதிரை	13
நன்று-அறம், இன்பம்	9, 248
நனந்தலை-அகற்சியையுடைய	
இடம்	326, 329
நனி-மிக	205, 269, 409

நனைய-அரும்புகளை உடைய	1
நனைய-அரும்புகளை ஈன,	
அரும்ப	499
நா	
நாகு-எருமை, மரை, பெற்றம்	
இவற்றின் பெண்பால்	445
நாடுகிழவோன்-நாட்டையுடை	
யவன்	40, 404, 406, 407
நாள்-காலை	95
நாறும்-தோன்றும், மணக்கும்	
	413, 492
நி	
நிகர்க்கும்-மாறுகொள்ளும்	2
நிகரா-ஒப்பாகாத. பகையாத	67
நிகரி-பகைத்து	67
நிரந்திலங்கு-ஒழுங்குபட்டு	
விளங்குகின்ற	228
நிரம்பா இயவு-நிரம்பப்பெருத	
வழி	326
நிவக்கும்-ஒங்கும்	278
நிழற்றுதல்-அழகுசெய்தல்,	
ஒளியைச் செய்தல்	35, 74
நிறம்-அழகு	35
நிறுஉம்-நிறுத்தும்	181
நின்றன்று-நின்றது	62
நின்று-நின்றது	52
நீ	
நீத்து-ஆழமான	162
நீயென்-நீங்கேன், விடேன்	22
நீலம்-கருங்குவளைப்பு, கருமை	
	2, 115, 116
நீன்றவியலகம்-ஆகாயம்	401
நு	
நுகர்தல்-அனுபவித்தல்	81
நுடக்கம்-அசைவு	71
நுடங்கல்-அசைதல்	14
நுண்புண்-நுண்ணியதொழி	
லமைந்த ஆபரணம்	127

நுணங்கு-நுண்மை	174	நோன்றார்-வலியதான்	389
நுணல், நுணலை-ஒருவகைத் தவளை	467-8	ப	
நுணவம்-நுண	342	பக்கு-பை	271
நுதி-நுளி	444	பகடு-எருமை ஆண்	3
நுந்தை-உந்தந்தை	92, 98, 294	பகர்தல்-கொடுத்தல்	13, 195, 430, 497
நுவனை-தினேமா	285	பகர்வர்-பண்டவாணிகர்	271
நே		பகன்றை-கிலுகிலுப்பை	87, 97, 456
நெகிழ்பு-நெகிழ்ந்து, கழன்று	20	பகைத்தழை-ஒன்றற்கொன்று	
நெட்டிடை-நீண்டவிடம்	270	மாறாகிய தழை	187, 211
நெடித்து-தாமதித்து	85	பசுத்தல்-பசுலை நிறமடைதல்	
நெய்த்தோர்-இரத்தம்	335	பசுந்தன்று-பசுந்தது	35, 144
நெய்தல்-நெய்தற்பூ		பசுப்பு } -பிரிவாற்றுகையா	
நெருங்குதல்-இடித்துக்கூறல்	152, 155, 180	பசுலை } லுண்டாவதொரு	
நெருநல்-நேற்று	113, 369	நிற வேறுபாடு	
நெருரை-நேற்று	71	பசிதின-பசி அறிவை வருத்த	305
நெறிமருப்பு-திருகியகொம்பு	91	பஞ்சாய்-பசிய தண்டான்	
நெறிவிலங்கு-குறுக்குவழி		கோரை	155, 383-4
யமைந்த	355	பஞ்சரம்-பாலைப் பண்	311
நென்னல்-நேற்று	113	படப்பை-தோட்டம், கொல்லை	203, 210, 251
நே		படர்-ஆன்பம்	95, 107, 494;
நேர்கல்லேன்-ஒவ்வேன்	151	நினைவு	477
நேர்வளை-ஒத்தவளை	269	படர்தரல் } -செல்லுதல்	289,
நேரிறை-நுண்ணிய சந்து	181, 239, 468	படர்தல் }	420
நேரேமாயினும்-எதிர்ப்படப்		படல்-கண்படுதல்	195
பெற்றிலமாயினும்	114	படலை-மாலை	370, 476
நோ		படிஇயர்-தூங்குக, படுக	142, 450
நொதமலர்-அயலவர்	168, 205	படுதிரை-உண்டாகின்ற	
நொதமலர்-நொதமலர்	187	திரையொலி	107
நொந்ததன்றலையும்-நொந்த தன் மேலும்		படுப்பு-பட்டு, படுதல்	250
நொந்துநொந்துயவல்-வருந்தி வருந்தி வாடுதல்	491	படே-படுத்தி	246
நோ		படேம்-அகப்படுத்தம்	196, 283
நோகோ-வருந்துகின்றேன்		பண்ணைபரய்தல்-விளையாட்	
(ஒ அசை)	107	டாகப் பாய்தல்	73, 74
		பண்பில-பொய் வார்த்தைகள்	267

பண்பு-குணம்	89, 175, 176, 402	பழுனி-பழுத்து	398, 414	
பனை-குதிரைப் பந்தி	449	பள்ளி-படுக்கை இடம்	63	
பனைத்தோள்-பருத்த தோள்	99, 135, 181, 239, 318, 421, 438, 459, 481	பறவை-வண்டு	82, 303	
பத்தல்-பள்ளம்	304	பறழ்-குட்டி	272, 273, 278	
பதம்-உணவு, காலம்	400	பறை-பறத்தல்	180; (பறத் தலையுடையது என ஆரு பெயராக) பார்ப்பு	86
பதுக்கை-பருக்கைக் கற்கள், கற்குவியல்	362	பனி-குளிர்ந்த	159; கண்ணீர்	208
பதைப்பு-அசைய	155, 156	பனித்துயில்-இனிய துயில்	14	
பயந்தன்று-கொடுத்தது	164	பனிப்பு-நடுங்குவார்கள்	177	
பயந்தனம்-பெற்றேம்	70			
பயம்-பிரயோசனம்	56, 244			
பயிர்-ஒலிக்குறிப்பு (சைகை), பறவையும் விலங்கும் ஒன்றையொன்று அழைக்கும் ஒலிக் குறிப்பு	60			
பயிர்விளைப்பார் பார்வை பண்ணி வைத்தல்	246			
பயிற்றி-பழகி, பல்காற் செய்து	403			
பரத்தைமார்பு-பரத்தைமையை யுடைய மார்பு	84			
பரதவர்-நெய்தனிலமாக்கள்	195			
பராய்க்கடனுரைத்தல்-நேர் ததிக்கடல் செய்து வேண்டுதல்	391			
பரி-தாங்குதல்	13; குதிரை			
பரிந்து-அறுத்து	95; அன்பு			
கூர்ந்து	160			
பரிய-கெட, வருந்த	101			
பரியல்-வருந்தாதே	392			
பருவரல்-துன்பம்	488			
பல்லாழ் பலமுறை	374, 390			
பலி-தேவருணவு, பூசை	259			
பழனப்பாகல்-பலா	99			
பழனம்-யார்க்கும் பொதுவாகிய சோலை	4; வயல்			
70, 85, 89, 94, 96				
பழனவெதிர்-கருப்பு	91			
	44 a			
		பாஅய-பார்த	378	
		பாக்கம்-கிற்றார்	439	
		பாக்கன்-தோழன்	11, 255	
		பாங்கி-தோழி	11	
		பாசடை-பசிய இலை	225	
		பாசறை-பாடிவிடு	427, 446, 449, 460, 461, 480, 500	
		பாடு-இயல்பு	26; ஒலி	192;
		பெருமை	484	
		பாண்-பாணச்சாதி	47-9	
		பாண்டில்-வட்டம்	310, 316;	
		விளக்குத் தகழி, விளக்கின் கால், தேர்	405	
		பாண்மகன் } -யாழ் வாசிக்குஞ் பாணன் }	சாதி யான் 1, 43, 48, 82, 89, 111, 131-40, 410, 471-5	
		பாத்தரும்-பாக்கும்	288	
		பாய்ந்தென-பாய	73, 278	
		பாயல்-துயில்	176, 195, 274, 315; படுக்கை	96, 293
		பாயலுணர்த்தி-எழுப்பி	200	
		பார்ப்பனக் குறுமகன்-பார்ப்பனச் சிறுவன்	202	
		பார்ப்பு-பறவை, விலங்கு முதலியவற்றின் இளமை	41, 43, 44, 272-3, 280	
		பால்-ஊழ்வினை	110, 376	

பிசிர்-சிந்துகின்ற	461
பிடவம் } -பிடாமரம்	412, 435
பிடவு }	-6, 461, 499
பிண்டி-மா	285
பிணர்-சருச்சரை, கரடு முர	
டான	239, 352
பிணவு-செந்நாய், பன்றி இவற்	
றின் பெண்பாற் பெயர்	264
	-5, 323, 354
பிணிவிடு-கட்டுவிடுதல்	447
பிணை-பெண்மான்	52
பிணையல்-மாலே	52, 91
பிரசம்-வண்டு	406, 417
பிரிந்தென-பிரிய	140, 183,
	192
பிரிமே-பிரிவாயாக	308
பிள்ளை-முதலை முதலியவற்	
றின் பார்ப்பு	24, 151-60
பிளிற்றும்-ஒலிக்கும்	55
பிறக்கு-பின்னே	385
பிறக்கல் மலை	318, 387
பிறழும்-புரளும்	179
பீ	
பீடு-பெருமை	450
பீரம்-பீர்க்கு	452, 464
பு	
புகர்-குற்றம்	286, 368;
புள்ளி	239
புகல்-இருப்பிடம்	295
புகவயர-போதற்கு வருந்த	314
புகா-உணவு	325
புதல்-தூறு, பற்றை	416, 456,
	464, 496
புதுவோர்-புதியவர்	17
புதைத்தல்-மறைத்தல்	197
புரிதல்-வளைதல்	489
புருவை-பெண்ணாடு	238
புரை-ஒப்பு (போலும்)	210, 255,
	376; வீடு
	319

புல்லென்-பொலிவழிந்த	270
புல்லென்றன-பொலிவழிந்	
தன	133
புலக்கும்-பிணங்குவான்	87, 90
புலம்-இடம் (கரை)	192
புலம்ப-தனிமையடைய	496
புலம்பந்தறைவன்	152
புலம்பன்-நெய்தனிலத் தலை	
வன்	120
புலம்பின்று-புலம்பியது	398
புலம்பு-கடற்கரை	152; துன்
பம்	197; தனிமை 236, 321,
	495
புலவி-புலத்தல், வெறுத்தல்	
	72, 97
புலவு-புலால்நாற்றம்	63, 210
புலியேற்றை-ஆண்புலி	216
புழை-உட்டுளை	34
புள்-பறவை	188, 398, 414,
	453, 481, 486
புற்றம்-புற்று	497
புறத்தொழுக்கம்-பரத்தையரை	
விரும்பி நடத்தல்	
புறந்தரல்-பாதுகாத்தல்	25
புறவு-முல்லைநிலம்	404, 405,
	406, 411, 419, 421, 424,
	485, 494-5; முல்லைக்கொடி
	462
புன்கண்-துன்பம், மெலிவு	386
புன்புலம்-புன்செய்	260, 283,
	421
புன்றலை-புல்லியதலை	273
புனம்-மலைக்கொல்லை	290, 417
புனவர்-புனத்தைக் காப்பவர்	295
புனிறு-ஈன்ற அணிமை	25, 92,
	263
பு	
பு-வளம் 3; அழகு 8, 99;	
பொலிவு	16
பூக்குற்று-பூப்பறித்த	23

பூசல்-ஆரவாரம். வருத்தம்	315,
	480
பூழ்-காணக்கோழி (செம்பூழ்ப்	
பறவை)	469
பூழில்-அகில்	212
பெ	
பெண்டு-மனைவி	57, 68, 69,
	283, 387
பெண்ணை-பனை	114
பெயல்-மழை, மழை பெய்தல்	
	434, 448, 469, 488; நீரைச்
சொரிதல்	232
பெறவருங்குரைத்து-பெறுதற்	
கரியது	401

பை	
பை-பசுமை	76, 155, 225,
	284, 299, 375, 476
பைதலம்-துன்பத்தையுடை	
யேம்	135
பைதற-பசுமையற	317
பைதறு-பசுமையற்ற	305
பைபய-மெல்லமெல்ல	83, 113,
	396
பைய 74, 389 } -மெல்ல	
பையென 451 }	
பையுள்-துன்பம் 489; வேட்	
கை நோய்	246

பொ	
பொங்கல் } -பொலிதல், மிகு	
பொங்கு }	தல் 174, 186,
	276, 448
பொத்துதல்-மறைத்தல்	
பொதியலிழ்-கட்டுவிட்டலர்ந்த	
	169
பொதும்பர்-இளமரக்கா, சோலை	
	144, 162
பொய்க்கும்-பொய்யாயினவர்	
றைக் கூறும்	154

பொய்கை-நீர்நிலை	6, 34, 35,
	44, 70, 97
பொய்தல்-விளையாட்டு	181
பொரி-நெற்பொரி (பொரிப்	
பூம்புன்கு)	347, 368
பொரிகால்மா-பொரிந்த அடி	
யையுடைய மாமரம்	349
பொரியரைக்கோக்கு	367
பொருடும்-போரைச்செய்யும்	
	266
பொலம் } -பொன்	24, 200
பொலன் }	310, 391, 435
பொலிக-விளங்குக	1, 300
பொழில்-சோலை	174, 369
பொறி-புள்ளி	240, 327, 396
பொறை-மலை	404, 430
பொன்போர்த்தன-பசுந்தன	16
பொன்போற்செய்தல்-பசப்	
பித்தல்	41
போ	
போக்கிய புணர்த்த-போக்	
கும்படி செய்த	376
போகில்-பறவை	303, 325, 326
போத்து-எருமை, முதலை	
இவற்றின் ஆண்	5, 91, 246
போது-வா 77; மலர், அரும்பு	
	232, 395, 416, 417, 424,
	496
போர்வு-நெற்போர்	9, 153;
மணற்குன்று	58
போறி-போல்கின்றாய்	
தோன்றிசின் போன்றிருந்தது	74
பொள	
பொளவம்-கடல்	121
ம	
மக-பிள்ளை, சிறுர்	202
மகன்றில்-ஆண்பெண்களுள்	
ஒன்றைவிட்டொன்றுபிரி	
யாதநீர்வாழ்ப்பறவைவகை	381

மகளை-மகனாகவுள்ளாய்	79
மகிழ்கள், கன்மயக்கம்	42
மகிழ்நன்-மருதநிலத் தலைவன்	24, 31-3, 37, 38, 40, 59
	75, 77
மஞ்ஞை-மயில்	295-9, 371, 413
மடம்-அழகு	151-60, 250;
மடப்பம்	326, 457; மென்மை
	398, 416
மடமை-அறியாமை	269
மடவரல்-மடப்பத்தைபுடை	
யவன் (பெண்)	76, 196,
	328, 416
மடவள்-அறியாமையையுடை	
யவன்	67
மடாஅ-சேர்த்து	128
மடி-நித்திரைசெய்கின்ற	104
மடுக்கும்-உண்பிக்கும்	92
மண்ணுறு முரசு-சீவிச்செய்	
யப்பட்ட முரசு	443
மண்புரை-மண்பொதிந்த	
வீடு	319
மணி-நீலமணி	96, 117, 207-9,
	215, 224, 250
மணித்துறை-அழகிய துறை	
மனை-கட்டை (பலகை)	168
மத்தி-ஓர் உபகாரி	68
மதி-சந்திரன்	280; அறிவு 487;
முன்னிலை அசைச்சொல்	44,
	134, 140, 148, 160, 176,
	179, 200, 395, 411, 478-9,
	481-90
மந்தி-பெண்குரங்கு	271-3,
	277, 280
மம்மர்-வருத்தம், பசலை	158
மயக்கம்-கலப்பு	260
மயக்கல்-கெடுத்தல், சிதைத்	
தல்	91, 99, 101
மயக்கிய-கலந்த	211
மரபு-முறைமை	245

மரவம்-கடம்பு, வெண்கடம்பு	357, 400
மராம்-வெண்கடம்பு	331, 348,
	381, 383
மருட்டும்-வேறுபடச்செய்யும்	139
மருண்டனென்-கலங்கினென்	224
மருப்பு-கொம்பு	91, 265
மருவால்-சேர்தல்	464
மருள்-போலும் (உவம உருபு)	318, 367
மல்க-நிறைய	208
மல்லல்-வளம், வளப்பம்	120, 414
மலிர்நிறை-வெள்ளம்	15, 42, 72
மலைதல்-குடுதல், பூணுதல்	201, 408
மழைக்கண்-நரியகண்	52, 220
மள்ளர்-உழவர்	94; வீரர் 371;
	383, 400, 432
மறி-மாண்கன்று	326, 401, 493
மறுகி-சுழன்று	390
மறுகு-தெரு	171
மறுதருவது-சுழலாகின்றது	329
மறைஇ-மறைந்து	115
மன்ற-மிக, தெளிவாக, நிச்	
சயமாக என்னும் பொரு	
ட்களில் வரும் ஓர் இடை	
ச்சொல்	93, 112, 116,
	202, 383, 473
மன்றல்-மணவினை	253
மன்று-தோட்டத்தின் நடு	246;
வெளி	252
மனையோன்-மருதநிலமகள்	47-8; 410
மா	
மா-அசை; குதிரை	202,
	483, 488; மாமரம் 8, 14,
	19, 87-8, 213, 348;
யானை	416; விலங்கு 492,
	485, 496, 497

மாஅது-மாஅத்தினது	8,
	10, 14, 19, 61, 213
மாஅயோய்-மாமை' நிறமுடை	
யவனே	446
மாஅயோன்-மாமைநிறமுடை	
யவன்	306, 324
மாஅலருவி-பெரிய அருவி	238
மாக்கணம்-விலங்கின் கூட்	
டம்	332
மாண்-மாட்சிமை	139, 449
மாதர்-காதல், விருப்பம்	493
மாமை-அழகு, நிறம், அழ	
கிய நிறம்	35, 103, 134,
	144, 146, 231, 256, 257
மாரி-மழை	29
மாரோடம்-மோரோடம்	93
மாற்றி-தப்பி	267
மாற்றிடும்-மாறாக ஒலிக்	
கும்	450
மான்-குதிரை	202, 217, 326,
	401
ம்	
மிச்சில்-எஞ்சியது	81
மிசை-உணவு	81
மிடைந்த-நெருங்கிய	99
மிலைச்சி-குடி	367
ம்	
மீமிசை-மேலுள்ள	213, 431
மீளி-பாலைநிலத் தலைவன்	374
மு	
முகம்புகுதல்-தயவுக்காக எதிர்	
சென்று நின்றல்	20, 100, 169
முகிழ்த்தல்-கைகூப்பி வண	
ங்குதல் (கட-வாழ்த்து)	
முகை-அரும்பு	343, 462;
குமை	246, 276, 395
முகைந்த-அரும்பிய	6
முச்சி-உச்சி	93

முட-வளைந்த	31
முடை-புலால்நாற்றம்	335
முண்டகம்-கழிமுள்ளிமலர்	
	108, 121, 177
முணைய-வெறுத்த	449
முத்தம்-முத்து	105, 185,
	193, 195 380
முந்துறுத்து-முன்னிட்டு	116
முயக்கம்-கூட்டம்	93
முயவி-முயன்று	379
முயிறு-முசிறு	99
முரம்பு-பருக்கைக்கற்களையு	
டைய மேட்டுநிலம், பருக்	
கைக் கற்கள்	449
முரற்கை-இசை, ஒலி	402,
	407, 410
முருக்கிய-கெடுத்த	429
முருகு-முருக்ககடவுள்	245,
	247, 249
முல்லை-முல்லைப்பண்	408, 412
	422-3, 437, 447, 454,
	476, 478; முல்லைப்பூ 422,
	448, 489; கற்பு 408
முழவு-முரசு, குடமுழா	171
முழுமுதல்-பெரிய அடி	283,
	460
முள்-தாற்றுக்கோல்	481
முளவுமா-முள்ளம்பன்றி	364
முளிதல்-உலர்தல்	319, 322,
	327, 395
முறி-தளிர்	276, 347, 366
முறுவல்-சிரிப்பு	309 369,
	397, 403
முன்கடை-வீட்டுவாயில்	5
முன்பு(முன்பிற்கான)-உடல்	
வலி	374
முன்னிய-கருதிய	384
முனிவு-வெறுப்பு	143, 401
முனைய-முனைய	449
முனையில்-வெறுக்கில்	169

சு	யா
மூக்கு-காம்பு 213	யா-ஒருவகை மரம் 388
மூசுதல்-மொய்த்தல் 99	யாண்டு-வருடம் 6, 48
மூழ்குவோன்-பாய்ந்த விளை யாடுபவன் 126	யாணர்-புதுவருவாய் 1, 49, 286
மே	யாத்த-கட்டிய 407
மெய்பிறிதாதல் உடம்பு வேறுபடுதல் 216	யாமம்-இடையிரவு 13
மெல்லம்புலம்பன்-மெல்லிய அழகிய கடற்கரையை யுடைய சேர்ப்பன் 120, 133, 166, 189, 190, 302	யாமை-ஆமை 43, 44, 81
மென்பறை-மெல்லிதாகப் பறத்தலையுடையது, பற வைக் குஞ்சு 86	யாய்-தாய் 1-10, 98, 186, 272
மென்புலம்-நெய்தனிலம் 119, 138, 408	வ
மே	வஞ்சினம்-ஞள், சொன்ன வண்ணம் செய்துமுடிப் பது 372
மேயல்-மேய்ச்சல் 93, 95, 217, 227	வட்டி-பெட்டி 47, 48
மேவலன்-விரும்புதலையுடையவன் 17	வடி-மாவடு 61, 69, 213, 475
மை	வடு-மாய்பிஞ்சு 14, 213
மை-கருமை 301, 389	வண்டல்-விளையாட்டுச் சிறில் 69
மையல்-மயக்கம் 59	வண்டற்பாவை-வண்டலாற் செய்த பாவை 124
மோ	வண்ணம்-அழகு 73
மொக்குன்-நீர்க்குமிழி 275	வதிதல்-தங்கல் 142, 265, 402
மொழிதல்-செல்லாத-விட்டு நீங்காது 321	வதுவை-கவியாணம் 103-4, 148, 292
மொழிபெயர்-செல்லுதல் முடியாத 321	வந்தன்று-வந்தது 101, 116, 134, 263, 341, 400
மொழிவல்-சொல்லுவேன் 60, 77, 277	வந்திசின்-வருவாயாக 175
மோ	வம்பு-புதுமை 411
மோரோடம்-மாரோடம், செங்கருங்காலி 93	வயக்குறு-விளங்குதலுற்ற வயமா-புவி 307; குதிரை 449
	வயமான்-சிங்கம் 500
	வயலை-வசலைக்கொடி, பசுளை 11, 25, 52, 211
	வயவுறு-கருப்பத்தையுடைய 323
	வயா-அநோய்-வேட்கை நோய் 51
	வயாஅம்-விரும்பும் 51
	வயிர்-மூங்கில் 395
	வயின்-இடம் 195
	வரன்றி-வாரிக்கொண்டு 233

வரிக்கும்-கோலஞ்செய்யும் 28, 117, 368	வளை-வளையல் 20, 133, 136, 191, 192, 199, 269, 285, 422
விரிநிழல்-விரிகளையுடைய நிழல் 62, 388	வளை வளைந்த 265
விரிவெண்டாவி-பலநிறங் களையுடைய பல்கறை 166	வறம் } -வறுமை, வெம்மை
வருடை-ஒருவகை மான் 287	வறன் } 418, 312
வரை-மலை 258, 268, 272, 198	வறிது-உள்ளீட்டில்லாதது 17
வரைதல்-மணஞ்செய்தல் 6, 152, 258, 270	வறுமுலை-வெறுமுலை 128
வல்சி-உணவு 180, 364-5, 391	வன்சண்-அஞ்சாமை 283
வல்லா-வல்லமையில்லாதது 333	வன்பிலாளன்-ஆன்பில்லாதவன் 226
வல்லாதிமே-வல்லமையல்லையாயிரு 149, 304	வன்புலநாடன்-முல்லையிலத் தலைவன் 469
வல்லாறு-வல்லவண்ணம் 380	வா
வல்லுறையோ-வல்லாயோ 231, 285, 338	வாங்கும்-வளைக்கின்ற 145
வல்லுவை-வல்லாய் 310	வாடை-வடகாற்று 233, 236, 252, 460, 479
வல்லை-வன்மையுள்ளாய் 287, 425	வாய்க்க-தப்பாது பெய்க 8
வல்விரைந்து-மிகவிரைந்து 481	வாயில்-தூது, வழி 54, 65, 67, 95
வலஞ்சுரி-வலமாகச் சுரித்த (சுழித்த) 341, 383	வார்-நீண்ட 238, 381
வலம்புரி-சங்கு 193	வால்-தூய்மை, வெண்மை 48, 383, 437, கட. வாழ்த்து 339, 378
வலவன்-தேர்ப்பாகன் 481, 485, 486-7	வாழி } -வாழ்க 1-10, 392;
வலனோடி-வலத்தே எழுந்தது 469	வாழிய } 110, 281
வழங்கு-சஞ்சரிக்கும் வழிவழிச் சிறக்க-மேலும் 2	வான்பூ-வெள்ளிய பூ 331
வழுக்கு-நிணம், வழுவழுப்பு 207	வானம்பாடி-சாதகப்பறவை 418-9
வள்-கூர்மை 323	வி
வளபு-வார் 486	விசம்பு-ஆகாயம் 74
வள்ளி-வள்ளிக்கிழங்கு 250	விடர்முறை-வெடிப்பை யுடைய குகை 395
வள்ளை-வள்ளைக்கொடி 26	விடலை-பாலையிலத் தலைவன் 303, 305, 310, 364, 373, 388, 393
வளம் } -வருவாய், செல்வம் 10, 268	விண்டு-மலை 58
வளன் } வம் 395	வித்திய-விதைத்த 3
வளி-காற்று 106, 135, 163, 191-2, 195, 400	வியலகம்-அகன்ற இடமாகிய ஆகாயம் 401

வியலறை-அகன்ற பாரை	219, 275, 276	வெள்ளவரம்பினூழி-வெள்	
விரவுதல்-கலத்தல்	29, 367	ளமாகிய எண்ணளவு	
விரும்பின்று-விரும்பியது	89	பொருந்திய பல ஊழி	281
விரை-நன்மணம்	212	வெள்ளிலோத்திரம் (வெள்	
விரைஇ-கலந்து	182	ளில் லோத்திரம்)-வெண்	
விலங்குவோள்-விஷகுபவள்	127	பூவுள்ள ஒருவகை மரம்	301
விழுவோலி கூந்தல்-விழாப்		வெறி-வாசனை	91, 93, 241;
போலும் நறுமணம்வீசும்		வெறியாடல்	242, 243, 245
தழைத்த கூந்தல்	306	வெறுக்கை-வெறுப்பு	93
விளக்குரல்-அழைக்குங்		வென்-வெற்றி	388, 426, 444
குரல்		வென்ற-ஒத்த	324
விளிப்பினும்-பாடினும்	311, 321	வே	
வினாவிலன்-பருவமுறுதவள்		வேட்கை-விருப்பம்	51, 359
வினவுவல்-வினாவுவென்	137	வேட்டோள்-விரும்பினாள்	1-10
வினையிற்சென்றோர்	467	வேண்டு-விரும்பிக் கேள்	
வி		101-10, 201-10	
வீ-மலர்	83, 148, 201, 219,	வேப்புநனை-வேம்பின் அரும்பு	
	308, 367		30
வீழ்ந்தென-வீழ்ந்து	214	வேய்-மூங்கில்	318, 327, 392
வே		வேய்ந்து-அலங்கரித்து	348
வெகுள்வோள்-கோபிப்ப		வேலன்-வெறியாட்டாளன்	
வள்	84	241-50	
வெங்காதலி விருப்பத்தை		வேழம்-கொறுக்கச்சி	11-20;
புடைய காதலி	71	யானை	239
வெஞ்சுரம்-வெவ்விய காடு	309	வேள்-முருகக்கடவுள்	250
வெண்காழ்-முயலெறியுந்		வேள்வித்தீ-யாக அக்கினி	57
தடி	421	வேனில்-வேனிற்காலம்,	
வெதிரம்-மூங்கில்	278	கோடைக்காலம்	45, 51, 303
வெந்துகளாகிய-வெந்து		வை	
துகளாகிய	330	வை-கூர்மை	444
வெம்பல்(ஐ)-வெப்பத்தை		வைகறை-விடியற்காலம்	183, 188
புடைய	325	வைப்பு-இடம்	313, 318-9
வெய்யன்-விருப்பமுடையாள்	205	வேள	
வெரீஇ-வெருவி	325	வெளவால்	339, 378
வெருகும்-அஞ்சும்	97, 166,	வெளவியோள்-தடுத்தவள்	
	287, 307, 311		66, 195

அரும்பத அகராதி முற்றிற்று.

